

Giới thiệu Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí

Truyện Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí của tác giả Mê Lê với nội dung đầy hấp dẫn và nhiệt huyết cùng ngập tràn lời yêu thương đã góp phần tạo nên sức hút kỳ lạ.

Anh là một con người cô độc, nhưng lại mạnh về tài chính, cô là một người hiền lành, kín tiếng, anh và cô như mặt trăng và mặt trời, có lẽ cả đời không gặp nhau nhưng định mệnh thay, cả hai đã gặp nhau như một sức hút mãnh liệt như cục nam châm, và cả hai cũng sẽ đối mặt với nhiều khó khăn.

Nào chúng ta sẽ khám phá sự thần bí của anh chàng tổng giám đốc có điều gì đặc biệt nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Người Đàn Ông Thần Bí

Một toà biệt thự trắng ngà được bảo vệ nghiêm ngặt với những vệ sĩ chuyên nghiệp.

Nơi người ngoài không thể tới gần vì có hệ thống an ninh tiên tiến nhất thế giới.

Trong phòng khách người đàn ông cung kính nói:

-Thưa chủ nhân việc truy tìm tung tích hoa vi tử đã có kết quả.

Chúng tôi đang tiến hành phân tích và thí nghiệm không lâu sau sẽ thành công.

Trên ghế Salon cao cấp một người đàn ông có gương mặt tà mị nhưng trên người anh toát ra vẻ lạnh lùng cao quý như vương tử.

Nhắm nháp ly rượu vang đỏ trên tay anh cất giọng:

-Tôi cho các người 1 tuần nếu không thành công tự nhận hậu quả.

Ngửa cổ uống hết ly rượu anh đứng dậy cất bước ra ngoài để lại những gương mặt tái mét và run rẩy vì sợ hãi..họ cúi đầu cất tiếng:

-Rõ thưa chủ nhân..!!!

Người đàn ông ngồi vô chiếc xe sang trọng phát tay chiếc xe rồi đi khỏi căn biệt thự ngà dần khuất sau hàng cây.

(Chú Thích:hoa vi tử là loại dược liệu dùng để tạo ra hương gây mê và dành cho những người mất ngủ tạo cảm giác dễ chịu chữa được nhiều loại bệnh.

Nhưng nếu cho một ít chất kích thích sẽ trở thành thứ gây nghiện nguy hiểm)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thiên xứ đáng yêu hay tiểu ác ma

Tại căn hẻm nhỏ một cô gái có gương mặt thanh tú trắng nõn, đôi mắt lạnh lùng nhìn bọn côn đồ trước mặt.

Một tên trong số đó bước đến gần cô cười dâm tà nói:

-Cô gái nhỏ đi đâu đấy ở lại chơi với tụi anh đi cưng!!

Bọn đang sau nghe vậy cười khoái chí vì chúng nghĩ đã vớ được một con mồi ngon.

Nhưng cô gái nhỏ ngược mặt nhìn lên nở nụ cười tinh quái cất giọng:

-Các người nghĩ rằng tôi sẽ nghe lời sao??nực cười đừng có mơ!!

Rồi cô dơ chân đạp ngay chỗ hiểm tên côn đồ trước mặt khiến

Hắn nằm rên rĩ đau đớn khi bọn chúng đang ngỡ ngác cô nhanh chân bỏ chạy.

Tên cầm đầu bị đau quát ầm lên:

-Tụi mày mau đuổi theo bắt lấy con nhỏ đó cho tao.. ''!

Bọn chúng nhanh chóng rượt theo tìm kiếm đến một góc tường không thấy ai nữa bọn chúng bỏ đi đâu ngờ được cô đang trốn bên trong góc tường chật hẹp.

Cô chui ra cát tiến cười lạnh:

"Bảo Ngọc tôi đâu dễ để người khác bắt được"!!

Chết sắp trễ giờ rồi không khéo mình bị đuổi việc mất..

Bắt chiếc taxi nhỏ nói gấp gấp với tài xế "Đến tập đoàn Hàn Thị"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tam Vương Tử Truyền Thuyết

Trong Toà nhà lớn 100 tầng Tại phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Hàn Thị có hai chàng trai đang cười như không cười nhìn nam tử trước mặt:

-"Anh trai công việc bên Mĩ xong rồi hay sao?? mà anh có thời gian về Trung quốc thăm tụi em"!

Người vừa cất giọng ảo não là Hàn Gia Huy được mệnh danh Hoàng Vương Tử ông trùm của giới bất động sản và thị trường chứng khoán có thể lực lớn nhất Châu Á.

Anh có gương mặt yêu mị mang nét xảo quyệt và vẻ bề ngoài cao ngạo nguy hiểm.

-"Anh có một lô hàng sản xuất được liệu quý cho nhà tài phiệt ở Châu Á có người đã lấy cắp lô hàng.Hiện tại sắp đến ngày giao hàng.

Thế lực ở Châu Á hai em mạnh mau điều tra nơi cất giấu hàng cho anh"!!!

-"Hàn Phong anh còn mấy ngày nữa là giao hàng"!!

Người cất giọng ôn hoà là Hàn Gia Kiệt bá vương giới điện ảnh và thời trang Châu Á.

Anh được gọi là Bạch vương tử người đàn ông mang nụ cười mê hoặc với gương mặt yêu nghiệt đăng trên nhiều tờ báo.

-Còn 5 ngày nữa là phải giao hàng"!!..

Anh không thể thất hứa cho nên các em mau điều tra đi."!!

Tụi em sẽ cố gắng tra ra chỗ giấu hàng nhanh nhất"!!

Hai chàng trai đều biết công việc bên mĩ rất nhiều anh trai bọn họ về Châu Á thì chắc có chuyện.

Việc anh trai nhờ bọn họ nhất định nhanh chóng hoàn thành.

Hàn Phong cất giọng trầm ổn cất ngang suy nghĩ của 2 người:

-Anh có việc phải đi trước đây!!

Nói rồi anh cất bước ra khỏi phòng.

Cũng trong lúc đó, Bảo Ngọc đang bị quản lí la mắng vì đi trễ

Người quản lí là một phụ nữ độc thân cô ta ghen ghét Bảo Ngọc vì cô chỉ là một tạp vụ nhỏ nhưng lại xinh đẹp hơn cô ta.

Cô ta quát:

-Trong ngày hôm nay cô phải dọn dẹp hết tầng trệt nếu không cô bị sa thải.

Vì mỗi tầng của Tập đoàn Hàn Thị đều có người dọn dẹp và quản lí tầng đó.

Nghe quản lí nói vậy cô mặc đồ tạp vụ bắt đầu công việc dọn dẹp...

Cô leo lên 1 chiếc ghế cao để lau kiếng người quản lí ghen ghét nhìn cô cố tình đi qua đá mạnh vào chiếc ghế khiến ghế lung lay

Và:

Tiếng hét của nhiều người vang lên:

A..á....á

Cô cảm giác mình đang rơi xuống. Cô nhắm chặt mắt cố giấu nỗi sợ hãi cần mỗi không cho mình khóc.

-Nhưng kỳ lạ tại sao?? ở dưới đất lại không đau cảm giác mềm lại cứng rắn.Tại sao?!

Đang mê man suy nghĩ một giọng nói lạnh lùng cất lên:

-"Mở mắt cô ra và đứng lên cho tôi!"!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Cô Mèo Nhỏ Thú Vị

Đôi mắt từ từ hé mở,cô nhìn thấy gương mặt phóng to của người trước mặt.

Anh ta có gương mặt thật đẹp,sóng mũi cao,môi mềm mọng nhưng đôi mắt đen sắc bén như chim ưng pha lẫn sự lạnh lùng.

Cô mãi quan sát anh mà không hề để ý mình đang nằm trên người anh.

Một giọng nói lạnh nhạt không che giấu sự tức giận:

-Cô nhìn đủ chưa??phiền cô mau đứng dậy..!"

Ách..!!"tôi xin lỗi.."

Cô vội vàng đứng dậy,Cô nên tiếng để che dấu sự ngượng ngùng :-Anh có sao??không??tôi xin lỗi vì đã vô ý té vào người anh.

Anh hừ lạnh cất giọng nói:

Cô vô ý hay cố ý!!nếu không làm được công việc này thì đừng làm. Nếu không có tôi cô đã ngã gãy chân rồi..

Cô nghe mà cảm thấy tức giận nói:

-Ai cần anh quan tâm!!Tôi đã xin lỗi anh rồi anh còn mắng tôi..Anh thật quá đáng.."

Anh tức giận:- .."Cô"..

Cô nhón miệng cười nói-Cô cô gì??không nói được hay là anh bị cà lăm!"

Vừa lúc đó,quản lí đi ra cô ta thấy cô đang nói chuyện với nam tử đẹp trai thì tức giận quát:

-Bảo ngọc cô bị đuổi việc, công ty chúng tôi không cần những nhân viên trong giờ làm việc mà ve vãn nam nhân.

Cô đang định lên tiếng giải thích thì cô ả đã ngắt lời:

-Cô đừng mong tôi sẽ suy nghĩ lại!!mời cô ra khỏi công ty.

Tức giận chất chứa bao lâu nay cô nghiêng răng nói:

-Nghĩ thì Nghĩ,tôi cũng không làm nữa.

"Làm việc với quản lí như cô suốt ngày chèn ép ghen ghét và luôn tìm cách hại tôi..

"..Tôi thấy cô thiếu nam nhân ve vãn nên mọi tức giận đều chút lên đầu tôi..hay để tôi kím mấy vũ công nam cho cô nhé!!"

Cô ả bị nói đúng tim đen tức giận mắng:

-"Mời cô cút ra khỏi công ty!!..

Liếc nhìn quản lí cô cười lạnh:

-Không cần đuổi tôi cũng tự đi.."

Cô quay lưng bỏ đi mà không biết đằng sau nam tử đứng đó nhếch mép cười nói:

-Đúng là mèo nhỏ thật thú vị.."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nhận Nuôi Mèo Nhỏ

Buổi chiều cô trở về khu nhà trọ,cô ngạc nhiên khi thấy đồ đạc của mình ở ngoài cửa phòng.

Bà chủ nhà thấy cô về liền gọi:-"Bảo Ngọc..cô về rồi à!!

Cô lên tiếng:

- Dạ!!" Bác sao??đồ đạc của cháu lại ở bên ngoài..!!

Cô đã về thì tôi nói luôn:

-Tháng này cô chưa trả tiền nên tôi lấy lại phòng cô mau dọn đồ đạc đi đi..!!

cô lên tiếng năn nỉ:

-Bác cho cháu ở lại tháng sau cháu lấy lương cháu sẽ trả hết.

Bà chủ không có ý định cho cô ở lại lên cao giọng nói:

-cô mau đi đi để tôi còn cho người khác thuê!!

Rồi bà ta bỏ đi luôn..

Thượng Hải ban đêm thật là phồn hoa.Con mưa lớn khiến người đi qua lại thừa thớt.

Một chiếc xe đen sang trọng lướt nhanh trên đường phố bất chợt người đàn ông trong xe cất tiếng nói:

..!"Dừng xe lại!"...

Bên ven đường một cô gái đang đứng trong mưa nhìn rất quen.

Anh mở cửa kiếng xe và nhận ra là con mèo nhỏ buổi sáng nay.

Mở cửa xe anh bước lại gần thì nghe thấy cô than thở:

-Cả ông trời cũng muốn bắt nạt con sao??công việc thì mất, bị đuổi khỏi nhà trọ!!!

Trời thì đổ mưa..a..cô thật là xui xẻo mà...

Cô ngồi sụp xuống đất thì một giọng nói vang lên:

-Mèo nhỏ sao cô lại thê thảm thế này!!"

Ngước nhìn lên là tên khiến cô bị đuổi việc sáng ngày hôm nay...

Bao nhiêu uất ức cùng tức giận cô đứng dậy nhào vô người anh hét lớn:

- Tại ai mà tôi bị đuổi việc, bị đuổi khỏi phòng trọ đồ đáng ghét!!"

Cô đánh vào ngực anh và khóc lớn khiến anh cau mày.

Chạm vào người cô anh giật mình vì cô rất nóng hình như đang bị sốt.

Anh vội bế cô lên, đang khóc thì bị anh bế cô hét ầm:

-Tên khốn kiếp, anh tính mang tôi đi đâu??

..Á..mau thả tôi ra..!!

Anh tức giận quát:

-Cô mà còn hét nữa tôi sẽ quăng cô xuống dưới..!"

Cô sợ hãi vội im lặng ôm chặt cổ anh, nép mình vào lồng ngực anh.

Cảm giác ấm áp từ người anh mang mùi hương nam tính dễ chịu khiến cô bớt run rẩy vì lạnh...

Cô mệt mỏi, cảm giác buồn ngủ kéo đến đôi mắt lim dim dần dần thiếp đi trong ngực anh.

Cúi nhìn mèo nhỏ đã ngủ yên, ánh mắt anh hiện lên ý cười.Miệng nhếch lên thì thào vào tai cô:

-"Mèo nhỏ từ giờ tôi sẽ nhận nuôi em.Em phải theo tôi đến hết đời"!..

Trong con mê man cô nghe có người nói chuyện với cô.

Nghe không rõ nên cô đành lên tiếng ậm ừ cho qua mà đâu ngờ lời nói đó là định ước dây dưa cả đời với nam nhân này.

Ngồi vào xe,cả 2 người đều ướt hết..anh lạnh lùng nói:

-Về biệt thự chính Hàn gia..!"

Chiếc xe nhanh chóng lướt nhanh trong màn đêm u tối cùng tiếng mưa tí tách rơi..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Chăm Sóc Mèo Nhỏ bị Sốt

Xe dừng lại trước biệt thự chính Hàn gia.Cánh cổng sắt tự động mở ra,chiếc xe đen tiến vào trong biệt thự..

Vệ sĩ che dù mở cửa xe cung kính nói:

-Mời ngài xuống xe...!!"

Anh bế cô đang mê man do con sốt rời khỏi xe bước vào trong nhà.Một ông lão đi tới cúi đầu chào:

- Thiếu chủ ngài đã về!!

Khi ông nhìn lướt qua người nằm trong ngực ngài thì mắt không thể che giấu sự ngạc nhiên,ông hỏi:

-"Thiếu chủ cô gái này là.."

Ông chưa kịp nói hết câu Hàn Phong đã ngắt lời ông:

-Lão quản gia..mau kêu bác sĩ đến phòng tôi..!"

Anh nhanh chóng bế cô đi về gian phòng trên lầu 2.

Mở cửa phòng, anh để cô nằm trên giường rồi đi lấy khăn lông.

Cầm chiếc khăn lông trên tay anh ngồi xuống giường nhẹ nhàng lau tóc với mặt cho cô.

Nhìn quần áo cô ướt hết mà không có đồ thay.Anh mở tủ áo lấy chiếc áo sơ mi dài tay cởi quần áo cô ra thay.

Khi nhìn những đường cong lung linh tuyệt đẹp trên cơ thể cô Nếu cô không bị bệnh anh sẽ không kiềm chế được mà ăn sạch cô.

Mặc áo vào anh cài từng cúc áo bàn tay nhẹ lướt qua vòng ngực đầy đặn.

Anh nghiêng răng rửa thầm:

-Hàn phong ơi Hàn phong chỉ là con mèo nhỏ mà khiến mày mất khống chế vậy sao??!"...

Nhắm mắt cài nhanh những chiếc cúc còn lại đứng dậy đắp chăn cho cô thì nghe tiếng gõ cửa anh lên tiếng:

-"Vào đi..!!"

Lão quản gia dẫn một vị bác sĩ già cung kính nói:

-Bác sĩ đến rồi!!Thưa thiếu chủ.."

Nghe vậy anh liền nói:

-Mau xem cô ấy thế nào!!"

Ông bác sĩ gật đầu đi tới bên giường khám bệnh cho cô.

Một lúc sau ông đi ra cung kính nói:

- Thưa ngài cô ấy bị sốt tôi đã cho cô ấy uống thuốc hạ sốt rồi, đây chỉ là bị cảm nhẹ hết sốt thì cô ấy sẽ không sao..!!"

-Được rồi ông mau đi đi..!"Anh lạnh nhạt nói..

Bác sĩ cúi đầu cung kính đáp:

-Dạ!!"Tôi xin phép ra ngoài..

Ngắm nhìn gương mặt đang ngủ như thiên xử mà tính quái như tiểu ác ma anh bất giác mỉm cười.

Đem anh chăm sóc cho cô thay khăn ẩm, đo nhiệt độ.

Anh thấy cô nhắm mắt sợ hãi giống như cô đang gặp ác mộng..

Cả người cô co rúm lại anh liền nằm lên giường ôm cô vào lòng thì thầm:

-Mèo nhỏ ngoan!!có tôi ở đây em đừng sợ..!"

Trong cơn mê man nghe được lời ai nói tạo cho cô cảm giác được an ủi và bảo vệ.

Cô mỉm cười dụi dụi vào ngực anh tìm sự thoải mái ngủ..

Anh và cô ôm nhau chìm vào giấc ngủ mà không hề biết trong tim 2 người có cái gì đó đang urom mằm.

Sáng ngày hôm sau, trong căn biệt thự yên tĩnh truyền ra tiếng hét lớn từ lầu 2 vang xuống:

-Á..Đồ biến thái..anh dám ôm tôi ngủ"!..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trêu Chọc Mèo Nhỏ

Hàn Phong đang ngủ nghe tiếng hét của cô thì vội ngồi dậy.

Anh thấy con mèo nhỏ đang ngồi trên giường mang gương mặt tức giận với anh..

Anh cười nhìn cô:

Mèo nhỏ, cô nhìn ân nhân cứu mạng mình như kẻ thù vậy sao??

Giọng điệu nói của anh mang phần tà mị, trêu đùa.

Cô kìm nén tức giận nói:

-Anh đã làm gì tôi??Tại sao tôi lại mặc áo sơ mi của anh??

Anh thờ ơ nói:

-"Mèo nhỏ, hôm qua cô bị mưa lên sốt cao quần áo ướt hết tôi có lòng tốt thay đồ cho cô nếu không giờ cô vẫn nằm hôn mê làm gì cò sức tức giận..!"

sự tức giận bùng nổ,cô nhào tới vừa đánh vừa chửi:

-hừ anh có lòng tốt à!!tôi khinh..

Dám chiếm tiện nghi của chị đây còn lộ về tốt bụng..gừm!"

Ngắm Mèo nhỏ đang giận dữ trên người anh, thật đáng yêu làm anh nổi lên hứng thú trêu chọc cô:

-Mèo nhỏ hôm qua cô ôm chặt tôi, thoải mái nằm trong lòng tôi không biết ai mới là người chiếm tiện nghi của ai đây!!

Cô lấp bắp nói:

-Ai..ai..ai thèm chiếm tiện nghi của anh chứ!!"

Gương mặt xấu hổ hai gò má đỏ ửng, ngực phập phồng đôi môi đỏ hồng chu ra vì tức giận nhìn thật mê hồn..

Khuyến anh muốn ôm hung hăng hôn cái miệng nhỏ xinh xắn.

ọc..ọc..ọc

Tiếng kêu từ bụng mèo nhỏ phát ra khiến anh bật cười.

Cô xấu hổ mắng:

-Cười đi cười cho anh chết luôn đi..!!

Anh biết cô đã đói bụng nên thôi đùa giỡn, bước tới giường bế cô mặc cho cô giẫy dụa la hét đi vào nhà tắm nói:

-Cô mau lấy quần áo tôi mới chuyển đêm qua về lựa 1 bộ mặc vào rồi xuống ăn sáng.."

Cô lờm anh bừa môi nói:

-Đừng mơ tôi cảm ơn anh!!hử..

Anh lắc đầu bước ra khỏi phòng đóng cửa đi xuống dưới lầu miệng mỉm cười thầm nghĩ:

(mèo nhỏ đáng yêu có lẽ chỉ ở bên cô tôi mới cười được nhiều như thế).

Xuống lầu,Lão quản gia cúi đầu nói:

-Thiếu chủ, chào ngài buổi sáng tốt lành..đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong.."

Anh phục hồi về lạnh nhạt đi đến ngồi trước bàn ăn nói:

-ừm..ông dọn bữa sáng lên đi.."

Ông cung kính đáp:

-Dạ..Thiếu chủ tôi sẽ dọn đồ ăn lên ngay..!!

Rồi ông quay lưng bước xuống khu nhà bếp..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Bữa sáng ấm áp

Tắm xong, cô bước xuống lầu thì thấy một ông lão đã già, gương mặt hiền hoà mang vẻ phúc hậu nở nụ cười với cô nói

-Chào buổi sáng tiểu thư.Tôi là quản gia ở đây...Thiếu chủ đang đợi cô đến ăn sáng.Mời đi theo tôi"!"..

Cô đi theo ông quản gia nhìn ông cười đáp:

-Bác cứ gọi cháu là Bảo Ngọc đừng gọi là tiểu thư cháu ngại lắm!!

Trong lòng ông quản gia cười nói thầm"một cô gái nhỏ hiền lành, đơn thuần thật đáng yêu".(Tác giả: chị ấy mà hiền la tiểu ác ma đó ông..!Ngọc nhi: nói gì đó nói lại thử xem?? Tác giả: xách dép bỏ chạy-"!!

Nghĩ vậy nhưng ngoài mặt ông nói:

-Đây là quy tắc của Hàn gia chúng tôi..mong tiểu thư thông cảm!!

Đến bàn ăn, nhìn những món ăn ở trước mắt cô than thầm:

-"đồ ăn ở trên bàn có thể mở được bàn tiệc lớn đấy chứ!!"

Đang suy nghĩ một giọng nói lạnh lùng cất lên:

-Cô không ngồi xuống ăn tính đứng nhìn tôi ăn à!!

...

Không thèm quan tâm tên yêu nghiệt trước mặt cô ngồi xuống bắt đầu ăn sáng.

Ăn được một lúc cô lên tiếng hỏi:

-Anh tên là gì vậy??Anh sẽ cho tôi ở lại đây sao??

Giọng nói lạnh nhạt pha chút tà mị vang lên:

Tôi tên Hàn Phong..cô có thể ở đây tôi không ngại nuôi một con mèo nhỏ"..

Cô trầm nghĩ:

[đành chịu ở đây thôi cô làm gì có nhà để về.Ở đây vẫn tốt hơn phải đi lang thang..làm mèo nhỏ còn hơn làm chuột cống trên đường!"](tác giả:chị có cần nói quá lên không..Ngọc nhi lườm: tại ai viết mà giờ đổ tội hả??tác giả:mặt ngẩn ngẩn nín thinh.)

-hừ..tôi tên Bảo Ngọc!" đừng có suốt ngày gọi tôi là mèo nhỏ."

Rồi cô cúi đầu ăn tiếp bỗng một miếng thịt bò được bỏ vào chén cô..Ngạc nhiên cô nhìn anh không chớp mắt..

..

Anh hơi ngượng vội ho nói:

..Khụ..Khụ..cô mới hết sốt ăn thịt cho lại sức.Cô ăn nhiều vô tôi không muốn ôm mèo nhỏ gầy gò, ốm yếu..

Ông quản gia kinh hãi lần đầu tiên thiếu chủ quan tâm đến người khác ngoài hai cậu chủ.

-Trời ông có bị mờ mắt rồi không??(tác giả:hi..không có đâu mắt ông sáng lắm ạ^^)

Lần đầu có người quan tâm đến cô một cảm xúc chạy vào trong tim khiến cô ngỡ người tư vị thật ấm áp..

Xem ra anh ta không xấu xa như mình nghĩ..!"

Cô cười tươi gấp cho anh một miếng thịt nhẹ nói:

-Anh cũng ăn đi..tôi thấy anh cũng gầy giống tôi thôi..

Anh nhìn lên thấy cô đang làm động tác lè lưỡi đáng yêu khiến tâm anh xao động, bức tường băng giá trong anh dường như đang tan chảy..

Đã bao lâu rồi anh không nhận được sự quan tâm,ấm áp do một người phụ nữ mang lại từ khi mẹ anh mất.."

Hai người ăn sáng trong bầu không khí ấm áp bao phủ..Lão quản gia đứng kế bên kính hỉ trong lòng.

Ông mừng muốn khóc cuối cùng cũng có người khiến thiếu chủ bớt lạnh giá mà chớ lên ấm áp..

-Thật hi vọng cô gái nhỏ xinh này sẽ giúp thiếu chủ thay đổi.."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bắt đầu cuộc sống mới

Buổi sáng, sau khi Hàn phong đi ra khỏi nhà.

Ăn sáng xong cô đứng dậy đi tham quan xung quanh căn biệt thự.

Ngắm nhìn quang cảnh xung quanh biệt thự cô gật đầu khen ngợi:

-"...Oa..!"Thật là lớn nha.phong cảnh ở đây thật đẹp,bên kia có hồ suối nhân tạo..một hồ bơi lớn..

Đi vòng ra đằng sau biệt thự cô thấy một cây anh đào thật to lớn, dưới gốc cây có đặt một chiếc xích đu màu trắng.

-Cô thích thú đến bên gốc cây ngồi xuống chiếc xích đu.Cô cười đầy nhẹ khiến nó lắc qua lắc lại.. gương mặt vui vẻ nhìn đáng yêu như tiểu thiên sứ.

Sau khi xử lý xong công việc, anh chớ về tính tìm mèo nhỏ mà không thấy anh lạnh giọng hỏi:

-"Quản gia!!Cô ấy đi đâu rồi..??"

Ông cung kính đáp:

- Thưa Thiếu chủ!!! tiểu thư đang ở khu vườn đằng sau biệt thự"..

Nghe vậy anh cất bước đi ra phía sau mà không quên dặn :

-Pha cho cô ấy 1 ly nước cam mang ra chỗ đó!"

Đã biết thiếu chủ quan tâm đặc biệt đến cô gái nhỏ lên ông không ngạc nhiên vội cung kính đáp:

-Dạ tôi sẽ kêu người làm ngay..tôi xin phép"!!

Khi đi tới khu vườn phía xa xa anh đã thấy bóng con mèo nhỏ đang nghịch ngợm.

Gương mặt thanh tú, trắng nõn đôi mắt to tròn đôi môi mềm mại hai gò má đỏ ửng vì trời nóng thấy cô dễ thương như vậy. Anh thật muốn cắn và nhéo má cô"!!

-Nhìn cô giống như một tiểu thiên xứ đáng yêu.

Làn tóc nhẹ bay trong gió với những cánh hoa anh đào đang rơi tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp .."

Đang định bước tới chỗ cô thì tiếng chuông điện thoại vang lên:

-Reng..Reng..reng.."

Anh mở máy lạnh nhặt trả lời:

- A..lô..!!

Một giọng nói không dấu nổi sự vui mừng vang lên:

-Anh trai tụi em đã tìm ra chỗ cất giấu hàng rồi.."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tung tích lô hàng

Trầm ngâm một lúc, nhìn cô gái nhỏ đang ở phía xa anh cất giọng:

-"anh sẽ đến chỗ tụi em"..

anh quay người thì gặp lão quản gia đang bưng ly nước cam trên tay cung kính nói:

-Thiếu chủ!!nước cam đây ạ"

Anh lạnh lùng nói:

-Tôi có việc phải làm gấp, ông mang nước cam cho cô ấy uống đi"..

Nói xong, anh đi ra đằng trước nhà lên xe rồi khỏi biệt thự..

Nhìn thấy lão quản gia đang đứng đó, cô vội tới hỏi:

-Có chuyện gì không vậy bác"??

Ông đáp:

Thiếu chủ bảo tôi mang đồ uống cho cô"!!

Cô cau mày suy nghĩ tại sao càng ngày anh ta càng tốt với mình nhỉ?.mà thôi anh ta đối tốt với mình thì mình tốt lại..

Cô mỉm cười với lão quản gia nói:

- "hi..cháu cảm ơn mà anh ta đi đâu rồi bác???"

Ông lắc đầu nói:

-Tôi cũng không biết!!Thiếu chủ trở về là đi tìm tiểu thư nhưng rồi có việc quan trọng gì đó lên ngài ấy bỏ đi luôn.

Một cảm giác thất vọng tràn vào trong tim, gương mặt nhỏ nhắn trở nên buồn thiu lắc đầu suy nghĩ:

[Bảo ngọc mày buồn không phải vì nhớ anh ta..không phải đâu..]

(Tác giả:ừ..chị đã động lòng còn chối..)

Trong lúc đó, tại phòng làm việc riêng của tổng giám đốc tập đoàn Hàn Thị có 3 người đàn ông đang nói chuyện:

Hàn Kiệt cầm tài liệu tìm được đọc cho Hàn Phong nghe:

-Anh trai!! địa điểm giao hàng là ở nhà kho cũ đã bỏ hoang lâu đường số 9 ,khu Minh Khê.

"Thời gian giao hàng là 10h tối nay"

Hàn Huy lên tiếng:

-Anh có cần tụi em đi cùng không??

Hàn Phong nhếch lên nụ cười chết chóc, đôi mắt sắc bén lộ vẻ khát máu lạnh nhạt trả lời:

-Chuyện này để anh lo, hai đứa cứ làm việc của mình đi.

Anh bước ra ngoài lấy điện thoại bấm 1 dãy số gọi..

Đầu giây bên kia vội bắt máy trả lời:

-Thiếu chủ ngài có gì phân phó ạ"

Giọng nói lạnh lẽo vang lên:

-Lệnh cho 20 vệ sĩ chuyên nghiệp đến đây cho tôi"

Bên kia vội gật đầu nói:

-Dạ!!tôi hiểu rồi..

Cúp điện thoại người anh toát lên vẻ tàn khốc tuyệt tình miệng mỉm cười tựa ác ma:

-Cuộc săn mồi tối nay sẽ thú vị đây..!!(Tác giả:Anh thật đáng sợ đó.Hàn Phong hừ lạnh:cô nói gì?? Tác giả:hihi chuẩn lẹ)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Mèo nhỏ tò mò theo đuôi

Chiều tối, khi anh về tới nhà lão quản gia đứng đợi anh chào rồi thở dài nói:

-Thiếu chủ, từ lúc ngài đi tới giờ tiểu thư cứ buồn thiu, ngồi xem tivi mà lâu lâu lại nhìn ra ngoài hình như cô ấy nhớ ngài!!

Nghe quản gia nói vậy, anh phát tay ra hiệu ông lui xuống..

Một mình anh bước tới cúi đầu thì thào vào tai cô:

- "Mèo nhỏ!! cô nhớ tôi à??"

Giương mặt nhỏ phụng phịu, hai má đỏ lên quay mặt nhìn thấy anh đang nhếch mép cười mỉ hoặc làm cô tức giận chu môi đáp:

-hứ"!..mơ tưởng..ai thèm nhớ anh chứ!!..

Nhìn mèo nhỏ lộ vẻ xấu hổ làm anh càng muốn trêu đùa.

Bàn tay đưa lên cầm giả bộ suy tư nói:

-"Thật không"??...sao tôi nghe lão quán gia nói có người trông chờ tôi về mãi..

Cô cúi đầu đỏ mặt miệng lí nhí nói:

-Làm gì có chứ"!!

Anh cười gian tà nghĩ:-

(sau này còn nhiều thời gian trêu chọc mèo nhỏ đáng yêu bây giờ anh còn việc quan trọng cần làm không thể tiếp tục đùa giỡn với cô)..

Anh bế cô đứng lên đi về phía nhà ăn..Đã quen với việc anh động tay động chân với cô.

Bảo ngọc không còn la hét ngoan ngoãn ôm cổ anh nhẹ giọng nói:

-Anh bế tôi đi đâu vậy??

Anh cười gượng đáp:

-Mèo nhỏ cô không biết đói bụng sao?? tôi thì đang rất đói đây..

Cô gật đầu lờm anh nói:

-Tại ai vừa về đã trêu chọc khiến tôi quên luôn bữa tối..anh còn dám nói nữa..

Không muốn chọc mèo nhỏ giận dữ thêm anh đành nhận tội nói:

-Rồi..rồi...tôi sai..giờ chúng ta đi ăn được chưa??

Miệng cười lộ ra má lúm xinh xắn cô trả lời:

..-..Ấn..hi..đi ăn nào!!

Sau bữa tối, cô chở về phòng đi tắm..

Anh vô phòng nằm trên giường một lúc thì:

Cạch..tiếng mở cửa từ phòng tắm truyền đến cô bước ra mặc một chiếc váy màu hồng von thật quyến rũ..

Ngắm nhìn cô đang lau tóc anh mỉm cười gọi cô:

-"...Lại đây.."!!

Cô không biết anh gọi cô làm gì nhưng vẫn ngoan ngoãn đi tới đứng trước mặt anh.

Anh ngồi dậy kéo cô ngồi trong lòng mình lấy khăn từ tay cô nhẹ nhàng lau khô tóc cho cô..

Động tác ôn nhu khiến cô cảm giác như mình đang được cưng chiều làm lòng cô thật ngọt ngào và dễ chịu.

Cô nhìn anh nháy mắt cười giỡn nói:

-Anh đừng nuông chiều tôi không thì tôi sẽ dựa dẫm, bám lấy anh cả đời không buông đó.."!!

Anh bỏ chiếc khăn xuống ôm chặt cô tựa cằm vào vai cô đáp:

- Hoan nghênh cô bám lấy tôi cả đời.."

Tôi đã hứa chăm sóc cho một con mèo nhỏ hung dữ thì sẽ nắm giữ cô cho đến chết không buông ra.."

Cô bấu môi mí mắt ươn ướt vì cảm động rúc vào người anh nói:

- Thật là bá đạo...nhưng xem ra anh thực tốt nga..!!

Nhéo nhẹ má cô cung chiều cất giọng ôn nhu nói:

- Không cần phải khen tôi"nằm xuống ngủ thôi..

Rồi anh không để cô nói nữa trực tiếp kéo cô nằm xuống giường.

Vì từ lúc tới đây sống.

Anh bá đạo chung phòng chung giường với cô.

Lâu ngày quen dần nên cô không còn dè dặt như lúc ban đầu.

Nhắm mắt chui vào lòng anh một mùi hương bạc hà thơm mát chạm vào trong mũi thật thoải mái.

Cô mỉm cười ngủ thiếp đi trong vòng tay anh..

Nhìn lên đồng hồ anh chậm rãi bước xuống giường đắp chăn cho cô..

Đi tới bên cạnh cô anh cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô thì thầm:

-Ngủ ngon..mèo nhỏ..chờ anh chờ về..!!

Đi ra ngoài nhẹ nhàng đóng cửa...

Bước xuống lầu mặt anh thay đổi chỉ còn lại sự lạnh khốc vô tình khí thế vương tử toát về cao quý lạnh lùng..!!

Khi đi tới đại sảnh đã có 20 vệ sĩ xếp hàng hai bên cúi đầu cung kính nói:

-Thiếu chủ chào ngài.."

Anh gật đầu ra hiệu giao phó:

-"Chuẩn bị xe tới địa điểm cất giấu hàng"!

Họ đều đồng thanh nghiêm nghị đáp:

-"Dạ..thuộc hạ rõ rồi"..!!

Trong phòng ngủ cô xoay người định ôm anh thì sờ thấy giường trống..

.

Hé mắt mở ra nhìn cô không thấy anh đâu.. nghe bên dưới có tiếng ồn ào cô vội mặc áo khoác ấm rồi chạy nhanh xuống dưới..

Đứng nép mình gần cửa chính cô thấy nhiều người mặc đồ đen thì nghĩ thầm:

[-Giờ này anh ta còn đi đâu??lại còn mang theo nhiều người lạ nữa..không lẽ anh ta là xã hội đen muốn đi ám sát hay đốt nhà ai??]

(Tác giả: chỉ thật khéo tưởng tượng về anh Hàn Phong làm gì có làm xã hội đen chứ @(@')

Sự tò mò nổi lên, cô nhìn quanh thấy chiếc xe đen gần đó đang mở cốp xe sau...

-Nhân lúc không có ai để ý cô chui vào bên trong nhanh chóng kéo nắp xe nằm xuống.!!

Chiếc xe dần chuyển động ra ngoài biệt thự đi đến địa điểm cần đến mà không hề hay biết có một cô gái nhỏ đang nằm im trong xe theo đuôi bọn họ..!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bị phát hiện

Năm chiếc xe đen dừng lại trước một bãi đất bỏ hoang.

Khuất sau hàng cây cỏ lau là một nhà kho cũ.

Hai vệ sĩ nhanh chân xuống xe mở cửa cúi đầu nói:

-Mời"!Thiếu chủ..

Anh bước xuống cát giọng lạnh lùng:

-đi thôi.."

Đoàn người vội cất bước theo anh..

- Đến cửa nhà kho có hai tên đứng gác cửa bên ngoài vừa thấy có người tiến lại gần.

Bọn chúng chưa kịp chạy đi báo tin thì đã lăn ra chết..

Hai vệ sĩ theo sau Hàn Phong đã dùng súng giảm thanh sản phẩm loại mới nhất của công ty Black bird..kết liễu họ...

Nhìn cánh cửa sắt được đóng kín trước mắt anh cất giọng lạnh lẽo:

-..."Phá cửa"!..

Sau câu nói của anh một vệ sĩ cầm chiếc đồng hồ nhỏ được gắn vào cánh cửa.

Bấm nút khởi động chỉ trong vài tiếng tích..tắc..nó nổ tung tạo ra tiếng vang:

..Ầm..ầm...!!"

Làm cho những người bên trong sợ hãi, gương mặt lộ vẻ kinh hoàng như thần chết đang tìm bọn họ..

Nghe tiếng động rất lớn vang lên cô choàng tỉnh dụi mắt vội mở cốp xe chồm dậy ngó xung quanh miệng lắp bắp:

"Đến nơi rồi sao??vậy mà mình lại ngủ quên mất!!

(Tác giả:bó tay chị nằm trong xe mà cũng ngủ quên..đúng là heo!!..Bảo Ngọc:dám nói tôi là heo cô giỏi nhỉ??.Tác giả:sợ bị đánh lên im luôn)

Chui ra khỏi xe đứng xoa thắt lưng đau nhức vì nằm chặt chội rồi cô đi về phía nhà kho cũ.

Cùng lúc đó Hàn Phong cùng đoàn người đằng sau tiến vào bên trong.

nhìn thấy những lô hàng bí mật đang được sắp xếp chuẩn bị giao đi.

Anh lạnh giọng đầy sát khí nói:

-Ông thật to gan..hàng của Hàn Phong tôi mà cũng dám cướp..

Ông ta cao ngạo đáp:

-Chính tôi cướp đấy!!cậu làm gì được tôi..!!

Anh nhếch mép gương mặt lộ vẻ khinh thường trả lời:

-Tôi sẽ để cho ông biết cái giá phải trả khi đối đầu với tôi...!!

Bên ngoài Bảo Ngọc đang tập chung nghe và nhìn vô bên trong mà không biết có hai bóng đen đang tiến lại gần chỗ cô..

Một tên trong đó đặt tay lên vai cô...

Đang mãi nhìn lên bên trong cô thản nhiên gạt tay hất ra rồi xua tay nói:

-Đề yên cho tôi xem đang rất hấp dẫn mà.."

Cô cảm thấy có cái gì đó không đúng hình như cô vừa nói chuyện với ai đó giật mình cười gượng cô xoay người quay mặt lại.

Thì thấy hai tên có gương mặt bặm trợn, hung dữ đang nhìn cô..

Cô nhìn bọn chúng cười giả nai tính co chân bỏ chạy thì:

-...A..á..á..!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Bị Bắt và trốn thoát

Bảo Ngọc bị hai tên bặm trợn giữ lại.. bọn chúng cất giọng:

-con nhãi ranh..mày tính chạy à!"

không biết phải làm sao để trốn thoát cô vội ngẩng đầu cười nói:

-Hai vị đại ca..tha cho tôi đi..tôi không có bỏ chạy mà!!

Bọn chúng nhìn cô với ánh mắt tà dâm lên tiếng:

-em gái xinh đẹp vậy chỉ bằng phục vụ bọn anh rồi sẽ tha cho em đi.

Cô liếc nhìn hai tên dê hèn mà khinh bỉ trong lòng nghĩ:

-Muốn dờ trò với tôi ư..đừng có hòng..!!

Bỗng một ý tưởng loé lên trong đầu cô nở nụ cười ma quái nói:

-..A..có người đến kia..cứu tôi với!!..

Hai tên nghe cô nói liền ngẩng đầu nhìn ra phía xa nhưng chẳng có gì ngoài cây cỏ lẫn trong bóng tối dày đặc...!!

Cô cười.. "hắc..hắc"Thời cơ đã đến vội đứng dậy chạy thật nhanh vào trong nhà kho...

Bọn kia thấy cô chạy mới biết mình bị lừa thì giận dữ rượt theo sau quát lớn:

-"Con khốn..mày dám lừa tui tao..!!"

Bảo Ngọc không thèm nghe những tiếng mắng chửi ở đằng sau mà chỉ biết cắm đầu chạy cho đến khi đụng phải một bức tường rắn chắc..

Bị mất thăng bằng cô nghĩ mình sẽ té xuống đất thì một bàn tay to lớn kéo cô vào lòng..

cảm thấy mùi hương thơm nam tính quen thuộc liền ngẩng đầu lên..

Bắt gặp ánh mắt đầy hoài nghi mang tia tức giận của anh..

Cô lùi lại phía sau trung bộ mặt đáng thương môi mím lại,mắt rung rung cất giọng hối lỗi:

-Hân Phong anh đừng giận nha!"Tôi chỉ tò mò đi theo xem anh có làm chuyện xấu gì không..Tôi xin lỗi..

Cô vừa dứt lời thì hai tên bặm trợn lúc nãy đi vô chúng cúi chào lão cáo già rồi mặt đầy hung dữ nói:

-Lão đại!!con nhãi ranh kia bị bọn em bắt được đã lừa tui em rồi chạy trốn..anh xử nó đi..

Ông ta nghe xong thì tức giận quát:

-Đồ ngu..một con nhóc mà cũng để nó thoát..lũ vô dụng..!"

Hân Phong nhếch mép cười chế nhạo nói:

-Một lũ vô dụng ngu ngốc cũng nhờ lão đại như ông đào tạo ra đó..ngài Nghị sĩ..!

Nét mặt ông ta từ từ biến đổi dần sang trắng bệch miệng lắp bắp nói:

-Mày sao biết được tao là Nghị sĩ!..Mày là ai??

Tao đã điều tra về mày chỉ là một thằng vận chuyển lô hàng có chút thế lực thôi..không thể??nào sai được..

Nở nụ cười tà ác tàn nhẫn, lạnh lùng lên tiếng:

-Muốn biết tôi là ai??xuống địa ngục mà tìm."

Trong khi Hàn Phong nói vệ sĩ bên anh đã khống chế người của lão..

Thất bại, ông ta ngồi sụp xuống đất gương mặt dường như già thêm mấy tuổi..

Nhưng đôi mắt vẫn đen tối chứa đầy ý hận thù và loé lên tia hiểm độc cười điên cuồng nhìn anh nói:

-Dù tao có chết cũng kéo mày chết theo..!"

Nói rồi ông ta rút từ trong áo ra một khẩu súng chia về phía Hàn Phong.

Một viên đạn được chui ra từ khẩu súng nhắm thẳng hướng anh bay tới..

Trong lúc nguy cấp một sức mạnh nào đó khiến Bảo Ngọc nhào tới ôm anh tránh đàng trước mặt mỉm cười nhìn anh!"..

-...Đoàng..!"!

.....-Đoàng..!"

Một viên đạn được bắn từ súng của Hàn Phong trúng ngay mi tâm làm lão ta chết ngay tại chỗ..

-Viên đạn còn lại thì..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Bị Thương

Bảo Ngọc bị thương viên đạn còn lại đã bắn trúng vào lưng..cô ngã xuống..

Hàn Phong vội đỡ ôm cô vào lòng giọng điệu đầy lo lắng:

-Mèo nhỏ..cô có sao không??tại sao lại cứu tôi??

Cố gắng nhin đau cô cất giọng yếu ớt:

-Tôi...thấy hơi..đau!!tôi cũng không biết sao mình lại nhào ra đỡ đạn cho anh ...

chắc có lẽ anh đối với tôi rất tốt nên không muốn..nhìn thấy anh chết..

Nghe cô nói trong lòng anh chấn động, lời nói đó như là con sóng mạnh chạy thẳng vào trái tim..

Cố dấu cảm xúc anh ôm ghì chặt cô cúi đầu nói nhỏ:

-Mèo nhỏ..thật ngốc..tôi làm gì dễ chết được..cô.. bị thương rồi.chúng ta mau về nhà thôi nào!"!

Bảo Ngọc cố gắng gượng cười cất giọng yếu đuối nói:

-.."Ân..!"về nhà..tôi mệt rất buồn ngủ..!"

Rồi cô dần lịm đi chìm vào hôn mê sâu..

Hàn Phong bế cô lên đi về phía trước cửa nhà kho..

Nhưng ra đến bên ngoài thì dừng chân lại...Hàn Phong nở nụ cười nhìn cô trầm nghĩ:

[Mèo nhỏ nhiều lúc em thật hung dữ, ngang ngạnh nhiều lúc lại khá đáng yêu đó..]

Nhìn những vết sứt sẹo đang sếp hàng chờ lệnh anh liền thay đổi sắc mặt lạnh lùng...cất giọng lạnh lẽo,tàn nhẫn nói:

Xử lý hết..Không cho bất cứ một ai sống sót...anh ôm cô đi đến chiếc xe màu đen đã có người mở cửa xe rồi..^^

Ông ta cúi đầu cung kính nói:

-Thiếu chủ,mời ngài lên xe .

Hàn Phong không nói gì cúi người ngồi vào trong xe...anh nhắm mắt ôm cô thờ dài nói:

-mèo nhỏ"!đợi em khoẻ lại rồi tôi sẽ xử phạt cái tội tò mò nghịch ngợm của em..(Tác giả: bắt đầu dùng từ e- tôi a- tôi.. nhé)

Ba chiếc xe đen phóng nhanh trên con đường dài vắng vẻ, u tối.

..

dần cách xa nhà kho đang mang một màu đỏ của lửa rực cháy trong đêm.

chỉ một tiếng sau nó đã biến mất mọi chuyện như chưa hề xảy ra..màn đêm lại yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Nhu tình trong cơn mê

Vào đến cửa chính biệt thự Hàn Gia..

Hàn Phong bế Bảo Ngọc trên tay người dính đầy máu, gương mặt vẫn lạnh lùng nhưng ánh mắt tràn ngập sự lo lắng.

Ông quản gia chứng kiến cảnh tượng này thì kinh hoàng đứng ngây người ra..

Chợt một giọng nói lạnh lẽo mang theo sự tức giận quát lớn:

-Ông đứng ở đó làm gì??còn không mau đi gọi bác sĩ..

Đây là lần đầu tiên Thiếu chủ giận dữ như vậy..

Điều này chứng tỏ cô gái nhỏ đã làm tan chảy trái tim ngài ấy rồi..

Chợt nhớ điều gì đó lão quản gia lo sợ lắp bắp nói:

..Áy...thôi chết..."

Lão là người trông coi Tiểu thư bây giờ cô bé đó bị thương nếu có chuyện gì xảy ra thì

...ai da..thôi không dám nghĩ đến nữa..

Mong sao cho cô gái nhỏ bình an nếu không cái mạng già của lão sẽ tiêu đời..]

Trong phòng ngủ, bác sĩ vừa gấp viên đạn ra và băng bó vết thương cho Bảo Ngọc rồi viết đơn thuốc..

Hàn Phong lạnh lùng ngồi trên ghế cạnh giường nhìn anh có vẻ bình thường nhưng đôi mắt không che dấu được sự lo lắng.

Một lúc sau đó, bác sĩ đưa đơn thuốc dặn dò nói:

-Thưa Ngài!"Viên đạn không gây nguy hiểm đến tính mạng.

Chỉ cần uống thuốc, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày là cô ấy sẽ khoẻ lại ngay..

Hàn Phong gật đầu không nói phát tay, bác sĩ tự động cúi đầu chào rồi đi ra ngoài khép cửa lại.

Ngắm nhìn người trên giường đang hôn mê bất tỉnh anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô thì thầm:

-Không nghĩ được sẽ có người ngốc nghếch như em lại tự mình cứu tôi để rồi bị thương..ai cần em làm vậy chứ"!!

(Tác giả:hừ..chị ấy tốt bụng cứu anh còn mắng chị ấy sao không cho anh chết luôn đi..xấu xa-."!)

Tuy mắng cô nhưng trong lòng Hàn Phong biết rõ mèo nhỏ bên ngoài tỏ vẻ kiên cường,mạnh mẽ ...

Chỉ để che dấu sự sợ hãi ,yếu đuối bên trong mà thôi..

Anh nằm xuống bên cạnh ôm cô vào lòng mỉm cười nhìn người trong lòng anh....

Giọng nói không còn lạnh lẽo mà chớ lên ấm áp anh ghé vào tai Bảo Ngọc nói khẽ:

-Mèo nhỏ..Ngốc nghếch tôi sẽ bảo vệ em không bao giờ để em bị thương thêm lần nào nữa...Ngủ ngon..!!

Trong con mê cô nghe thoáng được lời anh nói khiến cô cảm động..miệng vẽ lên nụ cười thật hạnh phúc..

Hàn Phong ôm người trong lòng thật chặt..cả người toát ra sự dịu dàng, nhu tình chắc chỉ dành cho Mèo nhỏ đáng yêu này thôi..

Bên ngoài trời đêm lạnh giá nhưng trong phòng ngủ ở một góc giường có hai người đang ôm nhau ngủ..

Làm cho người ta không còn cảm giác lạnh buốt của bầu trời ban đêm mà cảm thấy ấm áp lạ thường..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thân Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Bắt đầu lo lắng

Trời đã sáng, ánh nắng mặt trời vàng óng chiếu rọi khắp trong căn biệt thự Hàn Gia..giống như một thiên đường màu trắng tuyệt đẹp.

Trên những cánh cây cao xung quanh biệt thự, những chú chim non riu ra riu rít hót không ngừng..

Nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy chán ghét chút nào, ngược lại tăng thêm một loại cảm giác mát mẻ, yên bình..

Giống như mọi ngày Hàn Phong nghe chuông báo thức tỉnh dậy.

rửa mặt mũi xong, đi ra nhìn thấy mèo nhỏ chưa hề có dấu hiệu tỉnh lại thì bắt đầu lo lắng..

Anh vội đi xuống gọi lão quản gia nói:

-Ông hãy gọi viện trưởng của bệnh viện Hoàng gia đến đây cho tôi..

(Hoàng gia là bệnh viện thuộc tập đoàn Hàn Thị quy tụ các bác sĩ giỏi nhất nước, nhân tài y học đều được đào tạo tại đây)

-Dạ"!Thiếu Chủ" Quản gia lập tức cung kính lui xuống..

Không bao lâu sau lão liền dẫn một vị bác sĩ già hơn 60t đi tới phòng ngủ riêng đưa ông ta đến trước mặt anh...

Hàn Phong trên dưới quan sát hỏi:

-Ông là viện trưởng của bệnh viện hoàng gia??

-Vâng"!Thưa ngài..Ông lão liền trả lời..

Hàn phong không hỏi thêm điều gì nữa chỉ vào Bảo Ngọc nằm trên giường cất giọng lạnh nhạt ra lệnh:

-Kiểm tra cho cô ấy"!Tại sao??vẫn chưa tỉnh lại?

Ông ta gật đầu đi tới kiểm tra nhìn cô gái có gương mặt thanh tú, làn da trắng nõn, môi đỏ hồng..ông thầm suy nghĩ:

Người đàn ông này trên người toả ra sát khí, máu lạnh vô tình

Không ngờ chỉ một cô gái nhỏ này mà khiến anh ta quan tâm thật đáng kinh ngạc..

Không suy nghĩ nhiều thêm ông tập trung vào công việc..

Kiểm tra xong viện trưởng đi ra thận trọng trả lời:

-Hàn tiên sinh, thương thế tiểu thư không còn đáng ngại, về phần tại sao?bây giờ vẫn còn bất tỉnh là bởi vì bị chút kinh sợ.

Hơn nữa lần này sử dụng thuốc tê gây mê mới sáng chế nâng cao hiệu quả trị liệu khiến cho bệnh nhân giảm bớt khổ sở..

Hàn phong dùng ánh mắt bén nhọn nhìn chăm chăm lão không thả..chỉ là sau khi nghe ông ta nói, sắc mặt hơi chuyển biến tốt .

Ngay sau đó anh liền lạnh lùng nói:

-Nếu cô ấy không sao"!ông có thể đi về rồi..

Khi nghe Hàn Phong có ý đuổi khách:"

-Lão quản gia vội mời viện trưởng đưa đi ra ngoài..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thức Tỉnh

Ngày thứ hai, Bảo Ngọc vẫn chưa tỉnh..Anh tiến lại gần cô giọng điệu không lạnh lẽo mà mang theo một tia ấm áp...

-Mèo nhỏ lười biếng, em còn không mau tỉnh lại tôi sẽ bán em đi đây...

-Bảo ngọc, em chừng nào thì mới chịu tỉnh dậy hả mèo nhỏ nghịch ngợm ..

Thật là ồn ào nha, là ai đang nói chuyện? Giữa một hoàn cảnh yên bình đến tột tằm..

Thình thoảng có âm thanh trầm thấp xa xa quấy nhiễu..lại còn có làn khí ấm nóng phả lên trên mặt cô, thật là nhột, ghét quá!"

Mí mắt khẽ run run giãy dụa muốn mở ra..ánh sáng chói lòa làm mắt cô thấy mọi thứ mờ rồi dần dần nhìn thấy rõ..

Đập vào mắt là bóng dáng lờ mờ..mắt mở lớn...

-"Hả"!người đàn ông này là ai! Tên Hàn phong kia đâu rồi?? Không lẽ nào..là..

Bảo ngọc đang phân vân suy nghĩ thì một giọng nói đánh vỡ sự yên lặng này giờ trong căn phòng..

Hàn Phong thấy cô mở mắt thần thờ bật lên thanh âm vui mừng thờ nhẹ nói:

-Mèo nhỏ em rốt cuộc đã tỉnh lại, có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không??

Nghe được thanh âm của anh, Bảo ngọc khẳng định hỏi:

-Hàn Phong là anh sao?? Trời ạ"! Làm sao anh thành ra bộ dạng này..mà tôi đang ở đâu vậy??

Hàn Phong đỡ cô ngồi dậy ôm vào lòng nói:

-em đang ở nhà..em quên rồi sao?? em bị trúng đạn...anh đạ bế em về ..

Cũng may là em tỉnh lại ..nếu không tôi thật xử lí mấy người bác sĩ dở tệ đó..)

[Edit: người là viện trưởng , bác sĩ giỏi..của bệnh viện hoàng gia do hai em trai anh chọn mà chê "..bố tay...!!]

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thân Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Cung chiều em cả đời

Bảo ngọc nhìn thấy bộ dạng lờn thối của anh thì kinh ngạc có cảm giác rung động và đau lòng nói:

-Tôi không sao..!"Hàn phong có phải trong khi tôi ngủ mê man anh rất lo lắng không??"

Anh gạt đầu giọng nói có phần tức giận mắng:

-đúng!! mà sao em ngạc vậy đỡ đạn cho tôi để rồi bị thương em có biết suy nghĩ hay không??"

Bảo ngọc cúi xuống rơi nước mắt ủy khuất nhẹ nói:

- từ nhỏ tôi đã một mình không có người thân, không bạn bè...

Sống tới 21 tuổi rồi chưa từng có ai quan tâm đối xử tốt với tôi..tôi không thể đứng trơ mắt nhìn anh bị người ta bắn..

- tôi rất sợ hãi nếu như anh chết thì tôi không còn được cảm giác có người như thế bên tôi nữa..."!

Nước mắt lăn dài trên má, đôi mắt đỏ hoe ngẩng đầu tủi thân nói:

-Tôi rất sợ anh biến mất!!"anh có hiểu không??"!

cô khóc ư !"!"Hàn phong ngạc nhiên suy nghĩ:

-chưa bao giờ cô ấy khóc mà giờ vì sợ anh xảy ra chuyện mèo nhỏ lại sụt sướt..

Làm Hàn phong xót thương,một cảm giác trước giờ chưa hề có."

Gương mặt anh giãn ra không còn vẻ cau mày, giận dữ

lau nhẹ đi nước mắt cho cô dịu dàng an ủi:

-ngoa đừng khóc!"! là tôi sai..

em bảo vệ tôi mà tôi còn trách em nhưng sau này đừng làm thế tôi sẽ thấy đau lòng..

Mèo nhỏ em nghe tôi nói đây:

- bây giờ, sau này và suốt đời chỉ để tôi cung chiều bảo vệ em được không??"

Bảo ngọc tròn xoe mắt nhìn anh nghẹn ngào nói:

-thật không anh sẽ không bỏ rơi em chứ ??

..không quát mắng,, không giận dữ. suốt đời cung chiều em phải không Hàn Phong??"

Vuốt nhẹ mái tóc người trong lòng Hàn Phong mỉm cười trả lời:

-phải mèo nhỏ ngoan ngoãn của anh..!

Bảo Ngọc cười tươi, gò má đỏ ửng, đôi mắt sáng long lanh, bặm môi hờn dỗi nói:

-Ấn..."người ta không có ngốc mà"!!

Hàn Phong bắt giác ngấm nhìn..

Cô thật là mê người khiến anh muốn hôn lên cái miệng nhỏ đang tỏ vẻ giận dỗi với anh..

-Anh cúi đầu phủ lên đôi môi đỏ mọng như trái dâu chín..

Thật mềm mại..

Chiếc lưỡi khẽ tách môi cô ra, lườn vào trong hút hết vị ngọt trên đầu cùng cái lưỡi nhỏ nhắn của cô..

Một nụ hôn nồng cháy mang hương vị ngọt ngào của tình yêu mới chớm nở dường như không muốn dừng lại..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hàn Phong!anh là của em mãi mãi

Một lúc sau bảo ngọc bị hôn đến ngạt thở vội đánh mạnh vào ngực hàn phong kháng nghị..

Biết mèo nhỏ không chịu được nữa, anh lưu luyến rồi đôi môi ngon tuyệt đó.

Cảm nhận được không khí, cô thở hổn hển tức giận nhìn người đàn ông đang vui vẻ trước mặt..

Nghiến răng "!" Hàn phong anh đánh lên em"!!

Anh cười nhếch mép trên đầu nói:

Ngọc nhi"!anh hôn quang minh chính đại"! Với lại do em quyến rũ anh là vô tội nha..

Mặt cô đỏ bừng tức giận mắng:

Hừm..vô tội"!chiếm tiện nghi của em mà anh dám nói vậy à"!

Hàn phong cười gian tà mê hoặc nói:

-Được anh sai"!vậy lần sau hôn em anh sẽ hỏi trước nhé mèo nhỏ.

Bảo ngọc cảm gối ném anh xấu hổ:

-Anh hạ lưu"!anh xấu xa..đánh chết anh"

Hàn phong né tránh chiếc gối kéo cô vào lòng thì thầm:

- không giận với em nữa"!

..Vết thương sau lưng chưa lành cần thận đừng cử động mạnh biết chưa??

Giận dỗi nhưng trong lòng thì ngọt ngào liếc nhìn anh":

-Người ta biết rồi mà"!!

Bé Bảo ngọc nằm xuống, đắp chăn lên người cô ôn nhu nói : Ngoan"! nằm nghỉ ngơi anh xuống lấy đồ ăn cho em"!

Ngắm nhìn bóng dáng anh tuần đầy khí chất vương giả đi ra khỏi phòng cô bắt giác nghĩ thầm:

Người đàn ông lạnh lùng đầy thần bí này sẽ là người suốt đời ở bên cô sao??..

Điều này thật khó tin..

Bảo Ngọc nhếch miệng cười!"

-nhưng nếu đã như vậy thì cả đời này cô sẽ giữ lấy anh không bao giờ buông tay..

"!Hàn phong"!anh là của em mãi mãi"

(Tác giả: anh Hàn Phong bá đạo chị Bảo ngọc cũng bá đạo không kém gì..chính xác là một cặp bá đạo chiếm giữ lấy nhau!")

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: băng bó vết thương

Mở cửa phòng ông quân gia bung một hộp y tế để gần đầu giường..

Hàn phong bước vô kêu lão quân gia đi xuống..

Anh đi đến bên Bảo Ngọc nhẹ nhàng nói:

-mèo nhỏ tới giờ phải thay thuốc vết thương rồi!"

bảo ngọc ngạc nhiên tròn xoe mắt nói:

-bác sĩ đâu"?? Không phải anh định thay thuốc cho em chứ??"

-phải không có bác sĩ "!hừ em đừng mơ tưởng cho người khác đụng vào em"!Hàn phong hừ lạnh..

bảo ngọc cười tủm tỉm nói:

-Anh thật bá đạo"mà anh có biết băng bó thay huốc không vậy"??"

Hàn phong liếc cô không biết xấu hổ nói:

-Anh chưa từng làm!"

Bảo ngọc mặt méo xẹo đẩy anh..

-Tránh ra"!anh không biết mà đòi làm..để anh băng em sẽ không còn mạng!"

Hàn phong không nói xoay người lấy hộp y tế..cởi áo sơ mi của cô bắt đầu công việc thay thuốc..

Bảo Ngọc tỉnh đứng dậy bỏ chạy ngược nhìn ánh mắt lạnh băng như muốn giết người..

Cô ngồi xuống ừ ừ thở dài!

- đành chịu"!ai bảo cô đã chọn người đàn ông bá đạo này rồi..!"

Từ trên lầu truyền xuống tiếng la hét :

-Hàn Phong"!đau quá"!anh bôi thuốc nhẹ thôi!"

-Anh làm gì "!!chỗ đó em đâu có bị thương!"

-Anh đừng băng miếng vải quá dày vậy chứ!"

Hàn phong không chịu nổi tiếng la của cô gần giọng nói:

Em im miệng lại cho anh!còn la nữa anh sẽ cho em biết tay!"

Và thế là mèo nhỏ cúi đầu chịu tra tấn hết nguyên buổi sáng vết thương mới được băng bó xong..

Bảo Ngọc tự rút ra bài học..có chết cũng không để mình bị thương nữa nếu không cô sẽ phải chịu dày vò..

-haiz"!cô không muốn đâu..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Mèo bị lạc

Buổi tối, sau khi nhờ có sự uy hiếp của ác ma Hàn phong.

Bảo ngọc đã ăn hết tô cháo..

Ngó ra ngoài nhìn Hàn Phong đang nghe điện thoại ở ban công cô bước tới vòng tay ôm phía sau lưng anh..

Cảm nhận được vòng tay ấm áp của cô..anh vội cúp điện thoại xoay người nhéo mũi mèo nhỏ!"

-A..đau em..anh hừ quá!"

Bảo ngọc xoa xoa mũi vừa hờn dỗi quay mặt bỏ vào trong phòng..

Anh theo sau vào ,đi nhanh tới bế cô tung lên cung chiều cất cao giọng:

-mới trêu em tí mà đã giận"!Ngọc nhi thật không ngoan!"

Bảo Ngọc liếc xéo anh..hừ lạnh nói:

-Ai thèm giận anh chứ"!mau thả em xuống em phải đi tắm!"

Hàn phong cười tà:

-Vết thương em chưa khỏi hẳn hay để anh tắm cho em nhé!"

Bảo Ngọc nhìn Hàn Phong bằng ánh mắt toé lửa nghiến răng:

-hừ..anh thật biết lợi dụng thời cơ nhưng lưng em bị thương chứ tay chân em vẫn bình thường nên không cần anh giúp..

Cô đi nhanh vào phòng tắm đóng cửa một tiếng rất lớn:

..Rầm..

Một lúc sau, Bảo ngọc mặc áo ngủ viền ren trắng ngắn ngang đầu gối.

Chất liệu vải tốt mặc lên người cô thật nổi bật..

Cô không thèm để ý đến anh nằm xuống giường quay lưng về phía anh..

Hàn Phong biết mèo nhỏ bây giờ mới nổi giận thật anh nhích người nhẹ ôm cô..

Bảo Ngọc định tỏ vẻ mình vẫn còn tức giận thì một giọng nói trầm ấm vang bên tai:

-Ngọc nhi ngoan"!ngủ đi không giận anh nữa 1 ngày nữa sẽ cho em đi chơi..

Từ lúc bị thương tới giờ cô bị Hàn Phong cấm cửa không cho ra ngoài..

Nên khi nghe hai chữ đi chơi mắt Bảo Ngọc sáng rực quên cả việc đang giận Hàn Phong quay mặt lại nhìn anh hỏi khẽ:

-Anh sẽ cho em đi chơi thật sao??

Hàn Phong ôm chặt cô miệng nhếch lên nụ cười cưng chiều:

-Thật..em mau ngủ đi..ở nhà hết ngày mai..sáng ngày kia sẽ cho em đi chơi.."

Cô cười vui mừng rúc vào sâu trong ngực anh nhắm mắt đi tìm Chu công nói chuyện..

Nhìn Bảo Ngọc đã ngủ anh lắc đầu buồn cười:

-Mèo nhỏ em thật là dễ dụ dỗ.."

Sáng ngày hôm sau, cô thức dậy sớm đi ra vườn sau biệt thự dạo chơi..

Hàn Phong ngủ rất tỉnh khi cô dậy anh đã biết ..

Thấy Bảo Ngọc đi ra ngoài sáng sớm mà không mặc áo khoác..

Anh vội lấy áo cho cô..

Đang ngồi trên xích đu tận hưởng cảm giác mát lạnh trong lành của bầu không khí sáng sớm..

Một bàn tay to lớn phủ một chiếc áo khoác ấm lên người cô.. Giọng nói ôn nhu khẽ trách:

-trời sáng rất lạnh em không mặc áo ấm nhờ bị bệnh thì sao??

Bảo Ngọc kéo anh ngồi chung chui vào trong lòng anh miệng mỉm cười tinh nghịch nháy mắt:

-đâu có sao đâu!em bệnh sẽ có anh chăm sóc mà!"

Hàn Phong nhéo má cô thờ dãi:

-Em đó!"Càng ngày càng tinh nghịch..

Cô tính phản bác lại lời anh nói thì bỗng một vật gì đó màu trắng chồm lên người cô..

Giật mình nhìn xuống cô kinh ngạc là một con mèo trắng tuyệt đẹp..

Bảo ngọc vuốt nhẹ lông con mèo miệng thì lẩm bẩm:

-Mèo con đừng sợ!"em bị lạc phải không nào??

Cô mãi mê ngắm nhìn mèo con mà không hề nhận ra ánh mắt kì lạ đầy nghi ngờ của Hàn Phong quan sát con mèo trắng..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Con chip-Thiết bị nghe lén

Hàn Phong nghi ngờ dùng ánh mắt giá lạnh nhìn mèo trắng khiến nó run sợ..

Bảo ngọc vui vẻ bế con mèo để sát mặt mình rồi quay sang hỏi Hàn phong:

-Anh xem con mèo nhìn dễ thương không nè??

Hàn phong cười nhéo mũi cô đáp:

Mèo nhỏ của anh mới là dễ thương nhất!"

Bảo Ngọc xấu hổ chu môi nhìn anh:

-Anh đúng là miệng lưỡi ngọt như ong đường chích chết người..

Hàn Phong cười ha hả tự tin nói:

-Cảm ơn Ngọc nhi!"em quá khen rồi!"..

Bảo Ngọc lờm anh không thèm nói nhiều với người đàn ông mặt dày này nữa..

cô cúi đầu tiếp tục vuốt ve mèo trắng thì nghe thấy tiếng bụng kêu báo hiệu cô chưa ăn sáng.

Ôm mèo con bỏ sang người anh cô nháy mắt nhìn anh:

-em đi kêu bác quán gia mang đồ ăn sáng ra đây tụi mình cùng ăn..!"

Rồi cô xoay người đi..Hàn Phong nhìn theo bóng cô đi thì có gì đó ngộ ngầy.

Cúi đầu thấy con mèo trong lòng anh..đôi mắt híp lại loé lên tia nguy hiểm..

Anh dơ cao con mèo lên phát hiện con mèo cứ cào cào vào lỗ tai phải của nó anh nghi hoặc vội bỏ nó xuống đuôi vạch tai ra kiểm tra..

Hàn phong nhếch mép cười từ trong tai mèo lấy ra một con chip bé xíu..nó là thiết bị nghe lén tiên tiến trên thế giới.

Anh hừ một tiếng miệng nhếch lên thành vòng trăng khuyết giọng nói lạnh băng vang trong gió:

-Trò trẻ con..thứ công nghệ này mà cũng đòi đánh lừa được tôi các người xem nhẹ tôi quá!"

Nói rồi anh dùng hai ngón tay bóp nhẹ con chip nát vụn trong vài giây..

ánh mắt anh lộ vẻ khát máu như báo hiệu một trận sóng gió ập đến..

Cầm chiếc điện thoại rút từ trong túi quần anh bấm một dãy số .

Bên kia bắt máy chưa kịp trả lời đã nghe giọng nói lạnh lẽo như từ địa ngục truyền đến:

-Hãy xem lại camera gắn xung quanh ngoài biệt thự xem ai là người thả mèo vào trong khu vườn..

tìm được hãy điều tra tên đó tìm cho ra kẻ chủ mưu đứng phía sau..!"

Thêm người canh gác xung quanh biệt thự nếu chuyện tương tự còn xảy ra lần nữa thì tự nhận hậu quả..!"

Bên đầu giây kia cất giọng nói có vẻ run rẩy:

-Thuộc hạ rõ!"thưa thiếu chủ..

(Editor:anh thật men nha!"Lê thích kiểu nam vậy đó!"dùng hết sức để b. vệ ng.mình yêu..')

Gương mặt lạnh lùng không hề có biểu cảm đột nhiên biến mất mà thay vào đó là bộ mặt ôn nhu khi nghe Bảo Ngọc nói:

-Hàn phong!"bác quán gia dọn đồ ăn ra rồi mình mau dùng bữa sáng thôi chắc anh đói rồi phải không..??"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Nhận nuôi tuyệt tuyệt

Hàn phong mỉm cười gật đầu ôm eo bảo ngọc đi về phía bàn ăn kéo ghế ngồi cho cô..

Anh ngồi đối diện cô hai người bắt đầu dùng bữa sáng..

Bảo ngọc ăn được một ít..

Nhìn mèo con đáng yêu đang nằm yên trong lòng cô ngẩng đầu miệng muốn mở rồi lại thôi.

Hàn phong thấy Bảo Ngọc muốn nói lại thôi anh lau miệng chống cằm mỉm cười cất giọng dịu dàng:

-Sao??em có gì hỏi xin gì thì nói đi??anh nghe??

Bảo Ngọc nghe vậy miệng ấp úng nói:

-Hàn phong"!mèo con rất tội nghiệp chắc nó bị người ta bỏ rơi em có thể nhận nuôi nó không??

(editor:Chị ngọc qá mèo ng.ta cài vào mà chị tuog nó bị bỏ nhìn mèo mập ú vậy chắc dc nuôi ăn nhiều làm gì có giốg mèo bị bỏ đâu)

Hàn phong thờ dài trầm nghĩ." mèo nhỏ của anh quá lương thiện mà con mèo đó đã không còn gây nguy hiểm.

Cho nó làm vật nuôi bên Ngọc nhi cũng được "

Nhìn ánh mắt tha thiết, gương mặt đầy sự mong chờ anh không nỡ từ chối cô liền gật đầu giọng sùng sục:

-Chỉ cần em thích là được rồi!"nhưng có mèo con mà không để ý tới anh là anh sẽ ném nó ra đường.

Bảo Ngọc lè lưỡi nói:

-Dạ"!đại nhân ngài là quan trọng nhất với thiếp..

Hàn phong nheo nhẹ má cô cung chiêu nói:

-Em đó"!mèo nhỏ tính nghịch"

Bảo ngọc cười hì hì nói:

- tại hôm qua người ta xem phim cổ trang bắt trước nói theo em thấy hay hay nha"!..

Ăn bữa sáng xong, Cô bế mèo con trong tay suy nghĩ xem lên đặt tên gì cho nó cô hỏi thử ý kiến của Hàn phong.

-Ngọc nhi"!em cứ lấy đại một tên cho nó là được"!Hàn phong vuốt nhẹ tóc cô trả lời.

Đôi mắt Bảo ngọc sáng lên vui mừng xoay con mèo vài vòng nói:

-A..nghĩ ra rồi...ta sẽ gọi mày là Tuyết tuyết bởi vì lông mày rất trắng"!

Hàn phong cũng thấy tên này khá hay..nhìn trời đã nắng lên vỗ nhẹ má cô ôn nhu nói:

-chúng ta vô nhà thôi"!ở ngoài lờ bị bệnh là chuyển đi chơi ngày maicủa em sẽ huỷ bỏ đó"!

Bảo Ngọc cười tươi nghĩ đến cuộc đi chơi thì vui vẻ hát la la ôm Tuyết tuyết cùng Hàn Phong đi vào nhà..

Bóng dáng hai người in trên cỏ non dưới ánh nắng nhạt màu của buổi sáng tạo nên bức tranh hiền hoà với thiên nhiên tuyệt đẹp..

-

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đi chơi

Buổi tối, tắm xong Bảo ngọc nhanh chóng mặc đồ ngủ vào..

Cô lên giường ngủ sớm để chuẩn bị cho chuyến đi chơi ngày mai..

Hàn Phong xử lý công việc bên phòng làm việc xong.

Khi về phòng ngủ mở cửa ra đã thấy mèo nhỏ ngủ say..

Nhìn cô ngủ thật đáng yêu anh leo lên giường nằm xuống nhẹ nhàng đắp chăn cho cô..

Hàn phong ôm cô vào lòng hôn nhẹ vào trán mỉm cười khẽ thì thầm:

-Mèo nhỏ của anh ngủ ngon!"có em là điều hạnh phúc nhất mà anh chưa từng được trải qua..

Màn đêm yên tĩnh, từng cơn gió thoảng qua từ ngoài thổi vào như khúc nhạc nhẹ ru cho hai người giấc ngủ nồng say..

Sáng ngày hôm sau, Bảo ngọc hưng phấn rời giường..

Nhanh chóng vào phòng tắm miệng hát ngâm nga..

Xuống dưới lầu, Bảo Ngọc ngồi vô bàn ăn nhìn Hàn Phong đang đọc báo cô lên tiếng:

-Hàn Phong!"Chào buổi sáng"!xỉu nữa anh có đi chơi cùng em không??

Buông tờ báo trên tay xuống anh đáp:

-Không được!"hôm nay anh có việc bận..anh sẽ cho người đưa em đi nơi em muốn.

Nhớ là không để mình gặp nguy hiểm hay bị thương biết chưa??

Bảo Ngọc có vẻ hơi buồn nhưng chỉ một lúc lại vui vẻ:

-hi..em biết rồi.."

Hàn Phong ăn xong đứng dậy đi ra ngoài..

anh gọi điện thoại đầu giây bên kia liền bắt máy trả lời:

-Thiếu Chủ!"Thuộc hạ nghe lệnh!"

Hàn phong cất giọng lạnh lùng:

-Đưa 4 vệ sĩ đi theo bảo vệ Ngọc nhi!"nếu cô ấy bị thương thì các người tự hiểu..

Hàn phong đi tới cửa thấy mèo nhỏ đang đứng ở đó anh bước lại gần ôm cô nói:

-Anh phải đi làm!"mèo nhỏ em đi chơi vui vẻ nhé!"

Hàn Phong tính bước đi thì bị một bàn tay nhỏ nhấn nứu lại..

anh quay đầu định mở miệng nói thì một đôi môi dán lên môi anh hôn nhẹ..

Bảo Ngọc xấu hổ mặt đỏ như trái cà chua miệng lí nhí nói:

-Hàn Phong!"cám ơn anh..anh đi làm về sớm nhé!"em chờ anh!

Rồi cô phóng nhanh lên lầu để lại Hàn phong ngỡ ngàng xoa môi đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh..

:: gương mặt tràn đầy vui vẻ anh xoay người đi làm..

Bảo Ngọc mặc một chiếc đầm hồng kết hợp với voon màu trắng được nhập khẩu từ nước Anh chất liệu cực tốt..

Làn da Bảo ngọc trắng nõn, mịn màng mặc chiếc váy nhìn cô thật xinh đẹp..

Cô vui vẻ ôm mèo con ngồi trên chiếc xe Limo Hàn phong đã chuẩn bị..

Lòng háo hức bắt đầu một chuyến đi chơi thú vị sau bao ngày bị Hàn phong nhốt trong biệt thự..

Mà không hề hay biết rằng nguy hiểm đang chờ cô ở phía trước..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đưa trẻ kì lạ

Bảo ngọc ngồi trên chiếc xe limo sang trọng đeo tai phone nghe nhạc vuốt ve tuyệt tuyệt..

Cô ngẩng đầu nói với vệ sĩ đang lái xe:

-anh đưa tôi tới trung tâm thương mại Á-Âu thành phố A..!

Vệ sĩ gật đầu đáp:

-"vâng! tiểu thư "!

Trung tâm thương mại Á-Âu thuộc tập đoàn Hàn thị là nơi mua sắm thời trang sầm uất lớn nhất nước..

Có nhiều mặt hàng như quần áo, trang sức, mỹ phẩm..v.v có dịch vụ tư vấn và chăm sóc khách hàng.

Được chia làm 3 khu vực:

Khu Vip: hàng hóa được nhập khẩu từ Châu Âu chất liệu tốt bao gồm: -Anh, Mỹ, Đức, Pháp...

Khu A: hàng nhập khẩu từ Châu Á như: -Nhật bản, Hàn quốc, Singapore..

Khu B: hàng sản xuất trong nước..

Chiếc xe limo dừng lại ở trước cổng trung tâm thương mại khiến nhiều người phải ngoái mắt nhìn.

Một cô gái xinh đẹp, kiều diễm bước ra từ trong xe, gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt đen hút hồn..

Đôi môi đỏ mọng, mái tóc dài hơi uốn cong phần đuôi được thả tự nhiên cô nở nụ cười tươi lộ ra má lúm xinh xắn.

Khiến nhiều người hâm mộ, có người thì ghen tị, họ xôn xao, bàn tán..không biết là vị tiểu thư quyền quý nhà nào.

Bảo ngọc không thèm để ý tới họ cô bước nhanh vào trong đi về hướng khu vực vip..

Nhìn ngắm xung quanh, quan sát những trang sức bên trong mỗi một thứ đều rất đẹp.

Nhưng so với những gì Hàn phong đặc biệt tìm nhà thiết kế độc quyền cho cô thì đồ trang sức ở đây thật sự kém hơn.

(Editor:chính xác.. anh Hàn phong kêu nhà thiết kế nổi tiếng quốc tế làm trang sức cho chị mà..làm sao mà đem ra so sánh với trang sức tầm thường này chứ!"em cũng muốn dc như thế mà chỉ mơ thôi.T)

Bỗng cô thấy một cô gái đi ngang qua đụng một bé trai ngã xuống đất.

Tệ hại hơn nữa là cô ả còn đứng mắng chửi cậu bé..Bảo ngọc chứng kiến cảnh tượng trước mắt thì cảm thấy tức giận thay cho cậu bé..

Cô bước tới đỡ bé trai đứng dậy cất giọng nhẹ nhàng hỏi:

-em có bị thương không??có bị đau chỗ nào nói chị biết đi??

Cậu bé lắc đầu nói:

-em không sao!!cám ơn chị xinh đẹp"

Bảo ngọc mỉm cười hơi ngạc nhiên nhìn cậu bé này chắc khoảng năm tuổi thôi nhưng lại không giống những đứa trẻ khác.

Nếu bị té sẽ khóc oà lên mà cậu thì lạnh nhạt, bình thản. Gương mặt cương nghị, tuấn đạt..

Trên người cậu toả ra khí chất cao quý đặc biệt nhất là đôi mắt sắc bén, sâu hút không hợp với độ tuổi...

Bảo ngọc ngẩng đầu nhìn cô gái trước mặt. Xem cách ăn mặc, giọng điệu và lời nói của cô ta thì chắc là tiểu thư con nhà giàu.

Chương 27: Tranh cãi và Tông xe

Cô gái vừa nểng chửi cậu bé khi nhìn thấy Bảo Ngọc có gương mặt xinh đẹp.

Trên người cô mặc chiếc đầm hồng voon trắng số lượng có hạn của hãng Chanel..thì cô ta sinh lòng đố kị, ghen ghét cất giọng đánh đả nói:

-Cô là gì của tên nhóc đó?"nó đụng vào tôi làm dơ đồ của tôi cũng không xin lỗi.

Đồ con nít hư đồn..Cô mau thay nó xin lỗi tôi đi!"

Bảo Ngọc nghe vậy thì nổi nóng gương mặt cô lạnh lùng cất giọng sắc bén:

-Đụng vào cậu nhóc là cô.người xin lỗi lên là cô mới đúng. Loại tiểu thư như cô được cưng chiều từ bé lên kiêu căng, phách lối..

Chắc cô chưa từng học qua câu:"kính già yêu trẻ" nên một chút đạo đức, lễ nghĩa cũng không biết..thật đáng xấu hổ!

Cô gái kiêu căng vốn đang mừng rỡ vì tưởng Bảo ngọc sẽ cúi đầu xin lỗi nhưng không ngờ là bị chửi lại..

Bị những người xung quanh chỉ chỗ, trách cứ mặt cô ta đỏ bừng, ánh mắt tức giận toé lửa, trên mặt lộ rõ vẻ muốn cố tình gây sự giọng mỉa mai nói:

-Không ăn cam được thì chê cam chua..người không điều kiện thì đừng có mà ghen tị!

Bảo Ngọc cười lạnh khinh thường nói:

-hừ!"loại người như cô tôi mới không cần ghen tị. So với những cô gái nghèo khổ họ còn cao quý gấp mấy lần cô..

Cô ta không thể phản bác lại câu nói của Bảo ngọc thì tức giận nghiêng răng đùng đùng bỏ đi.

Thấy cô ả đã đi xa Bảo Ngọc vội ngồi xuống trước mặt mỉm cười xoa đầu cậu bé dịu dàng nói:

-em đi chơi cùng với ai nói chi biết chi sẽ đưa em đi tìm?

Cậu bé vừa định mở miệng trả lời thì thấy một đám người áo đen đang tính đi về hướng này..

Câu dùng ánh mắt cảnh cáo khiến họ dừng bước chân cúi đầu chào..Cậu cất giọng trầm thấp nói:

-em tên là Đình Hạo!"sau này nhất định chúng ta sẽ gặp lại!

Cậu vừa nói xong vội cất bước đi về phía những người áo đen đó rồi họ cất bước đi theo cậu bé..dần dần khuất sau cánh cửa kiếng.

Bảo Ngọc sờ sờ mũi thầm nghĩ:"Hoá ra cậu nhóc này không phải người tầm thường.."

(edittor:cậu bé này sẽ xuất hiện lần thứ 2 ở ngoại truyện..còn thân phận thì..hắc..hắc..bí mật.^^)

Cô lắc đầu thôi suy nghĩ vẩn vơ nữa..đứng dậy đi ra khỏi Trung tâm thương mại..

Hôm nay gặp cô gái chanh chua kia đã làm mất hứng đi dạo và mua sắm của cô..Thôi về sớm một chút chờ Hàn Phong về..

Nghĩ tới Hàn Phong cô lại thấy nhớ anh..mỉm cười hạnh phúc Bảo Ngọc đứng ở ven đường đợi vệ sĩ lái xe qua đón..

Bỗng từ xa một chiếc xe đen lao nhanh với tốc độ kinh hoàng nó nhằm hướng cô mà lao tới..

Gương mặt cô trắng bệch, hai tay run rẩy..cần môi nhắm chặt mắt chờ đợi điều kinh khủng sẽ xảy ra với mình..

Thì chợt có hai bóng đen chắn trước người Bảo Ngọc, một chiếc xe đen khác như một con sóc xoáy lao tới chắn ngang đầu chiếc xe muốn đâm cô tạo nên tiếng động lớn:

-...Rầm"!!âm.!!!

Chương 28: Gay Cấn

Bảo ngọc cúi đầu che 2 tai lại vì nghe tiếng động rất lớn..Hai vệ sĩ mặc áo đen chắn trước người cô..

Đưa cô ngồi vào chiếc xe limo sang trọng vội phóng như bay về phía trước.

Khi thấy xe Bảo ngọc chạy, chiếc xe đen đâm cô cùng hai chiếc xe đen khác liền phóng nhanh đuổi theo phía sau.

Người ngồi trong những chiếc xe đen đó rút súng bắn về hướng xe cô..Tiếng súng nổ đùng đùng..như một cơn mưa đạn!"

Người ở hai bên đường la hét ầm ĩ họ nhanh chân tìm chỗ ẩn nấp.

Mọi chuyện xảy ra như trong phim điện ảnh nhanh chóng và kịch liệt.

Nghe thấy tiếng đạn bắn vào thân xe tìm Bảo ngọc suýt rơi ra ngoài.cô ôm tuyệt tuyệt thật chặt cổ nén sự sợ hãi.

Hai vệ sĩ hạ kiếng xe ở bên cạnh mình xuống bắn chống trả lại .."Bụp..!"một tiếng nổ lốp xe vang lên.

Bảo ngọc nhìn thấy chiếc xe audi-fax đang lái ở phía trước bị dính đạn thân xe hơi nghiêng về một bên rồi đổ xuống chắn ngang đường.

khiến vệ sĩ tài xế phải phanh gấp lại bánh xe ma sát với mặt đường tạo lên tiếng.. kết ..kết.

Chưa kịp định thần lại, Bảo ngọc đã thấy ba chiếc xe đen bao vây xung quanh.

những tên mặc áo đen bước xuống cầm súng chìa thẳng vào phía xe cô...một tên cầm đầu quát:

- xuống xe hoặc chết..!"

Hai người vệ sĩ mở cửa bước xuống để cho Bảo ngọc ngồi yên trên xe.

Họ giờ súng về phía bọn áo đen đang đứng, ánh mắt lạnh lẽo, thà chết kiên quyết bảo vệ người quan trọng của Thiệu chủ.

Một tên cận vệ bên phía bọn chúng đi ra xa gọi điện thoại. Lúc sau hắn ta trở về cúi người nói với tên cầm đầu:

-Thưa anh !"chủ nhân có lệnh giết chết những tên cản đường bất sống cô gái trong xe đem về.

Tên kia vừa nói dứt lời bỗng một viên đạn bay từ xa nhằm vào chiếc xe đen của bọn chúng..

Chỉ 1 giây sau đó chiếc xe nổ tung như một ngọn lửa dữ dội có thể thiêu cháy mọi thứ...

Những tên đứng gần đó đều bị lửa làm bỏng khắp cơ thể chúng kêu gào vì đau đớn lẫn lộn trên đường.

Những tên còn lại thì run rẩy, gương mặt xanh mét, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng, sợ hãi..

Tên cầm đầu cố gắng bỏ sự kinh sợ trong lòng hét lớn:

-Mẹ kiếp!Thằng khốn nào đã bắn tụi tao??mày ở đâu ra đây cho tao??...

Chương 29: Màn trình diễn đặc sắc

Chiếc xe Ferrari từ xa phóng tới dừng lại ngay chỗ bọn áo đen..một người đàn ông mang về lạnh lùng nhảy xuống xe..

ánh mắt sát khí dày đặc cả người toát ra mùi nguy hiểm

Hai tay cầm hai khẩu súng màu bạc loại FX-8 có lực sát thương cao nhắm hướng những tên áo đen mà nổ súng..

Bọn chúng chưa kịp phản ứng thì những viên đạn đã găm vào tứ chi cơ thể..chúng ngã lăn xuống đất rên la, đau đớn tột cùng.
(editor:tứ chi là chỉ gân tay gân chân của con người)

Anh lạnh lùng bước qua những xác chết đã từ vong do ngọn lửa cháy và những tên bị thương..

Đi tới chỗ xe của Bảo Ngọc hai vệ sĩ chứng kiến cảnh vừa xảy ra thì ánh mắt đầy vẻ khâm phục họ cúi đầu đồng thanh nói:

-Thiếu chủ!"

Bảo Ngọc chưa hết kinh ngạc cô vỗ nhẹ má thầm nghĩ:

-xử lý bọn áo đen một cách nhanh chóng..Đạn bắn ra đều chính xác không chệch đi một viên..

Một màn trình diễn quá tuyệt..còn đẹp hơn trong phim ảnh ấy chứ!"

Ngẩng đầu bất gặp ánh mắt phức tạp của Hàn phong nhìn vào trong xe cô nhoèn miệng cười hi hi!"

Vệ sĩ cúi đầu mở cửa xe cho Bảo Ngọc ..

Cô bước xuống nhào vào lòng Hàn Phong miệng mỉm cười nói khẽ:

-Phong!"Anh đến rồi!"anh bắn súng rất giỏi nga!"

Anh dịu dàng vuốt nhẹ tóc cô cất giọng trầm:

-Mèo nhỏ!"Chuyện xảy ra lúc này đã làm em sợ hãi phải không??"

Bảo Ngọc biết anh đang tự trách bản thân cô lắc đầu nháy mắt nói:

-Lúc đầu tuy em có chút hoảng sợ nhưng nghĩ đến anh thì em không còn cảm giác đó nữa.

Hàn Phong nhéo nhẹ mũi cô giọng cưng chiều nói:

-Anh có nên tin lời giáo huấn của mèo nhỏ không đây??"

Bảo Ngọc phụng phịu nói:

-hừ!"Hàn phong đáng ghét!"ai thêm cần anh tin..người ta nói thật mà!"

Anh thấy mèo giận dỗi thì thôi trêu chọc nói:

-Được rồi...anh tin rất rất tin lời em nói !!vậy chịu chưa??"

Bảo Ngọc cất giọng cười trong trẻo:

-Ấn!"Phong tha cho anh lần này đó!"chúng ta về nhà thôi..

Hàn Phong ôm eo Bảo Ngọc đi về chiếc xe Ferrari quay đầu nhìn vệ sĩ gương mặt lạnh như băng cất giọng tàn nhẫn:

-giữ lại tên cầm đầu đưa về khu Hắc Ám dùng cực hình tra khảo tìm cho ra kẻ đứng đằng sau..

Những tên còn lại thì ném cho thú nuôi ở trong Âm Dạ Nguyệt chơi đùa.

Công ty Black-bril là một tổ chức chuyên sản xuất vũ khí tiên tiến, các loại súng, boom mini và chế các loại thuốc cực quý,..

Khai thác khoáng chất dùng cho việc chế tạo tên lửa tầm cao..tổ chức nhận đơn đặt hàng của chính phủ các nước..

Đào tạo những vệ sĩ chuyên nghiệp để bảo vệ tổng thống, nghị sĩ và người trong quốc hội của các nước.Có 2 khu vực:

Khu tập huấn gồm nhiều nơi như: phòng bắn súng, phòng đánh võ, phòng phi dao và phi kim độc...v.v)

Khu đặc huấn gồm: hai nơi nguy hiểm nhất là Hắc Ám và Âm Dạ Nguyệt..

Hắc Ám là nơi thử nghiệm sức chịu đựng và cũng là chỗ tra tấn cực hình man rợ nhất, ở đó thường có tiếng kêu la thảm thiết khiến nhiều người nghe rùng mình.

Âm Dạ Nguyệt: là nơi nuôi thú cưng của Hàn Phong nó chỉ nghe lời mỗi Hàn Phong ngoài ra loại dã thú này sẽ xem những người kẻ khác thành con mồi.

Chúng nó cực kì thông minh và trung thành.

Nếu ai vào đó mà thoát khỏi trong 1 giờ thì chính thức trở thành vệ sĩ chuyên nghiệp..

Đi đến chỗ chiếc xe một người đàn ông có vẻ ngoài tuấn mĩ, gương mặt góc cạnh, sống mũi cao cười tươi nhìn cô cất giọng đùa cợt nói:

-Hàn Phong tôi và Lãnh Ngạo cứ thắc mắc tại sao về Châu Á lâu như vậy mà anh không trở lại nước Mỹ hoá ra là có cô bé tiểu mĩ nhân này nên quên đường về...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bạn của Hàn Phong

Bảo ngọc nháu mày nhìn người đàn ông trước mắt "anh ta là ai?? có quan hệ gì với Hàn Phong..

Cách anh ta nói chuyện với Hàn Phong có vẻ không kiêng kị..

Thấy Bảo Ngọc cứ nhìn mình chằm chằm anh ta vội cười tươi nói:

-Tôi tên Tiêu Dật..Cô bé nhỏ đừng nhìn tôi như thế"tôi sẽ bị Hàn Phong của em làm thịt đó.

Nghe trong lời Tiêu Dật nói có phần chọc ghẹo cô trừng mắt nhìn anh ta nghiêng răng nói:

-ai thèm nhìn tên ẻo lả như anh chứ"!hừ..tôi 22 tuổi rồi không phải cô bé nhỏ..

Tiêu dật trước giờ đều rất tự tin về vẻ ngoài của mình bây giờ nghe Bảo Ngọc nói thế thì mặt đen xì nhưng anh ta lại cười gian tà nhìn cô nói:

-Cô bé nhỏ nhìn em đâu giống 22 tuổi đâu"!

Chặc..chặc..tôi còn đang tưởng là Hàn Phong đang dụ dỗ mầm non chưa trưởng thành đấy chứ"!

Hàn Phong thấy mèo nhỏ của anh sắp nhe răng đưa móng vuốt về phía Tiêu Dật thì liền vuốt mái tóc cô nhếch miệng lạnh lùng nói:

-Tiêu Dật"!nếu anh còn không im miệng lại tôi sẽ đá anh về bên Mỹ sang xử lý việc trong tổ chức Black-bri(BL-B)..

Đang vui vẻ khi nghe Hàn phong nói thì cả người cứng đờ anh ta cố nặn ra nụ cười méo mó giọng năn nỉ:

-Phong"!tôi mới được nghỉ phép anh đừng làm thế chứ"!tôi sẽ im lặng..

Hàn Phong hừ lạnh nói:

-Anh được nghỉ phép hay chôn Lãnh Ngạo sang đây chơi.. Anh nên an phận một chút không tôi sẽ ném anh đi..

Tiêu Dật trung bộ mặt đáng thương nhìn Hàn Phong gật đầu lia lịa..Bảo Ngọc lườm anh ta khinh thường nói:

-Anh dẹp cái bộ mặt đó đi"!nhìn buồn nôn quá"!

Tiêu Dật trừng mắt nhìn cô trong lòng nén xuống cơn tức giận miệng lẩm bẩm:

-...mình nhện....Phải nhường cô ta nếu không lại bị Hàn Phong tính sổ..

Hàn Phong ôm Bảo Ngọc ngồi vào chiếc Ferrari nhìn Tiêu Dật đang đứng im lạnh nhạt nói:

-Còn không lái xe đi?"tôi không ngại lấy xe cho anh đi bộ ngắm cảnh đây..

Tiêu dật mặt xám xịt nhanh chóng ngồi vào trong lái chiếc xe Ferrari phóng vụt đi.

Bảo ngọc tựa đầu vào vai Hàn Phong nghỉ ngơi..

ánh mắt cô loé sáng khi nhìn thấy khẩu súng bạc Hàn Phong đã sử dụng lúc này..

Cầm trên tay ngắm nhìn cô cảm thấy nó thật đẹp nhớ lại màn trình diễn của Hàn phong trong đầu liền nảy ra một ý nghĩ.

Bảo ngọc ngẩng đầu ánh mắt lấp lánh nhìn Hàn Phong vừa định mở miệng thì nghe giọng lạnh lẽo vang lên:

-Em thôi ngay ý nghĩ đó đi..!"anh tuyệt đối không cho em học những thứ có thể làm em bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Xin Học Bắn Súng

Bảo Ngọc chưa kịp mở miệng xin học bắn súng mà anh đã từ chối gương mặt xụ xuống..

Bỏ khẩu súng cất vào chỗ cũ..Cô ôm cánh tay Hàn Phong làm nũng cất giọng năn nỉ:

-Hàn Phong!"cho em học đi mà!"chỉ dạy một chút xiu về bắn súng thôi..cho em học nha!!

Hàn Phong cau mày hừ lạnh nói:

-Anh đã nói rồi!"Không là không..em làm cách gì cũng vô dụng..

Nghe Hàn Phong nhất quyết không cho cô học..

Bảo Ngọc liền giả bộ giận dỗi mắt rung rung cố nặn ra một giọt nước mắt cất giọng buồn thiu:

-Hic...người ta chỉ muốn học để phòng thân những lúc gặp nguy hiểm thôi mà...

Hàn Phong nhìn cô đang tủi thân thờ dãi nói:

- không phải anh không muốn cho em học mà bởi vì học bắn súng rất cực khổ, phải luyện tập chăm chỉ, còn dễ bị thương..em có chịu được không??

Bảo ngọc thấy anh có vẻ thoả hiệp liền ngồi thẳng dậy gật đầu nói:

-em chịu được!"chỉ cần Hàn Phong dạy em sẽ cố gắng học thật tốt..

Kéo cô vào trong lòng anh nhẹ cất giọng cưng chiều:

-Mèo nhỏ không cần phải cố gắng ..

Anh có đủ sức để bảo vệ em

Điều anh cần là bảo bối của anh được vui vẻ, hiểu chưa??

Bảo ngọc cảm thấy hốc mũi cay cay cô ôm chặt Hàn Phong nở nụ cười ngọt ngào đáp:

-Ấn..người ta hiểu rồi!"anh nói làm em cảm động sắp khóc rồi luôn nè!"

Hàn Phong nheo nhẹ má cô sùng nịnh nói:

-Em thật ngốc!"Chỉ nói có vậy thôi mà đã làm em cảm động, mèo nhỏ của anh dễ thoả mãn vậy sao??

Bảo Ngọc ngẩng đầu vòng tay ôm cổ Hàn Phong hôn lên môi anh phát ra một tiếng:

""...Chết♥""!

Cô Nháy mắt tinh nghịch nói:

-Đúng ...Nga.!!..

Chỉ cần lời anh nói em đều cảm thấy thỏa mãn và cảm động vì Hàn Phong đối với em là tốt nhất!!

Ánh mắt anh nhìn cô tràn đầy tình yêu nồng ấm ..

Bầu không khí trên xe đang rất ngọt ngào thì một giọng nói xen ngang phá vỡ:

-Hai người xem tôi là cái bóng đèn à!"đừng có anh anh em em nữa nghe mà nổi da gà!

Bảo Ngọc liếc xéo Tiêu Dật châm chọc nói:

-Anh không có ai lên ghen tỵ chứ gì!!mà tôi thấy ảo là như anh chắc không ai thèm.."

Tiêu Dật tức đến nghiến răng kèn kẹt nói:

-Cô gái nhỏ!..Cô..được lắm!!

Bảo Ngọc lè lưỡi trêu người Hàn phong mỉm cười nói:

-Em đừng chọc nữa!"cậu ta mà nổi giận sẽ cắn người đó!"

Tiêu Dật gương mặt u ám lên tiếng:

-Tôi chịu thua.."Tôi nói không lại một đôi yêu nghiệt như các người..

Chiếc Ferarii tiến vào căn biệt thự Hàn gia,..

Một đoàn vệ sĩ cùng người hầu và Lão quản gia cúi đầu nói:

-Thiếu chủ!"Ngài đã về"!!

Hàn Phong gật đầu phát tay nói:

-Được rồi!"các người mau đi làm việc của mình đi""..

Lão quản gia ông hãy chuẩn bị phòng cho cậu ta..

Vừa nói anh vừa chỉ vào Tiêu Dật đang đứng đó..Bảo ngọc đang tính đi vô nhà nghỉ ngơi..

bỗng cô thấy xa xa ở gần cổng chính biệt thự có một hộp quà màu đỏ được trang trí bên ngoài rất đẹp..

Cô liền chạy ra ôm hộp quà lên tò mò nhìn ngắm..

bàn tay chạm vào nắp hộp tính mở ra..

Một giọng hét lớn vang lên:

- Dừng lại!"..đứng im đó!" cô không được mở nó ra..!!..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Ngòi Nổ

Khi nghe Tiêu Dật hét lớn Bảo Ngọc giật mình đứng im không hề nhúc nhích..

Miệng cô mấp máy nói không lên lời:

-Hộp quà này..có..có vấn đề gì sao??

Hàn Phong cả người toả ra sát khí đáng sợ, ánh mắt anh lạnh lẽo mang theo tia giận dữ cùng lo lắng.

Anh sải bước dài về phía cô...nhìn chiếc hộp một hồi đưa tay định lấy nó ra khỏi người Bảo Ngọc..

Chợt một bàn tay túm chặt cổ tay Hàn Phong giọng Tiêu Dật chứa đầy vẻ tự tin nói:

-Hàn Phong!Đề tôi làm..anh đừng động vào rất nguy hiểm.

Tiêu Dật nhẹ nhàng lấy chiếc hộp bỏ xuống dưới đất ..

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc chưa từng thấy của anh ta Bảo Ngọc liền hỏi:

-Rốt cuộc trong đó có gì mà anh làm ra vẻ nghiêm trọng vậy??

Hàn Phong thấy Tiêu Dật đang tập trung quan sát anh lên tiếng giải thích:

-Ngọc nhi..em đừng lên tiếng làm phiền cậu ta..chiếc hộp quà đó có khả năng bên trong là loại boom công nghệ cao..

Bảo Ngọc nghe vậy thì bất giác rợn tóc gáy miệng lẩm bẩm:

- Trời ơi!"mém chút nữa là con từ già thế giới tươi đẹp này rồi!! Hên là tên kia đã kịp thời cứu mình thoát khỏi lão diêm vương..

Đang suy nghĩ một giọng nói hứng thú cất lên:

-Mèo nhỏ!!em nhìn kìa trình độ gỡ và phá boom của Tiêu Dật rất được đấy.

Quay đầu ra nhìn cô thấy Tiêu Dật từ từ chậm rãi nâng nhẹ nắp hộp lên một chút đủ để nhìn thấy thứ bên trong.

Khi đã nhìn rõ vật bên trong Tiêu Dật liền gật đầu nói:

-Quả nhiên tôi suy đoán không sai..

Đây là loại boom mini công nghệ cao có sức công phá trong phạm vi 500m- mã lực 3,5s..(chém~.

Nhưng so với công nghệ của BL-B thì còn kém xa..

(Editor:mọi người biết BL-B là viết tắt của Black-bril nhé..đọc lại chương 29 sẽ hiểu rõ ♥)

Nói rồi anh kêu một anh vệ sĩ giữ nắp hộp ở nguyên vị trí anh đã cầm lên lúc này..

Một tay Tiêu Dật chạm vào hai sợi dây đồng nhỏ bên trong quả boom.

Nó có hai màu trắng đen cắt một trong hai sợi dây quả boom sẽ ngừng nổ..nếu cắt sai thì sẽ..

-!Bùm"!! chiếc đồng hồ hẹn giờ đã khởi động thời gian không còn quá 1 phút..

Bảo Ngọc thấy thời gian đồng hồ đã gần hết..1 phút dần dần trôi qua từng giây tim cô như muốn ngừng đập.

Nhìn sang thấy gương mặt khó coi, đôi lông mày nhíu chặt của Hàn Phong cô không nhìn được mà run rẩy..

Hàn Phong biết rất rõ khả năng của Tiêu Dật..đối với những loại công nghệ tầm thường này không thể làm khó được cậu ta.

Anh bày ra gương mặt khó chịu cũng chỉ để hù dọa mèo nhỏ để cô biết sợ không nên tò mò nhiều thứ đồ lạ sẽ hay gặp nguy hiểm.

Chiếc đồng hồ kêu tích tắc..tích tắc ngày một nhanh lên làm những người ở xung quanh cảm thấy nghẹt thở.

Họ đều nhìn chăm chăm vào Tiêu Dật chờ đợi xem sinh mệnh của họ được giữ lại hay ra đi.

Nhưng đối với Hàn Phong và Tiêu Dật gương mặt hai người rất bình thản dường như điều này quá đối bình thường đối với bọn họ..

Tích..tắc..tích..tắc..

..20 giây..

.....12 giây..

...5 giây....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Tìm ra kẻ chủ mưu

Thời gian chỉ còn tích tắc vài giây.. Tiêu Dật nhếch mép cười anh nhẹ tách một sợi dây kim loại mỏng dính vào sợi dây đồng màu trắng..

Khi thời gian chỉ còn lại 2 giây đếm ngược..

..Tách..Tít..tít..tít..

Đồng hồ hẹn giờ nổ bỗng nhiên dừng lại..số liệu trên màn hình thông báo boom đã bị vô hiệu hoá..

Bảo Ngọc thở phì phò chưa bao giờ cô lại có cảm giác cái chết như gần ngay trước mặt..

Những người xung quanh chứng kiến cảnh Tiêu Dật cắt sợi dây đồng màu trắng khiến họ thót tim tưởng rằng họ sẽ lia đời...thật không ngờ là cái mạng bọn họ vẫn còn được giữ..

Mọi người dần rời khỏi đi làm công việc của mình..Tiêu Dật đứng dậy..

Bảo Ngọc vội chạy đến nhìn anh ta bằng ánh mắt báỉ phục khiến Tiêu Dật lạnh sống lưng anh cười gượng nói:

-Cô bé nhỏ!em nhìn tôi như vậy là có ý gì đây??

Bảo Ngọc lắc đầu gương mặt rạng rỡ cười nói:

-không có..nga!!tôi chỉ cảm thấy anh rất giỏi cho nên..hi..hi..muốn nhờ anh một chuyện được không??

Tiêu Dật nhíu mày trầm nghĩ:

-rốt cuộc tự nhiên sao cô ta lại ngoan, nói chuyện nhẹ nhàng không phải là sợ boom nổ nên giờ đầu có vấn đề đó chứ..nhưng thôi để xem cô bé này dở trò gì?

Anh gật đầu lên tiếng:

-được!!cô nói tôi nghe thử xem??

Bảo Ngọc mừng rỡ cô cất giọng nịnh nọt:

-hi..tôi biết anh là người tốt mà..vậy anh có thể chỉ tôi vài cách để phá boom không??

Tiêu Dật nghe xong thì mặt đen lại gương mặt u ám nhìn qua Hàn Phong biểu thị:

-Tôi có thể từ chối được không??

Bắt gặp ánh mắt cảnh cáo và đe dọa của Hàn Phong ..anh ta đành ngậm ngùi gật đầu nói:

-Tôi sẽ dạy cho em..nhưng phải để Hàn Phong dạy em học súng xong đã..

cô cười tươi bước đến dơ tay ra muốn bắt tay với Tiêu Dật vì cô đã xem anh ta như một người bạn..

Tiêu Dật cũng hiểu rõ ý của cô lên định dơ tay ra thì bị một bàn tay khác gạt đi.

Hàn Phong hừ lạnh cất giọng tức giận:

-Ngọc nhi!!anh không thích em chạm vào tên con trai khác..chỉ anh mới có quyền chạm vào em..

Bảo Ngọc bấu môi miệng kháng cự nói:

-anh thật là bá đạo!!"đó là bạn anh cơ mà??

Hàn Phong lạnh lùng lên tiếng:

-hừ..bạn anh cũng không được"!dù gì cậu ta vẫn là động vật giống đực...!!

Tiêu Dật nghe Hàn Phong nói thì tức trào máu anh nghiêng răng nói:

-Hàn Phong!!anh đừng quá đáng vậy chứ!!thật là trọng sắc khinh rêu bạn bè mà..

Hàn Phong không thích nói nhiều nữa anh cất giọng lạnh lẽo:

Cậu không phục thì có thể về Mỹ..tôi không tiến...!!

Tiêu Dật á khẩu đúng là uy hiếp trắng trợn điểm yếu bị anh ta nắm được..đành phải chịu uất ức vậy...!!Tiêu Dật tôi thật là thê thảm..

Không thèm nhìn về mặt ai oán của Tiêu Dật anh quay người nhẹ vuốt tóc mèo nhỏ cưng chiều nói:

-lúc này khi về anh có dặn lão quản gia chuẩn bị nước cam cho em rồi..mau vào uống đi..

Dù có chút giận dỗi chuyện vừa rồi nhưng thấy anh quan tâm chăm sóc cô từng li từng tí khiến trong lòng rất ngọt ngào..

nhón chân hôn nhẹ má anh rồi chạy đi miệng nói lớn:

-Ấn..cảm ơn anh..Phong..yêu anh nhất...!!♥

Anh mỉm cười nhìn bóng dáng nhỏ xinh đã chạy vô nhà thì nghe giọng chế nhạo của Tiêu Dật:

-chắc..chắc..đây có phải là Thiếu Chủ của Tập đoàn King-Word chủ nhân của Tổ chức vệ sĩ BL-B đứng hàng đầu thế giới..

Nổi tiếng thần bí, là người máu lạnh vô tình, tàn ác và nhẫn tâm lại có thể cười ngọt ngào như vậy!!

nếu mọi người biết sẽ trợn mắt há mồm đấy...!!

Hàn Phong chờ lại về uy nghiêm, lạnh lùng nói:

-Câu im miệng..mau theo tôi vào thư phòng nói chuyện!!

Tiêu Dật thấy Hàn Phong có vẻ khác lạ liền im lặng đi theo phía sau..

Trong thư phòng, không khí quý dị, âm u những người vệ sĩ toàn thân toát mồ hôi lạnh một giọng nói chứa đầy sát khí vang lên:

-Tôi đã cho các người thời gian điều tra!!bây giờ tôi cần kết quả??nếu không có thì các người tự giải quyết đi..

Một tên vệ sĩ mang một sấp tài liệu cung kính đưa cho Hàn Phong nói:

-Thuộc hạ đã điều tra rất kỹ càng, đây chính là tài liệu đã thu thập được thừa Thiếu chủ"

Mở tập tài liệu ra xem ánh mắt anh hiện lên tia lửa dữ dội, cả người đầy sát khí, hơi thở lạnh lẽo anh cất giọng:

-hừ..xem ra lão già kia chết con trai muốn báo thù.. Hừ muốn ta cũng ném thử mùi vị mất đi người mình yêu thương..

Dám động vào cô ấy thì cái giá mà hừ ta phải trả là sự hủy diệt.

Ánh trắng bên ngoài sáng chói bỗng chốc biến thành màu đỏ rực cháy báo hiệu cho một cuộc chiến đẫm máu sẽ xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đi ITaLy

Tiêu Dật nhúu chặt lông mày nhìn Hàn Phong giống như một ác ma khát máu đang đứng trước ánh trắng.

anh ta không khỏi tò mò hỏi:

-Rốt cuộc là ai đã muốn hại cô bé nhỏ??còn con trai báo thù cho cha là sao??anh nói rõ cho tôi nghe đi Phong??..

Hàn Phong đi vào ngồi xuống bàn làm việc anh cất giọng lạnh lùng:

-Lô hàng đột trước bị mất là do một lão già nghị sĩ lấy...Trong khi lấy lại lô hàng mèo nhỏ đỡ đạn cho tôi nên bị thương..con trai lão muốn trả thù cho cái chết của lão.

hừ..giết lão bằng một phát súng là quá dễ cho lão rồi.Làm hại cô ấy thì đừng mong sẽ có kết cục tốt..

Tiêu Dật nghe vậy thì đã hiểu rõ được vấn đề anh nghẫm nghĩ lên tiếng:

-cho nên con trai lão muốn anh cũng phải chịu đau khổ khi mất người thân giống hần nên mới ra tay với cô bé vậy tên đó có thân phận gì??

Hàn Phong nhếch mép cười lạnh:

-Ông trùm buôn bán ma túy ở italy..

Tiêu Dật chế nhạo nói:

-Một bọn nhãi nhép mà muốn đối đầu với chúng ta..đúng là ngu xuẩn..xem ra bọn chúng muốn kết liễu đời mình sớm rồi..

Hàn Phong vẫn cúi đầu xem tài liệu cất giọng trầm:

-Cuối tuần này tôi sẽ đi italy..cậu có muốn đi không??

Tiêu Dật hào hứng nói:

-Có trò vui thì tại sao tôi lại từ chối chứ...!!tôi còn muốn sang thăm Liệt điểm lão đại của tổ chức mafia ý.Lâu rồi không gặp hần ta..

[Edit;đi giết người mà bảo trò vui..biến thái thật!!Tiêu Dật thay đổi nét mặt nói:Tác giả tôi không ngại cho cô một phát đạn đấy!

edit:khóc ròn:coi như tôi chưa nói gì..]

Hàn Phong gật đầu đồng ý với câu nói của Tiêu Dật rồi bỗng nhớ ra điều gì đó anh nói:

-Không được cho Ngọc nhi biết chuyện này!!cô ấy mà đi theo sẽ gặp nguy hiểm.

Tiêu Dật chưa kịp trả lời thì một giọng nữ trong trẻo mang đầy giận dữ và tủi thân cất lên:

-anh tưởng em ngốc sao??em chỉ đợi anh sẽ nói em biết về những chuyện vừa xảy ra nhưng anh lại muốn giấu em.

Anh nói sợ em gặp nguy hiểm vậy anh có biết em muốn học bắn súng vì sao không??bởi vì em muốn sát cánh bên anh, muốn tự bảo vệ mình không cản trở anh..

Em không muốn làm một cô gái yếu đuối chốn góc nhà chờ đợi tin tức của anh trong nỗi lo lắng, dằn vò anh biết nó đáng sợ thế nào không??..

Gương mặt Bảo Ngọc tràn đầy nước mắt cô hét lớn:

-Hàn Phong anh là đồ ngốc!em ghét anh..

Rồi cô xoay người bỏ chạy đi..

Lão quản gia đi từ xa tới bưng một ly nước cam đưa cho Hàn Phong không biết chuyện vừa xảy ra vẫn cười nói:

-Thiếu chủ!!Đây là nước cam tiểu thư làm cho ngài uống..cô ấy nói nước có nhiều vitamin C và mát rất tốt cho cơ thể..

Tiểu thư chạy đi tìm ngài bảo tôi lát nữa mới mang lên..cô ấy đâu rồi??

Tiêu Dật sờ cằm cười tươi nói:

-xem ra cô ấy rất quan tâm anh..mau đi dỗ con mèo nhỏ của anh đi..

Hàn Phong gạt đầu vội chạy đuổi theo để lại lão quán gia ngo ngắc.

Tiêu Dật vỗ vai ông rồi bước đi lớn giọng nói:

-Lão hãy để nước cam cho cậu ấy uống sau đi bây giờ cậu ấy phải đỡ dành bảo bối đang giận dữ..

[Edit:tớ cũng muốn được như vậy..!có ng.ju đỡ dành h.phúc lắm nha]

Hàn Phong đi vào phòng ngủ thấy cô ôm gối nằm khóc anh đi đến ngồi bên giường vuốt tóc cô giọng cung chiêu nói:

-Mèo nhỏ ngoan!!đừng khóc đừng giận anh nữa!!anh xin lỗi..

Bảo Ngọc gạt tay anh ra mắg:

-em không nghe..không nghe..Hàn Phong xấu xa..em ghét anh!!

Anh nghe cô nói thì thở dài ôm cô vào lòng nhẹ nhàng nói:

-là anh sai!

Đừng khóc!!anh không nên giấu em..không hiểu cảm giác của em..nhưng không được nói ghét anh.Anh sẽ rất đau lòng.

Bảo Ngọc nín khóc cô nép mình vào lòng anh giọng tủi thân:

-Em sẽ không nói vậy nữa..nhưng anh không được giấu em bất cứ chuyện gì!!được không Hàn Phong??

Hàn phong gạt đầu nhẹ hôn đi những giọt nước mắt của cô..Nhìn đôi môi đỏ mọng anh cúi xuống phủ lên đôi môi ngọt ngào.

hai cánh môi chạm nhau anh khẽ tách môi cô ra luồn vào bên trong hút chất ngọt.hai đầu lưỡi dây dưa kịch liệt.

Một lúc sau, anh mút nhẹ môi cô lưu luyến buông ra.. Nhìn sâu vào ánh mắt trong long lạnh như giọt nước đang xối xả anh khẽ hỏi:

-Ngọc nhi!!anh có thể chạm vào em được không??

Đối mặt với ánh mắt chứa sự yêu thương nồng đậm như ngọn lửa cháy bỏng..

Cả người anh vì dục hoả thiêu đốt mồ hôi tuôn ra mà vẫn tôn trọng hỏi cô có chấp nhận hay không..Người đàn ông này đáng để cô yêu cả đời.

Bảo Ngọc không do dự mỉm cười gạt đầu đáp:

-Được!!em muốn cho anh toàn bộ thể xác lẫn trái tim.Hàn Phong hãy yêu em..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đêm Kịch Tình (1)

Vàng trăng tròn vàng óng đã treo cao giữa bầu trời khi màn đêm buông xuống.

Ánh trăng toả sáng trên mặt đất, giống như vải lụa mỏng dịu dàng.

Trên bầu trời đêm mây trôi nhẹ, gió thổi vi vu, ánh trăng rất đẹp tạo thành một bức hoạ tuyệt sắc..

Ngoài cửa sổ trăng đã lên cao sáng rõ, gió nhẹ thổi khiến cho rèm che cửa sổ lều hai bay lất phất.

Trong phòng ngủ, một bóng dáng người đàn ông cao lớn, tuấn đạt đang chống tay xuống giường ngủ cơ hồ là mê mẩn nhìn người con gái nằm dưới thân..

Bàn tay vuốt ve gương mặt Bảo Ngọc..

Hàn Phong nhớ lại từ lần đầu tiên nhìn thấy cô.

Anh đã cảm thấy cô là một cô gái thú vị có cá tính, thông minh có chút hung dữ nhưng lại đáng yêu.

Rồi lúc cô đổ đạn cho anh thì trái tim, lòng của anh liền rơi trên người cô.

Anh yêu cô không đơn thuần vì gương mặt xinh đẹp hay vì cô cứu mạng anh mà vì cô hiểu anh, cô không sợ anh và điều anh thích nhất ở cô là dễ bị anh bắt nạt..

(edit:ừ..chỉ có anh thôi đối với người khác bắt nạt chị ấy là chết chắc ví dụ điển hình là anh Tiêu Dật đẹp trai bị chị ấy chinh te tua^^)

Biết giận dữ, nắng chữi, quan tâm anh chứ không giống những cô gái khác chỉ biết nịnh nọt sấp lại gần anh điều đó làm anh cảm thấy chán ghét.

Đối với cô anh luôn không thể kiềm chế cảm xúc muốn điên cuồng chiếm hữu cô nhưng anh biết mèo nhỏ không thích như vậy..

Cho nên anh phải tạo cho cô một cảm giác được yêu thương, bảo vệ, quan tâm, cưng chiều khiến cô vĩnh viễn không muốn rời xa anh..

Và giờ anh đã làm được cô đã đồng ý cho anh cả thể xác, trái tim lẫn linh hồn.

Lời cô nói ra khiến lòng anh rung động mãnh liệt, cảm xúc vui mừng lan tới tận tim..

"Ngọc nhi"! cảm ơn em đã tin tưởng anh"!anh sẽ cưng chiều, sủng em cả đời cả kiếp này!!»Anh yêu em«

(editor:đoạn nữ chính đã tỏ tình viết rồi đây là đoạn tỏ tình của anh nam chính..hết sức ngọt ngào!!ai..za tở hãm mộ woá đi♥)

Ánh mắt Hàn Phong từ từ di chuyển khắp thân thể Bảo Ngọc đó là một loại khiêu khích không tiếng động.

Mắt cá chân mảnh khảnh, đôi chân thon dài thẳng tắp, mông mướt mà khéo léo eo vừa đầy nhỏ gọn sau đó là bộ ngực sữa trắng nõn tốt đẹp..

Mặc dù áo ngủ vẫn còn ở trên người Bảo Ngọc nhưng ánh mắt như lửa nóng của anh chăm chú nhìn cô..

Khiến cô có cảm giác cả người mình như bị thiêu rụi vậy.

Gương mặt cô đỏ ửng, đôi mắt xấu hổ e thẹn nhìn anh làm anh muốn trêu chọc cô anh cười to cất giọng tà mị:

-Mèo nhỏ của anh mới có như vậy mà đã đỏ mặt, da mặt của bảo bối sao lại mỏng như vậy..

Đội lát nữa phải làm sao đây chắc em sẽ giống như con tôm bị luộc chín phải không??ha..ha..

Bảo Ngọc lườm anh bậm môi nói:

- hừ..da mặt em nào đâu dày bằng anh..Hàn Phong xấu tính chỉ giỏi bắt nạt em thôi.

Hàn Phong ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng liếp liếp tai nhạy cảm của cô..

Sau đó men theo lối hôn lên cái cổ trắng nõn của cô cuối cùng biến thành say mê gặm cắn.

- "Ừm"! Bảo Ngọc không thể kiềm được than nhẹ một tiếng, hai tay không tự chủ ôm chặt hông anh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Đêm kích tình (2)

Hồi lâu sau, Hàn Phong rời chiếc cổ trắng nõn đã có những dấu hôn hồng hồng hiện ra..

Anh ngẩng đầu ánh mắt nóng như lửa nhìn Bảo Ngọc khiến cô bất giác đỏ bừng mặt..

Cô vội đẩy anh ra xấu hổ biện lý do nói:

-Phong"! Người anh nhiều mồ hôi quá hay là anh đi tắm rồi quay lại với em được không??

Hàn Phong khẽ nhếch lên nụ cười nơi khoe miệng anh biết rõ mèo nhỏ của anh đang có chút sợ hãi, có ý trốn tránh..

Anh cũng không có ý định bắt ép cô nhưng hiếm có dịp bảo bối có dùng khí như vậy..

Nếu không mau chóng nuốt cô vào bụng để mèo nhỏ mà đối ý chỉ sợ phải đợi một thời gian dài nữa mới ăn được cô..

Thấy anh im lặng không nói gì Bảo Ngọc sợ anh không đáp ứng liền kéo góc áo anh giọng năn nỉ:

-Hàn Phong"!đi tắm đi"!em hứa em sẽ không bỏ trốn sẽ ngồi đây đợi anh mà!!

Chưa kịp nói hết lời anh đã cúi đầu phủ lên đôi môi đỏ mọng của cô làm miệng cô phát ra tiếng'Ngô..'"!

Ngay lúc đó chiếc lưỡi anh khê luôn vào bên trong khám phá từng ngõ ngách, đầu lưỡi như có ma thuật khiến Bảo Ngọc cảm thấy tê liệt..

Ánh mắt dần mờ hồ chỉ mặc cho lưỡi anh dây dưa, ma sát , thỏa thích mút chiếc lưỡi thơm tho của cô..

Nụ hôn kéo dài âm thanh va chạm giữa hai chiếc lưỡi tạo nên tiếng:"Chặc..chặc.."

Bảo Ngọc dường như cảm thấy hô hấp đứt nghẽn, thần chí mờ màng, đầu óc choáng váng thì Hàn Phong mới nhẹ mút mạnh bờ môi mềm rồi buông ra..

Nhìn đôi môi cô bị anh hôn đã có chút hơi sưng khoe miệng còn dính một sợi chỉ bạc(*nước miếng) ..

Anh lại cúi xuống đưa đầu lưỡi ra liếm nhẹ đi rồi khê gặm cắn tai cô nói thì thầm: Ngọc nhi"! Ngoan" Chờ anh tắm xong nhé..

Nghe lời anh nói Bảo Ngọc mới định thần lại nhìn bóng đánh anh tiêu sái bước vô nhà tắm

cô nằm xuống vội lấy chăn trùm kín từ đầu tới chân mặt cô đỏ như trái cà chua đã chín..

-Hàn Phong"!anh càng ngày càng giống yêu nghiệt rồi..!

Bảo Ngọc lấy tay vuốt vuốt trái tim đang nhảy thình thịch rất nhanh trong ngực miệng lầm bầm lầu bầu nói.

Trong chốc lát, phòng tắm đã không còn nghe thấy tiếng nước chảy ào ào nữa..

Theo thời gian trôi qua, tim càng lúc càng đập nhanh.hai tay cô ôm lấy ngực cố đè nén cơn tim như muốn nhảy ra ngoài.

-ha..ha"!Mèo nhỏ của anh em đang làm gì đấy!"!

Đứng đờ tay mạnh vậy tim em sẽ không thờ được đâu"!xem ra sức hút của anh rất có sức quyến rũ với Ngọc nhi..Hà??

Hàn Phong vừa nói vừa từ từ đi về phía cô.

Ngắm nhìn anh cô thật không ngờ trên đời này lại có người đẹp trai như vậy.

Thân thể thon dài, dung nhan tuấn mĩ.

Bộ dạng mới tắm xong của anh rất là quyến rũ nha..

Mặc áo choàng màu xanh dương đậm, mái tóc đen đã được lau khô chỉ còn vài sợi ướt ướt.

Nhỏ xuống vòm ngực rắn chắc cô lắc đầu than thầm quả thật là một mỹ nam đầy hấp dẫn..

Anh ngồi xuống bên giường mỉm cười nhìn cô giọng đầy mê hoặc:

-Đã để em chờ lâu rồi"!bảo bối..

Bảo Ngọc mỉm cười đáp lại không lên tiếng đầu hơi cúi xuống che giấu vẻ thẹn thùng.

Khuôn mặt từ hồng hồng chuyển dần sang đỏ nhìn thật đáng yêu..

Hàn Phong nằm xuống giường lật người để cô dưới thân, anh cúi đầu nói nhỏ bên tai cô:"Đừng căng thẳng!chỉ cần nghỉ tới anh thôi..

Nói rồi anh hôn môi cô, nụ hôn ngọt ngào , say đắm , tùy ý cọ sát lẫn nhau, chiếm đoạt.

Buông đôi môi đã sưng đỏ của cô ra anh khê di chuyển môi xuống cổ nhẹ nhàng liếm mút..

Bàn tay cũng không ngần ngại kéo chiếc áo ngủ tuột xuống tay anh khê lướt qua bộ ngực trắng nõn, đầy đặn cảm thấy không có vật cản trở anh ngạc nhiên mang theo tia tức giận gặm nhẹ:

-"!Tiểu yêu tinh mê người"!em thật đáng đánh cư nhiên không mặc áo ngực..hừ ngày mai sẽ hỏi cho rõ ràng bây giờ phải trừng phạt em tội này mới

được..

Bàn tay xoa nắn vuốt ve bộ ngực sữa trắng rất đẹp..nhất là hai điểm nhỏ bên trên thật hấp dẫn khiến cho cơ thể anh trở nên căng cứng và đau đớn.

-"Nhìn anh"! Anh dịu dàng nói, đối diện với đôi mắt của cô

Một tay anh đặt lên ngực phải của cô khẽ vuốt điểm phần hồng.

Miệng tà tà mỉm cười vừa nhìn cô, vừa ngậm bên ngực trái vào trong miệng khẽ cắn, mút.

-ừ...um..!Bảo Ngọc chưa từng trải qua sự trêu đùa này, cảm thấy một ngọn lửa nóng từ sâu trong cơ thể cô dâng trào khiến cô bất giác rên rỉ thành tiếng.

Khoái cảm mãnh liệt làm cả người cô cong lên nhưng không ngờ lại làm bộ ngực sữa càng vào sâu trong miệng Hàn Phong.

Anh lần lượt trêu chọc khắp cơ thể cô, những dấu hôn đỏ rực vây kín người Bảo Ngọc..

Khi anh chuẩn bị tiến vào giọng đầy khống chế sự ham muốn nhẹ nói:

-Ngọc nhi!!sẽ hơi đau một chút..em cố chịu đựng một tý sẽ hết đau ngay thôi.

Nói rồi anh chậm rãi tiến vào bên trong đâm xuyên qua màng chắn duy nhất của cô.

Bảo Ngọc nhũ mảy, mí mắt uрон ướt vài giọt nước mắt chảy ra .grong mặt lộ vẻ đau đớn khẽ kêu thành tiếng:

-A..Hàn Phong..đau quá"

Anh hôn thật dịu dàng nên mặt cô dễ lau đi những giọt nước mắt nơi khoé mi.

cảm thấy cơ thể cô từ từ buông lỏng anh liền cử động..lúc đầu cô còn cảm giác đau đớn..dần dần chuyển thành những tiếng rên rỉ.

Không khí trong phòng dần tăng cao trái ngược với không khí mát lạnh ngoài trời ban đêm.

Quanh quẩn trong phòng là những tiếng rên rỉ của người phụ nữ và tiếng thờ dục của người đàn ông hoà quyện vào nhau khiến ai nghe thấy cũng đều phải đỏ mặt..một đêm kích tình..đêm mê người"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đùa em rất vui

Bình minh lên, ánh nắng chan hoà cùng với những con gió nhẹ thổi qua những tán lá cây.

Xung quanh căn biệt thự tạo nên bầu không khí buổi sáng ấm áp, trong lành.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào không gian bên trong phòng.

Một người đàn ông thân trần, nằm nghiêng trên chiếc giường lớn, dáng người hoàn nữ như vị thần trong truyền thuyết thần thoại Hy Lạp..

Gương mặt đầy vẻ đẹp tà mị, lạnh lùng mang nét mê hoặc là kiệt tác do ông trời ban tặng.

Trong vòng tay anh là một cô gái có gương thanh tú, xinh xắn, khá ái.

Đang nhắm mắt ngủ say xưa nhìn giống như thiên xứ đáng yêu mang nét ngây thơ, trong sáng không nhiễm bụi trần.

Mon trốn làn da mịn màng, hồng hào trên đôi má phúng phính

Hàn Phong cũng chiều có chút đau lòng nhìn Bảo Ngọc đang ngủ say do anh ăn tham khiến cô mệt mỏi.

Nhưng trong lòng dâng lên vô hạn cảm giác ngọt ngào, ngày hôm qua mèo nhỏ rất cuộc cũng đã chở thành người của anh.

Cảm thấy có người sờ soạng trên gương mặt Bảo Ngọc gạt tay Hàn Phong ra cuộn tròn người ở trên giường lớn, mái tóc màu đen dài y hệt như tơ gấm xoắn ra phủ trên chiếc gối màu trắng.

Có một ít sợi tóc tinh nghịch rơi lên gương mặt của Bảo Ngọc. Không biết là bởi vì giấc ngủ hay là tối qua được anh sủng ái.

Khiến cho gương mặt của cô đỏ rực, hai má hồng hào, đôi môi khẽ đóng khẽ mở,

Làm cho người ta có cảm giác giống như đang mời đến thưởng thức..

Hàn Phong lát tay dịu dàng vén những sợi tóc nằm trên gương mặt nhỏ nhắn, mê người.

Anh nhìn cô say đắm nhẹ nhàng điểm một nụ hôn trên đôi môi đỏ mọng, xinh xắn của mèo nhỏ.

Ánh mắt Hàn Phong lướt qua đồng hồ báo thức bên giường, phát hiện đã hơn mười giờ, anh vội bước chân xuống giường..

Anh chỉ cần ngủ mấy tiếng là có thể lấy lại tinh thần nhanh chóng

vì công việc của anh cần dùng đầu óc ngủ ít nên cũng thành một thói quen.

Quay đầu nhắm nhìn dung nhan ngủ thật an ổn của Bảo Ngọc anh tắt đi chuông báo thức không nỡ đánh thức cô dậy.

Để cho cô ngủ tiếp dù sao bảo bối cũng chẳng làm gì ngủ bồi dưỡng tinh thần cho tốt để anh không bị mất đi phúc lợi..

Khoé miệng nhếch lên nụ cười gian tà anh cúi đầu hôn một cái lên trán Bảo Ngọc.

.Đóng cửa nhẹ nhàng thận trọng đi ra ngoài.

Cảm giác đầu tiên khi tỉnh lại là toàn cơ thể đau nhức, xương cốt rã rời như bị xe tải nghiền nát qua vậy.

Mí mắt nặng trĩu mang theo một tầng đầy hơi nước của Bảo Ngọc từ từ mờ ra,..

Cô lấy tay che miệng ngáp dài rồi xoay lưng muốn ôm Hàn Phong

Cảm nhận được da thịt phần lưng trần tiếp xúc với không khí lạnh lẽo bên ngoài thì không nhận được cơ rúm người lại.

Mắt lơ đãng liếc nhìn những ấn ký màu đỏ trên cánh tay để trần trắng nõn nà.

Trong nháy mắt đầu óc vẫn đang trong trạng thái mơ màng chợt tỉnh lại.

Cô vội ngồi dậy vén chăn lên, liền nhìn thấy cơ thể trần trụi của mình đầy những dấu vết đỏ như trái dâu tây..

trong óc thoảnh qua một vài hình ảnh tối hôm qua, khuôn mặt nhỏ bé "oanh" một tiếng đỏ bừng vẻ xấu hổ hiện rõ trên mặt cô.

Trong đầu gào thét,..ngày hôm qua cô và Hàn Phong nói chuyện sau đó..liền..liền..

Nhưng Hàn Phong đâu rồi nhỉ?? Cô ngó xung quanh phòng tìm hình bóng của anh nhưng không thấy..

Lấy bàn tay vuốt ngực thờ ơ ra một hơi cũng may Hàn Phong không có ở đây...

Nếu không cô sẽ ngượng ngùng , xấu hổ mà đào hố chui xuống đất luôn đấy chứ.

Ngồi ngẫm nghĩ lại Hàn Phong hôm qua thật hết sức dịu dàng, ôn nhu..

đầy sự hấp dẫn của anh ấy hướng dẫn cô, rồi sau đó đưa cô chìm trong biển ái tình hoan lạc.

Trời ạ"! Cô đang nghĩ cái gì vậy?? Cô từ bao giờ lại có thể trở lên háo sắc nói những từ ngữ đen tối như thế!

Bảo Ngọc lấy tay nhẹ gõ lên đầu mình..

Chợt có tiếng mở cửa.."Cạch..cạch!"

Một bóng dáng bước vô phòng khiến Bảo Ngọc hoảng hồn nằm xuống chồm chắn kín mít từ đầu tới chân..

Một giọng nói chứa hàm ý trêu chọc vang lên:

-bảo bối"! Em đang làm gì vậy hả??

Hàn Phong trên tay bưng một khay thức ăn cho Bảo Ngọc đồ ăn này là anh đã dặn dò kỹ đầu bếp chuẩn bị cho cô.. Vừa bồi bổ cơ thể lại tăng cường sức khỏe..

Đặt khay thức ăn bên giường anh nhẹ vỗ vào chần miệng mỉm cười nói:

-Em tính làm con sâu trong kén đợi hoá bướm hay sao?? Mau bỏ chần ra anh dứt canh bào ngư phi thủy cho ăn"! Ngoan nghe lời nhanh lên!

Bảo Ngọc bữu môi muốn dùng thức ăn mua chuộc cô ư! Hừ" không thèm..

Em nhất quyết không ra đây anh làm gì được em?? Bảo Ngọc nói lớn.

Hàn Phong nở nụ cười mỉ hoặc lên tiếng:

-Mèo nhỏ"đây là em tự muốn chuốc hoạ vào thân nga"!đừng trách anh..

Nói rồi anh luồn tay vào bên trong chần, chọc vào hai bên eo của cô.

Cảm giác buồn buồn nhột nhột khiến Bảo Ngọc hét toáng lên cô né người nước mắt chảy giàn dụa..

Ánh mắt tui thân, ai oán nhìn Hàn Phong cô bậm môi nói:

-Em thua rồi"!Anh đi ra ngoài cho em thay đồ..

-Haha"! Bảo bối thật đáng yêu..toàn thân cao thấp của em chỗ nào anh chưa nhìn, chưa sờ qua chứ!!

Mà giờ em còn xấu hổ.."

Hàn Phong vừa cười vừa lên tiếng chọc cô.

Bảo Ngọc nghiêng răng ngiên lợi giận dữ cầm gối quăng anh quát lớn:

-Hàn Phong"!anh là tên khốn kiếp, mặt dày..cầm thú!!

Hàn Phong cũng nhảy lên giường đè cô xuống giọng nói tà mị mang đầy ý cười vang lên:

-Xem ra anh phải cho mèo nhỏ biết thế nào là cầm thú"! Chúng ta vận động một chút..

Bảo Ngọc nghe anh nói thì rùng mình cô hét lớn:

-A..em không muốn"!Anh khốn kiếp"!...A..

Cùng lúc đó tại phòng khách biệt thự chính Hàn gia, hai người đàn ông anh tuấn, khí chất cao quý vẻ đẹp mê hoặc mang phong cách riêng..

Hai người mỉm cười nhìn người đàn ông đẹp trai, tuấn lãng cất giọng đùa cợt:

-Tiêu Dật"! Đã lâu không gặp"! Tụi này rất nhớ anh đó"!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Hậu Quả khi Đắc Tội với Mèo Nhỏ

Tiêu Dật nhếch mép cười đi tới đâm nhẹ một cái vào hai người vừa lên tiếng:

-Đã lâu không gặp"! Hàn Phong nói với hai cậu hả??

-Không phải"!là tụi này gọi điện thoại hỏi thăm anh trai vì dạo này anh ấy ít đến Hàn Thị thì nghe lão quản gia nói có bạn Thiếu Chủ tên Tiêu Dật đến chơi.

Vừa nghe vậy tôi và Gia Huy liền sắp xếp công việc chạy tới đây.

Người vừa lên tiếng là Gia Kiệt anh ưu nhã ngồi xuống ghế Sofa..

Gia Huy và Tiêu Dật cùng ngồi xuống theo..

Ba người ngồi nói chuyện từ công việc tới những thời gian rảnh tán gẫu hay là việc trong tổ chức, các loại vũ khí mới v.v..

Trong phòng ngủ, Bảo Ngọc nằm trên giường lệ rơi đầy mặt quay đầu trừng mắt nhìn tên đã ăn lo giờ nằm ngủ say mà trong lòng gào khóc.

- "Ông trời ơi"! Tại sao con lại yêu tên tà ác này chứ...

Để tránh bị ăn thêm 1-2 lần nữa con phải chuẩn lẹ nếu mãnh thú mà tỉnh lại"!...con chết mất..

Một phút mặc niệm trong lòng trôi qua nhìn gương mặt cực kì tuần tú, da trắng hơn cả cô nằm bên cạnh..

Bảo Ngọc hưng hăng đưa bàn tay tính nhéo má cái nhưng lại thôi.

nhìn đồ ăn sáng Hàn Phong mang tới cô quyết định không so đo với anh nữa.

Cổ lết cái thân giống như sắp gãy rời xuống giường bước vào nhà tắm..

Khi bước ra trên người mặc một chiếc váy bên trên hở vai cột giây màu trắng bên dưới là màu đỏ nhìn rất đẹp và quyến rũ.

Ngắm nhìn mình trong gương cảm thấy rất được liếc nhìn Hàn Phong đang nằm trên giường nở nụ cười gian

Nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng ý định trong đầu là trốn Hàn Phong đi chơi.

Bảo Ngọc bước xuống lầu, khi chuẩn bị đi tới phòng khách thì cô nghe thấy tiếng cười nói vang lên cô vội đứng ngoài cửa nghe trộm

Gia Kiệt cười lớn nói:

-anh trai đang nuôi một con mèo??

Thật ngạc nhiên từ bé tới giờ đây là đầu tiên tôi biết anh trai cũng thích sùng vật??

Gia Huy nghe rồi cũng phụ họa nói theo:

-em nghĩ chắc con mèo này phải rất đặc biệt có khi là giống động vật quý hiếm phải không??

Tiêu Dật vừa lắc đầu cổ kìm nén nụ cười nói:

-Con mèo này không xấu, không đẹp..

Mập ú và rất hung dữ chỉ cần chọc nó sẽ nhào tới cắn người..

Bảo Ngọc ở ngoài nghe thấy cuộc nói chuyện thì tức đến nổi đom đóm.

Ánh mắt nhìn thấy lão quan đang tính mang cà phê cho ba người trong phòng khách chợt đầu hiện lên một tia quỷ dị..

Bảo Ngọc mỉm cười liếc về phía những người ở phòng khách ghế Sofa.

Cô chép miệng "lần này tôi cho mấy người biết sự lợi hại của mèo.."

Cô đi về phía ông quản gia mỉm cười ngọt ngào lên tiếng:

-Chào buổi sáng!"

Bác mang cho cháu một ly nước ép trái cây được không ạ??

Ông quản gia gật đầu nhưng lại nhìn khay cà phê trên tay liền nói:

-Chào buổi sáng!"

Tiểu thư đợi tôi mang đồ uống vào phòng khách cho ngài Tiêu Dật và hai cậu chủ.

Rồi sẽ đi sai người làm nước ép cho tiểu thư được không??

Bảo Ngọc giả vờ suy nghĩ nhưng trong lòng thì cười thầm ..hắc..hắc hai tiếng mở miệng nói:

-Hay là để cháu giữ khay Cafe bác xuống dặn nhà bếp làm rồi chốc nữa mang cho cháu??

Ông quản gia thấy tiểu thư dùng ánh mắt nài nỉ thì cũng đành đồng ý một phần cũng vì khá yêu quý Bảo Ngọc.

Xem cô như là con gái mình nên cô xin ông liền không thể từ chối..

Ông quản gia đặt khay đồ uống lên tay Bảo Ngọc quay đầu đi về hướng khu nhà bếp thì lại nghe cô nói:

-Bác quản gia" mang cho cháu ít muối nhé" cháu cần dùng vào một việc..

Lão quản gia không quay đầu lại đi về phía trước mà trong đầu không ngừng thắc mắc:

-"Cô gái nhỏ này lấy muối làm gì?? Làm gì nhỉ.

Tuy nghĩ vậy nhưng ông vẫn làm theo..

Một lúc sau cầm một chén muối nhỏ đi về nơi Bảo Ngọc đang đứng cười nói:

-Tiểu thư"! Đây là thứ cô cần..

Nhìn thấy lão quản gia cô vội đưa khay Cafe cho ông hí hửng cầm lấy chén muối như một tiểu hồ ly giảo hoạt cười tinh quái .

Đổ vào ly cafe thứ nhất nửa chén muối lắc lắc cho tan, nửa chén muối còn lại chia đều cho hai ly cafe cũng lắc đều..

Thấy ông tròn tròn mắt nhìn cô rồi lại nhìn mấy ly cafe trên khay Bảo Ngọc nở nụ cười vô tội nhưng giọng nói đa phần là đe dọa:

-Bác không được nói cho họ biết nếu không cháu nghĩ tuổi già sức yếu như bác sẽ không chịu được việc bị người khác sai chạy tới chạy lui đâu nhỉ??

Lão quản gia khóc không ra nước mắt cô gái nhỏ này rõ ràng là đang uy hiếp ông mà"!

Ngài Tiêu Dật, hai cậu chủ tôi xin lỗi lão không thể chống lại cô gái đáng yêu mà lại là tiểu ác ma đành để ba người gặp nạn. Ông gật đầu lấp bắp nói:

-Dạ"!Tiểu thư tôi biết rồi..

Rồi ông quay đầu gương mặt đầy vẻ khổ sở và đáng thương đi vào phòng khách..

Bảo Ngọc ở ngoài tùm tùm che miệng cười nấp người vào cửa chờ xem trò vui..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chị Dâu Tương Lai

Trong phòng khách ba người đàn ông vẫn nói chuyện vui vẻ..

Lão quản gia mang khay Cafe đi vào trên gương mặt ông tràn đầy vẻ bất đắc dĩ và khổ sở..

Đặt ly cafe thứ nhất xuống bàn chỗ Tiêu Dật ngồi..

Hai ly còn lại thì để chỗ Gia Huy và Gia Kiệt..

Nãy giờ ngồi nói chuyện cũng đã rất lâu có chút khát nước nên khi nhìn thấy ly Cafe đá để trước mặt mình Tiêu Dật liền lấy muỗng khuấy đều..

Hai người kia cũng làm như vậy động tác của ba người đều giống nhau..

Tiêu Dật cầm ly Cafe lên định uống ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt nhăn nhó của ông quản gia mày nhíu lại hỏi:

-Ông bị sao vậy??trong người không được khỏe à??

Lão quản gia miệng ấp úng muốn nói rồi lại không mở miệng được ông cố gắng lấy dũng khí để khai ra chân tướng vụ việc.

Chợt nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh chứa đựng tia cảnh cáo truyền từ Bảo Ngọc thì bao nhiêu dũng khí lúc nãy đều tan theo gió.

ông vội lắc đầu trả lời trái với lương tâm:

-không có gì đâu Cậu Tiêu Dật..

Chắc tại lão già rồi lên cơ thể có phần mệt mỏi, khó chịu chốc nữa uống thuốc là sẽ khỏi ngay thôi.

Tiêu Dật và hai người kia nghe lão quản gia trả lời thì cũng không hỏi gì thêm nữa đặt ly Cafe lên miệng.

Bảo Ngọc ở ngoài nín cười chờ xem kịch vui xảy ra ở bên trong miệng lắm lắm đếm số ngược:

- 3...2..1...big go!"

Tiêu Dật ngửa cổ uống một ngụm lớn Cafe không kịp nhổ ra đầu lưỡi tê dại mất cảm giác,

cổ họng mẫn chát mặt cũng biến sắc..ho sặc sụa..

Gia Huy và Gia Kiệt uống một ngụm nhỏ vào miệng liền phun hết ra miệng hai người có chút mẫn mẫn chát chát.

Nhưng không thể thâm như Tiêu Dật bởi vì lượng muối trong Cafe của hai người ít hơn rất nhiều so với ly Cafe của anh ta.

Ba người đều nhìn ly Cafe vừa uống lại ngẩng đầu nhìn lão quản gia với sắc mặt đen thui muốn ông cho một lời giải thích..

Thì bỗng nghe thấy tiếng cười trong trẻo đầy sáng khoái của một cô gái cất lên vang vọng vào bên trong.

Bảo Ngọc ôm bụng cười đến đau cả ruột mà không hề biết có người đã đứng sau lưng mình từ lúc nào??

Một giọng nói trầm ấm mang theo ngữ điệu cung chiêu:

-Ngọc nhi!"em lại lên lút bày trò nghịch ngợm gì rồi hả??

Nghe giọng nói quen thuộc của Hàn Phong cô liền xoay người ôm cổ anh giọng nũng nịu nói:

-Người ta không có à nha!"

Chỉ tại cái tên Tiêu Dật đáng chết kia cứ nhiên nói xấu em lên em mới cho hắn một bài học nhớ đời..

Hàn Phong cũng không nói gì chỉ nhếch miệng cười ôm Bảo Ngọc đi vào phòng khách ngồi xuống ghế Shophia..

Bảo Ngọc nép mình vào lồng ngực hưởng thụ vòng tay ấm áp của anh.

Rồi chợt nhớ ra điều gì đó cô vội ngồi dậy nói với Lão quản gia:

- Bác ơi!"xuống lấy cho cháu ly nước ép trái cây hồi nãy cháu có dặn bác rồi đấy..

Lão quản gia kích động mừng đến muốn rót nước mát, ông không muốn ở đây..

Hứng chịu những ánh mắt như hình dao găm của Tiêu Dật và Gia Huy, Gia Kiệt

bèn xoay người rồi đi miệng ông không ngừng nói lão là vô tội...

Tiêu Dật dường như cũng bắt đầu hiểu ra người bỏ muối vào ly Cafe là ai??

Anh dùng ánh mắt toé lửa hung hăng trừng mắt với Bảo Ngọc..

Cô cũng đâu chịu yếu thế mở to hai mắt trừng lại..Tiêu Dật tức đến nghẹn họng gần từng chữ:

-Cô gái nhỏ!" Có phải trò này là do cô làm không??

Bảo Ngọc mỉm cười héch cằm lên liếc Tiêu Dật một cái khiến anh ta lạnh sau gáy và sống lưng..

- phải nha!" Cũng tại có người nói tôi không xấu, không đẹp mập ú chọc vào là bị cắn.

Rồi liếc nhìn về phía Gia Huy, Gia Kiệt đang đứng ngăn người thì Bảo Ngọc cao giọng nói:

- Còn có người nói tôi là sùng vật, là động vật quý hiếm..ai nhi??

Ba người đàn ông đều im lặng..Tiêu Dật cố gắng nặn ra nụ cười cực kì khó khăn.

trong lòng không ngừng than thở

Từ nay giờ đi anh sẽ không đại đột mà gây chuyện với tiểu ác ma này nữa

Bởi vì anh không đâu lại được cô...còn bị chính thật thê thảm

Hàn Phong vuốt nhẹ tóc Bảo Ngọc giọng lạnh nhạt nói:

-Tiêu Dật tôi không ngại ném anh ra ngoài vì cái nụ cười ngu ngốc của anh đấy!!

Rồi anh quay sang nhìn Gia Huy và Gia Kiệt đang dán chặt mắt vào bảo bối đang nằm trong ngực anh.

Gương mặt Hàn Phong tối sầm lại cất giọng lạnh lẽo:

- Còn nhìn cô ấy nữa anh cũng sẽ đá hai đứa ra ngoài giống Tiêu Dật đấy..

Bảo Ngọc nằm trong lòng anh cũng lặng lẽ quan sát hai người họ hoà ra là em trai của Hàn Phong trông cũng khá giống nhau đấy chứ..

Gia Huy và Gia Kiệt vội vàng thu ánh mắt nhìn lại không nhìn được bèn lên tiếng hỏi:

-Anh trai"! Cô ấy là ai vậy??

Dù họ cũng đã đoán được cô rất quan trọng với Anh Hàn Phong nhưng họ vẫn muốn hỏi cho chắc chắn một chút

Với lại họ cũng không ngờ mèo nhỏ trong miệng Tiêu Dật nói lại là một cô gái rất xinh đẹp, đáng yêu như vậy nhưng xem ra không hề đơn giản..

Hàn Phong chỉ hừm một tiếng rồi trả lời giọng đầy sùng nịnh:

-Cô ấy là chị dâu tương lai của hai đứa..

Ba người sáu con mắt mở to hết cỡ khi nghe Hàn Phong tuyên bố..

Bảo Ngọc ngẩng đầu bĩu môi chu miệng nói:

-Người ta còn chưa đồng ý nga"!

Làm gì đã thăng lên chức chị dâu tương lai chứ!

Hàn Phong nở nụ cười rực rỡ ghé sát tai Cô khẽ nói:

- Nếu như em chưa thể đồng ý"!

Anh nguyện ý cùng em về phòng ngủ lên giường thảo luận một chút đấy Ngọc nhi!!

Chỉ cần nghe đến đó thôi Bảo Ngọc liền rụt cổ khoé miệng giật giật lòng gào thét:

- Thật quá đáng"! Hàn Phong anh là tên yêu nghiệt"! Đánh chết anh...A..Cầm thú..A

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thử Thách Của Hàn Phong

Hàn Phong thấy gương mặt bất mãn giận dữ của Bảo Ngọc anh liền thôi chọc ghẹo vỗ nhẹ lưng cô.

Ngẩng đầu nhìn ba người đang chết đứng tại chỗ ngồi cất giọng lạnh lùng:

-Hai đứa đến đây có chuyện gì không??

Gia Kiệt trở lại vẻ mặt nghiêm chỉnh nói:

-Anh"! Lần này đi Italy tại em muốn đi cùng..!

Hàn Phong trầm ngâm không lên tiếng phản đối hay đồng ý khiến Gia Huy phải nói thêm vào:

-Tại em đã lo xong công việc bên này rồi đi Italy tại em có thể giúp anh..

Tiêu Dật biết trong lòng Hàn Phong lo sợ hai đứa em trai sẽ gặp nguy hiểm dù anh không thể hiện ra mặt.

-Hàn Phong"! Tôi thấy cho Gia Huy và Gia Kiệt đi sẽ giúp được chúng ta tài năng của bọn họ chẳng lẽ anh không hiểu rõ??

Suy nghĩ một hồi, Hàn Phong gật đầu nói:

-Được"!

Bảo Ngọc sau khi nghe họ nói chuyện định lên tiếng thì lão quản gia đi vào bưng một ly nước trái cây đặt trên bàn mỉm cười nói:

-Tiểu thư"! Nước uống đây ạ"! Lão xin phép đi xuống..

Rồi không đợi Cô lên tiếng đã xoay người rời đi.

Bảo Ngọc thấy kì lạ ngẩng đầu hỏi Hàn Phong:

-Sao bác ấy đi nhanh vậy??bộ sợ em làm gì bác ấy à??

Hàn Phong gõ nhẹ lên đầu cô cất giọng sùng nịnh:

-phải"! Lão quản gia sợ em đó!

Bảo Ngọc trừng mắt với anh nhưng bây giờ cô có việc cần thương lượng với anh nên đành nhịn xuống sự tức giận..

Bưng ly nước trái cây đưa cho Hàn Phong mỉm cười ngọt ngào đầy vẻ dụ dỗ:

-Phong"! Uống nước trái cây rất tốt em với anh cùng uống nha.

Hàn Phong nhìn gương mặt tươi cười đáng yêu của Bảo Ngọc

Dù không thích uống nhưng không muốn nhìn thấy vẻ mặt không vui của cô..

Anh đưa tay nhéo nhẹ má cô cầm ly nước trái cây uống hết một nửa rồi đưa lại cho cô.

Bảo Ngọc cười hì hì cầm lấy uống hết phần còn lại của ly nước trái cây rồi lên tiếng:

-Anh cho em đi Italy nha"!

Sắc mặt Hàn Phong trầm xuống cất giọng lạnh lùng không chút do dự:

-"Không Được"!

Bảo Ngọc như con mèo nhỏ xù lông tức giận ngồi thẳng dậy nhìn anh nói:

-"Tại sao chứ?? Bọn họ đi được mắc mớ gì em không được đi cùng??

Hàn Phong thở dài ôm cô mặc cho cô vùng vẫy lên tiếng giải thích:

-Anh không muốn em gặp nguy hiểm"! Cho nên ngoan ngoãn ở nhà đợi anh về..

Tiêu Dật và hai người kia bị bỏ rơi ngồi một góc liền nói xen vào:

Hàn Phong nói đúng đó"!

Chuyến đi Italy này không lường trước được sẽ có chuyện gì xảy ra cô nên ở nhà thì tốt hơn..

Gia Huy và Gia Kiệt cũng gật đầu đồng ý với lời nói của Tiêu Dật nhớ lại câu tuyên bố của Hàn Phong liền thay đổi cách xưng hô nói:

-Chị dâu nhỏ"!

nên nghe lời anh trai tại em đi..Anh ấy cũng chỉ lo lắng cho chị thôi."

Bảo Ngọc nhìn anh gương mặt đầy vẻ nghiêm túc, trong đôi mắt chứa đựng sự kiên quyết không còn vẻ giận dỗi búong bình như trẻ con nói:

- "Dù có gặp nguy hiểm hay phải chết thì em cũng theo anh đi bởi vì 1 giây 1 phút ở bên anh em mới có cảm giác an toàn cho nên em nhất định sẽ cùng anh đi đến Italy.

Tiêu Dật và Gia Huy, Gia Kiệt đều kinh ngạc khi nghe Bảo Ngọc nói họ thật không ngờ cô gái nhỏ lại có ý trí mạnh mẽ như thế..

Thời này con gái đa số chỉ ham hư vinh ít ai có thể không sợ chết mà chỉ cần ở bên cạnh người mình yêu..

Không khí trong phòng khách rất im lặng, xung quanh chỉ nghe tiếng hít thở thật khê và tiếng tim đập nhanh của Bảo Ngọc..

Nhìn vẻ mặt hồi hộp và đầy mong chờ của cô khoe miệng khê nhếch lên lấy tay xoa đầu cô..

- "Mèo ngốc" cho em đi cũng được nhưng có một điều kiện em phải vượt qua thử thách của anh..

Bảo Ngọc nhú mày, đăm chiêu suy nghĩ một lúc rồi gật đầu chắc chắn nói:

- Được!em chấp nhận"..

Tiêu Dật và Gia Huy,Gia Kiệt ngờ ngạc nhìn nhau rốt cục là Hàn Phong muốn cô gái nhỏ vượt qua thử thách nào chứ!!

Bọn họ ai cũng biết thử thách mà Hàn Phong yêu cầu rất ít người đạt được thành công

Một cô gái chân yếu tay mềm như Bảo Ngọc thì làm gì có khả năng qua cửa..

Hàn Phong cất giọng trầm vang lên:

- Thời gian cho em học và luyện tập là 3 ngày..Sau 3 ngày chính thức tiếp nhận thử thách của anh..!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Luyện Tập và Đề Thi

Hàn Phong ôm Bảo Ngọc đứng dậy bước đi ra cửa chính, Tiêu Dật và Gia Huy, Gia Kiệt cũng đi theo đằng sau..

Bảo Ngọc vừa đi vừa suy nghĩ:

- "Hàn Phong sẽ cho mình thử thách gì đây nhỉ??"mà còn phải học và luyện tập chỉ trong 3 ngày.

' Chắc chắn là anh ấy muốn cho cô thua để chấp nhận ở nhà chứ gì!!

- Hừ..Hàn Phong em nhất định sẽ thắng sẽ chứng minh cho anh thấy em có thể vượt qua thử thách của anh'..

Đang chìm đắm trong ý chí quyết thắng và lòng tràn đầy nhiệt huyết ..

thì Bảo Ngọc chợt nghe giọng nói ôn hoà có chút trêu đùa của Hàn Phong:

-em đang suy nghĩ gì mà ngồi thần thờ vậy ?? Hay là em lại tính bày trò ăn gian để vượt qua vòng thử thách của anh hả??

Bảo Ngọc bậm môi trừng mắt với anh nghiêng răng nói:

- "hừ..em mới không thèm ăn gian em nhất định sẽ thắng ..anh cứ chống mắt lên mà xem".

Hàn Phong cười tươi vẻ mặt nhìn cô tỏ vẻ nghi ngờ nhưng ánh mắt lại hiện rõ tia vui vẻ sờ cằm tiếp tục trêu chọc:

- Đối với mèo nhỏ tinh nghịch như em anh không thể tin chắc lời em nói được...!!

Bảo Ngọc từ lúc gặp Hàn Phong và sống cùng anh đã biết rõ vẻ mặt đầy của anh đã tu luyện tới tầng cực cao.

Lên cô cũng không thèm để ý đến anh nữa, quay mặt đi nhìn ra cửa kính xe ô tô ..

Thấy đường đi khá lạ lắm cô chưa từng đi bao giờ hết, hai bên là các cây cao cổ thụ được trồng rất lâu năm rồi.

Ngó lại phía sau là chiếc Ferrari của Tiêu Dật chờ Gia Huy và Gia Kiệt đang phóng nhanh ép sát xe của Hàn Phong.

Đằng sau nữa là hai chiếc xe ô tô đi theo để bảo vệ an toàn cho bọn họ..

Quên cả giận đối Bảo Ngọc quay sang kéo tay Hàn Phong hỏi khẽ:

-Phong"!chúng ta đang đi đâu vậy??

Anh nhếch miệng cười ôm cô vào lòng cất giọng cưng chiều..

-"đi đến nơi thì em sẽ biết!"

Bảo Ngọc vẫn còn cảm thấy thắc mắc nhưng thấy anh nhất định không nói cô cũng lười hỏi lại..

Xe đi qua thành phố tiến về khu ngoại ô đến một khu nhìn có vẻ giống một khu biệt thự nhưng lại có điểm không giống..

Đoàn Xe dừng lại ở một căn biệt thự nguy nga nhất nó được phủ một màu đen.

chứ không giống các biệt thự khác là màu trắng nhưng lại tạo nên một vẻ đẹp huyền bí..

Bảo Ngọc ngây ngốc nhìn cánh cổng màu đen cao lớn từ từ mở ra hai hàng người áo đen cúi đầu khi đoàn xe của Hàn Phong tiến vào trong..

Khi bước xuống xe Bảo Ngọc không khỏi trầm trồ khen ngợi..

Mắt cô sáng rực nhìn xung quanh:

-"nơi đây là chỗ nào mà sao lại có tiếng súng, tiếng người đánh nhau có nhiều thứ đồ rất kì lạ nha!!

Tiêu Dật ở bên cạnh Hàn Phong nhếch mép cười khi thấy biểu cảm trên gương mặt của Bảo Ngọc nói:

-Cô gái nhỏ bị hộp hồn rồi hay sao?? Mà đứng ngây ra vậy??

Bảo Ngọc không thèm quan tâm đến Tiêu Dật quay sang nắm cánh tay Hàn Phong mỉm cười hỏi:

-Phong"!Lần đầu em mới thấy những thứ trong phim điện ảnh trên tivi và nhiều đồ kì lạ nha!!Đây là đâu vậy??

Hàn Phong ôm eo cô đi nhẹ nhàng giải thích:

-Đây là khu huấn luyện vệ sĩ để rèn luyện và học để trở thành vệ sĩ chuyên nghiệp.

-"Tổ chức BL-B của chúng tôi có khắp các nước Châu Á và Châu Âu mỗi nước đều có một khu huấn luyện vệ sĩ

vì chúng tôi nhận nhiệm vụ bảo vệ những người trong giới chính trị các nước.

điều quan trọng là họ phải trong sạch không có bất cứ vết dơ nào!"Tiêu Dật tiếp lời.

Hai hàng vệ sĩ cung kính đứng ở sân huấn luyện bắn súng cúi đầu:

-Chào Thiếu Chủ!!Ngài Tiêu Dật, nhị thiếu,tam thiếu..

(edit:nhị thiếu, tam thiếu là gọi tắt của nhị thiếu chủ, tam thiếu chủ ^^)

Hàn Phong nhìn Bảo Ngọc đang hào hứng nhìn những loại súng đang được đặt trên một chiếc bàn rất lớn đủ loại khác nhau.

Vuốt tóc cô giọng sùng nịnh:

-Ngọc nhi!! Em thích học bắn súng anh đáp ứng em.

Cho Tiêu Dật Gia Huy, Gia Kiệt dạy và hướng dẫn em ba ngày sau thử thách của anh dành cho em cũng là về súng..

Chương 42: Tập Trung Tinh Thần Và Ý Chí Kiên Cường

Bảo Ngọc nghe Hàn Phong nói thì vui mừng ôm cổ hôn lên má anh một nụ hôn

Rồi quay sang phía Tiêu Dật và Gia Huy, Gia Kiệt cười giảo hoạt nói:

-mong ba thầy hướng dẫn cho em học để đạt được thành tích tốt ạ!"

Tiêu Dật mặt xám xịt đưa gương mặt đáng thương ánh mắt nấn nỉ nhìn Hàn Phong

Tò về cầu xin tha cho anh ta con đường sống dạy tiểu ác ma nếu đắc tội lại bị chinh thê thảm nữa..

Hàn Phong thờ ơ quay đi không bận tâm đến vẻ mặt bi thảm, ai oán của Tiêu Dật.

Gia Huy, Gia Kiệt thì không hề có phản ứng gì chỉ gật đầu mỉm cười với Bảo Ngọc..

Bọn họ cảm thấy dạy chị dâu nhỏ học bắn súng cũng chẳng khó gì với lại đây là một điều tốt.

Sau này nếu có chuyện gì xảy ra chị dâu nhỏ có thể tự bảo vệ được mình

sẽ không khiến anh Hàn Phong phải bảo vệ chị ấy mà gặp nguy hiểm.

(Edit:chưa chắc!! Sắp nguy hiểm rồi ^^)

Bảo Ngọc thấy ba người đàn ông đứng nói chuyện mà cô không hiểu hình như là về cách chế tạo vũ khí và phát minh mới.

Thôi mặc kệ họ nhìn thấy nhiều loại súng trên bàn ánh mắt Bảo Ngọc tràn ngập vẻ cực kì hứng thú

cô tiến lại gần muốn xem thật kĩ hơn..

Bàn tay sờ nhẹ lên những khẩu súng từ loại bé cho đến cỡ lớn chợt thấy một hộp đồ màu đen nhỏ đẹp đặt bên cạnh góc bàn.

Bản tính tò mò tới chết cũng không bỏ được của Bảo Ngọc lại nổi lên,

liếc nhìn thấy mấy tên đàn ông kia không để ý tới mình cô liền mở hé chiếc hộp nhìn vào bên trong.

Miệng há ra mắt mở to hết sức kinh ngạc khi thấy thứ đồ bên trong đó là một khẩu súng loại nhỏ.

Nó có màu trắng bạc, thân súng có độ dài chỉ khoảng 6,4 cm chiều ngang 1,8 mm

Ngoài ra điểm đặc biệt nhất là trên súng có gắn những viên đá kim cương rất nhỏ phát sáng long lanh trầm trồ rất tinh xảo quả thật là tuyệt đẹp..

Hàn Phong thấy xa xa Bảo Ngọc đang đứng nhìn khẩu súng lục không chớp mắt khiến anh phải bật cười

"xem ra mèo nhỏ rất thích khẩu súng đó".

Anh bước lại gần mỉm cười cất giọng trầm ấm:

- Đây là loại vũ khí mới gọi là Fx-2,

một loại súng lục có tầm bắn xa, cự ly bắn ra có thể tới 2000m,

Tốc độ bắn nhanh và chuẩn xác không tạo ra bất kì âm thanh nào,

Nó không cần bắn thẳng cũng có khả năng trúng mục tiêu..bởi vì.."có thể quẹo cua".

Hàn Phong sờ sờ cằm nói tiếp:

-Thế nào?? Em có thích nó không??

Bảo Ngọc mắt sáng rực gật gật đầu"em thích vậy có thể cho em được không??

Ngoài miệng là xin xỏ nhưng trong lòng thì đang gào thét mau đồng ý đi cho em đi..

Hàn Phong biết rõ tâm tư của cô quay sang nói với Tiêu Dật :

- Vũ khí mới này đã qua thử nghiệm chưa??

Tiêu Dật gật đầu cười:

- Yên tâm đi!!

Đã thử nghiệm thành công nhưng chưa công bố ra thị trường kiểu dáng và tác dụng của loại súng này phù hợp dành cho phụ nữ tung ra loại này chủ yếu là cho các phái nữ thích chơi súng.

Liếc nhìn gương mặt mong chờ của Bảo Ngọc anh khẽ nhếch miệng cười:

-Được rồi!! Cho em đó nhớ học tốt vào"

hôm nay Tiêu Dật sẽ dạy em, ngày mai là Gia Huy, ngày cuối là Gia Kiệt..

Bảo Ngọc vui mừng gật đầu lia lịa nhìn Hàn Phong và anh em Huy, Kiệt rời khỏi sân tập luyện

Cô quay sang nở nụ cười gian tà khiến Tiêu Dật bất giác rùng mình..

Trên sân tập bắn những viên đạn được bắn ra liên hồi nhưng chẳng trúng mục tiêu nào..

Tiêu Dật ngao ngán nhìn Bảo Ngọc anh đã mất gần buổi sáng để dạy cô cách cầm súng,

hướng dẫn bắn đã được hơn 3 tiếng đồng hồ rồi.

Trời cũng sắp chiều tối mà cô gái nhỏ kia học chả được cái gì thật tra tấn anh mà..

Buổi tối nằm trên giường thân thể nhức mỏi, tay muốn rũ rời ngày đầu tiên học thất bại thảm hại

"-oa"muốn khóc quá đi!!

Ngày thứ hai:

Gia Huy chỉ dạy hết buổi sáng cô mới bắn trúng ba điểm trên

những hình người nhưng đều không phải điểm trí mạng..

Cả ngày mới bắn trúng chính xác.

Tối đến trong phòng ngủ, Bảo Ngọc ngồi trên giường ôm gấu nét mặt rầu rĩ và mệt mỏi, sờ vai sờ cổ..

khiến Hàn Phong nhìn mà cảm thấy đau lòng anh ôm cô vào lòng xoa bóp nhẹ vai cô thì thầm:

- Bảo bối!! Đừng gắng sức gượng ép bản thân nữa!! Bỏ cuộc đi ở nhà chờ anh về được không??

Bảo Ngọc trừng mắt nhìn anh, vẻ mặt cương quyết không thay đổi nói:

-Không!"em nhất định làm được!! Em tuyệt đối không bỏ cuộc giữa chừng.

Ngày cuối cùng:

Gia Kiệt khá ân cần hướng dẫn, dạy Bảo Ngọc rất tận tình làm cô hiểu rõ hơn nhiều vấn đề,

Chẳng hạn như nhắm hướng súng chuẩn, nhìn thật kĩ mục tiêu v.v.. Hết ngày cô đã bắn được 7 điểm trí mạng trên các hình nhân,

Điều này khiến cô vui vẻ cảm thấy mình đã đạt được một chút thành tích đáng nhớ..

Và cuối cùng ngày thử thách đã tới..

Bảo Ngọc nhìn những hình người được xếp xen kẽ nhau theo thứ tự xa dần,

Hàng đầu 2 người, hàng hai 3 người, hàng ba 5 người mà lại đứng rất gần nhau

khiến mục tiêu điểm trí mạng rất khó nhìn làm Bảo Ngọc choáng váng..

Liếc nhìn Hàn Phong đang mỉm cười nhìn cô thì trong lòng khẽ nguyên rủa 18 đời nhà anh..

Nhất định là cố ý muốn làm khó mình đây mà."Hừ" nhất định mình phải thắng!!

Hàn Phong lên tiếng liền cắt ngang suy nghĩ của cô:

- Thử thách của em là bắn trúng chính xác điểm trí mạng khác nhau trên 10 hình nhân thì coi như em thắng..

Tiêu Dật, Gia Huy, Gia Kiệt đều giật mình bắn trúng 10/10 mục tiêu đối với bọn họ thì chuyện này đơn giản như uống một ly nước còn đối với người mới học và khả năng của Bảo Ngọc thì không thể làm được..

Hàn Phong nhìn Bảo Ngọc nhếch miệng cười nói khê:

- Ngọc nhi"!em đã sẵn sàng chưa??

- Có thể làm được chứ??

Nếu em chịu chấp nhận thua anh sẽ dừng cuộc thi này lại ngay.

Bảo Ngọc có ngạc nhiên đôi chút nhưng khi nghe Hàn Phong nói thì gương mặt trở lên khác thường, ánh mắt kiên định gặt đầu:

-Được"!Hàn Phong em sẽ không thua đâu!"

Không thể để công sức của 3 thầy giáo đổ sông đổ biển chứ!"

Vừa nói cô vừa nháy mắt với ba người kia Bọn họ liền gặt đầu cổ vũ khiến cô càng thêm tự tin.

Hàn Phong không nói thêm nữa cất giọng lạnh lùng:

-Vậy thì bắt đầu!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chệch một viên đạn cũng gây nguy hiểm

Bảo Ngọc hít một hơi thật sâu, đi tới phía trước nhìn những hình nhân cách xa mình mấy trăm mét thì có chút lo sợ sẽ không làm được..

Cô nhắm mắt lại để giữ bình tĩnh lòng tự nhủ thầm:

- Bảo Ngọc"!mày nhất định làm được!! Cố lên! Phải cố lên!"

Đầu óc cô hoạt động cố gắng nhớ lại những gì mình đã từng được học..

Câu nói của Tiêu Dật:

-"Nhìn thật kỹ mục tiêu mà cô muốn bắn, nhắm thẳng không do dự nổ súng,

tuyệt đối không lo lắng hay run tay sẽ làm chệch phương hướng..

Gia Huy cũng đã chỉ cô rằng:

-"Súng này thuộc loại Fx-2 khả năng bắn xa và lượn vòng trúng mục tiêu là rất cao,

Điều quan trọng là ở người cầm súng, lực cổ tay phải cứng, cầm súng hướng lên khoảng 45° sẽ dễ dàng bắn chuẩn xác mục tiêu"

Lúc đầu cô chỉ nghe cho qua chưa hề suy nghĩ về những điều họ dạy giờ nhớ lại ,

cô sẽ áp dụng lời chỉ dạy của bọn họ nhất là cách của Gia Kiệt đã nói:

"Em biết Tiêu Dật, Gia Huy đã chỉ dạy chị rất nhiều, em cũng không nói thêm

Nhưng điều duy nhất em muốn dạy chị là tự tin vào bản thân, không lo sợ tập trung tinh thần chỉ nhìn vào mục tiêu, nhắm chuẩn và bắn.."

Bảo Ngọc mở mắt ra, gương mặt đã thay đổi không hề có một tia lo sợ trong đôi mắt.

Khẩu súng bạc trên tay cô từ từ được đưa lên cao, hai tay cô nắm chặt khẩu súng, ngón tay trở và ngón tay giữa đặt trên chỗ bóp cò..

Ánh mắt cô trấn tĩnh, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại câu nói:" Nhắm thẳng, nhìn thật kĩ và bắn..

Tiếng súng đoàng... đoàng... vang lên trong không gian những viên đạn bay cực nhanh

từng viên từng viên lao vun vút tới những hình nhân..

10 viên đạn đã bắn ra, Bảo Ngọc đứng ngây như phỗng

Tiêu Dật, Gia huy, Gia Kiệt đều ngạc nhiên..

Hàn Phong có chút kinh ngạc thoáng qua nhưng rồi lại cau mày, mặt lạnh lùng nhìn những hình nhân.

Tiêu Dật vỗ tay cười cười với Bảo Ngọc cất giọng khen ngợi:

"Cô gái nhỏ!

khá lắm bắn trúng mục tiêu 9/10 điểm trí mạng đối với người mới học là giỏi rồi..

Bảo Ngọc giật mình khi nghe Tiêu Dật nói chuyện;

'Cô chỉ bắn trúng được 9/10 thôi ư??

Phải làm sao bây giờ?? Hàn Phong sẽ bắt cô ở nhà hay sao??

Gương Bảo Ngọc buồn thiu, ánh mắt đầy hồi hộp và lo lắng chờ đợi quyết định của Hàn Phong, răng khê gặm cắn cắn môi nhìn rất đáng thương..

Hàn Phong thờ dài, anh hiểu cô rất muốn đi theo anh mặc dù biết sẽ gặp nguy hiểm..

Vuốt nhẹ mái tóc cô anh cất giọng trầm ấm:

Ngọc nhỉ!

Em đã không vượt qua thử thách chắc em cũng đã hiểu là mình cần làm gì rồi chứ??

Bảo Ngọc rơm rớm nước mắt, lắc đầu cố không cho lệ rơi cô ngước nhìn anh giọng nghẹn ngào:

-Không cho em đi!"Được thôi!"

Em sẽ ở nhà nhưng thật sự em không hiểu chỉ sai có một viên đạn mà cũng không qua được thử thách.

có phải vì không muốn cho em đi lên mới làm khó em??

Hàn Phong lắc đầu lấy tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Bảo Ngọc giọng cung chiêu:

- bảo bối đừng khóc!"

trong thế giới của bọn anh không thể có hai chữ bắn chệch, nếu trước mặt em là kẻ thù.

Nếu bắn chệch một viên đạn hấn không chết thì chính em sẽ là người mất mạng."Em hiểu chưa??"

Bảo Ngọc không nói gì cười rất khó coi khiến Tiêu Dật, Gia huy, Gia Kiệt cũng tính lên tiếng nói giúp cô,

Nhưng bọn họ không thể ngăn cản quyết định của Hàn Phong nên đành im lặng.

Bảo Ngọc xoay người lặng lẽ rời đi, Hàn Phong nhìn theo bóng dáng cô đi, bờ vai hơi run còn nghe tiếng khóc nức nức làm trái tim anh đau xót..

Hàn Phong bước nhanh theo nắm lấy tay cô ôm vào lòng bất giác thò ra một hơi dài nhỏ giọng nói:

-Mèo nhỏ"!anh thua rồi!! Anh đã từng tự hứa sẽ không làm em buồn, tổn thương hay khóc..giờ em lại khóc thành ra xấu xí như vậy .

Bảo Ngọc nước mắt lưng tròng ngừng đầu nấc nhẹ hỏi anh:

-Hàn Phong"!vậy em sẽ được đi theo anh chứ??

Hàn Phong cười nhẹ nhéo mũi cô gạt đầu:

-Em khóc xấu như gấu con tỏ vẻ uỷ khuất giống như anh bắt nạt em đó!"

không cho em đi em lại ăn vạ khóc lớn tim anh đau không chịu nổi đâu.."

Bảo Ngọc nghe vậy thì mắt sáng lên lau đi nước mắt ôm cổ Hàn Phong vừa cười vừa nũng nịu chối:

-Ai khóc xấu chứ"!em không có nha"! Rõ ràng là anh bắt nạt em

Mà!!

Hàn Phong nhếch miệng cười ôm cô đi về phía trước cúi đầu thì thầm nói:

-Em nói anh bắt nạt em!"

Vậy tối nay anh sẽ cho em biết như thế nào mới gọi là bắt nạt..!

Bảo Ngọc xấu hổ đánh nhẹ vào ngực anh làm bầm:

-Đại sắc lang"!Anh thật xấu xa..

Bóng dáng hai người và ba người đi phía sau dần dần khuất xa nhìn có vẻ thật bình yên .

Nhưng họ không hề biết từ giờ họ sẽ phải đối mặt với nhiều rắc rối và nguy hiểm liên tiếp..

Thân Thế bí ẩn của Hàn Phong và bí mật tội ác năm xưa được từ từ được hé lộ..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thân Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: ITALY (Vương quốc MaFia)

Buổi tối tại biệt thự Hàn gia..

Bảo Ngọc ngồi trên sofa vừa xem phim trên tivi vừa ăn hoa quả,

Gương mặt cực kì vui vẻ miệng cười rộng đến tai không khép lại..

Tiêu Dật ngồi gần nhìn biểu cảm của Bảo Ngọc nhìn không được liền cất giọng trêu chọc:

-"Cô gái nhỏ"! Làm ơn đi nhìn cô không khác gì đứa con nít háo hức được cho đi chơi đấy!!

Nhìn cô chả giống cô gái 21 tuổi gì cả y như trẻ con..

Bảo Ngọc đang cười bị Tiêu Dật chế nhạo thì lập tức thay đổi sắc mặt lườm anh ta một cái miệng nhếch lên nói:

-Xem ra mấy lần tôi chinh anh hình như không có hiệu quả thì phải?? có cần ném thêm vài lần nữa không ??

Tiêu Dật mặt xám tro nhớ lại những lần bị Bảo Ngọc hại

thì bất giác mỉm cười ngượng ho khan nói:

-không cần"!tôi biết cô lợi hại rồi..

Bảo Ngọc hừ không thèm chấp với Tiêu Dật nữa ..

quay sang ôm tay Hàn Phong giọng làm nũng:

-Chúng ta đi ăn cơm tối thôi!"

Em đói lắm rồi..

Hàn Phong gạt đầu ôm cô đứng lên tiến về phía nhà ăn mọi người đi theo đằng sau..

Sau bữa cơm tối, Bảo Ngọc nhanh chóng chạy lên lầu để chuẩn bị chu đáo cho mọi thứ cần mang đi ..

vì lúc ăn cơm cô nghe thấy bọn họ nói sẽ xuất phát sớm hơn dự định chắc vào sáng mai.

Trong phòng khách, Hàn Phong đang ngồi xem tài liệu vừa được gửi tới.

Tiêu Dật ngồi gần thấy sắc mặt Hàn Phong thay đổi liền hỏi:

-Có chuyện gì sao?? Tài liệu báo cáo có vấn đề à??

Gia huy, gia kiệt cũng nhìn Hàn Phong nhưng vẫn thấy anh im lặng không trả lời..

Một lúc lâu sau, lông mày Hàn Phong hơi giãn ra, cất giọng lạnh lùng về mặt lộ vẻ tức giận:

-Đi Italy ngay trong đêm nay.

Tiêu Dật anh đi cùng thuộc hạ ra ngoài cổng cách 500m

Có một chiếc xe đen đang theo dõi mọi hoạt động của chúng ta, anh xử lý hết đi, không cần cho một ai sống sót..

Gia huy nghe vậy thì nổi nóng đá mạnh vào bàn chửi:

-Shirt"!mẹ nó khôn kiếp thật!"

Dám sai người theo dõi tên trùm ma túy này coi thường chúng ta quá..

Hàn Phong lạnh lùng nhìn gia huy chửi rồi quay sang nói với Gia kiệt:

- em giỏi vì tính hầy đột nhập vào mạng lưới của chúng sửa lại tập tin thông báo tình hình của chúng ta đã được gửi đi cách đây mấy phút..

Gia kiệt không trả lời laptop đã được mở ra từ lúc nào, những ngón tay trên bàn phím lướt nhanh như múa.

Rất ít người biết được anh là một hacker đứng thứ ba trên thế giới, một tay súng khá cừ..

- Gia huy, em đi xuống kêu thuộc hạ chuẩn bị vũ khí mới nhất , đem theo loại Fx-8, MR-3, Kw-11,..

Những vũ khí khác khỏi cần, qua bên Italy sẽ có..15'p sau chúng ta sẽ đi.

Nói xong Hàn Phong xoay người bỏ đi lên lầu không đợi Gia huy đáp lại..

Anh đi về phòng ngủ nhìn mèo nhỏ đang ngủ say trên chiếc giường..

Đồ đạc đã được chuẩn bị sẵn nằm gọn một chỗ..

Hàn Phong sai người vào phòng mang đồ ra xe, đáng nhẽ những thứ này anh có thể kêu lão quản gia sai người giúp việc làm

Nhưng bảo bối nhất quyết không đồng ý muốn tự mình làm anh cũng biết rõ tính cách ngang ngạnh của cô nên để mặc cô làm.

Anh mỉm cười nhìn bảo bối đáng yêu trước mặt vuốt tóc cô hôn nhẹ lên trán..

Choàng vào người Bảo Ngọc một chiếc áo lông gấu trắng cực mềm mịn rồi bế cô lên..

Bảo Ngọc ngủ rất say có lẽ do mấy bữa nay luyện tập nhiều cùng với tâm trạng lo lắng về thử thách lên ngủ không yên..

Bây giờ tâm trạng đã thay đổi nên cũng rất dễ ngủ, cô dựa đầu vào ngực Hàn Phong tìm tư thế thoải mái ngủ tiếp.

Hàn Phong bế cô đi xuống lầu dùng ánh mắt ra hiệu cho bọn Tiêu Dật nói nhỏ lại.

Anh chỉ nói có hai chữ:

- "Đi thôi!"

Nhưng giọng nói cực kỳ lạnh lùng, cả người toát ra sát khí khiến người khác phải nể sợ,

Như ác ma từ địa ngục bắt đầu cho một cuộc chiến đẫm máu.

Tại sân bay Đông-Âu Trung Quốc một đoàn người mặc áo đen đi tới chiếc máy bay tư nhân.

Đi đầu là một người đàn ông cao lớn, vóc dáng hoàn mỹ gương mặt lạnh lùng người toát ra vẻ uy nghiêm có khí chất vương giả..

Ôm trên tay là một cô gái đáng yêu, gương mặt như tiểu thiên sứ thuần khiết,

đẹp tựa bông tuyết trắng đang ngủ ngon lành trong lòng người đàn ông..

Chiếc máy bay từ từ cất cánh phóng như bay trong màn đêm u tối, tiến về vùng đất nước lãng mạng có lịch sử lâu đời Italy..

Sáng sớm khi máy bay đã hạ cánh xuống sân bay Gree-kis của Thành phố Rom mà Bảo Ngọc vẫn ngủ say như chết chưa hề tỉnh giấc..

(Edit: đúng là heo mà có khi ném chị này xuống biển chắc cũng không biết gì)

Một đoàn xe đen Calilac sang trọng đậu ở trước cổng chính của Hãng hàng không Gree-Kis khiến nhiều người đi qua lại đều nhìn..

Hai hàng vệ sĩ đứng hai bên cánh cửa chính, chỉ một lúc sau đám người của Hàn Phong đã xuất hiện..

Một người đàn ông cao to hình như là người đứng đầu cúi người cất giọng lễ độ:

- Chào Thiếu Chủ!"

Ngài Tiêu Dật, Nhị thiếu, Tam thiếu.

Lão đại chúng tôi đang chờ các vị ở đại doanh bản.."Mời lên xe!!..

Hàn Phong chỉ gạt đầu không trả lời ôm Bảo Ngọc ngồi lên xe..

Tiêu Dật và người đàn ông vừa nói lúc nãy ngồi vào chiếc xe thứ hai đằng sau..

Gia huy, Gia kiệt ngồi ở xe thứ ba..

Chiếc xe đầu và cuối là xe bảo vệ có hệ thống phòng không,

được chế tạo tinh vi có tên lửa mini và trang bị súng đạn là loại xe tiên tiến trên thế giới..

Ba chiếc còn lại chống được boom đạn, có làn chắn bảo vệ, xe được bọc một lớp kim loại cứng,

Đầu xe có hai đèn cực nhỏ khi khởi động lá chắn bảo vệ nó sẽ xuất hiện tia laser hủy diệt mọi thứ đến gần trong phạm vi 50m.

Đoàn xe đi được nửa chặng đường Bảo Ngọc mới tỉnh dậy, cô ngơ ngác nhìn xung quanh

Thấy mình đang nằm trong lòng Hàn Phong cô cất giọng còn lơ mơ chưa tỉnh hẳn:

-Phong"! Chúng ta đang ở đâu??mà xe đang chạy đi đâu thế??

Hàn Phong mỉm cười vuốt tóc cô thì thầm nói:

-" Chúng ta đến Italy rồi" giờ đang đi tới đại doanh bản của Mafia..

Bảo Ngọc nghe chữ Mafia thì tai ù ù như có cơn gió lạnh thổi qua..trong đầu vang lên ong..ong..Mafia..Mafia xã hội đen..A..rất đáng sợ đồ nha!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Lão đại Mafia

Đoàn xe đi trên con đường lát bằng một loại bê tông pha lẫn kim loại đặc chế.

Chỉ xe của đại doanh bản mafia mới đi vào được..

Ngoài ra các loại xe thông thường hoặc có giá trị cao hay độ bền cứng cũng không thể đi vào.

Vì loại xe mà mafia dùng là do chính họ tự sáng chế lớp xe được chế tạo bằng loại nhựa dẻo.

Dù đi trên gai nhọn hay đinh sắt cũng không hề bị hư hại.

mà đường vào đại doanh bản có những miếng kim loại nhỏ nhọn những loại xe kia đi vào sẽ xẹp lốp hỏng xe ngay.

Qua khỏi con đường đó tiến về phía trước bây giờ thì hai bên đường lại có những cây cổ thụ già rất lâu đời..

Ánh mặt trời xuyên qua những tán lá cây tạo thành từng vệt sáng dài rực rỡ lấp lánh.

đang xa xa đã thấy một khu biệt thự cực lớn, đoàn xe tiến lại càng gần thì

tượng hai con chim ưng vỗ cánh và một hàng chữ dài nằm ở chính giữa..

Từng chữ trên đó từ từ hiện rõ Đại doanh bản Mafia nhìn thật là hoành tráng hai bên có hai người mặc áo đen đứng gác cổng.

Khi họ thấy đoàn xe dừng lại trước cánh cổng trắng to lớn thì vội cúi đầu..

Cánh cổng điện từ từ từ mở ra.

Bên trong hai hàng người mặc áo đen đã đứng chờ sẵn họ đều cúi đầu như một nghi thức chào đón khách quý của lão đại.

Bảo Ngọc bước xuống xe cùng Hàn Phong mắt cô nhìn xung quanh..

Trong biệt thự có hai đài phun nước nhỏ ở hai bên chính giữa là một bức tượng một người đàn ông cầm một khẩu súng dơ cao..

Bức tượng này được nhà điêu khắc làm rất có hồn đường nét tạo hình cho khuôn mặt là một nghệ thuật tuyệt đẹp rất chân thật.

Cô lại ngó sang chỗ khác là một khu vườn hoa với những bông hoa khoe sắc rực rỡ còn một điều nữa cô mới phát hiện ra..

là khắp biệt thự này đều được phủ bởi lớp cỏ nhỏ màu xanh mơn mơn đúng là đất nước Italy phong cảnh hữu tình lãng mạn vô đối..

(T.gia:phong cảnh hữu tình lãng mạn vô đối tức là chỉ cảnh thiên nhiên tươi đẹp và lãng mạn không có gì so sánh được)

Cuối cùng là một toà kiến trúc rất đặc sắc, ngôi đồ tường trắng mang hơi thở phong cách của Châu Âu,

nhìn bề ngoài rất đồ sộ nhưng lại có phần trang nhã.

Nói tóm lại biệt thự thừa kế kiến trúc truyền thống tinh tú của Trung Hoa,

Phong cách tao nhã, đơn giản, đặc biệt có tính nghệ thuật cao, lấy thiên nhiên làm trung tâm.

Khi Bảo Ngọc vẫn còn ngơ ngẩn ngắm nhìn vẻ đẹp của nơi đây thì từ trong nhà một người đàn ông bước ra..

Dù nhìn gương mặt anh ta có vẻ rất lạnh lùng nhưng vẫn không thể dấu đi vẻ anh tuấn, đẹp trai của mình..

Cao 1m9 , vai rộng ngực lớn, vóc người hoàn mỹ, gương mặt tròn bóng trắng nõn,

lộ ra góc cạnh lạnh lùng, là một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật hoàn hảo.

Anh ta cất giọng lạnh nhạt nhưng trong câu nói vẫn là rất vui mừng:

Hàn Phong Gia huy, gia kiệt, Tiêu Dật lâu rồi không gặp, vấp trong chúng ta ôn lại chuyện cũ.

Tiêu Dật sáng khoái gật đầu cười ha..ha bước vào mọi người cũng đi vào trong.

Trong phòng khách nhìn cách bày trí ở mọi nơi đều rất có bài bản rất đẹp mắt..

Bảo Ngọc với lấy đĩa trái cây trên bàn vừa ăn vừa nhìn lão đại mafia đang nói chuyện với Gia kiệt..

Cô ngoái nhìn Hàn Phong giật giật áo anh hỏi nhỏ:

-Bạn của anh là người như thế nào vậy??

Bảo Ngọc nói rất nhỏ nhưng vẫn bị Liệt điểm nghe thấy đối với người luyện tập võ .

Từ nhỏ thì nghe được là truyện rất bình thường nên Liệt Điểm liền lên tiếng:

-tôi tên Liệt Điểm, được mọi người ở đây gọi là xù nhân cũng là lão đại của mafia.

Hàn Phong cắt ngang cuộc nói chuyện của Bảo Ngọc và Liệt Điểm lạnh lùng nói:

- vào chủ đề chính đi"! Gần đây bọn chúng có điểm gì khác thường không? có gì khác lạ không??"

Liệt Điểm lắc đầu vừa định lên tiếng thì từ ngoài một thuộc hạ vội vàng chạy vô thờ mồm nói:

- Lão đại"! Kho hàng vũ khí số 5 bên khu Robest có người đang đột nhập hệ thống bảo vệ an toàn để lấy mật mã cửa vào kho hàng..

Hắn ta đã phá hỏng ba bức tường lửa bảo vệ chỉ còn hai lớp bảo vệ nữa sẽ xâm nhập thành công.

Liệt Điểm lạnh lùng phản phó:

- Chuẩn bị xe"! Đến kho hàng số 5..

Hàn Phong nhìn Gia Kiệt anh không cần phải mở miệng cậu ta đã hiểu liền mở laptop ra bắt đầu tiến hành công việc của mình..

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô thì thầm:

- Bảo bối"! Ngoan"! Anh sẽ chờ về nhanh thôi..

Bảo Ngọc gật gật đầu mỉm cười nói:

-ừm! anh nhớ cẩn thận đó..em đợi anh về..!

Rồi anh bước đi ra ngoài theo Liệt Điểm.

Anh ta cau mày nhìn Bảo Ngọc rồi lại nhìn Hàn Phong :

-"Chuyện này một mình tôi giải quyết cũng được"! Anh cứ ở nhà với cô bé đi!!"

Hàn Phong chỉ lạnh lùng buông ra một câu:

- Tôi với anh đi sẽ giải quyết nhanh hơn!!"

Rồi anh quay lại nói với Gia Kiệt:

- Khi nào em xử lý xong đối thủ thì gọi điện báo cho anh biết..

Ba chiếc xe đen từ từ lăn bánh đi ra khỏi biệt thự dần dần khuất xa..

Bảo Ngọc trong lòng không khỏi lo lắng dù bên tai vẫn nghe những lời trấn an của Gia huy

Nhưng vẫn lo sợ anh có xảy ra chuyện gì không..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Liều mạng đánh cược

Hai chiếc xe đen dừng lại ở gần nhà kho số 5, khu Robert...

Liệt điểm vừa định mở cửa bước xuống xe thì bị Hàn Phong ngăn lại..

Anh ta khó hiểu nhìn Hàn Phong:

- Tại sao?? Lại cần tôi?? Chẳng lẽ anh muốn để bọn chúng chạy thoát sao??

Hàn Phong nhếch mép cười lạnh:

- Đúng vậy"! Tôi muốn để bọn chúng chạy thoát đừng rút dây động rừng.

Đợi chờ những con cộp con này chờ về hang ổ thì đi theo tóm gọn xử lý toàn bộ bọn chúng.

Liệt Diễm vỗ vai Hàn Phong tán thưởng:

- Thả con cộp nhỏ bắt trọn cả bầy đàn quả thực ý kiến này không tồi!"

(T.giả: nham hiểm quá gian xảo cơ mà lại thấy thích a Hàn Phong nha)

Hàn Phong tựa người vào băng ghế sau nhắm mắt lên tiếng:

- Mọi việc anh hãy lo liệu đi!! Đợi Gia Kiệt thông báo thì chúng ta lập tức xuất phát..

Liệt Diễm gạt đầu rút từ trong túi một chiếc điện thoại bấm một dãy số gọi đầu dây bên kia liền lên tiếng trả lời:

- Alo"! Lão đại chúng tôi nhận lệnh?

- Không cần đưa nhiều người và xe đi!"

Chỉ cần chuẩn bị cho tôi 15 sát thủ chuyên nghiệp, vũ khí hạng nặng..

Trang bị những phát minh mới sáng chế..đặc biệt là loại XS-20 mã lực 200, súng là loại giảm thanh tần suất thấp..

Khi anh ta vừa nói xong thì đầu dây bên kia đã cung kính đáp:

- Thuộc hạ rõ"! Sẽ làm một cách nhanh chóng trong thời sớm nhất..

Cùng lúc đó trong đại doanh bản của mafia, Bảo Ngọc đi qua đi lại vẻ mặt tràn đầy lo lắng.

Gia Kiệt thì tập trung tinh thần vào máy vi tính nghe thấy tiếng bước chân vội vã từ ngoài truyền vào anh liền ngẩng đầu lên..

Gia Huy tiến vào trong nhìn Bảo Ngọc rồi lại gần chỗ Gia Kiệt:

- Anh hai đang ở gần nhà kho số 5,

Em nghe được cuộc nói chuyện của thuộc hạ Liệt Diễm là lão đại của bọn họ nói phải chuẩn bị vũ khí tối tân, tiên tiến nhất..

và phái 15 sát thủ đi tới nơi đó mà không hề gọi báo cho chúng ta chẳng lẽ anh ấy và Liệt Diễm muốn hành động một mình??

Những ngón tay vẫn nhẹ lướt trên bàn phím laptop với tốc độ rất nhanh, nhìn các chữ số trên màn hình vi tính luôn liên tục biến đổi Gia Kiệt lên tiếng:

- Anh cũng cảm thấy anh trai có khả năng sẽ làm như điều em nói..

Bây giờ anh ấy chỉ đang đợi kết quả thông báo của anh cho nên chúng ta phải nhanh đi tới chỗ anh ấy...

Hai người đứng lên vội nhanh bước ra cửa thì bị Bảo Ngọc chặn đường cô giang rộng hai cánh tay cản không cho bọn họ đi:

- Hai cậu nhất định phải đưa tôi đi cùng!! Tôi không thể cứ ở nhà mà chờ đợi trong lo lắng vô ích được..

Gia Huy thở dài lên tiếng:

- Chị dâu nhỏ"! Đây là chuyện rất nguy hiểm..

Chị đi không thể đảm bảo rằng sẽ bình an vô sự..

Đối với anh trai chị là Bảo bối vô giá trong lòng của anh ấy,

Thì chị cũng rất quan trọng với tụi em vì thế em không cách nào đáp ứng yêu cầu của chị!"!

Nói rồi Gia Kiệt, Gia Huy liền bước nhanh ra ngoài..

Bảo Ngọc mắt nhoè lệ trong lòng cô không ngừng vang lên những lời nói như tiếp thêm sự kiên cường:

- Tuyệt đối không được bỏ cuộc!"

Mắt nhìn thấy con dao nhỏ đặt ở đĩa trái cây trên bàn cô vội nắm lấy để ngang trên cổ vì muốn ép buộc họ đồng ý cho cô đi đành phải làm liều vậy.

Bảo Ngọc hét lớn:

- Nếu như hai người không đồng ý cho tôi đi cùng! Thì tôi sẽ tự sát tôi thà chết chứ không muốn phải lo lắng, sợ hãi đến nghẹt thở..

Tôi muốn ở bên anh mặc kệ tôi sẽ ra sao tôi không quan tâm!! Cầu xin các người!! Làm ơn đi..

Có lẽ nếu như là Bảo Ngọc trước kia sẽ không bao giờ đem tính mạng mình ra để cá cược, sẽ không khóc lóc cầu xin người khác,

Cũng không phải trải qua những cảm giác đau đớn này nhưng từ khi gặp anh

dù thời gian bên nhau không được gọi là dài mà tình cảm nó cứ lớn dần khắc sâu vào tận xương tủy..

Vì anh cô có thể bỏ mặc tất cả bởi từ khi anh bước chân vào cuộc đời cô thì vận mệnh của cô đã thay đổi rồi..

Hai người đứng ngoài cửa nhìn nhau với vẻ mặt kinh ngạc không thể tin được.

Bảo Ngọc không thấy họ trả lời thì càng để sát lưỡi dao vào cổ sốt ruột quát:

- Rốt cuộc các người đồng ý hay muốn tôi chết??

Gia Huy, Gia Kiệt liền gật đầu..

Bảo Ngọc thở phào nhẹ nhõm cô cũng biết họ muốn tốt cho mình

nhưng Hàn Phong là tất cả của cô cho nên dù có làm chuyện trong mắt kẻ khác là điên rồ thì cô cũng vẫn làm không đắn đo suy nghĩ..

(T.gia: Cũng chính vì làm như vậy rồi chị mới thấy hối hận)

Tại nhà kho số 5, đồng hồ điểm 20h 17'p 10giây hai chiếc xe đen một lớn một nhỏ đi tới dừng lại đằng sau đuôi xe của Liệt Diễm..

Tiêu Dật ngồi trước tay lái nhìn qua kiếng chiếu hậu huyết sát nói:

- Hàn Phong" hai cậu em của anh tới rồi kìa!!

Rồi anh ta lại dụi mắt nhìn thật kĩ một bóng dáng nhỏ bé vừa bước xuống xe sau Gia Huy, Gia Kiệt lấp bắp:

- Kìa"! Không phải là cô gái nhỏ chứ"! Nơi đây rất nguy hiểm tại sao cô ấy lại theo đi??

Hàn Phong khi nghe Tiêu Dật nói thì vội quay đầu nhìn về phía đằng sau thấy Bảo Ngọc đang tiến gần tới xe anh..

Đôi mắt loé lên tia tức giận, cả người toát ra sát khí nồng nặc anh mở cửa xuống xe nhìn cô thấy trên cổ có vết đỏ như bị dao cứa thì lo lắng hỏi:

- Cổ em tại sao bị thương ?? Hai em trong coi cô ấy kiểu gì vậy??

Mắt sắc lạnh bắn về phía hai người đang đứng đó..

Gia Kiệt vẫn đang tập trung vào máy vi tính không trả lời Gia Huy liền lên tiếng giải thích:

- Là chị ấy dùng dao uy hiếp bắt tụi em dẫn đi gặp anh"! Em và anh Gia Kiệt là vô tội..

Bảo Ngọc biết cuồng phong sắp ập xuống đầu vội ôm cổ Hàn Phong hứa:

- Em sẽ không làm như vậy nữa"! Em xin lỗi tha thứ cho em..

Hàn Phong hừ lạnh rất tức giận nhưng cũng đau lòng vì vết thương trên cổ của cô nghiêng rằng nói:

- em dám làm bị thương chính mình"! Em nghĩ anh nên trừng phạt em thế nào đây??

Bảo Ngọc cúi đầu chấp hai tay lên trán thành khăn cầu xin:

- em biết lỗi rồi"! Tha cho em lần này nha..nha!"

Anh lạnh lùng cất cao giọng:

- Có phải tha cho em lần này thì lần sau lại tái phạm không??

Cô lắc đầu lia lịa tỏ vẻ rất biết hối lỗi, Hàn Phong không nỡ mắng nữa kéo tay ôm cô vào lòng vuốt tóc nhẹ nhàng:

- Đêm tối trời lạnh"! Ai cho phép em mặc quần áo mỏng như vậy hả?? Lại muốn bị bệnh phải không??

Bảo Ngọc cười tươi ôm chặt anh nói:

- Không có"! Em thấy mặc quần áo này rất ấm mà nhưng được anh ôm cảm giác thật dễ chịu còn ấm áp hơn..

Hàn Phong mỉm cười đưa tay xoa nhẹ má cô thì Gia Kiệt lên tiếng:

- Anh trai"! Đã hạ gục đối thủ"!

bọn chúng thấy nhiệm vụ thất bại sẽ mau chóng rời khỏi đây.. Tiếp theo chúng ta lên làm gì??

Hàn Phong ôm Bảo Ngọc ngồi lên xe ghé tai nói với Liệt Diễm anh ta liền kêu thuộc hạ xuống chiếc xe phía sau còn Gia Huy và Gia Kiệt thì lên ngồi cùng xe với anh..

Gia Huy cũng định hỏi câu tương tự như của Gia Kiệt nhưng chưa mở miệng Hàn Phong đã nói:

- Im lặng"!

Ba chiếc xe đen từ chỗ nhà kho số 5 từ từ xuất hiện quẹo thẳng về đường cao tốc..

Tiêu Dật liền đánh tay lái đuổi theo bọn chúng Liệt Diễm phát tay hai xe phía sau liền đi theo..

Bọn chúng quá tự tin nghĩ rằng đêm tối sẽ không ai theo dõi nên không thêm để ý mọi thứ xung quanh

Tiêu Dật cũng là một tay đua khá giỏi có mắt quan sát tốt lên dù ở khoảng cách rất xa trong bóng đêm vẫn có thể nhìn thấy phương hướng đường đi của bọn chúng..

Xe dừng lại ở một rừng cây lớn bên trong có một con đường mòn nhỏ..

Đoàn xe của Hàn Phong đứng cách đó không xa khi nhìn thấy bọn chúng đã đi sâu vào trong khu rừng..

Người của Liệt Diễm xuống xe xếp thành hàng nghiêm chỉnh Hàn Phong lạnh lùng cảnh cáo:

- Nên biết một khi vào trong rừng sẽ có nguy hiểm rình rập mọi nơi các người phải tập trung tinh thần đừng để xảy ra sai sót..

Phải nhớ kỹ một điều bọn chúng không chết chính là chúng ta sẽ chết bất luận kẻ địch là ai hạ thủ không lưu tình..Được rồi trang bị vũ khí đầy đủ đi..

Mọi người bắt đầu ráp súng ống, súng giảm thanh đồ tềo tềo..

Hàn Phong nắm hai vai Bảo Ngọc nhìn thẳng vào mắt cô:

- lát nữa"! dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không được rời khỏi anh để anh bảo vệ em!! Hiểu không??

Bảo Ngọc gật đầu mỉm cười trên tay dơ lên khẩu súng màu bạc lần trước cô dùng trong cuộc thi thử thách nháy mắt với anh:

-Hàn Phong"! Yên tâm đi..anh đừng quên em đã bắn trúng 9/10 hình nhân đó nga"!

Tiêu Dật thấy tất cả mọi người đã chuẩn bị xong liền bước tới cắt ngang lời nói của anh lên tiếng:

- Đã chuẩn bị xong rồi!!

Hàn Phong gạt đầu dơ tay lên nói:

- Được"! chúng ta đi vào rừng thôi..

Ánh trăng sáng tròn chiếu ánh vàng xuống những tán lá cây trên cao nhìn thật là đẹp,,

nhưng chẳng bao lâu nữa nó sẽ có màu đỏ của máu vì trận chiến đã bắt đầu..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Phục Kích

Đám người Hàn Phong từ từ tiến về con đường mòn lồi vào khu rừng.

Trong rừng những cây cổ thụ già cao lớn cùng vô số loại cây khác nhau tạo nên bầu không khí lạnh lẽo, u ám.

Ánh trăng trên cao không thể chiếu sáng cả khu rừng chỉ có những vệt sáng lọt qua những tán lá cây..

Chỉ có thể tạo lên được một chút ánh sáng mờ ảo trong bóng đêm đen tối..

Bảo Ngọc đi sát bên cạnh Hàn Phong nắm cánh tay anh mắt nhìn ngó xung quanh.

Nhưng cho dù có nhìn kỹ đi chăng nữa thì cũng chỉ toàn thấy màu xám đen..

Bỗng có một tiếng động lạ phát ra từ hướng đông bắc mọi người liền dừng bước..

Tất cả mọi người đều tìm chỗ ẩn nấp, Hàn Phong ôm Bảo Ngọc nép mình vào gốc cây gần đó,

Ánh mắt sắc bén như chim ưng đang dò tìm con mồi trong bóng đêm..

Quan sát một hồi anh nhìn Liệt Diễm gật đầu giống như là hai người ngầm ra hiệu cho nhau..

Rồi liền thấy Liệt Diễm ném một khẩu súng loại MR-3 lên cao ngay tại lúc đó Hàn Phong nhảy lên bắt lấy khẩu súng.

Anh xoay người hướng về phía Đông bắc nỏ súng chỉ nghe có một tiếng.."bụp-chú".. Rất nhỏ vang lên.

Tên mặc áo đen đứng ở đó gục xuống ngã lún ra đất máu từ miệng ộc ra rồi tắt thở.

Không chỉ tên đó chết mà ngay sau đó hai tên khác đứng ở trên cây cũng bị giết chết..

Khi Hàn Phong dùng súng bắn tên áo đen thì Tiêu Dật nhảy bèn đã phát hiện trên cây hướng 2h phía tây..

Theo chiều kim đồng hồ có hai tên đang ẩn nấp liền sai hai sát thủ xử lý..

Mọi người lại tiếp tục đi sâu vào rừng họ đi với tốc độ nhanh nhưng không tạo lên tiếng động lớn.

Bỗng Hàn Phong lạnh lùng lên tiếng:

- Dừng lại"! Mau nằm xuống..

Giọng nói không hề lớn nhưng trong không gian yên tĩnh của rừng cây mọi người đều nghe rõ..

Phía xa xa những tên mặc áo đen đi qua đi lại tuần tra, có những tên đứng canh tại những gốc cây,

Một số thì đang trong trạng thái không tỉnh táo..

Tất cả mọi người đều im lặng nằm xuống đất, Tiêu Dật liền quay sang hỏi Liệt Diễm:

- anh có nhìn thấy bọn chúng tổng cộng có bao nhiêu tên không??"

Liệt Diễm hừ lạnh:

- phía Tây 5 người, phía bên trái 8 người, bên phải 6 người, ở xung quanh chắc có khoảng 10-12 tên ẩn mình trong bóng tối..

Hàn Phong nghe xong thì nhú mày anh cất cao giọng:

- bây giờ đã đêm khuya là lúc bọn chúng lơ là cảnh giác nhất thì chúng ta sẽ có cơ hội tốt để ra tay..

Những tiếng súng cực nhỏ vang lên:

- Bụp- Chiếu"..."

Diễn biến xảy ra quá nhanh khiến bọn chúng trở tay cũng không kịp..

Tiếng súng đạn vang lên va chạm kịch liệt, Tiêu Dật nhắm bắn rất chuẩn xác..

Hàn Phong một tay ôm Bảo Ngọc một tay dùng súng bắn trả có vẻ không được nhanh nhẹn lắm

Khi thấy một tên áo đen đứng cách xa Hàn Phong đang chìa súng về phía anh không kịp nghĩ ngợi.

Cô liền dơ khẩu súng trên tay mình lên:

- "Pằng"..!

Viên đạn của cô bắn ra trúng giữa hồng tâm khiến tên đó chết tại chỗ, bàn tay run rẩy,

mắt cô đỏ hoe rung rung như muốn khóc lấp bắp nói:

- Phong! Em giết người"! Em rất sợ..phải làm sao đây??

Hàn Phong nhếch miệng cười ôm Bảo Ngọc cúi vào tai cô khẽ nói:

- Em thật ngốc'!

Đừng sợ nữa những người em giết đều là những tên hèn hạ bản thủ, tội ác tày trời, nên Ngọc nhi em không cần phải sợ, có anh ở đây rồi!"

Bảo Ngọc mỉm cười gật đầu ôm chặt anh:

- ừm!"Hàn Phong Có anh thật tốt"!!

Một lúc lâu sau, từng tên từng tên áo đen ngã xuống đất tuy bọn chúng là người đông thế mạnh,

Nhưng so với đám người Hàn Phong và 15 sát thủ của mafia được đào tạo huấn luyện cực khổ mới có được thành tựu như ngày hôm nay..

Chỉ trong chốc lát bọn chúng đã chết hết những vết thương chí mạng do súng đạn gây nên..

Mùi máu tanh nồng nặc trong không khí, xác người nằm ở khắp nơi chứng kiến cảnh tượng này Bảo Ngọc thấy rung mình..

Cuối cùng cũng đã tìm thấy hang ổ của bọn chúng.. Đứng xa xa cô thấy có hai tên đứng gác cổng..

Hàn Phong đưa mắt ra hiệu cho Gia Huy lo vụ này.

Gia Huy gật đầu lấy một khẩu súng bắn tia loại Kw-11 đặt xuống đất ..

Gia Huy nhìn toạ độ, đường dài C, anh chỉnh lực sát thương ở mức trung bình..

Khi Gia Huy nỏ súng chỉ tích..tắc vài giây đồng hồ hai tên gác cổng kia đã lăn ra đất chết..

Bảo Ngọc có chút ngạc nhiên không ngờ Gia Huy lại bắn giỏi như vậy

Nhưng Bảo Ngọc không hề biết Gia Huy là một tay thiện xạ cừ khôi..

Cánh cổng sắt đã cũ mòn được từ từ mở ra, khi Bảo Ngọc bước vào liền nhìn thấy một biển hoa mênh mông tuyệt đẹp, màu hoa đẹp rực rỡ, lộng lẫy và diễm lệ..

mùi hương thơm thoang thoang, lời cuốn mê hoặc dần dần cô cảm thấy lồng ngực khó thở như bị thiếu khí oxy..

Cơ thể dường như không còn khả năng kiểm soát, bước chân lảo đảo, cả người nghiêng ngả như muốn té xỉu..

Hàn Phong lớn tiếng nói:

- Ngọc nhi"! Không được ngửi mùi hương đó.. đây là hoa anh túc..

Rồi anh vội lao tới ôm cô vào lòng dùng áo khoác che kín người cô..

(T.giã: hoa anh túc là loài hoa dùng để chế thuốc gây nghiện như ma túy, heroin..)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Tầng Hàm Bí Mật

Hàn Phong vỗ nhẹ má Bảo Ngọc giúp cô tỉnh táo hơn, dần dần cảm thấy cơ thể đã không còn nặng nề,

Loại hoa anh túc này khi ngửi vào nhiều rất dễ gây ra cảm giác ảo tưởng mê man,

cũng may là cô chỉ ngửi một chút nên chỉ thấy choáng váng đầu thôi.

Tiêu Dật tới gần chỗ Hàn Phong đang ngồi nhìn sắc mặt của Bảo Ngọc đã dần chuyển biến tốt anh lên tiếng:

- Phong! Bên trong đã đưa người đi kiểm tra không có người nhưng lạ

là có rất nhiều ma túy, heroin, thuốc lắc.. Đều được đóng gói hết..

- Tiêu Dật! Tôi thì nghĩ chắc chắn là có điều kì bí trong khu vực này, nếu như chúng bỏ trốn thì đã mang hết số ma túy này đi rồi!

Thử nghĩ mà xem ma túy là con đường kiếm tiền của bọn chúng làm sao có thể bỏ lại dễ dàng như vậy??

Hàn Phong cảm thấy lời của Gia Huy có lý chỗ này nhất định có vấn đề, thấy Bảo Ngọc mở mắt ra anh nhẹ thở phào cười nói:

- "Ngọc nhi"! Em thấy thế nào rồi?? Đỡ hơn chưa??

Cô lắc đầu dựa vào anh từ từ đứng lên mỉm cười nhẹ:

- Phong!! Em không sao!! Khoẻ hơn rồi..

Gia Kiệt nhìn ngó xung quanh quan sát tình hình, Gia Huy đứng bên cạnh cười cất giọng trêu chọc:

- Chị dâu nhỏ đỡ hơn là tốt rồi!

Em còn sợ chị không tỉnh anh Hàn Phong sẽ nổi điên đấy..

Bảo Ngọc cười cười cô ngẩng đầu bỗng ánh mắt cô vừa liếc qua căn nhà bên trong hình như có bóng người áo đen,

Cô kéo giật tay áo Hàn Phong nói khẽ:

- Phong! Em vừa thấy trong nhà có người, anh nhìn xem.

Nghe Bảo Ngọc nói vậy, ánh mắt sắc lạnh của Hàn Phong loé lên tia cảnh giác, anh ôm cô đi về phía căn nhà.

Tất cả mọi người đều đứng nép người vào những bức tường ở gần cửa ra vào,

khi nhìn vào trong quả nhiên có hai tên áo đen đang mang những gói heroin xếp gọn,

rồi mọi người đều kinh ngạc khi thấy một bức tranh to chiều ngang 5m,

Chiều dài 3m tự động dịch chuyển hiện ra một thang máy người từ trong đó mang đồ bước ra..

Bảo Ngọc cảm thấy bọn người buôn ma túy này che dấu chỗ sản xuất thật tài tình,

Chân cô đứng nãy giờ lên có chút mỏi nhẹ cử động gót giày chạm vào một mảnh thủy tinh khiến nó vỡ vụn

Gây ra tiếng động khiến những tên áo đen trong nhà nghe thấy, bọn chúng quát lớn:

- Ai!!

Rồi chúng cầm súng từ từ bước ra cửa Hàn Phong ra hiệu cho Liệt Diễm hai người đứng nép sát bên hai cánh cửa..

Khi hai tên áo đen vừa bước một chân ra ngoài Hàn Phong xoay người nắm khẩu súng giật mạnh..

xoay tay đã lấy khẩu súng chia thẳng vào tim đối phương anh nhếch miệng cười lạnh,

Nụ cười của thần chết tìm đến:

- Đoàng"! đoàng"!

Hai tiếng súng cùng vang lên Bảo Ngọc có vẻ đã quen với tiếng súng nổ lên chỉ hơi giật mình,

Cô thật không ngờ hai người này hành động nhanh lẹ, giết chết đối phương trong tích tắc vài giây đồng hồ..

Cô vừa định quay sang nói chuyện với Tiêu Dật, chỉ thấy một tiếng xẹt,

Một bóng người lướt qua cô lộn nhào vào trong nhà lại nghe tiếng bụp- chiu vang lên từ súng giảm thanh..

Tên áo đen nấp trong góc cửa có ý định bắn lên Hàn Phong lẫn ra chết,

Hàn Phong không hề biểu lộ sự kinh ngạc anh đã cảm thấy nguy hiểm cũng nhìn ra tên bắn lên,

Chỉ muốn giữ lại mạng hắn ta để biết chỗ khởi động dịch chuyển bức tranh vào thang máy xuống phía dưới

Nhưng là hắn tự tìm đường chết?? Nếu Tiêu Dật không ra tay thì anh cũng xử lý tên đó rồi..

Bước vào bên trong, mọi người đều đi đến chỗ bức tranh Liệt Diễm quan sát bức tranh trước mặt..

Là lão đại của mafia nhưng anh rất tài giỏi về mặt nghệ thuật cũng như nhìn ra chỗ khuyết điểm trong bức tranh..

Quả nhiên khi anh nhìn vào cánh đồng hoa lưu ly trắng liền cảm thấy nó rất sinh động,

Bàn tay anh nhẹ sờ lên bức tranh lướt qua những bông hoa trắng được vẽ rất tinh tế rồi

Chợt dừng lại ở một bông hoa trắng nhỏ nhưng rất tinh xảo.

Anh nhếch miệng cười ấn tay xuống một cánh hoa tức thì bức tranh dịch chuyển thang máy mở ra..

Tất cả mọi người đều lộ ra tia tán thưởng, Hàn Phong ôm Bảo Ngọc bước vào,

Theo sau là Gia Huy, Gia Kiệt kế tiếp là Tiêu Dật, Liệt Diễm cuối cùng là những sát thủ..

Thang máy từ từ đi xuống..

Hàn Phong lạnh lùng giao phó công việc anh bây giờ như thần chết từ địa ngục đi lên, sát khí toả ra đáng sợ:

-" Khi xuống thì phải lập tức nổ súng rồi nhanh chóng tìm chỗ nấp bắn chính xác mục tiêu lên nhớ những gì tôi đã nói"..

Hàn Phong vừa dứt lời thì chỉ nghe tiếng "tinh..tinh" cánh cửa thang máy từ từ mở ra..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thời gian đếm ngược

Những sát thủ đứng chắn trước mặt Hàn Phong đồng loạt lao ra nổ súng..

Những viên đạn bay ra xé gió lao vun vút về phía những tên mặc áo bảo hộ trắng đang thí nghiệm ma túy..

Sự việc diễn ra quá nhanh khiến bọn chúng trở tay không kịp..

Tiếng thủy tinh vỡ, ống nghiệm, đồ sản xuất tất cả đều vụn vụn trong làn mưa đạn..

Hai bên bắn nhau kịch liệt, Bảo Ngọc nép mình vào trong lòng Hàn Phong nghe thấy tiếng anh dịu dàng nói bên tai:

-Ngọc Nhi"! Đừng sợ!! có anh ở đây sẽ không ai làm hại được em đâu.

Cô gật gật đầu nhẹ lấy tay lau đi nước mắt nơi khoé mi.

Bàn tay vẫn cầm khẩu súng từ từ nâng lên nhắm hướng những tên áo đen nổ súng.

Hàn Phong có chút giật mình khi thấy hành động vừa rồi của cô

Nhưng trong tình thế nguy hiểm này anh không thể can cô được.

Trận chiến cứ tưởng sẽ kéo dài thật không ngờ chỉ sau mười mấy phút đồng hồ tiếng súng đạn đã dần dần giảm đi.

Sát thủ bên phía Jeand đã bị tiêu diệt gần hết, hẳn ta đang trốn sau bức tường phòng thí nghiệm số 2..

Khu tầng hầm này được chia làm ba phòng thí nghiệm để phục vụ,

Điều chế ra ma túy tổng hợp loại mạnh nhất có chứa chất gây nghiện cao..

Phòng thí nghiệm 2 là nơi dùng người để tiêm thuốc thử nghiệm,

Bọn chúng bắt những cô gái hành nghề mại dâm ở Italy hoặc các cô gái của những gia đình nghèo..

Ở Italy, công tác bảo vệ người dân nghèo của cảnh sát còn hạn chế so với trong thành phố Rom.

Nơi thành phố Rom rất phồn hoa, có những đền thờ,

Cung điện tuyệt đẹp, người dân trong đó đều được bảo vệ chặt chẽ,

nếu người nhà bị mất tích cảnh sát sẽ truy tìm ngay vì họ đều là người giàu có..

Còn đối với những người dân nghèo bản địa dù người thân của họ mất tích báo cảnh sát

Thì cũng chẳng có ai giải quyết nên họ chỉ biết cắn răng chịu đựng nỗi đau mất con..

cho nên bao nhiêu năm nay tên Jeand đã lợi dụng điều này để bắt cóc các cô gái đem ra làm vật thử nghiệm.

Liệt Diễm nhìn về phía bức tường nơi tên Jeand đang ẩn nấp quát lớn:

-"Jeand" ngươi thua rồi!!

Mau bước ra đây đi!!

Sau câu nói của Liệt Diễm thì mọi người chìm trong im lặng rồi chợt một giọng cười lớn vang lên..

Jeand bước ra trên tay hẳn đang giữ chặt một tên sát thủ,

Tay còn lại cầm súng chia thẳng vào đầu sát thủ,

Hắn nhìn Hàn Phong bằng ánh mắt hiểm độc miệng khẽ nhếch lên nói:

-Nghe nói lão đại của mafia rất coi trọng thuộc hạ nếu như bây giờ,

Tôi muốn đổi tên sát thủ lấy lão đại Hàn Phong thì anh có chấp nhận điều kiện này không??

Liệt Diễm chưa kịp trả lời thì Tiêu Dật, Gia Kiệt, Gia Huy, Bảo Ngọc đều đồng loạt hét lên:

-... "Không Được"!...

Tên sát thủ bị bắt cúi đầu xuống gần đất giống như thể hiện một lời chào từ biệt:

-"Lão Đại"! cảm ơn ngài đã cứu sống tôi mạng sống này là của ngài cho tôi sẽ không để ngài phải khó xử..

Nói xong hắn há miệng định cắn lưỡi tự sát thì tên sát thủ của Jeand đứng bên cạnh đã giữ chặt miệng khiến cho hắn không thể cử động.

Jeand cười to ánh mắt chế giễu nhìn về phía Hàn Phong và Liệt Diễm cất cao giọng:

-Đường đường là Lão đại mafia và lão đại gia tộc Hàn Thị vậy mà lại để cho một thuộc hạ nhỏ bé chết thay, thật buồn cười..

Hàn Phong nhếch mép hiện ra một nụ cười cung ánh nguyệt (đẹp như ánh trăng sáng)

Nụ cười này biểu thị cho sự tức giận,

chết chóc và mùi máu tanh,

Cả người toả ra sát khí đáng sợ anh cắt giọng lạnh lùng:

- "Điều kiện của mày"!! "Tao chấp nhận."

Hàn Phong bước lên phía trước ba bước rồi anh lại nói tiếp:

- Nhưng mày đã chạm vào ranh giới cuối cùng của tao"!

Cho nên mày cũng sẽ có kết cục giống lão già nghị sĩ ma thôi..

Khi Hàn Phong bước về phía Jeand trong tay anh đã có sẵn một con dao bấm nhỏ để có thể tiến lại gần,

Phi dao kết thúc mạng sống của hắn mà không có cơ hội nổ súng bắn tên sát thủ đang bị khống chế..

Nào ngờ khi nghe Hàn Phong nhắc đến người cha đã chết của hắn

thì hắn giống như nỗi cơn điên chia thẳng khẩu súng về phía Hàn Phong.

Hàn Phong chờ đúng thời điểm sơ hở này để phóng dao thì lại nghe thấy tiếng súng nổ "Đoàng" vang lên bên tai..

Bàn tay Bảo Ngọc run rẩy, cảm giác sợ hãi lan truyền cơ thể,

một khắc khi cô nhìn thấy khẩu súng của tên Jeand nhắm vào người Hàn Phong

Thì đầu óc cô trống rỗng, mọi thứ đảo lộn không kịp nghĩ ngợi,

Cũng một phần là do cô quá lo lắng cơ thể có phản xạ vì muốn bảo vệ anh nên đã nổ súng..

Nhưng do bàn tay cầm súng không vững lại run lên viên đạn đi chệch chỉ trượt qua vai tên Jeand lại càng làm hắn thêm hăng máu..

Ánh mắt đỏ rực như lửa nhìn về phía Bảo Ngọc, khẩu súng không còn chia vào Hàn Phong nữa mà chia vào người cô..

Tên Jeand tức giận, hắn gầm lên bóp cò nổ súng:

- Con tiện nhân!! Mày dám bắn ông!! "Đi chết Đi"!!

Viên đạn bay ra lao như xé gió hướng về phía Bảo Ngọc, cô đứng ngây như phỗng, đôi bàn chân không thể nhấc nổi.

Bỗng bất chợt một cái bóng lao ra chắn trước người cô một bóng dáng quen thuộc đổ rầm xuống đất.

Cùng với tiếng hét của Tiêu Dật, Gia Huy, Liệt Diễm:

.."Hàn Phong"!!

Lúc tên Jeand bắn Bảo Ngọc Hàn Phong lao tới đỡ đạn xoay người phi con dao khiến nó găm thẳng vào tay phải của hắn ta..

Trong lúc hỗn loạn, mọi người lo lắng cho Hàn Phong thì tên Jeand và đồng bọn đã biến mất chỉ nghe thấy tiếng nói cười gian trá của hắn:

- Hàn Phong!! hôm nay tao sẽ cho mày và tất cả những người đi theo mày phải chôn xác ở dưới đây..

Chỉ trong khoảng 1 phút sau, hệ thống thông báo của tầng hầm cảnh báo:

- Đã kích hoạt chế độ tự phá hủy"!

Trong vòng 3 phút nữa nơi đây sẽ nổ tung đề nghị mọi người mau rời khỏi đây..

Tiêu Dật tức giận gầm lên văng tục:

- "Shirt" con mẹ nó"!

Chó chết Jeand đừng để tao tìm ra không thì mày sẽ chết rất khó coi.

Bảo Ngọc ôm Hàn Phong nhìn máu từ lồng ngực anh chảy ra mà nước mắt không ngừng rơi:

- Phong" em xin lỗi"!! Thật xin lỗi..

Hàn Phong hơi thở đã yếu nhưng nhìn thấy Bảo bối khóc anh đau lòng tới tận tim,

Dùng tay lau đi nước mắt cho cô hơi thở dứt quãng nói:

-Ngọc nhi!!Đừng khóc!! Anh không sao..

Hàn Kiệt mắc nối thang máy với máy tính vì tên Jeand sai mật mã khoá phải xâm nhập vào dữ liệu mã hoá phá huỷ tường lửa, rào cản.

Thời gian tích..tắc..tích..tắc trôi qua trong lòng ai cũng hồi hộp và lo lắng rồi trên gương mặt Gia Kiệt lộ ra tia vui mừng.

Anh cất laptop ấn vào nút mở cửa thang máy chỉ nghe tiếng ..tinh.. Thang máy liền mở ra..

Liệt Diễm và Gia Huy đỡ Hàn Phong đi vào Bảo Ngọc theo sau rồi tất cả mọi người đều ở trong thang máy..

Tiêu Dật nhìn đồng hồ nói:

-Thời gian không còn nhiều chỉ còn 1 phút 15 giây thôi..

Thời gian tích..tắc..chạy không hề ngừng nghỉ trong lòng ai nấy đều có tia gấp gáp cùng lo lắng.

Còn lại 55 giây..

Thang máy vẫn chạy lên những tầng cuối cùng.

35 giây..

"Tinh" tiếng thang máy vang lên cửa mở ra..mọi..người đều lao ra ngoài..

10 giây..

6..giây..

..1..giây..

Đùng..âm..âm..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Lãnh Ngạo

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, ngọn lửa bốc cháy cao vùn vút

Như một con mãnh thú khổng lồ đang cắn xé, nuốt chửng mọi thứ xung quanh nó.

Tất cả đều cùng nhảy ra hết ngoài khi chỉ còn 1 giây cuối cùng là tầng hầm sẽ phát nổ..

Mọi người lăn ra đất xoay vòng mấy lần do đà lúc nhảy..

Hàn Phong ôm chặt Bảo Ngọc trong lòng, hơi thở anh đã yếu,

nhưng vòng tay vẫn dùng hết sức để bảo vệ cô.

Lăn lộn hai vòng trên mặt đất,

Bảo Ngọc sợ hãi không dám mở mắt ra nhưng lại có cảm giác ướt ướt ở mảnh áo trước ngực..

Khẽ mở mắt ra nhìn cô thấy trên áo mình toàn là máu của Hàn Phong

mà anh thì cứ ôm chặt cô không động đậy.

Bảo Ngọc hét lớn:

- Hàn Phong'!!

Tiêu Dật và Liệt Diễm đang nằm gần đó vì quá mệt mỏi sau vụ bên dưới tầng hầm nên nghỉ ngơi một chút.

Khi nghe cô hét thì giật mình ngồi bật dậy hai người vội chạy qua

Chỗ Hàn Phong kéo anh ra khỏi người Bảo Ngọc.

Gia Huy,Gia Kiệt nhìn thấy Hàn Phong đã bất tỉnh,

Thì liền đỡ anh công lên vai chạy ra chỗ ô tô đậu ngoài rừng..

Khi vừa đến gần chiếc ô tô Liệt Diễm mở cửa xe ra..

thì tai anh nhạy bén nghe thấy âm thanh khác thường phát ra từ trong xe..

Là một lão đại của cả một tổ chức Mafia lớn nhất nước Italy(Ý)

Đã trải qua biết bao nhiêu nguy hiểm

Cận kề cái chết cho nên các giác quan trên cơ thể luôn hoạt động

với tăng xuất cao để tránh khỏi những nguy cơ sinh tử tìm đến.

(Lêđoạn này viết mih ko biết nên dùng từ nào để diễn tả nên làm đại dỏ dừng mấg nha)

Tiêu Dật cũng lắng tai nghe sắc mặt càng ngày càng đen rồi chợt nghe anh hét lớn:

-Bom T-sf loại mới công nghệ cao sắp nổ"! Tránh ra mau..

Tích tắc..tích..tích..tắc..bùm..ầm

Gia Huy,Gia Kiệt ôm Hàn Phong nhảy vào lề đường

do sức nặng của Hàn Phong nên khiến Gia Huy bị bóng đôi chút ở cánh tay..

Nhưng anh không hề thấy đau đớn vì tâm trí của anh bây chỉ dồn vào hết cho anh trai..

Bảo Ngọc nhảy vào ngã ngay vũng nước bùn lầy vì do

đây là khu rừng cây rậm rạp mưa không chảy hết xuống được,

Mà đọng lại trên những chiếc lá rồi từ từ chảy xuống mới tạo thành những vũng nước nhỏ..

Bảo Ngọc mặc kệ trên người mình dính đầy bùn đất chạy nhanh đến bên người Hàn Phong.

Khi thấy gương mặt trắng bệch không còn giọt máu của anh,

chiếc áo sơ mi trắng giờ đã chuyển dần sang màu đỏ,

máu vẫn không ngừng chảy khiến tim cô đau đớn lòng càng thêm lo sợ.

Bỗng có ba chiếc xe Calilax màu đen chạy đến dừng ngay tại chỗ họ đang đứng.

Cửa xe được mở ra, người đàn ông trong xe nhìn bọn họ cười như không cười,

rồi lại nhìn Hàn Phong với vẻ mặt không che dấu được sự lo lắng.

Tiêu Dật kinh ngạc nhìn người trước mặt vui mừng vừa mở miệng nói chữ: "Lãnh Ngao..."!!

Thì đã bị anh ta cắt ngang:

-Có gì thì nói sau đi!!

Mau đưa Hàn Phong tới bệnh viện anh ấy mất máu quá nhiều rồi..

Tiêu Dật nghe vậy thì liền gạt đầu cùng Liệt Diễm đỡ Hàn Phong vào trong xe,

Bảo Ngọc ngồi cạnh Hàn Phong chăm sóc, cầm máu vết thương cho anh không hề quan tâm đến người khác..

ooooooooo~oooooooo~ooooooooo~ooooooooo~ooooooooo~oooo

Đến bệnh viện, mọi người bước xuống các bác sĩ nhanh chóng đưa Hàn Phong vào phòng cấp cứu..

Khi tất cả mọi người ngồi thừ người mệt mỏi trên ghế băng dài chờ đợi ,

thấy một bác sĩ đi ra từ phòng giải phẫu nói:

- Vì bệnh nhân mất máu quá nhiều trong bệnh viện không dự trữ đủ ..

Bây giờ cần một số lượng lớn máu để truyền vào cơ thể cho bệnh nhân nên ai có cùng nhóm máu O thì đi theo tôi!!

Bác sĩ vừa dứt lời thì Gia Huy, Gia Kiệt đã đứng dậy gật đầu nói:

- chúng tôi đều có máu là nhóm O..

Lãnh Ngao ngồi trên ghế vẻ mặt lạnh lùng nghe vậy liền lên tiếng:

- "Tôi cũng cùng nhóm máu O..

Bác sĩ mỉm cười hiền hậu vui mừng nói:

-Được"!!"Vậy ba người theo tôi"..!!

Khi nhìn bóng dáng ba người kia dần khuất xa, Bảo Ngọc thần thờ,áo não nhắm mắt lại..

Giọt nước mắt từ khoé mi của cô chảy xuống gò má trong lòng cảm thấy tệ hại:

- Hàn Phong chăm sóc cô, yêu thương, che chở dùng tính mạng để bảo vệ.

Nhưng cô thì chẳng làm được việc gì cho anh ngay cả khi anh cần truyền máu,

Cô cũng không có khả năng làm.

Khoảng 20'p sau, Lãnh Ngao cùng Gia Huy,Gia Kiệt gương mặt bình thản sắc mặt không đổi.

Trên cánh tay là dấu vết băng bó nhỏ xíu khi tiêm, Bảo Ngọc nhú mày nhìn họ..

Đúng là mình đồng da sắt rút nhiều máu như vậy mà chả có phản ứng suy yếu..

Chợt cô cảm thấy như có ai dùng ánh mắt chứa tia lửa giận và chán ghét nhìn cô..

Ngẩng đầu lên nhìn kỹ hoá ra là người đàn ông lạ mặt tên Lãnh gì đấy..

Định lên tiếng hỏi rõ vì sao anh ta tức bực với cô thì thấy ông bác sĩ lúc nãy,

cùng y tá đem theo những bình máu tiến vào phòng giải phẫu..

Chỉ nghe thấy giọng lạnh lùng,sát khí mùi máu tanh nồng nặc nói:

-Chúng tôi đã làm theo yêu cầu của các người rồi nếu như Hàn Phong xảy ra chuyện gì

thì hãy chuẩn bị xem cái bệnh viện này bị đốt cháy thành tro bụi đi.

Bác sĩ già nua trên mặt đỏ mồ hôi hột nghe Lãnh Ngao nói

thì gật đầu lia lịa rồi bước nhanh vào phòng giải phẫu..

Thời gian trôi qua..trôi qua..

1 tiếng...

.....2tiếng..

...15phút...

Một tiếng .."Tinh"..vang lên, Đèn trong phòng giải phẫu đã tắt,..trong lòng mọi người đều hồi hộp..

Cửa phòng giải phẫu được mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Thay Đổi

Các bác sĩ đi ra với vẻ mặt rất khó coi khi nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng như diêm la vương của Liệt Diễm, Lãnh Ngạo..đều khiếp sợ.

Viện trưởng tiến lại gần chỗ bọn họ, cả người run rẩy lắp bắp nói:

-Bệnh nhân đã qua khỏi cơn nguy kịch nhưng do mất máu quá nhiều,

Viên đạn lại nằm ở vị trí gần tim chèn vào một giây thần kinh đi lên não bị tê liệt trong thời gian dài.

Vì thế bệnh nhân có khả năng chờ thành người thực vật mà cũng có thể tỉnh lại sau 1 tuần,

1 tháng..tùy theo thể trạng và ý trí của bệnh nhân thôi..

Liệt Diễm tức giận đến cực độ quát lớn:

-Một lũ vô dụng, chẳng lẽ các người làm bác sĩ mà bất tài thế sao??

Viện trưởng cúi đầu cùng với các bác sĩ lên tiếng:

-Chúng tôi rất xin lỗi!!cũng bởi vì bệnh nhân được cấp cứu trễ, mất máu nhiều..

Nên dù đã cố gắng chúng tôi cũng không có khả năng khiến bệnh nhân tỉnh lại ngay.

Chúng tôi sẽ theo dõi và quan sát tiến triển của bệnh nhân.

Điều quan trọng nhất bây giờ chỉ có thể là chờ đợi...

Lãnh ngạo nắm mạnh tay vào tường gương mặt anh tràn đầy sự đau xót lẫn tức giận..

Ánh mắt sắc lạnh đỏ rực quay sang nhìn Bảo Ngọc anh gào lên:

-Tất cả đều tại cô!!! Từ lúc chúng tôi quen biết Hàn Phong

Anh ấy chưa bao giờ bị thương chỉ vì cứu cô mà bây giờ anh ấy mới bị như vậy..

Cô là nữ nhân ngu xuẩn yếu đuối trở thành gánh nặng, cản trở Hàn Phong!! Cô không có tư cách ở bên anh ấy..

Liệt Diễm tiến lại vỗ vai Lãnh Ngạo khẽ nói:

-Ngạo!! Bình tĩnh lại đi!"

Tiêu Dật cũng lên tiếng:

-Đừng trách cô bé!! Không ai lường trước được sẽ xảy ra biến cố..

Bảo Ngọc như người mất hồn ngồi yên không hề cử động, nước mắt cứ tuôn trào.

Trong tim cô như có ngàn mũi dao đâm nát, Cảm giác đau đớn tột cùng như có ai vừa đẩy cô xuống vực sâu..

Lãnh ngạo nói đúng đều là cô không tốt là cô hại anh.. Cô nhớ Hàn Phong đã từng nói với cô:

"Trong thế giới của bọn anh không thể có hai chữ bắn chệch, nếu trước mặt em là kẻ thù.

Nếu bắn chệch một viên đạn hấn không chết thì chính em sẽ là người mất mạng."

Là do cô bán chệnh, cô quá yếu đuối cô không thể cứ như bây giờ, cô phải mạnh mẽ,

Phải thay đổi, phải trở thành người có đủ tư cách ở bên anh không làm gánh nặng cho anh..

Bảo Ngọc lau đi nước mắt đứng dậy đi về phía Liệt Diễm..

Cô nhìn anh ta cất giọng đau thương nhưng lại có chút kiên cường:

Liệt Diễm!"Tôi muốn đến khu huấn luyện đặc biệt của mafia..

Sắc mặt Liệt Diễm có chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh chóng trở lại bình thường gật đầu nói: "Được!!"

Bảo Ngọc cất giọng lạnh lùng:

-Tôi đi gặp Hàn Phong!! Xong rồi chúng ta sẽ đi

Cô quay lưng bước đi để lại sự kinh ngạc và ánh mắt khó hiểu của Tiêu Dật,

Gia Huy,Gia Kiệt còn Lãnh Ngao thì thờ ơ anh ta cứ ngồi yên lặng ở đó..

Bước vào phòng bệnh nhìn người đàn ông mình yêu nằm đó cả người đều chẳng chịt dây, kim găm vào da thịt anh..

Khi nhìn cảnh tượng đó nước mắt cô lại chảy không ngừng,tim cô như rỉ máu..

Nước mắt tí tách rơi, bàn tay cô chạm nhẹ vào gương mặt có chút tái nhợt của anh,

Cô gục mặt xuống giường bệnh khóc nức nở một dòng ký ức hiện ra:

Hàn Phong nếu một ngày em bị chết anh có theo em không??.

Anh mỉm cười trả lời:

-"Không"!!

Nghe anh nói vậy mỉm môi đôi mắt cô đỏ lên nước mắt sắp rơi xuống thì bỗng anh ôm cô vào lòng nói:

- Ngọc nhi ngốc!"anh không chết vì anh sẽ không để điều đó xảy ra với em.

Bất cứ ai gây ra tổn thương cho bảo bối của anh đều phải trả giá.

Nước mắt sắp rơi khi nghe anh nói thì cảm giác ngọt ngào lan toả..cô nháy mắt tinh nghịch nói:

-nếu sau này anh dám làm tổn thương em thì anh phải phạt chính mình..

Nhìn mèo nhỏ lúc này mới sắp khóc giờ đã cười tươi anh vuốt tóc cưng chiều thì thầm:

-Nếu anh làm tổn thương bảo bối cho em phạt anh ở trên giường.."

Cô đỏ mặt đánh nhẹ:"anh thật xấu xa!!..

Anh cười sáng khoái ôm cô nói: nhưng mà bảo bối anh chỉ xấu xa với mình em thôi.

Nhớ lại cảm giác ngọt ngào ấy cô vừa khóc vừa cười..Thấy mọi người tiến vào phòng cô liền đứng lên cúi đầu hôn nhẹ lên má anh..

-"Hàn Phong"!!chờ em trở về nhé!!

Chỉ một tháng thôi em mong lúc em về sẽ có thể nhìn thấy anh mỉm cười ôm em vào lòng..

Rồi cô quay sang nói với Gia Huy,Gia Kiệt:

-Hai cậu hãy thay tôi chăm sóc tốt cho anh ấy nhé!!

Hai người gật đầu nói:

-Chị dâu yên tâm!!tụi em sẽ chăm sóc anh ấy tốt nhất.

Rồi cô cùng Liệt Diễm bước ra khỏi phòng bệnh nghe vang vọng giọng nói của Tiêu Dật:

-Cô gái nhỏ!!Cố lên..

Cô khẽ mỉm cười buồn đôi chân bước đi không ngừng lại có lẽ khi cô trở về sẽ khác bây giờ..

Nhưng tình cảm của cô dành cho Hàn Phong và mọi người đã ở bên cô thì vĩnh viễn không thay đổi...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Quá khứ của Lãnh Ngạo, Tiêu Dật, Liệt Diễm

Bảo Ngọc ngồi trên xe của Liệt Diễm cô nhìn bầu trời xanh bên ngoài qua cửa kiếng xe với ánh mắt đượm buồn..

Những đám mây trôi lượn lờ cô tự hỏi nó sẽ trôi dạt về đâu??bao giờ nó mới ngừng lại..

Những làn gió mát thổi nhẹ lướt qua gương mặt khiến tâm trạng đau thương của cô vơi đi chút ít

Chợt nhớ lại ánh mắt sắc bén lạnh lùng đầy tức giận của Lãnh Ngạo khi gào thét với cô.

Bảo Ngọc liền quay đầu ngang qua hỏi Liệt Diễm:

-"Có thể kể cho tôi biết về quá khứ của Lãnh Ngạo,Tiêu Dật và anh được không??"

Tuy cô chỉ mới gặp Lãnh Ngạo lần đầu tiên còn bị anh ta mắng chửi

nhưng sự quan tâm, lo lắng của anh ta dành cho Hàn Phong thì rất đáng nể.

Không chỉ có mình Lãnh Ngạo mà còn có Tiêu Dật, Gia Huy,Gia Kiệt và cả người đang ngồi cạnh cô nữa.

Bảo Ngọc chờ lâu mà không thấy Liệt Diễm trả lời tưởng anh sẽ từ chối không ngờ.

Anh vừa lái xe nhìn thẳng về phía xa xa vừa bắt đầu nhớ lại những ký ức ngày xưa...

Trong một căn hẻm nhỏ, một thiếu niên gầy gò, ốm yếu đang bị vây quanh bởi một đám côn đồ.

Những tiếng mắng chửi thô tục vang lên, bọn chúng thi nhau đá, đánh vào người cậu.

Dù đã cố gắng chống đỡ nhưng cậu vẫn bị thương nghiêm trọng, mặt mày be bét máu,

Người thanh niên bị đánh toi tã chính là Lãnh Ngạo, toàn cơ thể đau đớn,

Tiếng đánh đập và mắng chửi cậu vẫn không ngừng vang lên, ngay khi lúc cậu muốn buông xuôi,

bỏ mặc cho cái chết và số phận của mình thì chợt một giọng nói lạnh lùng được cất lên:

-"Mới bị đánh như vậy mà đã bỏ cuộc thì chẳng khác nào một tên yếu đuối, vô dụng..

mau đứng lên hãy chứng minh cậu mạnh đủ để hạ gục tất cả bọn họ..

Và rồi nửa tiếng trôi qua những tên côn đồ đều nằm rên rỉ dưới đất, Hàn Phong tiến lại chỉ lạnh nhạt nói:

-"Cậu có muốn theo tôi không?? Con đường tôi đi là sự sinh tử trong gang tấc, là máu là mạng sống đấy..!!"

Lãnh Ngạo gạt đầu lau đi vệt máu nơi khoé miệng nói:

-"Tôi sinh ra là kẻ lang thang, sống như loài súc sinh bị người ta coi thường, khinh bỉ vì thế tôi muốn biến thành một kẻ mạnh..

Liệt Diễm ngưng một lát rồi lại tiếp tục kể:

-"Từ đó Lãnh Ngạo luôn đi theo Hàn Phong, cậu ta càng ngày càng chứng tỏ được thực lực của mình..

Và trong một đêm lạnh lẽo, Hàn Phong và Lãnh Ngạo đã gặp Tiêu Dật..

Ngày đó, cha mẹ Tiêu Dật bị giết chết và chôn xác trong căn nhà đang bị bốc cháy với ngọn lửa dữ dội..

Cậu ta bị những tên cướp bao vây, đánh đập khi bọn chúng định kết liễu đời Tiêu Dật thì Hàn Phong lao tới..

Thân thể linh hoạt, chỉ xoay người người dùng chân một cước đá văng khẩu súng..

Anh lạnh lùng như một ác ma, cả người chỉ toàn sát khí, chân anh dẫm vào tay tên cướp vừa ngã

khi súng bị văng ra nghe một tiếng rắc..cánh tay đã gãy..hắn rên la trong đau đớn.

Hàn Phong quay sang nhìn Tiêu Dật đang nằm thở hổn hển trên đất nói:

-"Đối mặt với kẻ thù giết cha mẹ cậu thì phải tàn nhẫn, mạnh mẽ thì mới trả được thù..

Anh đá khẩu súng trên mặt đất vào chỗ Tiêu Dật đang nằm, ánh mắt sắc bén lạnh lùng phun ra một chữ:

-"Giết"!!

Trong đêm khuya tĩnh lặng, những tiếng súng vang lên như một bản nhạc cho sự chết chóc, nỗi oán hận cùng đau thương..

Hàn Phong mở ra nhiều thế lực, anh ấy là một người thần bí,

có nhiều người đi theo nhưng không ai biết về quá khứ của anh..

anh ấy không hề thuộc Hắc Bạch Đạo nhưng hai nơi đều kính nể anh..

Thuộc hạ theo Hàn Phong đều nguyện chết vì anh ấy bởi họ đều mang ơn mà dù chết cũng không trả hết..

Còn về Tôi, Liệt Diễm kể với ánh mắt còn vương vấn chút đau thương và sự tàn nhẫn của quá khứ..

Năm đó, cha mẹ tôi là người đứng đầu Mafia, họ tài giỏi, các anh em huynh đệ rất nhiều họ đều kính phục cha tôi..

Nhưng đến một ngày, vì sự ganh ghét, đố kỵ với cha tôi mà một trong bốn đại trưởng lão đã âm thầm sắp đặt, cấu kết với ba vị trưởng lão hãm hại cha mẹ tôi..

Họ đã chết trong xe ô tô khi chiếc xe lao xuống vực sâu..

Tôi đã bị đẩy ra ngoài lăn vào bụi cỏ còn nhớ lúc đấy mẹ tôi đã nói trước lúc chết:

-"con phải kiên cường, hãy nhớ phải sống sót thì mới có cơ hội rửa hận báo thù..

Tôi bị truy sát bởi những tên trưởng lão lang sói khi bọn chúng biết tôi còn sống..

tôi tranh đoạt mạng sống của mình với những tên sát thủ chạy trốn để sống sót..

Và một lần khi chạm mặt năm tên sát thủ trong đêm tối tôi bị đưa vào đường cùng nghĩ rằng sẽ bỏ mạng thì Hàn Phong xuất hiện:

-"Hãy nhìn và làm theo sinh mạng của những tên sát thủ dơ bẩn

Có thể dễ dàng lấy được chứ không hề khó và cậu mạnh hơn bọn chúng rất nhiều..

Hàn Phong ném một khẩu súng cho tôi, những tên sát thủ chưa kịp rút súng đã bị anh bắn hết vào tứ chi cơ thể...

Anh nhìn Liệt Diễm lạnh lùng quát lớn:

-"nhắm vào mi tâm của bọn chúng!Giết hết"!!

Tôi đã làm được rồi tôi theo Hàn Phong và gặp Lãnh Ngạo, Tiêu Dật chúng tôi kể cho nhau nghe về quá khứ của mình..

Trải qua bao huấn luyện gian khổ của Hàn Phong, chúng tôi đã mạnh lên rất nhiều và ba c

Chúng tôi trở thành anh em coi Hàn Phong là thủ lĩnh..

Và ngày đó cũng đến, một năm sau tại doanh bản của Mafia là một ngày mưa tầm tã, gió lạnh thổi vi vu..

Tôi cao ngạo, lạnh lùng cùng Hàn Phong, Tiêu Dật ,Lãnh Ngạo dẫm đạp lên những xác chết đã bị bắn chết, mùi máu tanh nồng nặc càng làm chúng tôi hăng say giết người..

Tôi bước lên vị trí lão đại Mafia năm 18 tuổi, một cái tuổi mà khiến cho người khác nể sợ..

Tôi giết chết bốn trưởng lão trước mặt các thuộc hạ và nói cho họ biết cái chết của cha mẹ tôi là bị trưởng lão hãm hại, tôi bị truy sát..

Tôi ra lệnh những ai muốn cùng tôi xây dựng Mafia trở thành bang phái lớn mạnh nhất nước Italy thì ở lại..

Ai không phục hoặc không muốn ở lại thì xin mời rời khỏi đây..

Tất cả các thuộc hạ đều cúi đầu hô lớn:

- "Chúng tôi nguyện cùng lão đại xây dựng Mafia trở lên lớn mạnh nhất Italy.. "!!

Khi đó tôi và Tiêu Dật 18 tuổi, Lãnh Ngạo 19 tuổi và Hàn Phong 21 tuổi..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Khu đặc huấn Và Những Rắc Rối

Bảo Ngọc sau khi nghe hết câu chuyện quá khứ mà Liệt Diễm kể thì cô cũng đã hiểu được vì sao Lãnh Ngạo lại có phản ứng dữ dội như vậy.

Cô cứ tưởng rằng cuộc sống hồi bé của mình là thê thảm nhất nhưng đâu ngờ Lãnh Ngạo, Tiêu Dật, Liệt Diễm..

Ba người bọn họ còn trải qua những chuyện còn kinh khủng hơn nhiều so với cô.

Khi bé cô bị cha mẹ bỏ rơi còn bọn họ thì phải chứng kiến cảnh cha mẹ chết ngay trước mặt mình,

nỗi đau của cô chẳng là gì so với đau đớn mà họ phải chịu.

Cô nhẹ mím cười nói với Liệt Diễm

- "Xem ra tôi đã hiểu được một số chuyện rồi..

Đối với các anh Hàn Phong chính là người đã tái sinh, cùng trải qua sinh tử,

đương đầu với cái chết cùng các anh cho nên trong lòng mỗi người các anh đều không muốn Hàn Phong bị tổn hại.

Các anh có thể nguyện hi sinh tính mạng vì Hàn Phong,

nhưng tuyệt đối không chấp nhận việc anh ấy vì bảo vệ tôi mà mất mạng, phải không"??

Liệt Diễm vẫn tiếp lái xe chỉ nhẹ gạt đầu nhưng ánh mắt vẫn lộ ra tia tán thưởng..

- "Quả nhiên cô rất thông minh, hiểu ra vấn đề nhanh chóng, lúc đầu tôi thật sự không thích cô..

Cũng giống như lời Lãnh Ngạo đã nói cô chỉ cản đường, hoàn toàn không xứng với Hàn Phong .

rồi lại việc cô ương ngạnh đi theo Hàn Phong khiến anh ấy vì cô mà bị thương càng khiến tôi có nhiều bất mãn với cô..

Cho đến khi chứng kiến những việc xảy ra ở bệnh viện việc cô kiên cường,

và lúc cô nói muốn đến khu huấn luyện đặc biệt khiến tôi có chút ngạc nhiên"!! Tại sao cô biết được nơi đó??

Bảo Ngọc trầm ngâm một lúc rồi mới trả lời:

- Là do lúc anh nói chuyện với Hàn Phong, tôi m đi tìm anh ấy nên tình cờ nghe được!!

Nhưng tôi chỉ nghe được một chút anh có thể nói sơ qua về khu tập huấn đặc biệt cho tôi biết không??

Liệt Diễm khẽ cười gờ thì anh đã hiểu được vì sao Hàn Phong lại yêu cô gái này,

Rất biết học hỏi, có cá tính không hề yếu đuối như vẻ bề ngoài.

- "Khu đặc huấn là nơi luyện tập thành những sát thủ nữ nhanh nhất, nó có những nơi tập luyện luyện khác nghiệt.

Tất cả những người ở đó đều là nữ giới, họ đều mất cha mẹ..

chúng tôi đưa về để họ ở nơi này rèn luyện sau này sẽ phục vụ công việc cho maìà.

Bảo Ngọc nghe không nhịn được thắc mắc liền hỏi Liệt Diễm:

- "Tại sao chỉ có nữ giới vậy??"

- Bởi vì những người sang nước ngoài thực hành nhiệm vụ đa phần là nữ giới.

Họ có sắc đẹp, thông minh, sự nhạy bén có thể xoay chuyển tình thế hoặc trốn thoát trong những lúc nguy hiểm.

Bảo Ngọc gật đầu, Liệt Diễm cũng dừng xe tại một cánh cổng lớn vì xung quanh,

đều được che phủ bởi cây xanh cao lớn và những hàng rào sắt nên cô không thể thấy được bên trong.

Cánh cổng lớn được mở ra hai hàng người đứng nghiêm chỉnh cúi đầu khi Liệt Diễm bước xuống xe họ đồng loạt nói:

- "Lão đại"!!

Bảo Ngọc bước xuống nhìn thấy một vị đứng đầu hàng đã có tuổi đang nói chuyện gì đó với Liệt Diễm.

Chỉ vài phút sau đó anh quay lại gọi cô nói:

- "Bảo Ngọc, ra đây chào chủ quản đi, bà ấy sẽ là người hướng dẫn và dạy cho cô mọi thứ..

Bảo Ngọc đi tới mỉm cười cúi đầu:

- "Chào chủ quản!!mong là cháu sẽ học được nhiều điều từ bà!!

Jacy gật đầu bà ta lạnh lùng quan sát cô.

Liệt Diễm cười xoa đầu cô nói:

- "học tốt nhé"!!tôi mong là sẽ sớm được nhìn thấy thành quả của việc đặc huấn này..

Nhìn Liệt Diễm xoay người bước đi cô có cảm giác anh ta đã cư xử gần gũi hơn với cô giống như một người anh trai vậy.

Cô có cảm giác lạnh ở sống lưng hình như nhiều người ở đây đang bàn tán về cô,

Có những ánh mắt ghen ghét, khinh miệt đang nhắm vào cô báo hiệu cho những rắc rối sẽ xảy ra với cô khi ở đây.

Quả nhiên hai ngày đầu mọi chuyện đều diễn ra bình thường, chủ quản dạy cho cô những thứ cơ bản..

Bà ấy rất lạnh lùng nhưng lại tận tình hướng dẫn cô.

Sang ngày thứ ba Liệt Diễm có tới thăm cô và cũng là lúc chăm ngòi cho nguy hiểm xảy ra với cô.

Buổi tối, Bảo Ngọc chạy bộ xung quanh khu đặc huấn, gió ban đêm nhẹ thổi, cô muốn chạy để quên đi nỗi nhớ anh và rèn luyện thể chất.

Chợt cô cảm giác có vật gì đó đang lao về phía cô, đã học tập được ba ngày

lên cũng đã học được cách nhận biết âm thanh trong gió..

Chẳng lẽ nào là "Ám khí"!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Bạn Mới

Bảo Ngọc đứng sững người, cơ thể cô dường như chưa có kịp phản ứng khi gặp tình huống này..

khi "Ám khi" chỉ còn cách cô khoảng 2m thì một bóng người lao tới ôm cô nằm xuống đất..

Chỉ nghe một tiếng "Phập" vang lên, thanh "Ám khi" đã găm vào thân cây đằng sau chỗ cô đứng

Bảo Ngọc từ từ mở mắt ra, trước mặt là một cô gái rất xinh đẹp,

mái tóc màu nâu lam tôn lên nước da trắng nõn, môi đỏ gương mặt thanh tú nhưng lại mang nét lạnh lùng.

Đặc biệt nhất là đôi mắt màu tím long lanh đẹp mê hồn..

Elen thấy cô gái này cứ nhìn chăm chăm vào mình khiến Elen cảm thấy kì lạ cau mày lạnh lùng lên tiếng:

"Tại sao cô cứ nhìn chăm chăm tôi vậy?? Bộ trên mặt tôi có dính gì sao??"

Bảo Ngọc nghe Elen nói chuyện thì mới giật mình cười gượng nói:

-Rất xin lỗi!!Tôi tên là Bảo Ngọc..

Tôi nhìn cô lâu như vậy là bởi vì mái tóc và đôi mắt màu tím của cô rất đẹp, có phải người Italy đều giống cô không??

Elen lắc đầu ánh mắt cô thoáng qua một tia đau thương rồi cũng nhanh chóng vụt tắt cất giọng lạnh nhạt:

-"Tôi tên Elen!!tôi chỉ có nửa huyết thống là người Italy thôi..

Cha tôi là người Italy nên tôi thừa hưởng đôi mắt màu tím,

Mẹ tôi là người Australias vì thế tôi có mái tóc màu nâu..

Bảo Ngọc gật đầu vô tư mỉm cười lên tiếng:

-"Vậy chắc cha mẹ cô đẹp đôi và hạnh phúc lắm nhỉ??

Nhìn thấy sắc mặt Elen có chút tái nhợt Bảo Ngọc chợt nhớ lời Liệt Diễm đã nói:

-"Nhưnh cô gái ở khu đặc huấn đều bị mất cha mẹ từ nhỏ!!"

Bảo Ngọc cúi thấp đầu nhỏ giọng nói:

-"Xin lỗi Elen!! Tôi không nên làm cô gọi nhớ lại quá khứ đau buồn."

Elen ngẩng đầu nhìn lên bầu trời ban đêm, những vì sao lấp lánh, cô lột bỏ mặt nạ lạnh lùng khẽ mỉm cười nói:

-"có thể một trong những vì sao trên trời kia là cha hoặc mẹ tôi..

Dù họ đã bỏ tôi lại một mình mà ra đi nhưng tôi vẫn mong họ bên nhau hạnh phúc trên bầu trời cao..!!

Bảo Ngọc nắm lấy tay Elen cười vui vẻ , cô cảm giác được bàn tay này đã trải qua bao nhiêu rèn luyện,

khắc nghiệt có chút chai sạn do cầm súng nhiều..

Có lẽ đây là nụ cười tươi đầu tiên kể từ lúc Hàn Phong bị thương cho đến giờ??

-tôi cũng mất cha mẹ từ nhỏ lên cảm giác của cô tôi cũng hiểu nếu không thấy phiền chúng ta

Có thể làm bạn không??

Bảo Ngọc dùng ánh mắt mong chờ nhìn Elen..

Elen gật đầu nói:

-"Được!!vậy chúng ta là bạn"

Bảo Ngọc dường như quên luôn cả việc có người vừa có ý định hại cô cho đến khi nhờ ánh trăng chiều sáng chỗ cô và Elen,,

thì Bảo Ngọc mới phát hiện trên đầu gối trái của Elen bị rách một vệt dài đang chảy ra vài giọt máu..

Cô lo lắng có thể do lúc ôm cô nằm xuống đụng trúng thứ gì mới khiến Elen bị thương.

Cô tỉnh đứng lên chạy đi tìm hộp y tế thì bị Elen giữ lại cô ấy lắc đầu,

Cho cô biết là cô ấy vẫn ổn rồi Elen chỉ tay về phía cái cây gần đó..

Bảo Ngọc đứng dậy, cô bước gần đến chỗ cái cây rút thanh "ám khí" ra , nó có độ dài chỉ khoảng 8cm,

thiết kế hình tam giác thon mũi nhọn có răng cưa hai bên nếu cô không làm thì người muốn hại cô là người ở đây lâu năm.

vì thân thủ của cô ta rất nhanh nhẹn, mặc dù trong đêm tối mà cô ta lại,

dễ dàng phóng ám khí chuẩn xác như vậy nếu không có Elen thì cô lãnh ít dư nhiều rồi..

Có khả năng cô ta cũng thuộc hạng giỏi và cò chút quyền hành,

nhưng cô nhất định sẽ tìm ra người hại cô!!.

Bảo Ngọc cầm thanh "Ám khí" đưa cho Elen ,xem xét tỉ mỉ thì trong khu đặc huấn này phải có ít nhất hơn 20 người sử dụng ám khí loại này..

Bảo Ngọc về mặt có chút phiền muộn nói:

- "Rốt cuộc tại sao họ lại muốn hại tôi chứ ??

Elen ngẩng đầu nhìn gương mặt ai kia đang tức giận mà lại có chút méo mó, ủ rũ, khiến cô phì cười:

- tại vì cô được Lão đại đưa đến đây, lại được ngài ấy quan tâm mà trước giờ ngài ấy đều rất lạnh lùng ít khi tới đây,

nhưng các cô gái ở đây đã gặp qua ngài ấy thì đều say mê,

họ yêu thích ngài ấy có nhiều người còn mơ mộng có ngày sẽ trở thành phu nhân của lão đại.

nên khi họ thấy cô gần gũi với ngài ấy nên sinh ra ghen tỵ, đổ kị xem cô là cái gai trong mắt liền tìm cách trừ khử...

Bảo Ngọc xoa cảm ánh mắt gian tà nhìn Elen nổi hứng trêu đùa:

- Elen!! cô thì sao?? Có mê luyến lão đại Liệt Diễm không vậy??

Elen đứng dậy, Bảo Ngọc cũng đứng lên đỡ cô..

Gió đêm nhẹ nhàng thổi dưới ánh trăng hai bóng dáng cô gái nhìn thật đẹp lung linh..

Đi được một đoạn, Elen mới lên tiếng trả lời Bảo Ngọc câu hỏi lúc nãy:

- "Đối với tôi lão đại là người đã cho tôi sự sống, nếu nói rằng là tôi không mê luyến ngài ấy thì là nói dối.

nhưng tôi không mơ mộng, không ảo tưởng, tôi chỉ cố gắng làm tốt nhiệm vụ của mình,

dùng sinh mạng của mình để bảo vệ ngài và đền ơn tái sinh mà thôi.."

Bảo Ngọc vẫn tiếp tục đỡ Elen đi tiếp nhưng cô lại ghé sát tai Elen mà nói nhỏ:

- Tôi và Liệt Diễm giống như là anh trai em gái đấy!!! Không như bọn họ óc lộn suy diễn vớ vẩn thôi..

Elen chỉ mỉm cười không nói gì nhưng cô tin chắc hai người họ nếu có duyên thì sẽ đến được với nhau..

Hai người vẫn vừa đi vừa nói chuyện mà không hề biết trên cây có một ánh mắt vẫn theo dõi từng nhấc cử nhấc động của hai cô..

Trong bóng đêm thanh tĩnh, mây trời ngang qua che đi ánh trăng khiến mọi thứ đều trở lên tối tăm, mờ mịt..

Một giọng nói ác độc chứa đầy mùi nguy hiểm, ganh ghét, đổ kị vang lên:

- "Bảo Ngọc!! Xem như lần này cô may mắn thoát chết nhờ con Elen!!

Lần sau ta nhất định sẽ khiến cô chết không ai cứu được..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Âm Mưu và Nguy Hiểm Cận Kề

Sáng sớm khi sương mờ còn phủ khắp nơi trong khu tập huấn thì tất cả mọi người đã bắt đầu tập trung luyện tập..

Jacy dẫn Bảo Ngọc đến chỗ tập luyện là một thác nước lớn, nó thật đẹp..

Cô không thể ngờ rằng sau khu tập huấn lại có một thác nước lớn hùng vĩ như một ngọn núi mỹ lệ lay động lòng người.

Mùi hương từ cây cỏ xung quanh hoà quyện với dòng suối mát lạnh,

cảm giác bay bổng, nhẹ nhàng rất dễ chịu..

Bảo Ngọc nhắm mắt để cảm nhận sâu hơn không khí trong lành dễ chịu nơi đây thì bị đẩy xuống dòng suối..

Jacy nhìn Bảo Ngọc đang ho hỏn hển vì bị sặc nước cất giọng lạnh lùng:

- "Bên trong thác nước có năm hình nhân người nhiệm vụ của cô là dùng súng bắn xuyên qua thác nước,

và phải trúng điểm chí mạng,

thì cô mới hoàn thành bài học đầu tiên..

Ba ngày trước là cô chỉ mới học những thứ cơ bản để cho cô quen dần thôi.

Cô đã học được việc bắn súng trúng mục tiêu khi không có vật cản,

Nên bây giờ chúng ta sẽ học cái khó hơn đó là bắn xuyên qua vật cản.

Nếu muốn hoàn thành bài học này cô cần phải có đôi mắt tập trung cao độ,

dùng đôi tay cầm súng để điều chỉnh hướng đi của viên đạn..chỉ cần cô bắn trúng thì đạt..

Bảo Ngọc bắn hết hai băng đạn nhưng chẳng thể nào xuyên qua được..

Dù thác nước có không khí mát dịu cũng không ngăn được thời tiết ban trưa nắng gắt,

những giọt mồ hôi rơi ướt áo cô..

Bảo Ngọc đã thấm mệt, hai cánh tay mỏi rã rời, bàn tay bóng rết vì cầm súng rất lâu..

Elen mang khay com nhìn cô đang cố gắng luyện tập cất tiếng gọi:

-Bảo Ngọc!"chắc cô mệt rồi!"!nghi lại đây ăn com chưa đi!!

Bảo Ngọc xoay người ngạc nhiên khi nhìn thấy Elen đứng ở gần gốc cây..

Cô mỉm cười gật đầu..

Nét mặt cô không dấu được mệt mỏi bước tới chỗ Elen nhận lấy khay com..

Elen đi tới bên hòn đá cạnh suối nước nhặt lên khẩu súng Bảo Ngọc vừa bỏ xuống dơ súng về phía thác nước nói:

- Bảo Ngọc!"chủ quản Jecy bảo tôi hướng dẫn cô mà dù chủ quản không ra lệnh,

Thì tôi vẫn sẽ giúp đỡ cô vì chúng ta đã là bạn..

Bây giờ cô hãy tập trung nhìn vào thác nước, lắng nghe tiếng thác nước chảy,

Lúc nhanh lúc chậm lúc thì dữ dội..

Khi thác nước chảy chậm lại dòng nước sẽ trong để nhìn thấy rõ những vật bên trong

Nhưng nó chỉ xảy ra trong vòng 45" hoặc 1 phút phải tận dụng thời điểm ấy để bắn,

thì độ chuẩn xác sẽ cao hơn gấp nhiều lần bình thường...

Quả nhiên Elen bắn phát nào cũng đều trúng cô càng nhìn thì càng cảm thán cô ấy thật sự rất giỏi.

Cả một buổi chiều nhờ có sự chỉ dẫn của Elen mà cô đã hoàn thành bài học đầu tiên.

Sắc trời đã tối dần, lại một ngày nữa sắp trôi qua, làn gió nhẹ thổi qua, làm lòng cô lạnh buốt.

Cô nhớ anh, nhớ vòng tay ấm áp, nhớ những lúc anh cưng chiều, dịu dàng bên cô.

Nước mắt lại tí tách tuôn rơi, Elen không giỏi việc an ủi người khác cô chỉ lặng lẽ đi bên cạnh.

Gần về đến khu tập huấn chợt nghe giọng có chút tức giận của Bảo Ngọc:

- Có cách nào khiến tôi nhanh chóng mạnh lên không?? Luyện tập cực khổ cũng chẳng sao..

Elen trầm ngâm một lát rồi lên tiếng:

- "Vậy hãy luyện tập về đêm, cô sẽ học được mọi thứ nhanh chóng

cô sẽ mạnh lên vì bóng tối chính là lợi thế của chúng ta..

Sau khi nghe Elen nói những ngày kế tiếp không chỉ luyện tập ban ngày,

Mà ban đêm Bảo Ngọc cũng luyện tập, bắn súng,

Học võ, phóng ám khí... tất cả cô đều làm được...

Trong đêm mưa gió lạnh giá có hai bóng người đánh nhau..

Bảo Ngọc toàn thân ướt sũng dùng những gì đã học đấu với Elen.

Thân thủ của Elen khá mạnh mẽ khi đánh dù dùng rất nhiều sức cũng không thể hạ gục được cô ấy.

Ngày mai sẽ có đợt thử nghiệm khả năng của mỗi người, ..

Trong lúc mãi suy nghĩ cô đã bị Elen cước đạp trúng người.

Elen đỡ Bảo Ngọc vừa bị té xuống đất, thở dài nói:

- "Nếu cô không tập trung, toàn tâm chiến đấu thì thử nghiệm ngày mai sẽ khó hoàn thành đấy"..

Elen cầm tay Bảo Ngọc lên đặt vào một con dao:

- Đây là Hoa vô Huyết tôi đã làm nó cùng với con dao của tôi giờ tặng cho cô cần dùng trong những lúc nguy hiểm.

Bảo Ngọc gật đầu mỉm cười ôm chầm lấy Elen:

- Cảm ơn cô rất nhiều!!

Mưa đã tạnh dần.. Trời sáng những tia nắng chưa chiếu qua các khe lá cây.

Trên sân tập tất cả mọi người đều đứng thành một hàng nghiêm trang,

Kể từ khi cô đến đây cho tới giờ cũng đã được nửa tháng rồi.

Hôm nay là buổi kiểm tra thực lực của cô nhất định cô phải hoàn thành xuất sắc.

Chủ quản Jacyi bước đến đi theo sau là Elen và một cô gái lạ mặt.

Bảo Ngọc có cảm giác ánh mắt cô gái lạ đó khi nhìn cô có phần khác thường,

cô mãi mê suy nghĩ cho đến khi Jacyi nói:

- "Trên đây là những khẩu súng các loại đã được tách rời, từng người sẽ lên chọn lựa loại mình sử dụng.

khi ráp súng xong các cô sẽ phải tiến vào trong khu nhà sắt..

Nhà sắt được thiết kế với những cơ quan khác nhau,

có một nơi cất giấu tập tài liệu cơ mật thì là hoàn thành nhiệm vụ..

Ngoài ra bên trong sẽ có những nguy hiểm không báo trước các cô phải tự ứng phó để trốn thoát..

Được rồi!"bắt đầu buổi thử nghiệm."

Thời gian nhanh chóng trôi qua từng người ráp súng bước vào..

Tôi lượt Bảo Ngọc cô tiến lên chọn loại súng..

Cô gái lạ đi đến bên Bảo Ngọc mỉm cười nói:--

Tôi là Mía chủ quản nói cô chưa biết nhiều về loại súng lên tôi sẽ chỉ cho cô các loại ở đây.

Súng dài Ex-5 tầm ngắm 120°, chiều dài 12cm, băng đạn loại mới,

viên đạn có bán kính 0.4 lực bắn ra lên tới 160m, độ chính xác rất cao..

Súng ngắn Fx-8 tầm ngắm 160°, chiều dài 7cm, băng đạn hai chiều,

viên đạn loại mũi nhọn tạo lực sát thương cao, khi bắn có thể xa tới 200m và dễ trúng mục tiêu nhất..

Đây là hai loại mới nhất ngoài ra còn có súng Sf-03, Fx-4, 10..Dk-13,, YZ-06..

Bảo Ngọc gạt đầu chọn lấy khẩu súng Fx-8 vì cô thấy Hàn Phong đã từng sử dụng

và trong người cô cũng đang giữ một khẩu súng cùng loại..

Cô lắp ráp rất nhanh nhờ có khoá tập ráp súng của Elen..

khi chỉ còn ráp băng đạn thì cô lại không thấy,

tìm kiếm trên bàn thì không thấy chợt nghe Mía lên tiếng:

- "Băng đạn của cô, nãy cô ráp hăng say nó bị rớt xuống đất tôi đã nhặt dùm cô!!

Bảo Ngọc cũng không nghi ngờ gì nhận lấy bỏ vào lên đạn và bước về phía khu nhà sắt..

Khi cô đã tiến vào trong nụ cười xảo trá trên gương mặt Mía hiện rõ,

ánh mắt đầy ghen ghét và độc ác nhìn về khu nhà sắt miệng khẽ nói:

- Lần này xem ai sẽ cứu được cô, băng đạn tôi đưa là ruột rỗng,

Bên trong đó có hai tên sát thủ thí nghiệm đang đợi cô..

Chúng được gọi là M-06, M-07 là những tên sát thủ tàn ác được đưa về đây

làm vật thí nghiệm, được gắn trên người con chip không chế.

Nếu nó vỡ ra hoặc bị lấy mất thì chúng sẽ biến thành kẻ giết người khát máu,

tôi đã gỡ bỏ con chip và gắn vào con chip nhận diện gương mặt cô thì chúng sẽ chỉ tìm và giết cô thôi..

Lần này cô sẽ phải chôn xác trong nhà sắt..!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Câu đố của tử thần

Bảo ngọc tiến vào bên trong khu nhà sắt, khắp nơi đều là một màu trắng đen của những bức tường nối tiếp nhau như một mê cung huyền bí.

Bàn tay cô khẽ nắm chặt khẩu súng trong tay tiến về phía trước, bởi vì là cuộc thử nghiệm thân thủ của mỗi người trong cả ánh sáng lẫn bóng tối, lên ở trong này có các cơ quan bí mật có chỗ thì có đèn chiếu sáng có nơi lại rất tối.

Bảo ngọc đi mãi mà không hề thấy một con đường nào khác ngoài một đường thẳng cho tới khi đi đến phía cuối con đường.

Trước mặt cô là một bức tường màu trắng khi tay cô khẽ đẩy nhẹ một cái tức thì nó mở ra một cơ quan khác,

Cũng lại là một con đường dài sâu hun hút khi cô bước vào bức tường từ từ đóng lại.

Bên trong không có ánh đèn chiếu sáng lên xung quanh chỉ toàn một màu đen mờ mịt, bóng tối vây kín.

Cô men theo những bờ tường để đi tiếp khi bàn tay chạm vào một nút tròn trên tường thì chợt nghe tiếng cạch nhẹ vang lên.

Bảo ngọc cảm giác có nguy hiểm tới gần chỉ 1 giây sau đó hàng loạt ám khí ở hai bên bờ tường phóng ra,

Cơ thể cô đã phản ứng nhanh nhạy lộn người né tránh những chiếc ám khí sắc nhọn cắm phập vào hai bên tường, còn chưa kịp mừng vì thoát được nguy hiểm thì chợt bức tường đen ở chính giữa bay ra,

những ám khí thôn nhỏ như kim châm dài tầm khoảng 4cm nhắm thẳng về phía cô mà lao tới.

Bảo ngọc xoay người dùng chân đạp vào tường làm điểm tựa nhảy lên,

hai chân cô cố định ở hai bên tường bàn tay xòe ra ấn mạnh vào trần nhà là lớp kim loại lạnh buốt,

rồi chỉ vài giây sau cô đã nhảy xuống đất quay người nhờ ánh sáng từ bên ngoài len qua những lỗ hồng li ti do ám khí để lại,

mà cô nhìn rõ thấy cánh cửa màu trắng ban đầu còn nguyên vẹn bây giờ chỉ chít những lỗ kim châm như một tổ ong vô..

khi đi vào cô đã quan sát từ dưới đất cho đến trên trần nhà, nó được bao phủ bằng một lớp kim loại đen rictan.

một khi da thịt người chạm vào sẽ sinh ra độ hút dính nhưng quá trình xảy rất nhanh chỉ trong khoảng từ 5-7 giây..

nếu không phải trước đây do nhân rồi không có Hàn Phong bên cạnh liền ngồi ăn trái cây vừa xem Tiêu Dật bận rộn làm việc với máy vi tính.

khi thấy anh ta mở ra mục kim loại quý và có sự kích ứng với con người có hiện lên hình ảnh bên dưới ghi là Kim loại rictan,

vì có tính tò mò lên đã hỏi và nghe anh ta giải thích nên nhờ cái tính tò mò mà giờ nó cứu cô được một mạng.

nếu cứ đứng ở dưới tiếp tục lộn nhào né tránh cũng ko thoát được vì loại ám khí này chúng nhỏ và nhiều gấp mấy lần những ám khí lúc này.

Nơi đây được gọi là nhà sắt vì các cơ quan đều được thiết kế như một chiếc hộp sắt hình chữ nhật có bốn góc cạnh..

bên trong nó được thiết lập những cơ quan giết người bằng ám khí có tổng cộng 21 cái nút tròn với 20 loại ám khí khác nhau..

một nút tròn trong đó là chìa khóa mở cửa dẫn đến phòng nơi có chứa sập tài liệu cơ mật còn lại đều là bẫy..

Có vượt qua được thử thách này hay không cần đòi hỏi khả năng của trí thông minh và sự nhạy bén phán đoán chính xác..

Bảo ngọc quyết định không chạm vào bờ tường mà dựa theo cảm nhận các giác quan của cơ thể tiến về phía trước,

bàn chân cô chợt dẫm lên một thứ gì đó chưa kịp nhìn xuống thì đèn ở hai bên tường đột ngột phát sáng.

Nhờ có ánh sáng của bóng đèn cô mới có thể quan sát kỹ mọi thứ xung quanh, cô thầm suy nghĩ..

nếu như có bẫy thì chắc chắn có đường thoát ra điểm mấu chốt nằm ở những cái nút tròn này..

Mà hai bên bờ tường thì có rất nhiều nút tròn nằm ở những vị trí khác nhau không đồng bộ cũng không theo một quy luật hay đường ghép nối bất kì nào..

Bảo ngọc không tài nào tìm ra được một cái khác biệt trong số chúng.

Tường tròn như đầu óc cô đã lâm vào trạng thái bế tắc thì một ý nghĩ lại chợt loé sáng trong đầu cô.

Có khi những cái nút trên hai bờ tường chỉ là để đánh lừa với mọi người khiến ai cũng lầm tưởng rằng nhất định sẽ có cơ quan thoát ra..

Thực chất là không có cái nút đặc biệt nào nằm ở trên tường mà nó nằm ở dưới đất,

Quả nhiên tìm một lúc, khi cô quay lại tìm kiếm chỗ bức tường trắng của lúc vào thì liền thấy một chiếc nút màu đỏ nằm ngay bên góc tường.

(Tác giả: Lê nói bị hư ĐT mà ko ai tin Lê hết..buồn quá trời luôn..thông báo ngưng viết 3thang mà thấy đang khúc hay mà ngưng chắc khiến m.n thất vọng lên đành lên lấy dt mẹ post bài thức tới 3h sáng mới viết xong..trong 3thang này thời gian post sẽ ko ổn định mong m.n thông cảm khi mua dt mới sẽ găng cây cây bù cho m.n chom..chom*)

Khoé miệng khẽ nhếch lên một nụ cười tuyệt đẹp mang đậm nét kiêu mị tự tin đầy mê hoặc,

ngón cái đặt xuống nhấn một cái quay đầu nhìn cánh cửa màu đen liền mở ra cô mỉm cười bước vào..

Bên ngoài mọi người đều chăm chú theo dõi từng cử động của Bảo ngọc thông qua camera giám sát được gắn trong khu nhà sắt..

Jacyi mỉm cười đôi mắt bà hiện rõ tia tán thưởng khẽ nói :

-Con bé này khá thông minh,tiếp thu học tập rất nhanh chóng người mà Lão đại giới thiệu xem ra không tệ.

Mia nghe chủ quản khen Bảo ngọc thì càng cảm thấy tức giận,bàn tay cô ta nắm chặt,

ánh mắt chứa đầy sự đố kỵ và ghen ghét nghiêng răng kèn..kẹt nói khẽ:

-"Bảo ngọc"!xem như cô thoát được vụ ám khí nhưng tôi không tin,

cô sẽ thoát khỏi tay hai tên sát thủ giết người khát máu đấy, cô sẽ bị giết và phơi xác trong đó mà thôi..

mấy người cứ chờ mà xem cảnh cô rên la cầu cứu trong đau đớn tột cùng từ từ chết đi.

Elen cảm giác có điều gì đó không ổn cô tiến lại gần chỗ bà Jacyi giọng có chút lo lắng hỏi :

-Chủ quản!! Liệu Bảo ngọc cô ấy có được đảm bảo an toàn không??

Jacyi quay qua nhìn Elen bà khẽ vỗ vai cô trấn an:

-Đây chỉ là một cuộc thử nghiệm thân thủ và khả năng của mỗi người,

tuyệt đối không gây ra bất cứ tổn hại gì cho tất cả những người tham gia..

Các ám khí đều được làm bằng nhựa đen và một ít chất hoá học chúng nhìn giống ám khí thật nhưng thật ra không hề có lực sát thương nào.

Còn hai người trong vòng thử thách cuối cùng cô đều biết rõ bọn chúng đã được khống chế sẽ không làm hại tới con bé đó đâu.

Elen vẫn còn thấy lo lắng dù đã nghe chủ quản giải thích chợt một cô gái,

ôm một hộp giấy màu trắng đến trước mặt chủ quản thờ gấp nói không lưu loát :

Sau khi Chúng tôi kiểm tra lại những vũ khí đã sử dụng cho cuộc thử nghiệm ngày hôm nay thì phát hiện,

Ám khí mà chuẩn bị cho Bảo Ngọc thực hành thử nghiệm đã không được sử dụng mà ai đó đã lấy cấp hai hộp ám khí loại S,

có lực sát thương cao không được lấy ra cho các học viên thực hành..

Chủ quản Jacyi sắc mặt trầm trầm đến bất thường bà lạnh lùng đưa mắt nhìn một lượt cất cao giọng :

-Tôi nhất định điều tra cho ra kẻ nào dám làm loạn !!tôi ghét nhất hạng người ném đá giấu tay, hãm hại người khác.

Mia bất giác chột dạ, nụ cười trên gương mặt cô ta dần trở lên mất tự nhiên.

Bảo ngọc tiến vào bên trong có chút giật mình khi nhìn thấy hai tên sát thủ đang đứng gần chỗ sắp tài liệu..

Khi cô vừa tiến lên một bước thì bọn chúng đột ngột lao tới tấn công cô theo phản xạ rút súng nhắm ngăn cản gương mặt chúng,

chẳng có biểu hiện sắc thái tinh cảm nào mà toát lên mùi rất nguy hiểm giống như dã thú chuẩn bị xé xác con mồi ..

Cô thấy đưa súng ra không hề dọa được chúng cứ điên cuồng lao về chỗ cô, dưới tình thế trước mặt còn cách bắn hấn..

Nhưng khi cô bóp cò thì lại chẳng thấy đạn bắn ra, gương mặt tràn đầy sự tức giận ném khẩu súng Fx-8 qua một bên:

-Khốn kiếp!! Bắn đạn trống rỗng Là do cô quá sợ ý không kiểm tra để kẻ gian hãm hại!!

Tên M-06 lao tới dùng nắm đấm thúc vào bụng cô động tác hần quá nhanh đúng tư chất của một sát thủ giết người,

Bảo ngọc nhin đau ở phần bụng dơ chân tung cước lên trên người hần,

nào ngờ hần ta quá mạnh xoay người đã dễ dàng né được bàn tay cứng như sắt thép nắm chặt cổ chân cô ném cả người cô về phía bức tường.

Một tiếng "Phịch" vang lên thân hình nhỏ bé của Bảo ngọc chạm vào tường rồi rơi xuống đất,

toàn thân cô đau nhức, một trận hoa mắt chóng mặt khiến cô chưa ổn định lại tinh thần

thì tên M-07 dùng đôi bàn tay bóp chặt cổ cô ấn người cô vào bức tường lạnh giá..

Không khí trong lồng ngực cô dường như đang cạn dần, cảm giác khó thở ngày một tăng nhanh khiến cô có một suy nghĩ:

-Kết thúc của cuộc đời cô là vậy sao?? Chẳng lẽ cô phải chịu chết ở trong này ư??

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Giết Hoặc Chết

Bên ngoài qua camera giám sát mọi người dường như nín thở khi nhìn thấy tên M 07 bóp cổ Bảo Ngọc,

Bàn tay Elen siết chặt, gương mặt không giấu được vẻ lo lắng, ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào gương mặt và biểu hiện của M-06,M-07 hình như có gì đó khác thường.

Nếu như bọn chúng có con chip không chế vậy tại sao lại có sự hung tàn trong đôi mắt, cả cơ thể chuyển động cũng rất nhanh,

giống như bộ não chúng được giải phóng không bị kiểm hãm, không lẽ con chip không chế bị vỡ hoặc có người lấy mất rồi..

Elen chợt rung mình nếu điều cô suy nghĩ là đúng vậy Bảo Ngọc gặp nguy rồi, tuy sát thủ M-06,M-07 không phải đối thủ của cô vì chúng chỉ thuộc hạng B..

Nhưng đối với người mới học như Bảo Ngọc thì rất khó khăn khi chống trả lại bọn chúng điểm khác biệt giữa chúng và cô ấy chính là khả năng giết người chúng là sát thủ trên tay đã dính đầy máu của kẻ vô tội,

Còn Bảo Ngọc cô ấy chỉ mới học khả năng tự vệ cũng có rất nhiều chiêu giết người cô từng sử dụng cho cô ấy xem,

nhưng đối với người mới thì trình độ này rất khó học hầu như ít ai sử dụng được những thủ đoạn giết người này ngoài các sát thủ đã luyện tập lâu năm.

Không còn thời gian suy nghĩ nữa cô phải vào trong đó, chạy đến trước mặt chủ quản Jecyi cô lạnh lùng nói:

-Con chip không chế đã bị lấy mất, mong ngài sẽ sớm điều tra vụ này, bây giờ tôi phải vào cứu bạn tôi mặc kệ việc vi phạm quy định tôi nhất định phải vào trong đó mong ngài đừng cản tôi..

(Lê: tớ đã suy nghĩ rất nhiều về cách xưng hô này h.bữa coi phim điện ảnh mỹ thấy trong quân đội dù nam hay nữ đã là quân trưởng thì đều dc xưng là ngài lên bắt trước lun^^ h.nay mất điện c.ty cho về mượn dt mẹ post truyện cho m.n hết tháng này và tháng sau ms có dt mới T.T khóc ròng*)

Khác với không khí căng thẳng bên ngoài, bên trong là một mảng yên tĩnh chỉ nghe được tiếng thở hấp hối của một cô gái đang đứng trước cánh cửa của quỹ môn quan..

Ánh mắt Bảo Ngọc đã mờ dần, hơi thở dần rút khỏi cơ thể, gương mặt cô từ đỏ lại chuyển thành màu xanh, cô dường như sắp không thể cầm cự lâu hơn được nữa thì chợt trong đôi mắt mờ ảo của cô..

Xuất hiện một bóng người đang đứng đó nhìn cô, khoe miệng anh khẽ nhếch lên một nụ cười đẹp mê hồn, trong đôi mắt anh là sự cưng chiều mang đầy yêu thương..Là Hàn Phong là anh người đàn ông mà cô yêu..

Nhìn môi anh mấp máy như muốn nói gì đó với cô mà cô không thể nghe thấy,do bị ngạt thở lên tai cô đã ù ù không nghe rõ anh nói nhưng nhìn vào miệng anh cô có thể thấy anh nói:

-Cố lên Bảo bối!! Em là con mèo nhỏ kiên cường không dễ dàng chịu thất bại hay gục ngã là mèo nhỏ mà anh yêu thương nhất!!

Cô nở nụ cười trên gương mặt đầm lệ, hai bả vai khẽ run, bàn tay dơ lên cao muốn chạm tới anh mặc kệ việc cánh tay sắt thép đang siết chặt cổ cô để kết thúc sinh mạng của cô..

Nhưng anh đã biến mất,cổ họng cô tắc nghẹn không thể phát ra tiếng gọi anh xin anh đừng đi, chỉ có những hàng nước mắt cứ tuôn trào..

Phải!! Cô không thể chết ở đây, cô còn muốn sống để nhìn anh tỉnh lại, cô đã hứa sẽ yêu anh,ở bên anh suốt đời nếu cô chết Hàn Phong sẽ ra sao??.

Đầu óc đang ngưng hoạt động dường như có sức mạnh nào đó khiến nó phục hồi, trái tim đang thoi thóp đột nhiên đập mạnh, dòng máu trong cơ thể cô chảy mạnh như đang kêu gào đòi sự sống..

Cô nhớ một điều Hàn Phong và Elen đã đều nói đứng trước kẻ thù có khả năng giết chết mình thì phải tàn nhẫn, thủ đoạn phải ác độc hơn,

Nên biết rằng nếu chúng không chết thì mình sẽ chết, trong giờ khắc sinh tử thì chỉ có một câu:"Giết hoặc Chịu chết"!!

Các khớp tay chân dần cử động,cô không ra sức phản kháng mà khẽ nhắm mắt nín thở tay chân buông thõng xuống, tên sát thủ tưởng rằng đã giết được cô tay dần thả lỏng đưa về phía ngực muốn kiểm tra mạch tim của cô để xác định cô đã chết ..

Nhân cơ hội đó, một bàn tay của cô luồn vào thắt lưng rút con dao Hoa vô Huyết mà Elen đã tặng, tay còn lại dùng sức giữ chặt tay hấn nhanh như cắt cô dùng lực thật mạnh dón hấn vào bức tường đang trước chỉ một hai giây sau khi hấn định chống trả thì..

Một tiếng "Phập" vang lên, con dao sắc nhọn găm vào tim hấn vì lực đâm khá mạnh lên máu bắn ra phun lên gương mặt vô cảm của Bảo Ngọc,

trong đôi mắt cô chỉ có sự lạnh lùng đầy băng giá, không tia run sợ, thương tiếc mà là sự tàn độc chết chóc..

Máu đỏ tươi chảy trên gương mặt trắng nõn của cô khiến người ta không biết nên hình dung là ác ma hay thiên sứ..

Mọi người ở ngoài theo dõi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi khiến ai cũng kinh ngạc, Jacyi cũng có chút giật mình bà không nghĩ rằng một cô gái nhìn mảnh mai, yếu đuối lại có sức ạnh như thế con bé này chưa từng giết người,

chưa có nhiều thủ đoạn hay cách đưa con người vào chỗ chết mà con bé lại có thể làm được quả thật rất đáng nể..

Mia có chút kinh hãi nhưng chỉ 1 2 giây sau cô ta đã trở lại trạng thái bình thường, ánh mắt cay độc nhìn về phía màn hình camera khoé miệng khẽ cười,một nụ cười của sự xấu xa, ghen ghét..

Elen dù đã nhìn thấy cách giết người của Bảo Ngọc nhưng vẫn không làm giảm được sự lo lắng trong cô, tâm tình lo lắng khiến cô không thể đứng yên một chỗ, lấy vũ khí cô chạy vội đến khu nhà sắt..

Bên trong tên M-06 khi thấy đồng loại bị giết thì điên cuồng lao tới, Bảo Ngọc sờ tay vào túi áo trên người cô mặc một chiếc áo T-shirt màu trắng đã bị nhuộm bầm từ máu của tên M-07..

Bên ngoài mặc một chiếc áo da đen không có khoá,cô rút ra chiếc ám khí mà lúc trước thu được từ tên sát thủ tập kích, cô vẫn luôn mang theo nó bên người..

Miệng khẽ nhếch lên một nụ cười giảo hoạt, hấn phóng tới cô cũng lao tới khi sắp chạm trực diện với nhau hai chân cô khụy xuống uốn người phi ám khí,

cô tin ám khí phóng ra ở cự ly gần sẽ càng dễ trúng mục tiêu..

Nhưng cô đã quá khinh thường tên M-06 này, chỉ một giây khi ám khí chạm vào hấn xoay người dùng đế giày da đập khiến chiều ám khí bị lệnh phương hướng cắm vào góc cao trên tường..

Cùng lúc đó, màn hình camera bên ngoài cũng vụt tắt, có lẽ đã phá huỷ cái camera theo dõi bên trong khu nhà sắt, vài giây sau lại một tiếng nổ lớn vang lên làm mặt đất rung chuyển nhẹ..

Rồi chợt nghe tiếng "ầm" ầm!!" Vang lên, Elen chạy tới nơi thì nhìn thấy trước mặt mình là một lớp kim loại dày màu bạc, mọi người cũng lần lượt chạy đến nhìn cảnh tượng trước mắt khiến người ta phải há hốc miệng.

Cả khu nhà sắt giờ biến thành một quả cầu Kim loại bạc lớn, nó bao phủ toàn bộ xung quanh không có một kẽ hở để vào bên trong..Jacyi thở dài, bà không ngờ mọi chuyện đã trở lên nghiêm trọng như thế, bà lên tiếng giải thích:

- Camera trong phòng có chứa cơ mật là camera tổng nó kết nối tất cả các camera trong khu nhà sắt nếu nó bị phá huỷ thì tất cả các camera khác đều nổ .

thiết kế này là do ngài Gia Kiệt làm ra và cả hệ thống tự bảo vệ cũng sẽ được khởi động chính là lớp kim loại bạc này đây...

Trong vòng 10" nữa nếu không có người bên ngoài mở mặt mã của cửa hay người bên trong mở thì nó sẽ tự huỷ khu nhà sắt để bảo vệ dữ liệu cơ mật

cũng như giết chết những kẻ xâm nhập vào trong đó..

Ta đã không lường trước được sự việc sẽ tiến triển thành ra thế này, người thiết lập mật mã an toàn để mở cửa và ngưng chế độ tự hủy là ngài Gia Kiệt và Lão đại chúng ta,

cùng ngài Gia Huy, Tiêu Dật và một người thần bí ta không thể nói tên ngài ấy là người có quyền cao nhất được bọn họ phục tùng và bảo vệ..

Mà bây giờ ta cũng không thể gọi điện được cho các ngài ấy, tất cả đều khoá máy..

Elen không thể nào chấp nhận việc nhìn Bảo Ngọc sẽ phải chết trong đó, cô tiến lên định bấm để dò mật mã..

Thì nghe thấy tiếng quát lớn của chủ quán Jecy:

-không được bấm"! Nếu cô bấm sai dù chỉ một số nó sẽ tự động phá hủy chứ đừng nói là chờ đợi trong 10" tia hy vọng cuối cùng cũng sẽ biến mất..

Elen không kìm nén được cơn tức giận đá mạnh vào bức tường bằng kim loại bạc:

"Chỉ có 10" Bảo Ngọc làm sao có thể giết tên M-06 và dù có giết được đi chăng nữa thì cũng không có cách ra ngoài cũng không thể liên lạc để cảnh báo cô ấy!! Khốn kiếp thật..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: 25 Giây Cuối Cùng

Thời gian là một thứ đáng sợ nhiều người thường cảm thấy nó không hề quan trọng,

nhưng vào lúc nguy hiểm hay đối mặt với sinh tử thì chính thời gian là thứ quyết định.

"Nhanh hơn 1 giây hoặc chậm hơn 1 giây" cũng có thể thay đổi tình thế tuy nhiên bất cứ chuyện gì cũng không đoán trước được.

có thể thoát khỏi hiểm cảnh hay không là tùy theo tính toán của mỗi người..

Jacy cảm thấy những câu nói này của Thiếu Chủ từng nói với bà quả là không sai, chỉ mong con bé có thể sống sót trở ra vì nó là một đứa bé có tài.

Cũng lâu rồi chắc phải hơn 5 năm bà chưa được gặp lại Thiếu Chủ, ngày đó bà là một sát thủ chuyên nhận tiền giết kẻ ác

trong một lần thất thủ tưởng rằng sẽ bị giết thì Thiếu Chủ đã ra tay cứu và đưa về khu tập huấn này .

làm việc cho lão đại mafia để huấn luyện cho các nữ sát thủ thành chuyên nghiệp..

Cũng từ đó bà cảm thấy yêu thích việc huấn luyện này,

lâu lâu bà cũng gặp qua các thân tín của Thiếu Chủ

nhưng mà bà chẳng thấy Thiếu Chủ lần nào nữa..

Không khí hồi hộp và lo lắng thể hiện trên từng gương mặt của mỗi người,

Elen thì lo sợ sẽ phải chứng kiến cảnh Bảo Ngọc chết,

Các người khác thì lo lắng việc nếu khu nhà sát bị nổ với sức công phá lớn có khả năng bọn họ sẽ phải chết chung.

Còn đối với Mía gương mặt cô ta cũng làm ra vẻ lo lắng nhưng nếu quan sát kỹ thì thấy khoé miệng cô ta khẽ nhếch lên,

Ánh mắt độc ác hiện rõ tia giễu cợt như đứng xem một màn kịch hay đang diễn ra và trông chờ tiếng nổ hạ màn kết thúc vở kịch..

Bên ngoài là không khí ngột ngạt đến khó thở thì bên trong lại yên lặng, trầm tĩnh đến quỷ dị..

Xung quanh chỉ một màu đen, không một tiếng động nào phát ra ngoài tiếng lẹt xẹt của những cái camera và bóng đèn tu-lip đã cháy..

vì hệ thống camera phát nổ dòng điện nóng lên khiến các bóng đèn tu-lip cũng nổ theo

vì chúng không thuộc đèn chống nhiệt lượng tăng cao..

Bảo Ngọc thận trọng từng bước đi trong bóng tối, cơ thể linh hoạt di chuyển nhẹ nhàng..

Tên M-07 cách chỗ Bảo Ngọc cũng không bao xa nhưng ở trong bóng tối thì việc xác định,

một người đang đứng ở đâu là khá mong manh, cho nên hai người đều không hề biết đối phương ở rất gần.

Đôi chân đang di chuyển từ từ bỗng bàn chân của Bảo Ngọc khẽ chạm vào một mảnh thủy tinh của bóng đèn vỡ ra trong đầu cô chợt loé lên một ý tưởng..

Nghĩ là làm cô lùi lại một bước dơ chân dùng lực ở đầu mũi giày gần để nó đủ cứng để chống chọi với vật sắc nhọn nguy hiểm,

Một cước đá mạnh vào mảnh thủy tinh theo lực đẩy mảnh thủy tinh văng vào góc tường gây ra tiếng động..

Và dĩ nhiên tên M-07 đã trúng kế của Bảo Ngọc hấn lao tới đập vào bức tường một lực khá mạnh khiến nó rung chuyển..

Nhân cơ hội Bảo Ngọc lắng nghe liền xác định là góc bên phải lệch hướng 7 giờ kim đồng hồ cách khoảng 10m

Đã xác định được vị trí của hấn cô lao tới tung cước về phía hấn nhưng tên M-07 cũng không phải dạng vừa, chỉ một thoáng hấn đã né được và phản lại đòn tấn công của cô.

(Lê:Vân Anh Hoang bạn có thể vào face tìm ntk tên Mê Lê là ntk face của mình trên Face chỉ có 1 tên Mê Lê(tên độc ý)duy nhất ^^ cảm ơn bạn và mọi người bên Ss đã ủng hộ nhà Lê ráng đợi 2 tuần nữa Lê sẽ mua đt lúc đó 1tuần/3c cho m.n đọc^^)

Bảo Ngọc vội xoay người né, chân tên M-07 lại đập vào bức tường vì hai lần đều dùng lực mạnh khiến bức tường nứt rạn mà chính vì thế lại giúp căn phòng sáng lên..

Có khả năng bên cạnh phòng cơ mật là một phòng có chứa kim loại fix-t nó là kim loại phản chiếu ánh sáng

tựa giống như một hộp hình vuông mặt trên mặt dưới phản chiếu cho hai mặt ngang song song

Loại kim loại này chỉ có tác dụng trong bóng tối còn khi gặp ánh sáng của mặt trời thì nó hoàn toàn vô tác dụng..

Cô chỉ nghe Hàn Phong từng giải thích còn nguyên lí sâu xa về kim loại fix-t thì cô chịu..

Có được chút ánh sáng khiến tên M-07 càng điên cuồng hơn, hấn giống như một con hổ nhào tới muốn xé xác cô..

Bảo Ngọc chặt vật chống lại đòn tấn công của hấn, nếu cứ chống cự kiểu so tài sức chịu đựng và lãnh đòn thì một đứa con gái như cô không trụ được bao lâu..

Khi cô ngẩng đầu, khuỷu chân uốn người thấp xuống để tránh một cú đâm của tên M-07 chợt thấy trần nhà có thanh sắt nổi dài giống một cây xà ngang..

Đại não xec qua một tia sáng, đôi mắt cô trở lên sắc lạnh, khoé miệng cong lên một nụ cười của tử thần,

cô xoay người né đòn lẩn vào một góc tường tối ánh sáng từ những khe nhỏ không thể chiếu sáng tới các góc tường..

Cầm con dao Hoa Vô Huyết cô ngậm chặt lưỡi dao vào trong miệng mũi máu tươi tanh nồng cũng không làm cô thay đổi sắc mặt..

Có lẽ cô đã vượt qua những thử sợ hãi và chán ghét của người thường trong đầu cô bây giờ chỉ có một ý niệm duy nhất là giết chết kẻ thù..

Bảo Ngọc biết hành động này phải nhanh và dứt khoát chỉ cần cô trượt tay hoặc không với tới thanh sắt thì cô sẽ phải chết dưới tay tên sát thủ M-07.

Không còn nhiều thời gian suy nghĩ cô phải liều chết một phen, nắm chặt hai bàn tay chân cô đập mạnh vào tường lấy đà rướn người lên cao..

May mắn là cô đã chụp được thanh sắt, hai bàn tay cô nắm chặt hai chân cũng đu lên mấp vào lỗ hổng bên trên thanh sắt,

Cùng lúc đó tên M-07 nghe tiếng động cũng chạy lao tới trước bức tường Bảo Ngọc chỉ chờ mỗi cơ hội đó..

Khi hấn đang đứng quan sát tìm kiếm thì cô buông thông hai tay đu người xuống hai chân bám chặt vào thanh sắt,

Hấn vừa ngẩng đầu lên,Bảo Ngọc mỉm cười nhả con dao và chỉ một giây sau đó cô đã chụp lấy con dao cắt ngang cổ tên sát thủ M-07..

Hành động nhanh lẹ, quá trình chỉ diễn ra trong 2-3 giây khiến người khác phải kinh hãi..

Tên M-07 mắt tròn tròn, tay ôm lấy cổ ngăn máu phun ra nhưng đã cắt đứt cuống họng thì máu sẽ phun rất nhanh vài giây sau đó hấn đã tắt thở..

Bảo Ngọc nhảy xuống đất, cả người mệt như không còn sức nhưng cô cảm thấy lòng ruột nóng ran như có ai đó đang thúc dục cô mau rời khỏi nơi đây..

Cô hít thở lấy lại tinh thần, chạy ra khỏi phòng cơ mật, cô thấy rất kì quái lúc vào thì bầy dày đặc lúc chạy ra sao lại dễ dàng như vậy..

Bảo Ngọc đã không hề biết rằng khi cơ quan tự huỷ hoạt động thì toàn bộ các chức năng bầy trong khu nhà sắt đều bị vô hiệu hoá.

Cô chạy ra đứng trước một cánh cửa lớn với một lớp kim loại bạc, khi xoay qua nhìn xung quanh thì cũng là lớp kim loại bạc..

Cô rối cuộc vẫn không thể hiểu chuyện quái quỷ gì đang diễn ra nữa, quan sát một hồi nhìn về bên cạnh cánh cửa có một bảng điện tử..

Trên màn hình nhấp nháy hiện lên chữ:"còn lại 1phút25" nữa sẽ thực hiện chế độ tự huỷ"..

Bảo Ngọc giật mình đầu óc ong ong như có đàn ong vò vẽ kêu lên trong đầu:"chế độ tự huỷ,..thời gian còn lại 1p25" u"!!

Cô mệt mỏi ôm đầu gục xuống, cơ thể cô dường như đã không còn hơi sức nhưng tâm trí cô nó dường như chưa muốn đầu hàng chấp nhận số phận..

Đại não hoạt động như đang lục tìm trong trí nhớ chợt cô đứng bật dậy nhìn kỹ bảng điện tử thật không ngờ nó giống như cái Gia Kiệt đã cho cô xem.

Cậu ta có nói:bảng điện tử giải mã này gồm có ba loại mật mã chia làm ba cửa,

Thứ nhất là gồm 5 chữ cái, thứ hai gồm 7 chữ số, thứ 3 gồm 5 chữ 5 số bấm sai một chữ thì nó tự động phát nổ..

Thời gian chỉ còn lại 1p, Bảo Ngọc bám theo những gì Gia Kiệt làm cửa thứ nhất mật khẩu:K-W-B-L-B

Đây là viết tắt của tập đoàn King-Word và công ty sản xuất vũ khí Black-Bird..

Có lẽ mật khẩu lần một khá đơn giản nhưng rất ít người đoán được vì có những người luôn cho rằng,

họ tài giỏi nên cách nghĩ của họ là những thứ khó đoán chứ không phải là đơn giản vì thế nên họ không thể tìm được đáp án của cửa một và chịu chết..

Cửa thứ hai mật khẩu là:11-8-1967 là ngày mà bọn họ đã cùng nhau nhuộm đỏ đại bản doanh Mafia giết chết những tên ác nhân khiến máu chảy hoà tan với nước mưa lạnh giá..

Bảo Ngọc đã ngồi nghe Gia Kiệt kể và điền mật khẩu vào máy nhưng đến cửa thứ ba vì Hàn Phong gọi lên cô đã bỏ dở rồi cũng quên không hỏi lại cậu ấy..

Bây giờ cô phải làm sao?? Làm sao đây??thời gian chỉ còn lại 25giây nữa thôi...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chôn Vùi Hay Thoát Hiểm

Bảo Ngọc cố gắng chấn áp sự sợ hãi trong lòng và run rẩy của cơ thể, lúc này cô phải thật bình tĩnh..

Hít một hơi dài lấy lại tinh thần, 25 giây là thời gian quá ít phải suy nghĩ thật nhanh cô không thể chờ chết trong đây được..

Dù gì cũng đã đứng trước tử thần 2 lần rồi thêm lần thứ 3 thì cũng chẳng nhằm nhò gì..

Cô cảm thấy Hàn Phong, Liệt Diễm, Tiêu Dật và Gia Huy,Gia Kiệt cùng với Lãnh Ngao đều có một mối liên kết với nhau..

Tuy nhìn bề ngoài tính cách mỗi người khác nhau, cũng chẳng ai thể hiện cảm xúc..

nhưng cô biết họ có thứ tình cảm vượt qua cả dòng máu ruột thịt..

Họ vào sinh ra tử cùng nhau, chiến đấu và dùng mạng sống để bảo vệ nhau..

Cô ở bên cạnh Hàn Phong một thời gian chưa lâu nhưng tiếp xúc qua những người bên cạnh anh,

Cô đã hiểu rõ hơn về mỗi người và biết rằng họ rất sùng bái và kính trọng anh..

Hàn Phong bình thường nhìn anh có vẻ lạnh lùng với anh em Gia Huy,Gia Kiệt và 3 người kia,

nhưng cô biết sâu trong lòng anh vẫn luôn quan tâm xem họ như gia đình của mình..

Càng ở bên cạnh anh lâu, biết thêm nhiều điều thuộc về anh cô lại càng yêu anh hơn và cũng yêu quý những người bên cạnh anh..

Tình yêu là thứ kì diệu, nhiều lúc cô nghĩ mình đang mơ một giấc mơ đẹp..

Cô thật sự không ngờ mình sẽ yêu anh chỉ trong vào ngày, cô đã từng nghĩ là có thể do chưa yêu ai,

chưa va chạm với tình yêu lên dễ động lòng..

Nhưng ý nghĩ đó nhanh chóng biến mất khi cô dùng thân đỡ đạn cho anh, làm nũng với anh..

, vui vẻ cười đùa cho anh chăm sóc lúc bị thương thì lúc đó cô mới hiểu rằng cô đã yêu anh .

Cô không quan tâm việc anh và cô ai yêu đối phương nhiều hơn hay là yêu quá nhanh..

Cô tin thời gian sẽ chứng minh tình yêu của hai người.

Cho nên cô phải ra khỏi nơi đây..

cô muốn hoàn thành khoá huấn luyện để đi gặp anh,

Muốn nhìn thấy anh tỉnh lại..cô nhớ nhớ anh rất nhiều..

Nước mắt tí tách rơi, bàn tay run run khẽ bấm chữ trên bảng điện tử: P-D-N-D-K-H

Cô nhớ không lầm thì Tiêu Dật từng đọc thứ tự bậc của cả sáu người họ,

Cho những thuộc hạ thân tín của Liệt Diễm lúc chuẩn bị đi tới hang ổ của tên trùm ma túy Jeand..

Để các thuộc hạ mafia hiểu rõ ai là người đứng đầu và có quyền ra lệnh cho mọi hành động..

Tuy đoán vậy nhưng cô không thể chắc chắn là sẽ đúng, bấm một chữ là cô lại cảm thấy có một tảng đè xuống vai..

Đến khi bấm hết 6 chữ mà không hề có dấu hiệu phát nổ cô mới thở hắt ra một hơi tắc nghẽn trong cổ họng..

Nhưng mọi chuyện đâu dễ dàng kết thúc như vậy, bảng điện tử nhấp nháy còn lại 15 giây..

Bảo Ngọc dường như moi hết não ra để tìm xem có ai đã từng nhắc cho cô nghe về những việc có liên quan tới số không??

Nhưng dù có cố nhớ thì cũng là vô vọng bởi vì cô ít khi hỏi đến chuyện làm ăn và kinh doanh của Hàn Phong chỉ khi anh kể hoặc bọn Tiêu Dật nói thì cô lắng nghe thôi..

Bên ngoài Elen đã không thể chờ đợi thêm được khi đồng hồ đã chỉ còn 11 giây..

Cô cảm hai chiếc đồng hồ cỡ lớn hơn so với loại đồng hồ mà thuộc hạ của Hàn Phong dùng dùng khi phá cửa sắt nhà kho..

(Nếu ai ko nhớ có thể xem lại chương 11^^)

Đặt ở hai bên góc cánh cửa lớn phủ lớp kim loại bạc, chiếc đồng hồ này có chức năng phát nổ sau 8 giây, phạm vi ảnh hưởng là 100m..

nhưng nó có đặc điểm là toàn bộ sức nổ đều dội về phía trước những người ở đằng sau đều sẽ không bị thương dù chỉ một chút..

Bảo Ngọc nhắm mắt lại,tim cô đập loạn xạ nó không còn theo nhịp điệu nữa..đây là giây phút quyết định mạng sống của cô.

Đồng hồ trên bảng điện tử bắt đầu đếm ngược 10 giây..

Tít..-2

8giây-7

...6giây-1

Tít..tít..3giây..-1

Bùm..ùm..ùm!!!"

Chương 60: Thủ Đoạn Cuối Cùng

Tiếng nổ lớn vang lên làm mặt đất chấn động, người người đứng nhìn ngọn lửa từ vụ nổ bốc cháy cao dữ dội..

Chứng kiến cảnh tượng trước mặt không khác gì một ngọn núi lửa đang phun trào,

Ảnh hưởng diện rộng của nó chỉ có 100m nhưng sức công phá của một quả bom đồng hồ lên tới 50m/1s.

Cùng lúc đó, Bảo Ngọc cũng bấm xong số cuối cùng, một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán cô chảy xuống, giây phút sinh tử đã đến..

Cô nhắm mắt siết chặt lòng bàn tay lại chờ đợi sự quyết định của vận mệnh..3s-Tít...2s-Tít..1s...tít tít tít..!!

Ầm..ầm mặt đất lại một lần nữa rung chuyển nhưng điều khiến tất cả mọi người ở đây ngạc nhiên và sợ hãi đó chính là những lớp kim loại bạc đều dần dần biến mất..

Khu nhà sắt dần hiện ra, ngọn lửa đã cháy chậm lại và cánh cổng sắt lớn từ từ mở ra..

Lửa vẫn cháy ở hai bên cánh cửa, làn khói trắng bay mù mịt khiến cho mọi thứ bên trong mờ ảo, một cô gái với mái tóc xoã dài, vóc dáng cuốn hút bước ra..

Trên tay cô một bên là con dao dính đầy máu tươi chưa khô hẳn, một bên là khẩu súng bạc fx-8 là khẩu súng mà Hàn Phong đã đưa cho cô..

Gương mặt Bảo Ngọc lạnh lùng với đầy vết máu khô, ánh mắt cô là sự hiện diện của ác ma..

Quần áo khắp người dính đầy máu tươi nhưng điều đó lại không hề dơ bẩn mà tạo nên vẻ đẹp quyến rũ của sự chết chóc..

Khi nhìn thấy rõ người đứng ở đó là Bảo Ngọc thì Elen vội vàng chạy tới ôm chặt lấy cô, từ sâu trong đôi mắt là sự vui mừng không thể tả..

Elen thấy trên cánh tay Bảo Ngọc có nhiều vết xước, toạc da ứa đọng máu thì cảm thấy thương xót, các vết thương dường như có dấu hiệu nhiễm trùng,

Elen liền đi ra xin chủ quán Jecyi đưa cô về trước để bôi thuốc cho mau lành vết thương không để lại sẹo..

Khi lướt ngang qua Mía, Bảo Ngọc khẽ liếc nhìn xem phản ứng của cô ta như thế nào sau khi mọi việc đã xảy ra..

Cô biết rất rõ người hại cô là cô ta nhưng hiện giờ không có bằng chứng xác thực nếu nói ra có thể cô ta sẽ chối cãi nhưng cô thật sự không hiểu??

Cô mới gặp Mía lần đầu không làm gì đắc tội tới cô ta tại sao cô ta lại muốn dồn cô vào chỗ chết và lấy mạng cô chứ??

Bảo Ngọc cứ chìm đắm với những suy nghĩ khó lý giải trong đầu chợt cảm thấy cánh tay có chút đau rát cô liền giật tay lại.

Elen đóng nắp chai oxy-G dùng để sát trùng vết thương rồi kéo tay Bảo Ngọc lại thoa thuốc và quấn vải băng bó..

Làm xong Elen bắt đầu hỏi chuyện đã xảy ra trong nhà kho sau khi chiếc camera tổng bị phát nổ..

Bảo Ngọc không hề che giấu mà kể hết lại cho Elen nghe từ việc giết M-06, giải mật mã cho đến mối nghi ngờ về Mía và khẩu súng fx-8 không có một viên đạn nào..

Elen cũng thật không thể nào ngờ tới Mía lại chính là người chủ mưu hại Bảo Ngọc, bình thường cô ấy khá hoà đồng tuy không hay cười nhưng nhìn cô ấy không đến nỗi xấu xa như vậy..

Bảo Ngọc lắc đầu nhẹ cười theo cô nghĩ thì có thể Mía đã dùng bề ngoài để che dấu tâm địa độc ác bên trong của chính mình..

Elen kéo nhẹ Bảo Ngọc nằm xuống giường cười nói:

-Cả ngày nay đã chiến đấu mệt mỏi rồi mau ngủ đi đừng suy nghĩ nhiều nữa làm gì??

Nếu cô ta là người đứng sau tất cả thì sẽ sớm lộ ra cái đuôi cáo mà thôi..

Sáng sớm ngày hôm sau, Elen đưa Bảo Ngọc vào khu thí nghiệm và chế tạo vũ khí..

Sau khi mặc đồ bảo hộ Elen đem thắc mắc giấu trong lòng nói với Bảo Ngọc:

-Tôi đã nghe chủ quán Jecyi nói là chỉ có Lão đại Liệt Diễm và 5 người nữa biết được mật mã mở cửa khu nhà sắt.

Tôi và chủ quán đều nghĩ là Lão Đại nói cho cô biết? Có phải đúng như suy nghĩ của chúng tôi không??

Bảo Ngọc mỉm cười lắc đầu, cô nhìn về một khoảng hư không nhẹ nói:

-Là 1 trong số 5 người ngoài Liệt Diễm đã chỉ tôi biết mật mã cửa số một, cửa số 2 thì nhờ có câu truyện của Liệt Diễm tôi đã tự tìm ra mật mã, cửa số chính là nhờ..

Nói đến đây Bảo Ngọc chợt dừng lại một lúc rồi như hồi tưởng lại một chút quá khứ..

Trong phòng khách, trên chiếc ghế sofa cao cấp một cô gái có gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn ngồi trên đùi người đàn ông vừa nhai trái cây vừa xem phim..

(Lê: tớ đi làm lên post truyện sẽ ko thể nhah dc.. từ tuần sau 1 tuần tớ sẽ post 2→3 chương tùy thuộc vào sức khỏe vì viết ban đêm hay ngủ quên lắm ^^ thanks vì đã ủng hộ nhớ Like và G+ cho tớ nhé)

Một chàng trai có vẻ ngoài tuấn tú, khí chất cao quý, sức quyến rũ cuốn hút và từng cử chỉ khiến phụ nữ mê say.

nhưng toàn bộ tâm tư và ánh mắt anh chỉ dành trọn cho người con gái trong lòng..

Đang xem phim cô gái chợt lên tiếng hỏi chàng trai:

-"Phong!! hai anh chàng nam phụ trong phim thật trung thành với nhân vật chính..

Họ chọn hy sinh tính mạng để bảo vệ anh ta!! Em nghĩ ngoài chắc không có ai làm như vậy đâu nhỉ??"

Bàn tay vuốt tóc cô chợt dừng lại một vài giây anh cất giọng chứa đầy sự cung chiêu:

-Có đấy!! Mèo nhỏ!!

Đề anh kể cho em nghe một câu chuyện!!

Có một người đàn ông lạnh lùng thần bí, trong cả hai giới Hắc-Bạch đạo người ta đều kính nể anh gọi anh ta là Thiếu Chủ..

Trong Bạch đạo những người có gia thế, quyền lực đều gọi là Lão gia, Thiếu gia, Giới Hắc đạo thì gọi là Lão đại và Chủ nhân tùy thuộc vào bang phái lớn nhỏ..

Điều đặc biệt là người đàn ông thần bí ấy lại không thuộc hai giới đó mà người ta lại gọi như vậy bởi vì trong một cuộc chiến đẫm máu xảy ra.

Những ông trùm bạch đạo lẫn hắc đều mắc bẫy của một bang phái mới thành lập bọn chúng đã bày kế một bên giả danh người của bạch đạo và hắc đạo để mời những vị đứng đầu thuộc hai bên đến dự yến tiệc..

Mà từ xưa đến nay hai giới Hắc-Bạch đều không quan hệ hay liên lạc với nhau vì thế bọn chúng lợi dụng điểm yếu này để lên kế hoạch tiêu diệt cả hai thế lực mạnh này để trở thành bá chủ của cả hai giới..

Lúc đó người đàn ông thần bí sau khi giao dịch một cuộc buôn bán vũ khí với ông trùm một bang lớn..

Ông ta đã rủ anh ta cùng tham dự bữa tiệc ông ta được mời, vì cũng đã hợp tác vài lần lên người đàn ông thần bí đã không từ chối..

Anh ta cùng 5 người anh em thân cận và 2 thuộc hạ đi đến bữa tiệc theo sự dẫn đường của ông trùm đó..

Khi đến nơi, bữa tiệc đã bắt đầu một bữa tiệc Hồng Môn Yến mà những người trong hai giới Hắc-Bạch dù trải qua nhiều năm họ cũng không muốn nhớ lại..

Khi hán vừa dơ khẩu súng lên hướng nòng súng về phía ông trùm thì người đàn ông thần bí đã dùng tay đẩy chiếc bàn nằm nghiêng làm lá chắn đỡ đạn bắn,

Tiếng động lớn vang lên, chén bát đĩa bằng thủy tinh cao cấp rơi vỡ trên đất tạo nên một mớ hỗn độn giữa thức ăn cùng những mảnh thủy tinh vỡ..

Khi biết một tên đã hành động thất bại những tên sát thủ giả làm bồi bàn và nấp trong bóng tối đều xuất hiện, chúng rút súng đồng loạt tấn công những ông trùm ngồi ở các bàn khác nhau..

Cùng lúc đó, 5 người anh em thân cận của anh cũng rút súng bắn trả.. những tên thuộc hạ của các ông trùm của cả hai giới Hắc-Bạch đều rút súng bảo vệ chủ nhân của mình.

Trận chiến súng đạn kịch liệt, âm thanh tiếng súng vang vọng bên tai, như một bản nhạc đang đón chào mọi người đi theo lời mời của tử thần.

Rồi từng người từng người một ngã xuống, vỏ đạn rải rác khắp nơi, máu nhuộm đỏ nền gạch men màu gốm cao cấp xa hoa, mùi tanh nồng của máu sống vào mũi khiến cho người ta có cảm giác buồn nôn..

Sau khi giết chết hết những tên sát thủ người sống sót chỉ còn đám người đàn ông thần bí và các ông trùm cùng một số thuộc hạ khoảng 7-8 tên giỏi là không chết.

Bởi vì đa phần những thuộc hạ mà các ông trùm mang theo đều hy sinh mạng sống để cứu lấy chủ nhân của mình..

Mọi người còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm hai thuộc hạ A tam và A chính vội vàng chạy ra hét lớn:

- "Mau chạy ra ngoài!! Cả toà nhà này đều đã gắn bom khắp nơi chỉ còn 1 phút nữa thôi sẽ phát nổ".

Tất cả những ông trùm ở đây sau khi nghe thấy lời của hai người vừa nói thì đều hoảng loạn điên cuồng lao ra phía cửa toà nhà nhưng vì toà nhà này được thiết kế rất đặc biệt đó là khi có đạn bắn tất cả cửa kiếng xung quanh toà nhà đều tự động thay đổi thành kiếng cường lực.

Không những thế cửa chính lối ra của toàn nhà sẽ tự động đóng lại thiết lập chế độ mã khoá bảo mật an toàn..

Nhìn cánh cửa lớn đóng chặt không tài nào đẩy ra được đám ông trùm chìm trong tuyệt vọng sẽ phải chôn thân nơi đây..

Bỗng một trong năm anh em thân cận anh ta tên là Gia Kiệt lạnh lùng bước tới ánh mắt sắc lạnh mang vẻ u tối, các ông trùm liền tránh sang hai bên.

Gia Kiệt là một hacker có tài đứng thứ nhì trên thế giới điều này là một bí mật, ngoài ta anh là siêu cao thủ trong việc lập trình các mã khoá, mạng lưới bảo mật của máy tính cũng như bảng điện tử..

Đã là một nhà tạo ra nó thì đối với cách phá giải nó là chuyện dễ dàng.

Anh cúi xuống nhìn kỹ bảng điện tử, nhìn những con số nhấp nháy anh khẽ nhếch khoé miệng bàn tay chạm vào các chữ cái trên màn hình:

- "J-E-K-4-F"

Mã khoá này thuộc loại đơn giản anh đã nhìn thấy rất nhiều không cần anh ra tay cho dù chỉ là một tên giỏi về máy tính cũng tự giải được những ông trùm kia đúng là thật vô dụng..

Khi mọi người vừa bước ra khỏi cửa, A tam và A Chính là người đi sau cuối cùng thì bên trong có vài tiếng bước chân và tiếng gầm rú đầy tức giận của một người đàn ông:

- Lũ khốn kiếp!! tụi bây đã phá hỏng kế hoạch của ta còn giết hết huynh đệ thuộc hạ của ta, ta sẽ cho tất cả cùng xuống mồ trả thù cho anh em ta!!

Đằng xa một tên mặt mày hung tợn, đôi mắt ánh lên màu đỏ của máu đang tiến về phía này, trên tay hắn cầm khẩu súng dài loại JK-A4 một loại súng có băng đạn dài một lần bắn ra khoảng 20-30 viên đạn, một băng bắn được bốn lần..

A tam và A chính chưa kịp bước chân ra khỏi cửa đã thấy hắn dơ súng lên rê đạn bắn, những viên đạn xé gió lao tới như hàng ngàn mũi tên dưới tình huống nguy cấp, hai người vội kéo cửa vào đứng lại bên trong vì cửa này là cửa cường lực đạn bắn không xuyên thấu được..

Trước khi cánh cửa đóng kín, hai người đứng cúi đầu chào vĩnh biệt cất giọng nói:

- Chủ tử người đã cho chúng tôi sinh mạng bây giờ chúng tôi sẽ dùng sinh mạng này để bảo vệ người! "chết không hối tiếc"!!

Và như thế cánh cửa đã đóng kín, bên ngoài 5 người đàn ông giữ chặt người đàn ông thần bí ngăn cản không cho anh lao vào, bọn họ quyết không làm uổng phí sự hy sinh của hai thuộc hạ trung thành kia..

Trên cánh cửa thủy tinh cường lực trong suốt dần dần bị nhuộm đỏ bởi máu của hai người đứng trong đó, tên đứng đầu chủ mưu vẫn điên cuồng rê đạn vào người A tam và A chính dù họ đã chết, máu bắn tung toé lên trên người hắn càng làm hắn thích thú điên loạn..

Hắn cất tiếng cười như một con quỷ đang thoả mãn cơn khát..

Rồi chợt một tiếng nổ lớn vang lên: Bùm!! Âm Ầm mọi người lấy tay che người mình để tránh bị thương, khi tiếng nổ chấm dứt ngẩng đầu lên nhìn..

Một toà nhà lớn sụp đổ, ngọn lửa thiêu đốt trong tiếng gào thét của hắn, màu lửa đỏ thật đẹp hoà quện với mùi máu tanh với những xác chết bên trong, một cảnh tượng khiến người ta run sợ, lạnh sống lưng..

Sau vụ việc đó giới Hắc-Bạch đạo đều biết ơn người thần bí và họ thống nhất với nhau gọi anh là Thiếu Chủ (Thiếu:biểu thị Bạch đạo-Chủ:biểu thị Hắc đạo) và sau này bất kể là việc gì anh muốn bọn họ giúp thì nhất định sẽ không một ai trong 2 giới từ chối..[vì thế sau này chị nữ chính nhà ta mới bị tóm vì đi quấy mà ở đâu thì chờ nhé^^ Ngoại truyện]

(Lê: chờ lâu hã m.n xin lỗi nhé!! Nhưng cũng hiểu cho Lê một chút Lê còn phải đi làm kiếm tiền đâu thể ở nhà s.tác truyện mà có tiền dc thông cảm nhá các

bạn bên Sstruyện. Truyện Lê s.tác tuyệt đối sẽ không bỏ dở giữa chừng topic chính lê post bài là diễn đàn lê quý đôn ai muốn đọc ngay khi lê post bài lên thì qua bên đây còn bên sstruyện cập nhật sau khoảng 1/2 ngày ms có cho mn đọc!!)

Và kể từ đó những ai đi theo người đàn ông thần bí bất kể là địa vị cao hay thấp tới ngày 7-11 đều phải tới nghĩa trang thuộc quyền sở hữu của anh ta để viếng thăm, quỳ tưởng niệm 10 phút cho hai người thuộc hạ trung thành ấy..

Nghĩa trang là một hòn đảo nhỏ ở Malaysia diện tích 400000x100m² (e chém ạ chứ e ko biết nó =nhiều :P ờ mà quên mất truyện ngôn tình là hư cấu mà..) nơi chôn cất những thuộc hạ tử nạn trong các trận chiến..

Bảo Ngọc mím môi ngẩng đầu khi nghe Hàn Phong ngưng không kể nữa, cô thấy gương mặt anh dù vẫn lạnh lùng nhưng đôi mắt có chứa đựng vài tia thương cảm nỗi căm hận khôn xiết,

Đôi bàn tay nhỏ nhắn, trắng nõn nhẹ áp lên má anh, cánh môi đỏ hồng thơm nhẹ lên môi anh, cô mỉm cười dịu dàng nhìn ánh mắt có chút kinh ngạc của anh nói:

-Anh đừng buồn!! Vì Hàn Phong của em rất tốt, rất bản lĩnh cho nên mới có thuộc hạ chịu hy sinh mạng sống vì anh mà không hề hối tiếc..có những thuộc hạ đáng quý như vậy khiến em phải khâm phục..

Nếu như anh còn thấy thương tiếc cảm thấy không vui thì em đi làm bánh mứt hình nụ cười cho anh nhé!!

Hàn Phong cất lên một nụ cười gian tà anh cất giọng đầy vẻ yêu nghiệt:

-anh không thể chờ!! thay vì ăn bánh mứt dâu hình nụ cười thì ăn em có vẻ ngon miệng hơn đấy..

Bảo Ngọc sau khi nghe anh nói thì bước chân dần dần lùi lại bỏ chạy tìm đường trốn thoát..

Nhưng Hàn Phong đã nhanh tay hơn bước tới bế bổng cô lên cười nói:

-"Bảo bối!! em muốn trốn sao?? không dễ thế đâu!!

Nói rồi anh bước nhanh lên cầu thang, Bảo Ngọc giãy dụa miệng la lớn:

Hàn Phong!"anh là đại.. đại sắc lang!! Mau bỏ em xuống..a..a..um!!

Vì để tránh bị tổn thương lỗ tai bởi tiếng la hét của ai đó anh cúi đầu phủ lên đôi môi cô nuốt hết những tiếng la trong miệng khiến cô im lặng xấu hổ, hai má hồng hồng, mặt đỏ y hệt như trái cà chua chín rục vào ngực anh..

Anh mỉm cười nhìn cô dịu dàng trầm suy nghĩ:"Mèo nhỏ!! em thật rất đáng yêu khiến người khác chỉ muốn cắn một cái!! Liên bước nhanh vào phòng đóng cửa lại.

Elen tiến đến vỗ vỗ vai khiến cô giật mình quay người lại thấy cô ấy nhíu mày nhìn cô cất giọng hỏi:

-Bảo Ngọc!! cô không sao chứ?? Cô bị gì mà nãy giờ đứng thần thờ ở đây vậy

Cô lắc đầu tỏ ý mình không sao!! Nếu không elen sẽ lại lo lắng cô bị đau vì những vết thương chưa lành hẳn..

Elen gật đầu dẫn cô qua một chiếc bàn mặt kính dài trên đó để rất nhiều vũ khí bằng kim loại và mảnh kim loại lớn với nhiều loại khác nhau:

-Đây là những mảnh kim loại khác nhau dùng để chế tạo vũ khí, còn có những vũ khí mới được chế tạo có thể chọn một thứ hoặc tự làm ra vũ khí để sử dụng.

Bảo Ngọc nhìn những thứ vũ khí ở trên bàn cô đều không muốn lấy vì cô đã có Hoa Vô Huyết của elen đã tặng..bây giờ cô muốn tự mình chế tạo thứ vũ khí cho bản thân cô..

Một vũ khí phải khác biệt với tất cả các loại vũ khí, phải vừa đẹp tạo ra sức cuốn hút và quyến rũ nhưng lại sắc bén như gai nhọn đâm thẳng vào tim kẻ địch..

Gai..u...quyến rũ..chợt một ý tưởng loé lên trong đầu Bảo Ngọc cô lên tiếng:

-Elen!! ở đây có mảnh kim loại bạc giống với kim loại ở khu nhà sắt không?? Tôi muốn dùng nó để chế tạo vũ khí..

Elen nghe Bảo Ngọc nói thì suy nghĩ một hồi rồi gật đầu đi về phía một dãy tủ kính lấy ra một mảnh kim loại đặt lên trên bàn chỗ cô đứng nhẹ nói:

-Đây là mảnh cuối cùng, kim loại bạc này rất hiếm nó khác xa với các kim loại bạc khác, cấu tạo nguyên tính trong nó rất phức tạp nhưng nó là loại cực tốt đấy.

Bảo Ngọc mỉm cười gật đầu hiểu ý trong lời nói của elen, cô bắt đầu làm công việc của mình..thời gian tích..tắc..trôi qua..1 giờ..2 giờ..3 giờ năm tiếng đồng hồ cô mới làm xong..

Trên bàn một bông hoa hồng có màu bạc trông rất đẹp mắt nhưng nhìn bề ngoài nó không giống một loại vũ khí chẳng có điểm gì đặc biệt nhìn giống đồ trang trí hơn.

Ngắm đi ngắm lại bông hoa hồng bạc trên bàn cô rất vui thích muốn sử dụng nó ngay, tâm trạng đang rất phấn khởi.

Elen bước tới đưa cho cô một đôi bông tai màu tím và nói:

-Đây tặng cho cô"!!

là hoa tai tôi tự nghiên cứu thiết kế ra trong 2 năm mới hoàn thành xong cách đây mấy hôm,nó có chức năng liên lạc,phát hiện được sóng từ của bom trong phạm vi 100m ngoài ra nó là thiết nghe lén và thu âm rất chuẩn sáng, âm thanh cách khoảng 500m nó cũng thu được..

Tôi thiết kế hai đôi để dự phòng nếu hoa tai đỏ của tôi bị mất nhưng khi cô bị nhốt trong khu nhà sắt tôi đã rất lo lắng mà không có cách nào liên lạc được với cô để tránh cho sự việc này tiếp diễn lần nữa lên cô hãy đeo nó đi..

Bảo Ngọc thật sự rất cảm động, tuy quen biết nhau chưa đầy một tháng nhưng cảm nhận được từ elen sự chân thành, quan tâm tới cô điều đó làm cô thấy hạnh phúc, cô ôm chầm lấy elen miệng cười vui vẻ:

-"cám ơn cô"!Thật tốt khi có cô làm bạn..

Elen cũng khẽ nở nụ cười rồi chợt tay cô bị Bảo Ngọc kéo chạy ra khỏi phòng thí nghiệm đi về phía khu rừng, khi vào trong rừng đến chỗ có nhiều gốc cây mới dừng lại..

Thở ra một hơi dài,Bảo Ngọc cười dơ ra bông hồng nói:

-Tôi sẽ thử nghiệm vũ khí vừa chế tạo tại đây"!cô xem nhé"!

Bảo Ngọc còn chưa dứt câu từ trên các cây cao những tên sát thủ nhảy xuống vây quanh hai người,Elen nhìn hết một lượt chợt cô thốt lên kinh ngạc khi nhìn thấy hai tên đứng cuối cùng trong mười tên đứng xung quanh:

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Bạch Mao

Bảo Ngọc nghe Elen nói thì không hiểu là cô ấy đang nói gì nhưng nghe qua giọng của elen thì những tên sát thủ ở đây đều không thuộc dạng thường.

Khi Bảo Ngọc còn đang suy nghĩ thì Elly lại lên tiếng giải thích:

-S01,S02 là những tên sát thủ nguy hiểm nhất trong khu tập huấn,

đa phần chúng bị nhốt trong phòng kín chỉ dùng để làm vật thí nghiệm..

Bọn chúng được bắt về từ Park, một thành phố nhỏ của nước Autraslia..

Bởi bọn chúng được thuê từ một tay trùm chuyên cướp các lô vũ khí của những người có giao dịch bên lãnh địa nước Autraslia..

Hai tên này có biệt hiệu là Song Sát có tiếng trong giới sát thủ bên Autraslia..

Bàn tay chúng đã nhuộm đầy máu tươi của biết bao nhiêu mạng người..

Bọn chúng được lão đại đưa về cách đây 5 năm dùng cho việc thí nghiệm ngoài ra

Còn có một người đàn ông rất tuấn tú nhưng cả người toát ra vẻ lạnh lùng tràn đầy bá khí còn hơn cả lão đại..

Đi gần sát bên phía sau anh ta là một con thú to lớn nhưng không ai biết hình dáng của nó như thế nào??

Giống như nó tàng hình người ta biết nó to lớn vì từng bước chân của nó khá nặng và tiếng thở khá to cho nên những người có mặt lúc đó suy đoán như vậy..

Chỉ biết rằng nó được thả vào một khu rừng trong khu tập huấn này nhưng chưa một ai ở đây thấy hoặc gặp được nó..

Còn những tên còn lại thuộc cấp A, bọn chúng mạnh hơn rất nhiều so với 2 tên mà cô đầu trong khu nhà sắt..

Nhưng mà có một điều tôi đang thắc mắc là rốt cuộc ai thả những người này ra,

bọn chúng đã được bảo vệ rất kỹ trong phòng sắt có mã khoá..

Tại sao lại vậy chứ"?Chỉ có những người có cùng chức vụ như tôi mới có mặt khẩu để mở và điều kỳ lạ nhất là tại sao??

Hai tên S-01, S-02 trên người đều toàn lông lá và ánh mắt màu đỏ sậm không giống như lúc bình thường tôi gặp"!!

Rốt cuộc là ai bày trò, là đã ai làm??"

Bảo Ngọc nghe Elen tức giận nghiêng răng và nhìn những tên sát thủ đứng xung quanh,

thì chợt nghe thấy một tiếng cười cất lên phá tan không gian im lặng của rừng cây..

Một bóng người lao xuống từ phía trên một cành cây lớn đứng trên mặt đất,

cô ta ngạo nghễ, trên gương mặt vẫn giữ lại nụ cười ti bỉ, tà ác lên tiếng:

-Là ta làm đấy"!Các người chắc không phải quá ngạc nhiên đấy chứ??"

Thế nào"! Có thích những nam nhân ta mang đến tiền các ngươi xuống địa ngục không??"

Bảo Ngọc khẽ nhếch miệng cười khinh miệt giọng cô Lạnh lùng đầy tà khí:

-Tôi đã không lầm khi đoán ra chủ mưu ngay từ lúc tôi bước chân ra khỏi khu nhà sắt!!

Nhưng tôi vẫn luôn có một điều không thể hiểu??"

Tôi và cô chỉ gặp nhau có một lần vì sao cô muốn dồn tôi vào chỗ chết??"

Mia trừng mắt với Bảo Ngọc giọng nói cô ta chứa đựng sự oán hận và ghen ghét:

-Hừ"!Tiện nhân ngươi là thứ gì chứ"!ngươi lại từ đâu đến chiếm lấy Liệt Diễm của ta..

Mười năm trước ta đã gặp được anh ấy một người đàn ông lạnh lùng có vẻ ngoài tuấn tú và tài giỏi..

Khi đó ta chỉ là cô bé 15 tuổi nhưng ta đã yêu anh ấy từ ngay lần đầu tiên,

khi anh ấy đỡ ta lên lúc ta luyện tập bị té ngã,anh ấy còn xoa đầu ta cổ vũ ta cố lên.

Nhưng ngươi xuất hiện anh ấy không thèm để ý đến ta dù hôm đó ta đứng chỗ dễ nhìn thấy nhất để anh ấy có thể thấy ta..

Toàn bộ sự quan tâm và tình cảm anh ấy đều dành cho ngươi, ta hận ngươi ta muốn giết chết ngươi"!

Mia đang gào thét con giận dữ vào mặt Bảo Ngọc thì Elen lạnh lùng lên tiếng hỏi:

-Có phải 5 nữ học viên bị mất tích cách đây 10 năm đều một tay cô giết đúng không??"

Cô ta sau khi nghe Elen hỏi thì cơ thể khẽ khựng lại giây lát rồi,

Cô ta chợt ngửa cổ cười phá lên ánh mắt hiểm độc nhìn về phía Elen và Bảo Ngọc nghiêng răng nói:

-Đúng vậy"!Ai bảo bọn chúng tơ tưởng đến Liệt Diễm của ta"!bọn chúng đáng chết"!

Ta đã giết sạch hết đem thi thể bọn chúng đi tiêu hủy không còn một chút dấu tích..

Hôm nay ta chỉ muốn giết Bảo Ngọc nhưng mà xui xẻo cho cô Elen..

giờ ta nghĩ lại rồi cho ngươi cùng chết làm bạn với nhau dưới địa ngục...

Elen tức giận nắm chặt bàn tay có thể nghe rõ cử động của từng khớp xương,

Cô dậm chân hơi khụy đầu gối xuống lấy đà nhún người lao thẳng về phía Mia nghiêng răng hét lớn:

-loài rắn độc"!Chính Tôi mới là người cho cô xuống địa ngục chứ không phải cô..

Khi Elen rút con dao Hoa Vô Lệ đâm về phía Mía thì hai tên sát thủ hạng A lao ra tấn công cô..

Giọng nói đanh ác của Mía lại cất lên:

-Người nghĩ rằng người sẽ giết được ta sao Elen??ngay cả một móng tay của ta cũng chưa chạm nổi vào..

Ha ha"!.....ta đã cấy con chip vào đầu bọn chúng ngoài ra hai tên Song Sát ta đã tiêm một loại thuốc do ta tự chế tăng khả năng chiến đấu nên tới trên 90,6%

sức chịu đựng bền dai và sự hung ác của loài khỉ đều đã ngấm vào máu chúng ...

Hãy mau giết chết hai con nhỏ đó cho ta đây là mệnh lệnh..

Những tên sát thủ đôi mắt đều vô hồn bọn chúng lao về phía Bảo Ngọc và Elen như đã thú vô mồi..

Mía nhếch miệng nở nụ cười độc ác ánh mắt thích thú đầy sự đồ kị và ganh ghét hiện rõ trên khuôn mặt,

Cô ta tự tin rằng bọn chúng những con rối của cô sẽ giết được Bảo Ngọc và Elen lên quay người đi ra khỏi khu rừng trở về khu tập huấn..

Khi Mía vừa quay lưng đi khỏi Bảo Ngọc khẽ cười màu mắt cô ánh lên ngọn lửa tàn khốc..

cô không muốn thể hiện cho Mía thấy sức mạnh của mình cho cô ta tự tin rằng cô sẽ chết..

Để kẻ thù dương dương tự đắc thừa cơ sẽ quay lại cho một đòn chí tử đó là câu mà anh từng nói với cô..

Elen và Bảo Ngọc nhìn nhau ánh mắt ngầm hiểu ý nhau cùng lao về phía bọn sát thủ..

Bảo Ngọc phóng người đập vào thân cây lấy đà dùng chân đập một tên té xuống đất..

Nhanh như cắt cô lao xuống đâm thẳng vào tim đối phương chỉ trong vài giây ngắn đã kết liễu kẻ thù..

Một tên sát thủ khác lao đến từ phía sau lưng Bảo Ngọc cô vội nằm xuống xoay người trên mặt đất né con dao của hắn,

Bàn tay xoay nhẹ đổi chiều cho tay bên kia thuận thế dơ đầu gối thúc vào bụng hắn và con dao cũng theo chiều hướng cắt ngang cổ hắn..

Máu từ cổ hắn phun ra bắn lên người mặt cô nhưng sắc mặt cô chỉ có sự lạnh lùng, chết chóc..

Elen bên này thì một mình đấu ba tên, một tên lao tới với một con dao hai lưỡi hắn xoay tay rất nhanh, xuất thủ gọn lẹ

Cô xoay người né một đòn tấn công của hắn thì lại một tên khác sử dụng vũ khí là một sợi dây xích có một lưỡi dao hình mặt trăng phóng về phía cô..

Lợi dụng lưỡi dao sắc nhọn cô uốn người dùng hai chân dơ lên kẹp vào cuối lưỡi dao..

theo đà lao tới của tên cầm dao hai lưỡi nhắm ngay cổ họng hắn mà đâm vào..

Một tiếng"phập"vang lên hắn trợn tròn mắt máu từ cổ họng phun ra chết ngay tức khắc,

Tên có dao lưỡi hình mặt trăng còn chưa kịp phản ứng thì..

Elen đã xoay người phóng thẳng con dao Hoa Vô Lệ vào tim hắn,

miệng hắn ộc ra máu tươi rồi dần khuy xuống gục ngã chết trên mặt đất..

Tên thứ ba bắt đầu lao tới trên tay hắn là hai thanh kiếm nhật dài,

Elen không hề tỏ ra kinh sợ cô lao tới né đòn tấn công của hắn xoay chiều tay nghe một *soạt* lại một tiếng *keng* trên cổ tay hắn đã bị cắt

Một đường dài máu không ngừng phun ra, thanh kiếm cũng rút

nhưng hắn đã bị cấy con chip không cảm xúc cho nên hắn dùng một tay có kiếm trong tay đâm Elen

cô dùng chân đập bay thanh kiếm khiến hắn ngã nhân lúc đó cô đâm một nhát vào lưng hắn khiến gục ngã trên mặt đất..

Bảo Ngọc cũng vừa lúc xoay chân kẹp dùng lực bẻ gãy cổ thêm một tên sát thủ nữa..

Trong khu rừng ,ánh trăng mờ ảo xuyên qua từng khe lá ánh lên màu đỏ rực tuyệt đẹp của máu, mùi tanh nồng hoà quyện trong làn gió..

Hai cô gái đứng đó với những xác chết nằm trên mặt đất, gương mặt lạnh lùng chỉ có sự hủy diệt,vô cảm,ác liệt trong đáy mắt của hai cô..

Khung cảnh tuyệt đẹp của sự giết chóc với không khí âm u, sương lạnh của suối rừng...

Đùng đùng đó là ba tên sát thủ như những con ác thú gầm gừ nhìn về phía các cô

Rồi chợt một tên lao về phía Bảo Ngọc, hấn dơ chân đạp một cú vào mặt cô lực khá mạnh nghe có tiếng gió rít qua tai..

Bảo Ngọc lách thân mình né đòn tay cô cầm dao nhẹ xoay chiều *xẹt* một tiếng vang lên bả vai hấn đã dính một vết cắt lớn, máu đang túa ra chảy không ngừng nhưng dường như hấn không có cảm giác đau đớn vẫn hăng tiết tung quyền về phía người cô..

Elen bị vướng vào một tên sát thủ đột biến với sức mạnh kinh người, hấn liên tục dồn ép thế tấn công của cô..

Khi đang né một đòn của hấn cô xoay người chợt thấy một tên sát thủ đột biến cầm phi đao dài nhọn phóng về phía Bảo Ngọc..

Elen vội khiếp sợ lao tới kéo Bảo Ngọc ra khỏi đường phóng tới của đao nhưng vì tốc độ phóng khá nhanh lên cô đã bị thương ở cánh tay không những thế còn bị dính một cước đạp từ tay sát thủ phía trước đang đấu với Bảo Ngọc..

Nhìn thấy Elen phun một ngụm máu từ miệng ra, sắc mặt Bảo Ngọc càng trở lên lạnh lẽo và đáng sợ..

Cô đứng dậy phóng bông hoa hồng bạc về phía tên sát thủ đằng trước.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Bạch Mao

Một con thú to lớn dơ móng vuốt cào về phía hai tên sát thủ, bọn chúng xoay người né và tung cước về phía con dã thú khổng lồ..

Bảo Ngọc sau một lúc kinh ngạc nhìn bóng hình thú to lớn đang chiến đấu thì cô vội lấy lại tinh thần..

Đặt Elen đang bị thương ngồi vào một gốc cây, cầm bông hoa hồng đặt trên mu bàn tay

chợt có một miếng kim loại bạc nhỏ dài khoảng 3cm tự động cong lại bập vào ngón tay giữa của cô..

Rồi cô quay người trên hai tay là hai con dao Lãnh Vô Lệ và Lãnh Vô Huyết..

Gương mặt cô lạnh lùng, vô cảm..

Khấp người toả ra bá khí bức người và sát khí đáng sợ..

Bảo Ngọc lao lên đạp chân lên người con mãnh thú, bởi vì cô đoán chắc nó sẽ không làm hại cô...

Cô đã suy nghĩ kỹ nếu như chỉ là một con dã thú muốn tấn công người.

Thì nó sẽ tấn công cả cô và Elen chứ không bỏ qua cho tụi cô mà điên cuồng chiến đấu với hai tên sát thủ..

Vì thế cô có thể nhờ nó để giết chết bọn chúng..

Theo lực đẩy của nó Bảo Ngọc nhanh chóng lộn vòng trên không trung, hai tay cô giang ra, miệng khẽ nhếch lên..

Khi tên sát thủ vừa dơ chân tung cước đá cô, cô liền xoay bàn chân đạp lại chân hấn, hấn điên cuồng tung quyền vào phía cô..

Bảo Ngọc chỉ chờ hấn đến gần mình một phát xoẹt" ngang con dao trên tay trái của cô đã cắt vào mạch máu cổ tay hấn khi hấn tung nắm đấm vào bụng cô..

không dừng lại bàn tay cô nhanh như chớp duỗi thẳng ra sau ngang với cổ hấn xoay tay chỉ nghe một thanh âm bén nhọn vang lên cổ hấn đã hiện lên một đường thẳng..

Máu từ cổ họng phun trào ra, tên sát thủ trợn mắt vẫn còn hăng tiết lao về phía cô chắc là vì loại thuốc thí nghiệm Mía tiêm vào người hấn rất mạnh lên hấn chưa chết hấn..

Bảo Ngọc bị dính một cước vào vai mặc dù cô đã né

..nhưng mà vì cô xoay ngang lên lực của cước bị cản bởi sức gió ban đêm mà giảm đi rất nhiều khiến cô chỉ thấy hơi nhức..

Tức giận ánh mắt Bảo Ngọc chột lé lên một loại sắc bén giống như sắp kết liễu đối thủ.

Quả nhiên cô đập vào một góc thân cây khi hấn cũng đang lao về phía cô..

Bảo Ngọc nâng tay đu vào một cành cây phía trên đầu tên sát thủ.

Nhắm hướng đỉnh đầu của hấn hai chân Bảo Ngọc dùng lực kẹp chặt, xoay chân một tiếng "rắc"! "rắc"! Vang lên cổ hấn đã gãy liền gục xuống đất..

Bảo Ngọc buông cành cây nhảy xuống dưới đất,

Cô vuốt ngực điều hoà lại hơi thở gấp bỗng nghe tiếng "Gầm" vang lên tưởng rằng con dã thú đã bị thương..

Vội quay sang nhìn hướng nó và tên sát thủ đang đấu,

Chỉ thấy tên sát thủ cả người tả toỉ, máu chảy đầm đìa,

Những vết thương trên khắp cơ thể không còn nhận ra hình người..

Và tiếng gầm" lúc này chính là biểu thị cho việc kết thúc sinh mệnh hấn, có thể này giờ con dã thú chỉ xem hấn là đồ chơi.

Choi một lúc thấy chán thì sẽ giết chết đây chính là căn bản về tính của các loài thú săn mồi nguy hiểm..

đối với thứ mà chúng săn được một là thưởng thức hai là chơi đùa..

Một bàn chân với năm móng vuốt sắc nhọn găm xuống thân tên sát thủ đang nằm dưới đất,

chân tay hấn liền run rẩy liên hồi máu từ cơ thể phun ra bắn tung toé rồi hấn tắt thở..

Rút móng vuốt ra nó oai phong đi về phía Bảo Ngọc,

Elen bị thương đầu óc có chút mơ hồ nhưng vì được ngồi nghỉ dưỡng sức lên đã tỉnh táo.

Khi thấy con thú hình thù to lớn sắp chạm vào người Bảo Ngọc thì cô vội hét lớn:

-"Bảo Ngọc"! coi chừng nó tấn công cô"!!

Bảo Ngọc quay sang mỉm cười với Elen rồi lắc đầu tỏ vẻ sẽ không có chuyện gì xảy ra..

Bàn tay cô dịu dàng chạm nhẹ vào bộ lông của con thú..

Nó hình như không hề phản kháng mà còn tiến lại gần hơn vào người cô giống như sủng vật muốn được vuốt ve cưng chiều.

Bỗng nhiên trên trời mây đen kéo đến, những cơn gió to làm rung chuyển rừng cây nghe xào xạc"!!...

Bảo Ngọc lo lắng trời sắp mưa mà đang ở trong rừng cây lại là ban đêmมืด mờ không thể xác định được phương hướng đường trở về..

Chợt nó tung chân hai ba bước đã tới chỗ Elen rồi vờn nhẹ vào người cô rồi dơ một bàn chân hất người Elen lên..

Elen giật mình Bảo Ngọc cũng kinh ngạc nhưng chỉ một giây sau Elen đã nằm gọn trên lưng nó..

Bảo Ngọc chợt hiểu ra nó biết Elen bị thương không tiện đi bộ trời thì sắp mưa

chắc nó muốn dẫn cô và Elen vào nơi trú mưa.

Nhìn Elen bị thương khó khăn ngồi trên lưng nó, Bảo Ngọc tiến lại vuốt đầu nó nhẹ nhàng nói:

-"Bạn chị bị thương em cũng biết, chị phải ngồi lên để giữ cô ấy, nếu em thấy nặng không thể đi được thì hãy nằm xuống chị sẽ bước xuống nhé"!

Rồi cô lấy đà nhảy lên ngồi sau lưng Elen ôm lấy cô ấy, chỉ chờ như thế con dã thú vội phóng nhanh về phía trước chỉ lúc sau đã tới

Một khe núi đá có một hang động nhỏ khi vừa vào được bên trong thì trời cũng bắt đầu chuyển mưa.. Tiếng mưa ào".. ào"!!

Nghe như thác nước đang đổ xuống, tiếng gió rít gào cùng với tiếng lá cây, cành cây ..

Khi vào trong hang, kì lạ là mọi thứ bên trong rất sạch sẽ, một góc còn có rất nhiều lá cây khô và củi..

Gió thổi lùa vào bên trong hang động khiến Elen và Bảo Ngọc thấy lạnh buốt cả cơ thể đều run rẩy..

Bỗng một ngọn lửa bùng cháy hơi ấm lan toả khắp bên trong hang động..

Thì ra là con mãnh thú đã đốt lửa lên nhưng tại sao nó có thể làm được như thế??

Bảo Ngọc cau mày suy nghĩ rồi lại nhìn thấy hai cục đá gần dưới chân nó thì cô liền giật mình làm sao nó biết cách lấy 2 cục đá

Dùng lực mạnh va chạm vào nhau có thể tạo thành lửa??sao nó lại biết cách lấy củi và lá khô để nhóm lửa??

Câu hỏi này cứ chạy vòng vòng trong đầu Bảo Ngọc dường như không có đáp án chợt Elen lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô:

-"Có khả năng nó là con thú mà người đàn ông thần bí mang về nó là một sản phẩm thí nghiệm rất thành công khiến người ta phải kinh ngạc!"

Bảo Ngọc nhìn kỹ hoá ra nó là một con sư tử trắng nhưng nó to lớn hơn các con sư tử khác rất nhiều có thể nó là giống sư tử trắng

Châu Mi loài động vật quý hiếm lớn nhất thế giới trong các loài sư tử..

Hiện tại trên Thế giới chỉ còn vài con, nó rất thông minh và sức mạnh cũng như sự nhạy bén của cơ thể nó rất cao..

Bảo Ngọc đưa Elen ngồi gần vào chỗ lửa đang cháy để cô ấy sưởi ấm..

Còn cô thì tiến lại gần chỗ con sư tử đang nằm nhờ ánh lửa cô thấy nó có bộ lông trắng như tuyết..

nhưng kì lạ là khi nó giết tên sát thủ máu rõ ràng phun vào người nó nhưng giờ lại chẳng có một dấu vết máu nào..

Bảo Ngọc dơ bàn tay có bông hoa hồng bạc ấn mạnh vào giữa bông hoa tự động một mũi nhọn nhô lên tầm 4cm.

Đừng kinh thường rằng một mũi nhọn chỉ dài 4cm thì làm được gì nó có thể đâm xuyên qua cổ họng và có thể xuyên thủng tim đối thủ đấy..

Tính tỉ lệ và khoảng cách từ ngoài da đâm vào tim và cổ họng mà chế tạo ra mũi nhọn này..

Bảo Ngọc lấy mũi nhọn đâm vào con sư tử nhưng nó chả có phản ứng gì của việc bị đau hoặc chảy máu nó đúng là một con vật được thí nghiệm rồi..

Bởi lớp da lông của nó đã biến thành một bộ giáp sắt không thể xuyên thủng ,

ngoài ra da nó còn chống được các loại axit,nước và nhiều thứ bám dính khác..

Bảo Ngọc khẽ vuốt bộ lông trên đầu nó cất giọng cưng chiều:

-"Từ giờ ta sẽ gọi em là Bạch Mao và sẽ chăm sóc cho em nếu em đồng ý thì nằm yên và nhắm mắt lại không đồng ý thì đứng lên!!"

Con sư tử trắng từ từ nhắm mắt lại ngủ dường như nó hiểu những gì cô nói,Cô dịu Elen tựa lưng vào người sư tử để làm nệm,

Bảo Ngọc cũng ngồi xuống kế bên Elen tựa người vào sư tử rồi dần chìm vào giấc ngủ..

Sáng sớm trời trong xanh,mây trắng bay lững lờ,tiếng chim hót líu lo trên cành giống như đêm qua không hề xảy ra mưa bão..

Từ cánh cổng chính của khu tập huấn chợt mở lớn cho ba chiếc xe đen sang trọng tiến vào..

Xe dừng lại từ bên trong chiếc xe thứ nhất và thứ ba có tổng cộng 8 người mặc áo đen bước xuống dần hàng hai bên xe thứ hai để chờ người trong xe bước ra..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Tự Biên Tự Diễn

Cánh cửa xe ô tô từ từ mở ra,Liệt Diễm từ bên trong bước ra,sau đó là Tiêu Dật rồi Gia Huy,Gia Kiệt bước ra sau cùng..

Bốn người hóa ra khí thế mạnh mẽ,gương mặt anh tuấn toát lên vẻ lạnh lùng thâm sâu khó đoán..

Tất cả mọi người đều cúi đầu hô lớn"Chào Lão Đại,Ngài Tiêu Dật, Nhị Thiếu,Tam Thiếu"!!Bốn người chỉ nhẹ gật đầu rồi tiến vào đại sảnh biệt thự chính

của khu tập huấn..

Trong đại sảnh không khí như ngưng đọng lại, yên lặng đến mức chỉ nghe thấy hơi thở nặng nề của mỗi người đứng xung quanh..

[Lê: mong mọi người like Share G+ để mình có thêm tinh thần cố gắng]

Chủ quản Jecyi cung kính cúi đầu bước đến trước mặt Liệt Diễm lên tiếng:

-Thưa lão đại"!Không biết hôm nay ngài đến đây là có việc gì giao phó??"

Liệt Diễm không trả lời ánh mắt quét một vòng quanh đại sảnh tìm kiếm bóng dáng của Bảo Ngọc nhưng lại không hề thấy..

Đôi lông mày chột nhú lại, gương mặt biến đổi giọng nói lạnh lùng cực điểm vang lên:

-Cô gái tôi đưa tới cho bà huấn luyện đang ở đâu??"

Chủ quản Jecyi giật mình, bà nhìn một lượt những cô gái đứng ở trong đại sảnh nhưng không thấy Bảo Ngọc đâu, ngay cả Elen cũng biến mất..

Bà quay sang nhìn Mía, giọng nói lạnh lùng nghiêm khắc vang lên:

-Cô có biết Elen và Bảo Ngọc họ đang ở đâu không??" Hôm qua buổi tối tôi vẫn còn gặp họ sao giờ lại biến mất??"

Mía vẫn đang nhìn Liệt Diễm say đắm nên không hề nghe thấy những gì chủ quản Jecyi vừa nói..

Mãi cho đến khi chủ quản Jecyi gọi lần thứ ba cô ta mới giật mình, vội cúi đầu nói:

-Rất xin lỗi chủ quản"!!

Chủ quản mặt càng thêm xám xịt, giọng nói lạnh lùng mang đầy vẻ kìm nén cơn giận:

-Cô không cần phải xin lỗi"!Cái tôi muốn hỏi là cô có biết Bảo Ngọc và Elen ở đâu không??"

Mía sau khi nghe câu hỏi của chủ quản Jecyi thì có chút chột dạ, nhưng chỉ vài giây sau đó cô ta đã trở lại với vẻ giả tạo,

Cô ta quay sang nhìn chủ quản Jecyi với gương mặt chứa tia lo lắng và có điều không dám nói ra..

Chủ quản Jecyi không hề biết là Mía đang diễn kịch, bà lạnh lùng quát cô ta:

-Có việc gì cứ nói ra"!!

Đừng có dấu diếm, ở trước mặt lão đại nếu úp úp mở mở sẽ xử phạt theo quy định của Khu tập huấn...

Cùng lúc đó, trong hang động Bảo Ngọc đã thức dậy, cô dụi mắt tiếp nhận ánh sáng từ bên ngoài hang động truyền vào..

Bảo Ngọc quay sang nhìn Elen, thấy mắt cô vẫn nhắm giống như đang ngủ chưa tỉnh lại nhưng sắc mặt trắng xanh,

lông mày khẽ nhú lại hình như là cô ấy đang bị đau ở một chỗ nào đó..

Bảo Ngọc tiến lại gần xem xét, nhìn cánh tay Elen bị thương vì đỡ cho cô miệng vết thương đã khép không còn chảy máu nữa..Chỉ còn những vết máu khô đọng lại..

Cô đưa tay tính kêu Elen dậy, khi vừa chạm vào người cô thì Bảo Ngọc chột giật mình, lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ nóng.

Bảo Ngọc vội đỡ Elen dậy, khi tay khẽ chạm vào lưng của cô thì Elen bỗng nhắm mắt..Cảm thấy kì lạ Bảo Ngọc xoay người cô lại vén áo lên..

Sau lưng có một mảng bầm tím, có những vết thương đã thâm tím nhiễm trùng dài độ khoảng 3-4cm, có thể do tối qua lúc đánh nhau với bọn sát thủ lúc cứu cô Elen đã bị trúng ám khí..

Bây giờ cô đã sốt do vết thương bị nhiễm trùng nếu không mau trở về khu tập huấn để điều trị sẽ gây nguy hiểm tính mạng.

Bảo Ngọc xoa đầu Bạch Mao, nó dường như cảm nhận được sự vuốt ve từ bàn tay cô khẽ ngẩng đầu lên...Cô nhìn nó mỉm cười khẽ nói:

-Bạch Mao"! Chúng ta trở về thôi..Em chắc chắn biết đường ra khỏi khu rừng mau dẫn chị về khu tập huấn nếu không bạn chị sẽ không chịu được bao lâu nữa đâu..

Dường như những lời cô vừa nói nó nghe hiểu hết, Bảo Ngọc đỡ Elen đứng dậy, Bạch Mao cũng đuôi chân đứng thẳng lên, bồm sục từ dụng lên..

Quầy đuôi đợi Bảo Ngọc ôm chặt Elen ngồi vững vàng trên lưng, Nó bắt đầu đuôi hai chân sau lấy đà phi như bay ra khỏi hang động..

Trong đại sảnh, sau khi Mía kể hết mọi chuyện thì không khí càng yên tĩnh một cách kì lạ, Liệt Diễm nắm chặt bàn tay nghe rõ các khớp anh gằn từng tiếng:

-Điều cô nói là sự thật??Chính mắt cô đã nhìn thấy Elen đưa Bảo Ngọc vào rừng và có ý định hại cô ấy sao??

Mía cúi đầu, đôi mắt loé lên tia độc ác và giả dối, cổ làm giọng thương cảm lên tiếng:

-Vâng"! Khi tôi đi tuần ban đêm đã thấy Elen và Bảo Ngọc có cãi nhau vì một chuyện gì đó,

Tôi đứng nép người sau một bức tường nhưng không nghe rõ, một lúc sau thì họ đánh nhau rồi Elen đuổi theo Bảo Ngọc vào trong rừng trên tay cô ta còn cầm dao...

Tôi đã nhanh chân đuổi theo nhưng tôi bị Elen phóng ám khí muốn giết người diệt khẩu do tôi né ám khí lên đã không đuổi kịp xin lỗi đại trách tội...

Khi cúi đầu xuống đất tỏ vẻ hối hận vì không cứu được Bảo Ngọc nhưng khoe miệng Mía lại nhếch lên nụ cười tàn độc, trong lòng không ngừng vang lên lời nói ghen ghét và đố kị:

-"Đồ hết tội danh cho Elen"! Bọn sát thủ sẽ giết hết cả hai, dù mọi người có đi tìm ra hai cái xác thì cũng chỉ có thể kết luận là hai bên giao đấu cùng tử vong"!!

Tôi đã thắng..haha các người vĩnh viễn không bằng tôi..

Bỗng nhiên từ ngoài truyền vào tiếng bước chân,Rồi một giọng nói vang lên chứa sự mỉa mai:

-"Mía"!! Cô không đi làm diễn viên thật uống phí..khả năng tự biên tự diễn rất xuất sắc đó..."!

Một cô gái bước vào với bộ đồ áo thun trắng, quần đen bó sát, gương mặt lạnh lùng đầy sát khí, cả người cô đều có những vết máu đã khô..

Đi sau cô là có một con sư tử trắng to lớn cõng trên lưng một cô gái đang bị thương..

Mía quay lại khi nhìn thấy Bảo Ngọc thì sắc mặt lúc xanh lúc trắng, ánh mắt đầy vẻ hốt hoảng cùng kinh ngạc..

Tiêu Dật vội từ ghế ngồi đứng lên bước nhanh về phía Bảo Ngọc, ánh mắt có phần lo lắng nhưng giọng nói lại có vẻ chăm chọc:

-"!Cô gái nhỏ"!Có sao không?? Vì sao lại thế thảm như thế này chẳng khác gì xác chết sống lại..

Bảo Ngọc hừ lạnh lờm Tiêu Dật không muốn hơn thua với anh ta, hiện giờ cô không có tâm trạng đùa giỡn phải nhanh đưa Elen cho bác sĩ điều trị...

Khi Bảo Ngọc vừa đỡ Elen có chút tỉnh táo xuống khỏi lưng sư tử thì nghe giọng nói quan tâm dịu dàng của Liệt Diễm:

- Bảo Ngọc"! Em có sao không?? Tại sao lại bị thương??

Bảo Ngọc nhìn về phía Mía, lại nhìn Elen đứng không vững trên đất nhớ đến trận đấu ác liệt với những tên sát thủ ngày hôm qua Elen vì cô mà bị thương thì bùng nổ cơn tức giận cô nghiêng răng nói:

-Là do em đắc tội với Mía, cô ta nói rằng em đã cướp đi người cô ta yêu nên cô ta điều khiển sát thủ muốn giết em..

Bảo Ngọc nở một nụ cười lạnh, ánh mắt ra hiệu cho Tiêu Dật... Anh ta cũng cười hết sức gian manh đi ra đỡ Elen..

Trong mắt cô tràn ngập tia giảo hoạt, hai chân cô bước tiến gần về phía Liệt Diễm miệng mỉm cười ngọt ngào khẽ nói âm thanh phát ra có chút làm nũng:

Liệt Diễm"! Cô Mía nói anh là người cô ta yêu nói em cướp đi anh nha"! Anh rất đau lòng vì anh mà giờ em rất thảm đó...

Liệt Diễm mỉm cười quả thực là cô gái nhỏ này không vừa, cô thực rất tinh ranh và dường như có phần khác lúc mới đến đây...

Mọi người chứng kiến cảnh lão đại lạnh lùng, khí chất cao quý và lãnh khốc lại mỉm cười với một cô gái khiến họ rất ngạc nhiên..

Mía nhìn cảnh tượng trước mắt thì sự đố kị cùng ghen ghét bùng nổ cô ta quát lớn:

-Con tiện nhân"!Tránh ra khỏi người anh ấy"!!

Rồi khi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Liệt Diễm cô ta lại càng tức giận, giọng nói gào to hơn chứa sự ghen tị không ai bằng:

-Vì sao anh lại nhìn em như thế?? Vì sao lại không để ý đến em..

Mười năm trước khi em 11 tuổi ở trong khu huấn luyện em đã gặp anh lúc em té ngã dưới đất anh đã đỡ em dậy, còn nói lời động viên em..

Từ đó em luôn nhớ tới anh, em cố gắng trở thành một sát thủ giỏi mong có thể gặp lại anh được ở bên anh nhưng khi anh đưa Bảo Ngọc tới,

Sự quan tâm dịu dàng cho cô ta khiến em rất đau đớn, em hận em căm thù cô ta nếu không có cô ta thì anh sẽ để ý đến em sẽ yêu em.

Elen chợt cười lạnh, cô cắn môi dùng lực đi ra chỗ Mía mà không cần Tiêu Dật đỡ.. Dù khi di chuyển sẽ khiến vết thương rách ra thì cô cũng không thấy quá đau vì bây giờ cô tràn ngập tức giận..

Tiến lại gần Mía, Elen vung tay một tiếng "Chát" vang lên má phải của cô ta đã sưng lên đỏ ửng, giọng nói đầy lạnh lẽo:

-Tình yêu mà cô luôn ảo tưởng đối với tôi nó là rác rưởi cô nhẫn tâm giết chết 5 học viên giỏi chỉ vì họ ái mộ và thích lão đại..

Sự ghen ghét khiến cô giết người đó là tình yêu ư??Cô nghĩ xem nếu có hàng trăm hàng ngàn người thích lão đại chẳng lẽ cô sẽ giết hết bọn họ ..

Cô bị sự đố kỵ che mờ lí trí cô yêu theo kiểu ích kỷ, nếu hôm qua tôi không đi cùng Bảo Ngọc thì có lẽ hôm nay cô ấy không còn sống..

Mía đẩy ngã Elen, cô ta điên cuồng gào lên:

-Elen"! Mày thì hiểu gì về tình yêu mà dạy khôn tao chứ??

Bảo Ngọc vội tiến lại đỡ Elen đứng lên,thấy sắc mặt cô tái nhợt thì càng thêm lo lắng trùng mắt với Mía lạnh lùng nói:

-Elen hiểu rõ tình yêu là gì!!! Nhưng cô ấy không giống cô, cô ấy yêu nhưng không mang sự đố kỵ, ghen ghét.. Cô ấy so với cô thì tốt đẹp hơn nhiều..

Mía lắc đầu, sau đó cười lớn nhìn về phía Bảo Ngọc quát lớn:

-Mày nói láo"! Cô ta cũng ở cùng tao, trong khu tập huấn này toàn là nữ thì nó yêu ai chứ?? Mày đừng tưởng lừa gạt được tao..

Bảo Ngọc càng cười tươi hơn, khoe miệng khê nhếch lên, Mía dường như chợt nhận ra điều gì đó rồi lẩm bẩm:

-Không thể nào"!Chẳng lẽ nó cũng yêu...Không thể nếu đúng như vậy thì tại sao mình lại không biết chứ??

Bảo Ngọc nhìn Mía đang không ngừng lẩm bẩm thì rất vui vẻ, cô muốn cho cô ta thêm đá kích liên nói tiếp:

-Tại sao lại không thể chứ"! Còn một điều tôi quên nói với cô là tôi và Liệt Diễm chẳng hề có tình cảm với nhau anh ấy quan tâm tôi vì xem tôi như một đứa em gái thôi..

Nhưng cô lại độc ác ghen tị ngu ngốc khiến Elen vì tôi mà bị thương điều đó không thể tha thứ được..

Mía nhìn Bảo Ngọc đầy căm giận, ánh mắt độc ác nghiến răng nói:

-Mày lừa tao"!Tất cả đều là mày hại tao..Nếu không phải con Elen cứu mày thì mày đã chết bỏ xác trong rừng rồi..

Thứ mới học như mày làm sao đấu lại được các sát thủ do tao chọn lựa..

Bảo Ngọc nghe cô ta nói thì càng thêm tức giận, dám khinh thường cô thì phải trả giá đắt, giọng nói lạnh như băng bao hàm sát khí:

-Tôi với cô đấu thử xem!Một sát thủ giỏi lâu năm với một đứa mới học một tháng ai giỏi hơn??

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Trốn Thoát

Mía sau khi nghe lời thách đấu đầy tự tin của Bảo Ngọc thì càng thêm tức giận, ánh mắt tràn đầy ngọn lửa lòng thù hận cô ta điên cuồng cười giọng nói tự mãn vang lên:

- Bảo Ngọc"!Mày dám thách thức tao??Được thôi hôm qua mày may mắn thoát chết, sát thủ không giết được mày..

nhưng hôm nay mày sẽ không còn may mắn được nữa đâu.. "Tao sẽ giết chết mày tiền mày xuống địa ngục"!!

Khoẻ miệng Bảo Ngọc khê nhếch lên thành vòng cung, đôi môi nhỏ đỏ tươi mở miệng nháp từng chữ: - "Tôi..Muốn...Xem...Cô...Có...Đủ...Bản...Linh...Giết...Được...Tôi...Không"???

Nói rồi Bảo Ngọc quay đầu lại nhìn Tiêu Dật đang đứng xem kịch vui, cô cất giọng lạnh lùng:

"Tiêu Dật"!! anh mau đưa Elen vào phòng nghỉ ngơi và gọi bác sĩ đến, khắp người cô ấy đều có nhiều vết thương,

có chỗ bị thương đã bị nhiễm trùng phải mau điều trị ngay...

Tiêu Dật gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, anh tiến lại gần chỗ Bảo Ngọc đưa tay ra định đỡ lấy Elen thì chợt Elen gạt tay anh ra, giọng nói chứa hơi thở yếu ớt nhưng kiên định:

"Tôi vẫn còn khỏe không sao hết..Tôi muốn ở đây xem Bảo Ngọc đấu, tôi từng hướng dẫn và tập luyện cùng cô ấy,

Tôi phải xem được thành quả cho sự cố gắng của tôi và cả cô ấy nên không ai có thể khiến tôi rời khỏi đây khi hiệp đấu chưa kết thúc"...

Bảo Ngọc bất đắc dĩ thở dài, bây giờ cô mới hiểu tại sao cô và Elen chỉ mới quen nhau được một tháng nhưng cả hai lại dường như đã gắn bó với nhau từ rất lâu..

Có lẽ vì tính cách của Elen có phần giống cô, kiên cường, đôi chút ngang ngạnh và cố chấp..

bề ngoài lạnh lùng nhưng nội tâm của cô ấy rất ấm áp và bởi vì Elen và cô hiểu được nhau..

Tình bạn thân thiết không phải dựa trên cơ sở thời gian mà dựa theo cảm xúc và sự thấu hiểu..

Nếu cho rằng thời gian quen biết lâu mà không cần cảm xúc và sự thấu hiểu thì chỉ cần một hiểu lầm nhỏ cũng khiến tình bạn đó trở nên rạn nứt..

Elen thấy Bảo Ngọc cứ đứng nhìn chăm vào mình mà không thấy lên tiếng tưởng rằng Bảo Ngọc sẽ phản đối không cho cô đứng ở đây xem mà bất cô vào trong nghỉ ngơi, điều trị vết thương..

[Lê: :3 hứa 1 tuần 2c cơ mà cuối năm làm hàng nhiều gấp bạn quá tối lại tăng ca về mệt viết dc tý là ngủ quên mất lun >.

Để chứng tỏ cho Bảo Ngọc thấy là bản thân cô còn rất khỏe, có thể chịu đựng được liền dùng tay nhấc bàn tay của Bảo Ngọc đang giữ lấy cô ra, cố gắng gượng đôi chân khiến nó đứng vững..

Dù cả cơ thể đều thấy đau đớn, sắc mặt đã trắng bệch nhưng đôi môi vẫn cắn chặt miệng cố nấp mấy một nụ cười nhìn Bảo Ngọc:

"Tôi chịu đựng được"!! Vì thế hãy đấu một trận thật đẹp mắt cho tôi thấy kết quả từ sự cố gắng của cô đi Bảo Ngọc...

Nhìn thấy ánh sáng từ trong đôi mắt của Elen chứa đựng sự tin tưởng tuyệt đối,

Bảo Ngọc liền gạt đầu mỉm cười xoay lưng lại nhìn về phía Mía cất giọng lạnh lùng:

"Bắt Đầu"!!

Tất cả mọi người sau khi nghe Bảo Ngọc nói thì đồng loạt lùi xuống tạo thành một khoảng trống lớn cho cô và Mía quyết đấu.

Elen dù đã cố gắng gượng đứng nhưng cũng không thể kéo dài qua nổi 2 phút, cả người dường như không còn chút khí lực, thân hình lao đảo..

Gương mặt sắp tiếp xúc với mặt đất bỗng nhiên có một lực mạnh kéo cô chõu lại cả người đều đổ vào lòng ngực của người đàn ông..

Bàn tay theo bản năng chống trước vòm ngực cường tráng, cảm giác một cỗ nhiệt độ nóng bỏng khiến cô giật mình vội muốn tránh né.

Liệt Diễm lạnh lùng không bận tâm đến vẻ cự tuyệt của Elen dứt khoát cúi người bế Elen lên anh hừ lạnh ánh mắt chứa đựng tia bá đạo chậm rãi nói:

"Đã đứng không vững vẫn còn cố chấp... Nếu muốn xem thì tốt nhất là đừng giãy dụa không đừng trách tôi!!

Elen nghe vậy thì đành cúi đầu nằm im trong lòng Liệt Diễm để mặc anh bế ngồi trên ghế sofa, hai gò má đỏ ửng, cô ngẩng đầu hé mắt lên nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người...

Mắt liếc thấy Bảo Ngọc đang cười nhìn cô với vẻ mặt gian tà đầy ý trêu chọc, còn Mía thì sắc mặt đen u ám, ánh mắt cô ta tràn đầy lửa hận..

Cô ta rút sợi dây xích ra, đầu dây là một lưỡi dao tinh xảo bén nhọn..

Cô ta vung tay sợi dây xích phóng về phía Bảo Ngọc,

tựa như một con rắn đang lao tới, tốc độ của gió như tăng thêm sức mạnh cho nó khi lưỡi dao sắp chạm vào người Bảo Ngọc..

Một tiếng xoạt" như xé gió vang lên một âm thanh "keng..." phát ra từ sự va chạm giữa hai thứ kim loại.

Bảo Ngọc dùng Lãnh Vô Huyết cần phá lưỡi dao của Mía,..cô tung chân một cước đá về phía người Mía, cô ta liền lộn nhào về phía sau vung dây xích quật ngang người Bảo Ngọc..

Bảo Ngọc dường như cảm nhận được nguy hiểm, các gân thần kinh càng hoạt động mạnh, máu lưu thông nhanh chóng khiến cơ thể trở nên linh hoạt..

Cô uốn người thành vòng cung, mũi chân vung lên nhắm ngay mặt Mía, khoe miệng khẽ nhếch lên một cước đá trúng cằm khiến cô ta choáng váng..

Nhưng Mía cũng không phải dạng vừa chỉ vài giây sau cô ta đã ổn định tinh thần, liền xông về phía Bảo Ngọc liên tục công kích cô bằng chân và dây xích..

Cuộc đấu đã trôi qua hơn 15 phút nhưng chưa phân được thắng bại, mọi thứ xung quanh đều im lặng, tất cả mọi người đều dường như nín thở theo dõi trận đấu..

Trong đại sảnh chỉ nghe thấy tiếng "keng..bụp.. chát" từ vũ khí và quyền cước của hai người con gái đang quyết đấu kịch liệt đầy gay cấn..

Bảo Ngọc xoay người né tránh những đòn phản công của Mía mà bị dồn vào bức tường gần sát cửa chính,

Mía cảm thấy Bảo Ngọc đã chật vật chống cự từng cú đá của cô ta thì càng thêm hăng tiết mà tung thêm nhiều chiêu muốn lấy mạng của cô..

Mía nhìn Bảo Ngọc đã sắp chạm vào tường thì cất tiếng cười độc ác, ánh mắt tràn đầy tia tự đắc và giễu cợt..

Cô ta vung dây xích lên muốn dùng mũi nhọn ở đầu sợi dây phóng ra xuyên thủng cổ họng của cô..

Nhưng khi sợi dây xích vừa lao tới thì Bảo Ngọc liền cầm Lãnh Vô Huyết chắn ngang xoay bàn tay khiến sợi dây xích quấn thành nhiều vòng trên lưỡi dao..

Nhân cơ hội Bảo Ngọc giữ chặt con dao, một bàn tay nắm sợi dây nhanh như cắt kéo mạnh không cho Mía có thời gian thu dây xích về lực kéo mạnh khiến cô ta lao theo về phía Bảo Ngọc..

Bảo Ngọc lạnh lùng đầy tà khí, ánh mắt chỉ có tia tự tin đầy cao ngạo miệng cô khẽ mấp máy môi nói lời tàn độc:

"Trò Chơi Kết Thúc"!Cô Đã Thua..

Chân dơ lên tung một cước với lực đạo rất mạnh về phía bụng Mía khiến cô ta văng ra ngoài cửa chính mà không kịp né đòn..

Khuy hai đầu gối trên mặt đất, Mía phun ra một ngụm máu tươi, cắn răng nhin đau cô ta đợi Bảo Ngọc tiến gần tới thì liền rút ám khí trong người phóng về phía cô nghiêng răng quất lớn:

-Đi chết đi Bảo Ngọc"!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Âm Sát Trong Bệnh Viện

Bảo Ngọc tung người lên lộn vòng né ám khí tay cô rút bông hoa hồng bạc trên mu bàn tay phóng ra,

Bông hoa xoay tròn bay trong gió, năm mũi dao sắc nhọn đều từ từ chia ra cắn hết những thanh ám khí, khiến nó đều rơi hết xuống sàn đất..

Bảo Ngọc tính lao ra cửa để tóm lấy Mía bỗng nhiên một làn khói trắng bốc ra từ những thanh ám khí khiến cô phải dừng lại lấy cánh tay dơ lên bịt chặt mũi..

Làn khói dần càng toả ra nhiều bao vây lấy đại sảnh như một rừng sương mù không tan, mọi người đều lấy tay bịt kín mũi cố gắng không hít vào khói..

Trong màn khói dày đặc không thể nhìn thấy gì Bảo Ngọc chỉ nghe bên tai giọng nói chứa đầy hận thù của Mía vang trong không khí:

-"Bảo Ngọc"!cô cứ chờ đây...

Tôi sẽ khiến cô phải chịu đau khổ sống không bằng chết"!!

Vài phút sau những cơn gió thổi vào xua tan dần những làn khói..

Chúng từ từ tan biến và Mía cũng như làn khói biến mất không chút dấu vết..

Bảo Ngọc ngồi xuống cảm những thanh ám khí trên mặt đất vẫn còn phun ra những sợi khói nhỏ dần sắp tàn...

Tiêu Dật đi tới chỗ Bảo Ngọc cầm lấy từ tay cô một thanh ám khí dơ lên quan sát một hồi rồi anh khẽ than nhẹ:

- "Một cô gái thông minh"! Rất có năng khiếu về chế tạo vũ khí và thí nghiệm tiếc là đi sai đường"!!

- "Anh nói vậy là có ý gì???" Bảo Ngọc nhún mày nhìn Tiêu Dật cô cảm thấy hình như hôm nay anh ta uống lộn thuốc hoặc lúc đi tới đây đầu bị va chạm lên chập mạnh mới có thể nói những câu đó..

Tiêu Dật nhìn thấy vẻ mặt cau mày, ánh mắt đầy nghi hoặc chứa đựng nghi ngờ giống như xem anh là người không được bình thường liền vội lên tiếng giải thích:

- Loại ám khí mà Mia sử dụng có chứa một chất là Fe-hirO 5 theo hoá học là sự kết hợp giữa sắt và nước khi chúng được hoà trộn với nhau khi gặp phải thuộc tính như mặt đất, các chất như Na, Mg, S...

Sẽ tạo ra phản ứng gây ra hiện tượng khói trắng, điều có thể yên tâm là loại chất này không gây ra độc hại gì cho cơ thể của con người..

Nhưng tôi quả thực rất tiếc cho cô gái tên Mia nếu cô ta không quá tiêu cực và điên cuồng ích kỷ, nếu biết chọn đúng đường thì cô ta sẽ là một người chế tạo vũ khí tài giỏi"!!.

Bảo Ngọc định mở miệng nói vài câu với Tiêu Dật thì chợt nghe thấy Elen nằm trong lòng Liệt Diễm đang ho sặc sụa..

Có lẽ là vì lúc này Elen hít phải không khí có chứa khói mà cơ thể lại không được khoẻ nên mới lên cơn ho..

Elen nhìn thấy Bảo Ngọc tiến về chỗ cô với ánh mắt đầy vẻ lo lắng thì khẽ cười trấn an rồi ý thức dần dần trở lên mơ hồ.

Cô nghe vang bên tai có ai đang gọi: "Elen"!..Elen...mau tỉnh lại..!! rồi chìm vào hôn mê.

Bảo Ngọc lay người gọi Elen nhưng cô chẳng có phản ứng, Liệt Diễm liền bế Elen lên đi vào dãy phòng nghỉ nằm bên trong đại sảnh..

Đi được vài bước bỗng nhiên anh đứng lại quay người nhìn Bảo Ngọc lạnh lùng nói:

- Bạn của cô hãy giao cho tôi chăm sóc khi nào cô ấy tỉnh tôi sẽ gọi báo cho cô"!!

"sau một tháng tập luyện gian khổ cô đã thành công, cô quả thực đã tiến bộ rất nhanh tôi nghĩ cô sẽ không còn là người cản trở Hàn Phong nữa mà có khả năng đứng bên cạnh anh ấy...

Chúc mừng cô"!!

Nghe thấy tên anh cả người Bảo Ngọc chấn động, tim đập rối loạn dường như không theo nhịp điệu nữa, lồng ngực có cảm giác tê buốt dần đau nhói..

Đôi môi run rẩy khẽ mở ra muốn nói nhưng cổ họng có gì đó nghẹn lại không thể phát ra âm thanh, sau nhiều chuyện liên tiếp xảy ra đã khiến cô ít suy nghĩ, nỗi sợ lo lắng, nhớ thương anh cũng quên đi...

Chật vật mãi miệng cô mới thốt lên được lời nói:

- "Hàn Phong"! Anh ấy sao rồi?? Anh ấy đã tỉnh chưa??

Nhưng khi cô nói được hết câu thì Liệt Diễm đã đi xa rồi, Tiêu Dật vẻ mặt nghiêm túc khác hẳn với điệu cợt nhả lúc này, tiến lại vỗ vai Bảo Ngọc để cô lấy lại bình tĩnh chậm giọng nói:

- "Hàn Phong"! Anh ấy vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, bác sĩ nói muốn anh ấy mau chóng hồi phục,

thì phải cần có người quan trọng nhất đối với anh ấy ở bên cạnh nói chuyện thì sẽ tiếp thêm ý trí cho anh ấy sớm tỉnh..!!

Bảo Ngọc chạy ra ngoài đại sảnh khiến Tiêu Dật ngạc nhiên đứng ngây như phỗng không hiểu cô đang muốn làm gì cho đến khi nghe thấy tiếng hét lớn mang theo sự lo lắng và Tức giận:

- Tiêu Dật"! Anh còn đứng như tượng xác ướp ở đó đến bao giờ??nhanh đưa tôi tới bệnh viện thăm anh Hàn Phong mau đi.

Tiêu Dật thấy Bảo Ngọc đứng trước xe vệ sĩ cúi đầu hai bên mở cánh cửa xe.

Anh vội chạy ra cười gượng che đi sự xấu hổ mình vừa làm ngòi vào bên trong xe,,.

Khi Bảo Ngọc vừa ngồi vào xe thì từ trong nhà con sư tử trắng cũng chạy ra nhảy vào xe nằm ngay dưới chân cô..

Bảo Ngọc sờ nhẹ, vuốt ve lông nó ra lệnh:

-Bạch Mao"!! Mau vào nhà đi"!Chị sẽ về ngay thôi..

Nhưng mặc kệ cô nói bao nhiêu lần nó vẫn nằm lì không chịu xuống khiến cô đành chờ dài chịu thua.

Cũng may loại xe của lão đại MaFia rất bền, kiên cố và hoàn hảo, kiếng cường lực chống đạn,

vỏ xe khá dày chịu được trọng lượng hơn tấn, thiết kế xe rộng rãi nên tương đối thoải mái dù cho có con sư tử to lớn nằm ở bên trong xe..

Tiêu Dật nhìn con Bạch Mao nằm yên ngoan ngoãn cho Bảo Ngọc vuốt ve thì không khỏi nhủ đôi lông mày thắc mắc hỏi:

-"Cô làm cách nào mà khiến nó ngoan như vậy?? Nhiều năm trước khi mới đưa nó về đại bản doanh Mafia chỉ có Hàn Phong và Liệt Diễm là chạm được vào nó còn tôi, Gia Huy và Gia Kiệt thì không thể đụng vào nó"!!

Rồi dần công việc của Hàn Phong và Liệt Diễm ngày càng nhiều đi sang các nước khác nhau không ai quản được nó và nó đã cắn chết một người.

Liệt Diễm vô cùng tức giận nhưng lại không nỡ giết nó nên mang nó về khu tập huấn của nữ cho nó vào trong rừng tự sinh tự diệt.

(Tự sinh tự diệt : hiểu nôm na là ~ sống hay chết là tự do bản thân mình lựa chọn và quyết định)

Nhưng thật không ngờ là nó còn sống cho đến bây giờ mà lại còn chịu ra khỏi rừng đi theo cô khiến tôi vô cùng kinh ngạc.

Lúc trước khi Hàn Phong trở về điều tra vụ việc tại sao tự dưng Bạch Mao lại cắn chết người mới biết tên bị chết là tên phản bội tính ăn cắp sản phẩm thiết kế vũ khí mới cho một tay trùm buôn bán vũ khí thuộc chợ đen giới MaFia.

Sau khi biết sự việc Hàn Phong và Liệt Diễm có tới đưa nó về, tìm kiếm khắp khu rừng nhưng không thấy dường như nó biến mất không chút tung tích..!!!

Bảo Ngọc gạt đầu tiếp tục sờ lông trên đầu Bạch Mao bỗng nhiên chợt nhớ ra điều gì đó cô ngẩng đầu hỏi Tiêu Dật:

-Tại sao tôi không thấy Gia Huy và Gia Kiệt?? Lúc này ở trong đại sảnh còn thấy mà lúc quyết đấu với Mía xong thì chẳng thấy đâu hết vậy??

Tiêu Dật khẽ sờ trán, nhắm mắt lại nghỉ ngơi rồi chậm rãi nói:

-Họ có việc gấp cần đi giải quyết xong việc thì vào bệnh viện trước chúng ta luôn, lúc đó cô vẫn đang đấu với Mía lên họ chỉ nói với tôi rồi rời đi..

Bảo Ngọc im lặng không hỏi thêm gì nữa để cho Tiêu Dật có chút thời gian nghỉ ngơi chắc lâu nay anh ta cũng khá mệt mỏi rồi.

Cô quay đầu qua cửa kiếng xe nhìn khung cảnh bên ngoài..

Cùng lúc đó, Mía bị người của Liệt Diễm truy sát, anh ta là lão đại của giới Mafia Italy có địa bàn quen biết rộng khiến cô ta lâm vào bước đường cùng..

Trong một căn hẻm nhỏ, khi cô ta đã giết chết trên năm tên sát thủ thì khắp người tràn ngập mùi hôi tanh của máu,

quần áo rách nát trông rất thảm hại nhưng đáy mắt cô ta là lòng thù hận và sự phẫn nộ.

Từ xa xa một chiếc xe đen sang trọng đậu ngay tại căn hẻm, hai tên mặc áo đen bước xuống dơ tay làm động tác mời Mía.

không giống với sát thủ khiến cô ta bớt cảnh giác tiến lại gần chiếc xe hơn.

Một giọng nói phát ra từ trong xe ô tô mang theo hơi thở ngạo mạn, giảo hoạt đầy tà ác:

-Tôi và Cô có chung một kẻ thù là Bảo Ngọc"!!Cô có muốn báo thù không??

Mía không do dự mà gạt đầu ngay, linh hồn của cô ta đã bị quỷ dữ ăn mất, trong lòng cô ta giờ chỉ có hận thù, sự ích kỷ, đố kỵ, ghen ghét có thể đánh đổi tất cả để trả thù..

Người đàn ông ngồi trong xe hình như đã đoán trước được Mía sẽ đồng ý lại từ từ nói tiếp:

-Cách trả thù tốt nhất là giết chết người quan trọng nhất của Bảo Ngọc khiến cô ta đau khổ sống không bằng chết..

Mía tưởng rằng người đàn ông bí ẩn nói là Elen định lên tiếng hỏi thì ông ta đã nói tiếp:

-Người mà Bảo Ngọc yêu thương khiến cô ta có thể hy sinh mạng sống đang nằm ở phòng VIP tầng cao nhất của Bệnh viện I-L (invlansd) lớn nhất đứng đầu nước Italy..

Chỉ cần cô giết chết hẳn ta là cô đã trả được thù, tôi sẽ cử bốn sát thủ giỏi cùng giúp cô..

Mia còn có chút nghi ngờ nhưng bây giờ cô ta chẳng còn cách nào khác để bảo được thù nên đành chấp nhận..

Trong mắt cô ta ánh lên ngọn lửa thù hận nghiêng răng nói:

-"Bảo Ngọc"!Tao sẽ khiến mày chịu đau khổ tột cùng vì những gì mày đã gây ra cho tao"!!

Trời tối, màn đêm bao phủ khắp nơi những đám mây đen che mờ đi ánh trăng sáng..

Tại tầng cao nhất bệnh viện I-L (invlansd) khu vực Vip trong dãy hành lang lớn có mười vệ sĩ đứng hai bên chỉ có một phòng Vip duy nhất..

Khi cánh cửa phòng bệnh được mở ra, Bảo Ngọc nhìn thấy Lãnh Ngạo, Gia Huy và Gia Kiệt đang ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi.

Gia Huy và Gia Kiệt thấy cô thì mỉm cười lên tiếng:

-"Chị Dâu"!Chúc mừng chị đã tiến bộ trong một tháng tập huấn gian nan..

Bảo Ngọc gật đầu thay lời cảm ơn vì giờ cô đang tập trung nhìn người nằm trên giường bệnh, sắc mặt anh rất bình thường tựa như người ngủ say..

Cô đưa tay vuốt nhẹ má anh, đôi mắt lại ngân ngấn lệ, cô cắn chặt môi đến rỉ máu ngăn không cho mình khóc thành tiếng..

Tiêu Dật ra hiệu cho Lãnh Ngạo, Gia Huy và Gia Kiệt cùng ra ngoài để cho Bảo Ngọc có không gian riêng bên Hàn Phong, Lãnh Ngạo tuy không hài lòng lắm nhưng cũng bước ra khỏi phòng..

Bảo Ngọc ngắm nhìn gương mặt anh tuấn của người đàn ông nằm trên giường mà cười trong nước mắt, cô cúi đầu hôn nhẹ lên môi anh, ghé đầu sát tai anh khẽ thì thầm: "Em đã trở về"!!

Sau khi nói xong cô bắt đầu cởi áo khoác và giày, vén chăn leo lên giường, cô rất nhớ anh, muốn ôm anh..

Khi tay cô vòng qua ôm lấy người anh, hơi nhiệt từ cơ thể anh toả ra khiến cô dễ chịu, mí mắt dần sụp xuống nặng trĩu rồi từ từ thiếp đi.

Bạch Mao cũng nằm ngủ gần góc giường bệnh, mọi thứ trong đêm tối trở lên tĩnh lặng và yên bình..

Thời gian trôi qua chậm chậm, 20h tối, 21h tối và khi đồng hồ điểm 22h tối trong không gian im ắng một tiếng cách vang lên phát ra từ cửa sổ lớn trong phòng bệnh..

Rồi tiếp sau đó là những tiếng bước chân rất nhẹ trên mặt đất, Bảo Ngọc đã được tập huấn lên rất nhạy bén cô nhanh chóng thụt đầu mình vào trong lớp chăn.

Rút hai khẩu súng một bạc một đen trang bị ở hai bên hông cầm trong tay, tiếng bước chân ngay một gần tới giường bệnh..

Trong bóng tối một giọng nói đầy độc ác vang lên đánh vỡ tan không khí yên lặng:

-"Bảo Ngọc"!Chắc giờ mày đang bận chăm sóc cho con Elen mà không hề biết tao sắp giết chết người quan trọng nhất của mày"! Tao sẽ khiến mày đau khổ sống không bằng chết!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Phút Giây Nguy Hiểm

Mia tiến gần đến gần giường bệnh khi tay cô ta rút ra một sợi dây xích vùng lưỡi dao sắc nhọn về phía người Hàn Phong thì bỗng một chiếc chăn lớn tung lên chắn ngang tầm mắt của cô ta..

Bảo Ngọc lao tới giờ hai khẩu súng lên bắn về phía Mia và những tên sát thủ, bọn chúng tránh né nhưng vẫn có một tên bị trúng đạn, hấn rên la đau đớn lộn lộn trên mặt đất..

Mia né đường bay của viên đạn cô ta đã được huấn luyện khá bài bản về kỹ năng né tránh đạn để ngăn tình trạng bị thương vì súng đạn ở mức thấp nhất..

Bảo Ngọc liên tục nổ súng, Mia và ba tên sát thủ lộn nhào chọn mỗi người một chỗ để ẩn nấp..

Bởi đây là phòng Vip cao cấp nhất của bệnh viện cho nên diện tích khá rộng rãi và căn phòng có nhiều góc khuất lại trong đêm tối rất khó để nhìn rõ bao quát hết xung quanh.

Ánh mắt Mía loé lên một tia xảo quyệt, cô ta phóng một thanh ám khí về phía tên sát thủ đứng gần chỗ cô ta ẩn.

Tên sát thủ không thể ngờ được là bị đánh lên bởi người cùng phe lên không thể phản ứng kịp hấn bị trúng ngay vai đau đớn nằm lăn ra đất..

Nghe có tiếng động Bảo Ngọc liền nổ súng về phía tên sát thủ đang nằm rên rỉ trên mặt đất, tiếng rên đau đớn liền im bật, máu từ người hấn chảy ra tạo thành một vũng máu đỏ tươi.

Mía khẽ nhếch mép cười lạnh cô ta chính là lợi dụng tên sát thủ để đợi lúc này, sợi dây xích của cô ta vung ra lưỡi dao bén nhọn lao thẳng về phía Hàn Phong cắm phập xuống..

Bảo Ngọc hét lớn :!"Hàn Phong"!! cô lao tới nhưng bị hai tên vệ sĩ lao ra đánh tới bao vây không cho cô qua chỗ giường bệnh..

Nhìn lưỡi dao sắc nhọn găm ngay chỗ tim anh cách một lớp chăn lòng cô đau như cắt, nước mắt tuôn trào rơi tí tách...cổ họng nghẹn chặt tim như bị ai bóp nát..

Cô cắn môi nhỏ khiến nó đỏ hồng như sắp chảy máu, cô siết chặt khẩu súng trong bàn tay nổi uất hận trở thành ngọn lửa phun trào..

Ánh mắt Bảo Ngọc trở nên sáng rực nhưng lại không có một tia cảm xúc, chỉ thấy sự vô cảm lạnh lẽo và đầy sát khí.

Ném mạnh hai khẩu súng Fx-8 xuống dưới sàn nhà, hai tay rút ra từ hai bên hông Lãnh Vô Huyết và Lãnh Vô Lệ..

Ánh sáng từ mặt trăng đã chui qua đám mây đen phản chiếu lên hai lưỡi dao sáng sắc bén như hai lưỡi dao của thần chết tìm đến.

Hai tên sát thủ có phần kiêng dè nhưng cũng không phải dạng chịu nhục, bọn chúng liền rút vũ khí lao về phía Bảo Ngọc, một tên sử dụng kiếm mềm, một tên sử dụng roi sắt..

Nhưng khi vừa lao tới gần trực diện với Bảo Ngọc dùng vũ khí tấn công cô thì liền nghe tiếng bụp...Xoẹt..ùych"!!

Bảo Ngọc đã uốn người tung gót chân nhắm trúng ngay mặt tên sát thủ thứ nhất,

Khi hấn còn choáng váng sau cú đánh thì một con dao sắc bén đã cắm phập xuống tim hấn và một cước đạp ngang người khiến hấn văng vào tường ngổn chết gục.

Việc giết chết tên sát thủ thứ nhất chưa tới một phút khiến tên sát thủ còn lại khiếp đảm, miệng nuốt nước bọt "...ừng..ực".. nhưng hấn cố áp chế nỗi sợ hãi trong lòng đối với cô gái trước mặt..

Liên tục quát roi sắt về phía người Bảo Ngọc nhưng cô lại rất thành thực xoay người né tránh từng đường roi của hấn, sau khoảng gần một phút cô nở nụ cười lạnh lẽo như từ địa ngục khê lên tiếng:

-"Game..Over"!!

Lộn một vòng trên mặt đất đến gần chỗ tên sát thủ đang đứng, bàn tay cô nắm chặt Lãnh Vô Huyết đâm một nhát xuống bàn chân hấn khiến tên sát thủ đau đớn khụy chân xuống.

Nhân cơ hội đó nhanh như cắt bàn tay cô nắm chặt Lãnh Vô Lệ vung lên ngay cổ hấn cửa ngang một tiếng "...xẹt..!! Vang lên.

Cổ họng hấn bị đứt lia máu cứ tuôn ra như nước rồi ngã xuống sàn nhà tắt thở.

Bảo Ngọc nhìn hai cái xác mình vừa giết với ánh mắt vô cảm, cô quay sang nhìn Mía đang cười như điên đại miệng cô ta vẫn còn lảm bảm:

-"Ta thắng rồi"!!ta đã giết chết được người quan trọng nhất của mày"!!Ta trả được thù rồi haha...."!!

Bảo Ngọc đứng đó như một pho tượng không thể cử động hay nhúc nhích chỉ vì nghe được câu nói của Mía : "Đã giết chết..!!"

Nước mắt cô vừa cạn một chút lại tuôn ra như mưa, trái tim đau quá, hô hấp nghẹn lại dường như không thể thở được..

Trong đầu không ngừng vang lên câu hỏi :

-"Anh chết rồi ư??..Anh đã chết sao?? Không...không thể nào"!!

Mía tự đắc cười khoái trá muốn rút giấy xích trở về nhưng kì lạ là không thể kéo về được mà chính xác hơn là sợi dây không hề nhúc nhích mà chỉ hơi rung rinh..

Rồi một bàn tay nắm chặt sợi dây xích chỉ dùng một chút lực khiến sợi dây xích đứt thành từng khúc...

Trong bóng tối trên giường bệnh một ánh mắt sắc bén lạnh lùng chứa đựng sự ngạo mạn và sát khí áp bức người, một giọng nói đầy tà mị mê hoặc nhưng lạnh lẽo vang lên:

- "Muốn giết tôi?? Cô không có khả năng đó!!!

Mia khiếp sợ nhìn người đàn ông nằm trên giường từ từ ngồi dậy, cô ta chưa bao giờ thấy người đàn ông nào có dung mạo tuấn mĩ như vậy, gương mặt lạnh lùng đầy nam tính và pha chút quyền rũ quả thực là một kiệt tác do thượng đế ban tặng.

Mia đứng ngẩn nhìn Hàn Phong đến ngây người, Bảo Ngọc nghe thấy giọng nói của anh thì nước mắt đã ngừng rơi, mắt mở to ngây ngốc nhìn anh đứng đó..

Hàn Phong không thèm để ý đến Mia đối với anh Mia là một sát thủ hạng bét, cô ta không có khả năng hại được anh..

Bây giờ anh chỉ muốn ôm mèo nhỏ của anh thôi, có lẽ anh đã ngủ khá lâu chắc cô đã đau buồn lắm. nhìn dáng vẻ mỏng manh và đôi mắt đỏ hoe của cô khiến anh đau lòng..

Ánh mắt anh nhìn cô chứa sự ôn nhu khó tả, bàn tay mang theo sự dịu dàng lau nhẹ đi nước mắt nơi khoé mi còn đọng lại, giọng nói trách mắng nhưng lại nghe thấy vẻ cung chiêu :

- "Mèo ngốc"! sao lại mít ướt thế này?? Anh đã đến chỗ lão diêm vương đập phá khiến lão phải hỏi tại sao anh không yên phận mà muốn làm loạn??...anh đã nói rằng" anh muốn trở về bên cạnh em nếu không em sẽ khóc nhè xấu lắm"!!

Bảo Ngọc nhìn mặt anh cười xấu xa cô bĩu môi làm mặt quỷ khề nói: "Có con nít mới tin lời anh nói"!!

Hàn Phong nhẹ cười nheo má cô, hai tay ôm cô vào lòng siết chặt miệng thì thầm bên tai cô:

- "Ngọc nhỉ"! anh rất nhớ em!!

Bảo Ngọc ôm chặt anh miệng không nói gì nhưng hành động đã đủ thể hiện cô cũng rất nhớ anh..

Chợt ánh mắt cô chạm vào ánh mắt ghen tỵ và hung ác của Mia chỉ thấy cô ta nghiêng răng xoay người lao ra phía cửa sổ kiếng.

Bảo Ngọc liền buông tay đang ôm Hàn Phong đẩy nhẹ anh ra lao người về phía cửa sổ kiếng, cô không thể để Mia chạy thoát.

Nếu không sau này cô ta nhất định sẽ quay lại lần nữa để trả thù và điều quan trọng hơn là cô ta muốn giết Hàn Phong điều này cô tuyệt đối không tha thứ.

Bảo Ngọc bước ra khỏi chỗ cửa kiếng thì thấy Mia đã cột người vào một sợi dây cáp có vẻ rất chắc dường như dây cũng là thứ mà bọn sát thủ và cô ta có thể leo lên tầng cao nhất.

(Mong cả nhà ghé hồ Lê nhớ Thanks Like G+ Share cho Lê nhé!! Xin c.on)

Bảo Ngọc nhìn ngang thấy những sợi dây cáp cũng giống của Mia được cuộn tròn lại để gần bức tường sát bên cửa kiếng.

Có lẽ sau khi lên được tầng này đã để những sợi dây này ở nên ngoài đề phòng ngừa bị thất thủ sẽ trốn thoát..

Mắt nhìn thấy Mia đã nhảy xuống, Bảo Ngọc không thèm suy nghĩ nữa cô thấy một đầu có mũi nhọn dài khoảng 7cm,..

gần dưới mũi nhọn có một nút nhỏ màu đỏ khi cô ấn vào nó thì bỗng dưng mũi nhọn bay lên găm vào bức tường vang lên tiếng : "Phập.."!!

Bảo Ngọc quăng một đầu sợi dây vào eo của cô rồi cũng thả người xuống.

Gia Huy, Gia Kiệt, Tiêu Dật là Lãnh Ngạo vừa mở cửa phòng bệnh thì thấy những vũng máu tươi trên sàn nhà cùng những tên sát thủ đã chết.

Bốn người bọn họ ngó nghiêng một hồi thì kinh ngạc nhìn Hàn Phong đang đứng ở ngoài cửa kiếng..

Phòng VIP nhất bệnh viện rất đặc biệt có cửa sổ lớn bằng kiếng, bên ngoài còn một khoảng trống có trồng ít cây cảnh để ngắm cảnh đêm.

Bọn họ liền vui mừng tiến lại chỗ Hàn Phong đang đứng thì cảnh tượng trước mắt khiến họ giật mình mở to hai mắt đầy kinh ngạc..

Trong không trung, có hai bóng người đang đánh nhau kịch liệt, khi nhìn kỹ thì bọn họ càng choáng váng hơn là người đang giao đấu là Bảo Ngọc.

Bảo Ngọc tung cước về phía Mia, quả thực đánh trên không sức lực phải cần rất nhiều, đã đánh qua 10 phút nhưng vẫn chưa biết ai thắng.

Mia liên tiếp công kích bằng chân vào người cô, làm cô chật vật trống đờ bỗng dưng một ý tưởng loé sáng trong đầu.

Bảo Ngọc khề nhếch miệng cười, ánh mắt tràn ngập sự giao hoạt, đợi khi Mia đu dây sát gần tung chân tính đạp cô..

Cô chờ chính là cơ hội này Bảo Ngọc hai tay nắm sợi dây rướn người uốn đu lên cao hơn khiến cú đá của Mia rơi vào không khí.

Bảo Ngọc liền xoay người gót chân đá ngang vào trứng bụng của cô ta cũng khiến nút thắt cố định ở eo cũng bị bung ra..

Cô ta không còn điểm bám vào liền rơi xuống nhưng khi cô ta rơi xuống ánh mắt hận thù và độc ác vẫn không biến mất, cô ta cất tiếng cười man rợ nghiêng răng nói:

-" Bảo Ngọc"! Tao có chết cũng phải kéo mày chết theo..."!

một thanh âm khí phóng tới âm thanh : "vù..vù"! vang lên trong không khí, Bảo Ngọc tưởng nó sẽ nhắm bay thẳng vào người cô mà là cửa vào sợi dây của cô.

Tiếng "xoẹt.."! vang lên, sợi dây đã có vết đứt nếu giờ Bảo Ngọc mà khẽ động là sợi dây đứt nhưng giữ yên cũng chẳng được bao lâu.

Thời gian trôi qua 10 giây,Bảo Ngọc nhắm chặt mắt sợi dây đã gần sắp đứt"!Chẳng lẽ cô sẽ chết sao??

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Đùa Với Tử Thần(1)

Bảo Ngọc nhắm chặt hai mắt lại, tình thế này cô quả thực bất lực,một cơn gió thổi mạnh tới khiến thân hình cô đứng đưa nhẹ theo sợi dây rồi một thanh âm nhẹ vang lên rất nhỏ.

Sợi dây đứt lìa,Bảo Ngọc cảm thấy trời đất quay cuồng, tiếng gió mạnh vù vù thổi bên tai,cô có cảm giác mình đang rơi xuống rất nhanh.

Nhưng chỉ 1 giây sau khi cô rơi, một bóng đen lao tới với tốc độ cực nhanh ôm chặt cô vào lòng, ngọn gió lớn bên tai cô cũng từ từ tan biến.

Chợt nhận ra mùi hương nam tính và hơi ấm quen thuộc của người đàn ông đang ôm cô,

Bảo Ngọc liền ôm chặt thắt lưng anh miệng khẽ mỉm cười : "cô biết anh sẽ cứu cô bởi vì cô rất tin tưởng anh"!trong lòng Bảo Ngọc thầm nghĩ..

Tại phòng Vip trên tầng cao nhất bệnh viện..... Huy,Kiệt,Tiêu Dật và Lãnh Ngạo mở to mắt kinh ngạc và có chút giật mình khi chứng kiến cảnh tượng đang diễn ra..

Trong không trung có hai thân hình đang ôm nhau hơi đưa theo gió,sợi dây quấn quanh hông người đàn ông là vôi sít của bình chữa cháy được nối từ tầng cao nhất xuống phía dưới cách nhau 3 tầng..

Nhưng bởi vì đêm khuya và toà nhà rất cao với 15 tầng của bệnh viện lên không ai có thể nhìn thấy được cảnh tượng bên trên.

Lãnh Ngạo nhớ tới cảnh tượng Hàn Phong mặc kệ sự ngăn cản của anh mà quyết tâm nhảy xuống cứu cô gái kia thì anh đã nhận thua rồi.

Nhắm mắt lại, khung cảnh xảy ra trong phòng bệnh như thước phim quay chậm lại trong đầu anh.

" Hàn Phong từ ngoài ban công nhỏ, mở cửa kiếng đi vào trong phòng nhìn xung quanh một vòng,

khi thấy cái tủ ở góc giường bệnh chỉ đóng bản kiếng bên ngoài và kim loại ở hai bên giống như một cái hộp không có đáy dán lên bức tường,

Bên trong để một chiếc bình chữa cháy được gắn vào bức tường và một ống dây dẫn khá dài nhưng mà tủ lại sai khóa mở tự động bằng hệ thống vi tính của bệnh viện..

Chỉ khi xảy ra cháy nổ nó mới tự động mở ra thôi, Hàn Phong không hề biểu lộ cảm xúc gì trên gương mặt, anh hiện giờ tựa như ác ma lãnh khốc, sát khí vây quanh thực rất đáng sợ.

Anh nhìn tủ kiếng chỉ trong tầm khoảng 1 giây liền cầm cái ghế thường dành cho người đến thăm bệnh ngồi,

Bàn tay anh nắm chặt vào một góc ghế dơ lên cao dùng lực rất mạnh đập xuống..

Một tiếng "choang"!..rồi tiếng vỡ vụn vang lên từng mảnh kiếng bắn ra tung toé rơi xuống nền nhà.Hàn Phong lạnh lùng đưa tay vào lõi sợi dây dẫn ra.

Trước ánh mắt kinh ngạc của anh và Tiêu Dật cùng với Gia Huy, Gia Kiệt..Hàn Phong đã quấn sợi dây vào bên hông rồi cột chặt,

khi thấy Hàn Phong chuẩn bị nhảy xuống mà không nghe anh khuyên can, anh đã rất nổi nóng mà quát lên:

- "Chẳng lẽ cô ta quan trọng đến vậy sao?? Người bình thường như cô ta thì thiếu gì mà anh phải để mình gặp nguy hiểm chứ"??

- Tôi không cho phép cậu khinh miệt cô ấy!! Đối với tôi cô ấy còn quan trọng hơn cả mạng sống của chính mình..!!

Giọng nói lạnh lùng chất chứa sự bá đạo và giá rét khiến Lãnh Ngao giật mình, một câu nói của Hàn Phong khiến anh bừng tỉnh nhận ra rằng,

Anh không thể cản được tình yêu mà Hàn Phong dành cho cô gái kia..Nếu như Hàn Phong đã dùng đến hai từ mạng sống cho cô ta thì anh còn có gì để phản đối chứ...

Đang chìm đắm trong hồi tưởng và suy nghĩ thì giọng nói của Tiêu Dật đã mang anh về với hiện tại:

- "Với sức nặng của hai người, chiếc bình chữa cháy sắp bung ra khỏi bức tường rồi!"

Lãnh Ngao quay sang nhìn bức tường đã thấy những vết nứt ngày càng lan rộng (bởi bình chữa cháy được gắn chặt vào bức tường,

khi xảy ra cháy nổ chỉ lấy vòi sịt dài cắm vào bình để sử dụng thôi không cần phải mang bình chữa cháy chạy tới chạy lui sẽ rất mệt).

Lãnh Ngao nhíu mày, ánh mắt kiên định giờ đây đã có tia gọn sóng đầy lo lắng nhưng so với bọn Tiêu Dật đang đứng ngồi không yên thì đỡ hơn nhiều.

Cùng lúc này, Bảo Ngọc ngẩng đầu nhìn cánh tay quấn vào sợi dây đã hằn lên vết đỏ đậm và có vết bầm xanh nổi lên, cô nghĩ nếu cứ tiếp tục giữ nguyên tư thế này e rằng Hàn Phong sẽ không còn trụ được bao lâu nữa.

Mắt cô đảo qua phía dây tường, ánh mắt cô bỗng loé sáng khi nhìn ở phía bên phải lệch khoảng 25° cách 1 giờ kim đồng hồ có 1 cánh cửa bằng kiếng hình như rất giống phòng thí nghiệm.

Xuyên qua tấm kính còn thấy rất nhiều chậu cây kiểng nhưng do nhìn từ xa lên cô không biết là các loài cây gì..

Cô nhẹ lắc đầu giờ này mà quan sát kỹ làm gì chứ cô không muốn người đàn ông của cô phải bỏ mạng vì cô lên cô liền vòng tay qua cổ anh.

Ghé sát tai anh thì thầm "Hàn Phong"! anh nhìn thấy tấm kiếng kia không?? Thấy anh nhẹ gật đầu Bảo Ngọc liền nói tiếp :

- "em sẽ phá vỡ nó, anh lấy đà đu giây gần tới chỗ đó thì em với anh cùng nhảy vào bên trong.!!"

Trong làn gió thổi vù vù lạnh lạnh, Hàn Phong khẽ cười, khoe miệng nhếch lên thành vòng cung chẳng hề hợp với tình cảnh nguy hiểm của hai người lúc này..

- "Được!! Ngọc nhi quả thực rất thông minh!! Ý kiến này không tệ!"

Bảo Ngọc ngẩng đầu cười tươi khá vui vẻ vì lời nói tán thưởng của anh dành cho cô..Cô đưa cánh tay lên rút bông hoa từ bàn tay đang vòng qua cổ anh nhắm chính xác tới tấm cửa kiếng phóng đi.

Bông hoa hồng bạc từ từ chia từng mũi nhọn theo chiều gió xoay tới nhanh cảm phập vào một tiếng rạn nứt của thủy tinh vang lên..

Sau đó là những đường nứt dần hiện ra rõ rệt rồi chỉ 1 vài giây sau cánh cửa kiếng vỡ vụn, mảnh thủy tinh văng ra tứ phía tạo nên tiếng động khá lớn trong màn đêm tĩnh lặng..

Hàn Phong nhân cơ hội có một cơn gió mạnh thổi đến anh xoay Bảo Ngọc ôm ngang hông cô khiến chân cô vừa chạm tới bức tường, hình ảnh thót tim khiến người ta kinh sợ nhưng chưa dừng lại ở đó.

Bảo Ngọc dùng lực ở chân xoay mạnh đẩy theo chiều hướng bên phải, sợi dây bị lực đẩy và sức gió tác động liền quăng về hướng gần chỗ tấm cửa kiếng đã vỡ..

Hàn Phong biết nếu không tận dụng nhanh cơ hội chỉ trong vài giây này thì sẽ không còn cơ hội nào nữa..

Nhìn ánh mắt của Hàn Phong Bảo Ngọc liền hiểu cô lấy tay giật mạnh nút thắt ở vòng eo cột sợi dây của anh..

Sợi dây vừa tuột ra thì Hàn Phong liền buông ngay cánh tay quấn chặt sợi dây (ý là sợi dây được quấn từ cánh tay xuống bàn tay để thêm sự chắc chắn khi muốn giữ chặt một vật gì đó =)))

Cũng lúc đó là lúc sợi dây quăng đến gần tấm cửa kiếng nhất, hai thân hình cùng lao xuống văng vào bên trong phòng..

Do được Hàn Phong ôm chặt trong lòng lên Bảo Ngọc không có cảm giác đau đớn gì, cô từ từ mở mắt ra một gương mặt tuấn tú đầy mê hoặc được phóng đại trước mặt cô..

Bảo Ngọc vừa hé miệng tính hỏi anh có bị thương ở chỗ nào không?? Vì cô sợ những mảnh thủy tinh vỡ vụn khi nãy có thể đâm vào anh..

Nhưng lời nói chưa phát ra thì một ánh mắt nóng bỏng như muốn thiêu đốt cô khiến cô á khẩu.

Anh liền cúi xuống, một bờ môi mát lạnh áp lên môi cô nhẹ nhàng mút, sau đó dần trở lên cuồng dã, môi lưỡi giao nhau dường như không thể dừng lại.

Anh điên cuồng cắn nuốt muốn giải tỏa bao nhiêu nỗi nhớ với cô, cô dịu dàng đáp lại cũng muốn biểu lộ cho anh biết cô cũng giống anh.

Bên dưới hai thân hình đang diễn cảnh ôm hôn đắm thiết khiến người ta đỏ mặt thì bên trên phòng Vip. Tiêu Dật vừa nhận được một cuộc gọi từ tên chủ mưu gọi cho thuộc hạ muốn biết kết quả.

Tiếng điện thoại vang lên "ring...ring"!! Không ngừng, Gia Huy tiến lại lấy máy từ tay Tiêu Dật mở loa ngoài, ấn nút trả lời!!

Một giọng nói từ trong điện thoại phát ra âm thanh nghe rất quý dị bọn họ không nghĩ đây là tiếng của đàn ông:

- "Mọi việc đã hoàn thành chưa?"

- "Rồi thưa ngài"!! Nhưng Mia đã chết, chúng tôi lên làm gì?"

- "Nếu như đã hoàn thành nhiệm vụ, cô ta đã không còn giá trị lợi dụng nữa, mau trở về đêm nay ta sẽ đi qua bên Autraslia để bàn một cuộc giao dịch.

- Dạ"!! Tôi biết rồi"!!

Cúp điện thoại, Gia Huy quay sang nhìn Gia Kiệt đang ngồi ôm chiếc vi tính đưa tay lên làm động tác Ok.

Tiêu Dật thì tiến lại vỗ vai anh, miệng cười không ngớt:

- "Khá lắm"! Chú em ngày càng tiến bộ trong việc đối phó với người khác trong điện thoại!"

Nói vậy thực chất chỉ là nói giỡn bởi bọn họ đã đoán ra người tính ám sát Hàn Phong là ai rồi!"

Sau khi nghe người trong điện thoại nói chuyện thì càng chắc chắn hơn..

Gia Huy từng nghe cách thuộc hạ của hắn nói chuyện với hắn, nghe một lần là nhớ lên anh mới có thể diễn kịch được..

Gia Kiệt đã xâm nhập vào dữ liệu điện thoại và dò bằng GPS lên đã tìm ra chỗ hắn ẩn trốn.

Lần này bọn họ sẽ diệt trừ sạch sẽ người của hắn và lấy mạng chó của hắn để xả cơn giận.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Đùa Với Tử Thần (2)

Bảo Ngọc nhìn cánh tay của Hàn Phong bị dây quần chặt hiện lên một mảng da xanh tím rướm máu thì cảm thấy rất đau lòng,

mí mắt có chút ẩm ướt, bàn tay cô nhẹ nhàng xoa lên chỗ cánh tay của anh dường như cô nghĩ làm như vậy sẽ giảm bớt đau nhức.

Nhìn hành động trẻ con ngây thơ của cô, Hàn Phong nhẹ kéo cô vào lòng ôm thật chặt, ánh mắt tràn ngập ý cười ôn nhu:

- "Mèo ngốc!! Không cần xoa nữa anh không sao!!

Khi hai người đang lặng lẽ ôm nhau, mọi thứ đều rất hài hoà, không gian ngọt ngào lan toả, bỗng cánh cửa phòng bị đập bung ra..

Tiếp sau đó là một giọng nói đầy vẻ khản trương có chút lo lắng vang lên:

- Hàn Phong!! anh sao rồi?? Có bị thương không??

Bảo Ngọc hơi nhui mày, mắt híp lại nhìn Tiêu Dật vừa thờ vừa nói, thần sắc không dấu nổi sự lo lắng..

Cô thật có chút không ngờ tên hay bốn cột, đùa dai với người khác như anh ta lên có bộ mặt khản trương và lo lắng như vậy.

Bảo Ngọc cứ ngồi yên trong lòng Hàn Phong cau mày khiến Tiêu Dật nghĩ trên mặt anh ta có dính thứ gì vội lấy tay sờ .

Hàn Phong ôm Bảo Ngọc đứng dậy, anh lạnh lùng nhìn Tiêu Dật vẫn đang loay hoay sờ soạng trên khuôn mặt của anh ta anh cất giọng trầm ổn mà sắc

lạnh:

-Cậu đang làm cái trò gì vậy ?? Rốt cuộc đã biết ai là chủ mưu của vụ việc lần này chưa ??

Gia Huy đứng ngoài cánh cửa liền lên tiếng thay cho Tiêu Dật:

-Anh nếu như tụi em không làm thì vụ việc lần này có liên quan tới tên trùm buôn bán ma túy Jeand.

Hàn Phong lạnh lùng gương mặt không biểu lộ cho người ta biết hắn đang suy nghĩ cái gì nhưng sát khí xung quanh hắn toả ra ngày càng nồng đậm.

Bảo Ngọc khi nghe Gia Huy nhắc đến cái tên Jeand thì sắc mặt trở lên u ám, bàn tay bắt giác siết chặt ,

cô không thể nào quên được ngày ấy, tên khốn kiếp đó đã làm Hàn Phong bị thương khiến anh hôn mê có nguy cơ thành người thực vật,..

Ánh mắt Bảo Ngọc trở lên sắc bén, khắp người bị sự tức giận bao trùm, cô nghiêng răng giọng nói lạnh lẽo vang lên:

-Jeand"!!Hắn hiện tại đang ở đâu ??

Lãnh Ngạo vẻ mặt vô cảm khi nghe Bảo Ngọc hỏi vậy thì có chút khó hiểu, trong lòng suy nghĩ:

-"Cô ta hỏi điều ấy để làm gì ?? Chẳng lẽ lại muốn gây hoạ cho Hàn Phong nữa hay sao ??

Gia Kiệt đứng im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng trả lời cho câu hỏi của Bảo Ngọc:

-Hắn đang ở khu biệt thự S, thuộc đường Stanrdwet hướng tới sân bay tư nhân thuộc địa Italy...

-Trong vòng vài tiếng nữa hắn sẽ sang bên Autraslia để giao dịch gì đó, không lẽ chị dâu nhỏ muốn báo thù cho anh trai em sao ??

Gia Huy vừa tiếp lời của Gia Kiệt đồng thời cũng nửa đùa nửa thật hỏi giỡn Bảo Ngọc nhưng khi anh đang cười thì quai hàm chợt cứng lại vì một từ phát ra từ miệng của cô:

-"Đúng"!!

Hàn Phong bỗng siết chặt thắt lưng của cô, mắt anh nhìn chăm vào cô, Bảo Ngọc ngẩng đầu mỉm cười nhìn thẳng vào mắt anh nhẹ nói:

-Em cực khổ luyện tập nhiều không chỉ để chứng minh em đủ mạnh để sát cánh bên cạnh anh mà còn để trả lại những gì tên Jeand đã làm với anh,..

Cô nháy mắt tinh nghịch với anh nhón chân ôm cổ anh ấn xuống một nụ hôn không quan tâm ở đây bọn người Tiêu Dật đang nhìn .

Thấy Hàn Phong ngăn người giật mình vì nụ hôn của cô, Bảo Ngọc khẽ cười nói:

-Em và Anh có một điểm giống nhau đó là đối với kẻ hại người thân của mình em sẽ bắt hắn trả giá bằng mạng sống.

Rồi cô nhìn qua Tiêu Dật, Gia Huy và Gia Kiệt nói tiếp:

-" ba người đều là người anh Hàn Phong coi trọng cả Liệt Diễm và Lãnh Ngạo anh ấy đều xem là người thân để bảo vệ cho nên tôi cũng xem mọi người là gia đình của tôi .

Bảo Ngọc lại nhìn về phía Lãnh Ngạo giọng nói mang đầy vẻ kiên định của cô vang lên:

-Thời gian trôi qua, tôi sẽ chứng minh cho anh thấy tôi Lâm Bảo Ngọc có khả năng , có đủ tư cách đứng bên cạnh Hàn Phong .

Lãnh Ngạo lạnh lùng nhìn cô giọng nói không còn vô cảm như trước, có chút trầm ổn:

-"Tôi sẽ chờ"!!

Tiêu Dật dùng ánh mắt mê hồn của mình bắn về phía Bảo Ngọc, nở nụ cười rất là lưu manh, tà mị nói:

-cô gái nhỏ"!! Cô thật mạnh mẽ !! Cô là nữ thần trong lòng tôi!!

Bảo Ngọc nhìn điệu bộ đùa giỡn của Tiêu Dật thì khẽ cười không nói gì nhưng Hàn Phong thì sắc mặt trở lên xám xịt,

Anh cất giọng lạnh nhạt mang đầy tà khí:

- Tiêu Dật"!! Anh muốn tôi móc mắt anh quảng cho Lips ăn không ??

(Lê còn vài tuần nữa là nghỉ tết rồi công việc mình bận lắm lên các bạn thông cảm vì không thể post bài được :(mình rất xin lỗi ^:)^ nhưng vẫn mong mọi người Thanks Like + Share G+ cho mình nhé!! khi nào nghỉ tết mình sẽ ráng ra nhiều chương hơn : ">)

Nghe thấy tiếng chủ nhân gọi tên mình Bạch Mao đang nằm bên ngoài vội nhồm người dậy đi vào cọ cọ Hàn Phong.

Bảo Ngọc không nhịn được thắc mắc hỏi:

-Anh đặt tên nó là Lips à ??

Hàn Phong vuốt vuốt lông Bạch Mao khẽ ừm!! Một tiếng rồi ngẩng đầu nhìn cô giọng nói ôn nhu pha lẫn sự tán thưởng:

-Em quả thực rất giỏi!!

Anh và Liệt Diễm đã gần như lục tung khắp khu rừng nhưng không hề tìm thấy dấu vết của nó, lúc này khi nhìn thấy nó nằm ở góc giường bệnh anh có chút ngạc nhiên...

Bảo Ngọc vui vẻ tiến lại chỗ Bạch Mao cùng anh vuốt ve, xoa đầu nó:

- Em được nó cứu mạng nếu không em đã chết dưới tay Mia rồi,

nó đặc biệt lại rất thông minh hình như nó hiểu tiếng người cho nên em muốn nuôi nó,

nó cũng đồng ý theo em về nha!! Em thích gọi nó là Bạch Mao vì lông nó rất trắng lại đẹp.

Hàn Phong ôm eo Bảo Ngọc anh lạnh lùng cắt ngang lời nói của cô:

-Đi thôi!! Không phải em nói muốn báo thù sao ??

Nếu còn đứng ở đây tiếp tục nói chuyện anh nghĩ sẽ mất cơ hội nhìn thành quả luyện tập của em!!

Bóng người cao lớn, gương mặt tuấn mã đẹp một cách mỹ hoặc ôm một cô gái nhỏ xinh đẹp như thiên sứ sánh bước đi ra khỏi bệnh viện,

phía sau là bốn chàng trai lạnh lùng, anh tuấn cùng với hai hàng vệ sĩ bước ra khỏi bệnh viện mặc dù là ban đêm nhưng khiến cho những người đi qua lại phải ngược nhìn khen ngợi .

Choáng ngợp hơn là năm chiếc Lambugari thiết kế sang trọng và được chế tạo đặc biệt đã đậu sẵn ở ngoài cửa,

Hàn Phong ôm Bảo Ngọc ngồi vào xe, Tiêu Dật và Lãnh Ngạo ngồi phía sau.

Gia Huy ,Gia Kiệt ngồi vào chiếc xe thứ hai...Những người vệ sĩ đều ngồi trong các chiếc xe còn lại.

Năm chiếc xe phóng nhanh tong màn đêm tối mịt mờ, Gia Kiệt ngồi trong xe mở laptop ra, bàn tay nhẹ lướt nhanh trên những con phím.

Một lúc sau, trên màn hình vi tính hiện lên chữ đã kết nối, Gia Kiệt nói máy với màn hình của xe Hàn Phong.

Loại xe Lambugari này có thiết kế với hệ thống mạng lưới điện thoại và dữ liệu vi tính.

Người ngồi ghế phụ liền bật chức năng kết nối, một màn hình được tự động dựng lên, Gia Kiệt liền thông báo tình hình:

-Anh!! em vừa xâm nhập vào dữ liệu di động của tên Jeand, có một dòng tin nhắn khoảng 2h sáng hán sẽ xuất phát sang Autraslia..Em vẫn theo dõi vị trí nơi hán đang ở hiện tại chưa có động tĩnh gì.

Hàn Phong gật đầu, Gia Kiệt liền ngắt kết nối, anh cất giọng đầy lạnh lùng :

-Mấy giờ rồi!!

Tên ngồi ghế lái phụ nhanh chóng cung kính trả lời:- "Thiếu Chủ!! 1h 42 phút!!

Anh nhắm mắt lại nghỉ ngơi, vuốt ve mái tóc của Bảo Ngọc lạnh nhạt ra lệnh:

-Tăng nhanh tốc độ!!!

Tiêu Dật và Lãnh Ngạo ngồi phía sau không hề nói tiếng nào, bọn họ chỉ lặng lẽ quan sát hai bên đường ngoài cửa kiếng xe, luôn cảnh giác đề phòng nguy hiểm tới gần .

Một lúc lâu sau, khi chuẩn bị tới khu biệt thự S thì Gia Kiệt lại kết nối máy tính, Bảo Ngọc hơi nhíu mi nhìn sắc mặt không được tốt lắm của cậu ta vừa định mở miệng hỏi thì Gia Huy đã lên tiếng phá ngang:

- Anh !! Tên Jeand vừa di chuyển rồi, anh mau chóng đuổi theo đi, tụi em sẽ lo giải quyết đám người ở biệt thự .

Nói xong không đợi Hàn Phong trả lời Gia Huy đã vội ấn nút ngắt kết nối trên bàn phím laptop của Gia Kiệt .

Năm chiếc xe vừa tới cổng biệt thự thì Lãnh Ngạo và Tiêu Dật đã mở cửa xe tiến về chiếc xe của Gia Huy và Gia Kiệt, tất cả những vệ sĩ trên xe đều đồng loạt bước ra.

Khi Lãnh Ngạo và Tiêu Dật đã ngồi vào xe, Gia Kiệt đưa laptop cho Lãnh Ngạo sử dụng. Rồi anh ta quay người đi trên tay cầm hai khẩu súng lục X-4 đã nên nòng đạn.

Hàn Phong lạnh nhạt nói với tên vệ sĩ là người lái xe:

- "Đi thôi"!!

Chiếc xe vừa khởi động phóng đi cùng chiếc xe của bọn Tiêu Dật thì cánh cổng sắt của biệt thự cũng từ từ mở ra,

bên trong tên bảo vệ giữ cổng đã nằm ngã trên mặt đất, máu từ ngực hắn chảy lan rộng ra, một cảnh tượng đẹp của sự chết chóc dành cho loài sói đi săn về đêm.

Trên đường màn hình đã kết nối hiện ra bản đồ đường, vị trí của tên Jeand hắn đang đi về phía sân bay tư nhân thuộc địa Italy.

(Sân bay tư nhân thuộc địa Italy là một sân bay chỉ dành cho các loại máy bay riêng của các ông trùm lớn, nó có hệ thống an ninh chống xâm nhập rất cao, còn có một quy tắc là chỉ có người có máy bay riêng thì mới được vào ngoài ra bất cứ ai vào sẽ bị khai trừ để đảm bảo an ninh)

Trên đường Stanrdwet có một cây cầu lớn rất dài uốn lượn theo đường vòng cung hẹp, thiết kế của cây cầu là một kiệt tác nghệ thuật nhìn từ xa nó giống như hai cây cầu song song nhau nhưng thực chất nó chỉ là một cây cầu .

Cây cầu này dành riêng cho xe đến sân bay tư nhân thuộc địa Italy lưu thông, ngoài ra không cho bất cứ loại xe nào lưu thông trên cầu .

Có một trạm kiểm soát nằm ở phía cuối cây cầu nơi gần giáp sân bay những sẽ không có giấy chứng nhận sở hữu máy bay trong sân bay đều bị chặn lại không thể qua.

hiển nhiên là bọn người của Hàn Phong đều biết những điều này, nên khi Tiêu Dật mất thấy dấu hiệu đỏ trên màn hình vì tính,

đã dần di chuyển gần tới cuối cây cầu mà bọn họ chỉ mới đi qua đầu cầu một chút làm sao có thể phóng nhanh tới đó được .

Còn chưa nói đến việc cây cầu này dài khoảng 1,160m đứng vị trí thứ nhì chỉ thua cây cầu ở thành phố Rom 1,280m dài nhất nước Italy.

Tiêu Dật nắm chặt tay nắm mạnh vào không khí, miệng liên văng tục:

- "Shirt"!! Con mẹ nó chó chết!!

Chợt màn hình hiện lên gương mặt của Hàn Phong.

Tiêu Dật vừa định nói vài câu chửi rủa tên Jeand thì đã nghe giọng nói lạnh lùng đầy bá khí của anh:

- Chặn đầu xe chiếc Feraffri đỏ đang tiến tới chỗ hai người.

Tên vệ sĩ ngồi ở ghế lái vội quẹo tay lái, hai chiếc xe đâm xầm vào nhau, Lãnh Ngạo thì vẫn ngồi yên vị chỉ có Tiêu Dật là gáy bị va đầu vào phía sau lưng xe.

Người ngồi trên chiếc xe đỏ Feraffri bước xuống chửi ầm lên, nhưng vừa chửi được vài ba câu thì họng súng đen ngòm mát lạnh đã để vào bên cạnh huyết thái dương khiến hắn bỗng chốc im bất .

Hàn Phong hừ lạnh liếc nhìn tên lái xe bị vệ sĩ của anh khống chế, lúc này còn mạnh miệng , bây giờ thì sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy như con chuột.

Anh mở cửa xe ngồi vào ghế lái chính, Bảo Ngọc ngồi ghế phụ cạnh anh, hai ánh mắt giao nhau một bên là sự tin tưởng tuyệt đối, một bên là sự tự tin ngạo mạn .

Bảo Ngọc cầm hai khẩu súng bạc của anh và của cô đã được nện đạn nhìn anh mỉm cười không chút lo sợ cho một pha mạo hiểm sắp xảy ra.

Hàn Phong cũng khẽ nhếch khoé môi kéo người cô qua ấn xuống một nụ hôn thật sâu theo kiểu bá đạo, chiếm giữ tuyệt đối.

Khởi động xe đạt mức tốc độ cao nhất 200 k/m, loại xe Feraffri này có vận tốc độ rất cao lên tới 50 km/s.

Anh đạp chân ga, xoay xe lượn vòng 140° bánh xe ma sát với mặt đường bốc đầy khói chỉ độ khoảng 2-3 giây sau một chiếc xe đỏ rực phóng lên trên xà ngang chắn của cây cầu theo đà bay lên không trung, tiếng gió rít gào vì vù cùng với ánh trắng chui qua rặng mây đen che phủ mờ .

Màn nguy hiểm này tưởng chừng chỉ có trong phim điện ảnh Hollywood nhưng nó lại xảy ra ngay tại đây khiến ai chứng kiến cũng đều mở to mắt kinh

hoàng .

Lãnh Ngạo luôn duy trì vẻ mặt lạnh lùng vô cảm nhưng giờ phút này sắc mặt anh cũng hiện lên tia ngạc nhiên sau đó là tán thưởng:

"Chỉ có Hàn Phong mới có khả năng biến điều không thể thành có thể"!!

Tiêu Dật khẽ lắc đầu, miệng chặc lưỡi hai tiếng cảm thán:

-Họ là đang đùa với tử thần mà!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Kết Thúc

Chiếc xe Ferarri lao xuống chiếc cầu với tốc độ cực nhanh,..

Bảo Ngọc cầm 2 khẩu súng trên tay vươn người ra khỏi xe nhắm thật kỹ lốp bánh xe của bọn áo đen bắn liên tục 2,3 phát..

Tiếng động rất lớn vang lên từ hai phía, Bảo Ngọc thụt lại vào trong khi chiếc xe sắp chạm mặt đất...

"Ầm...ầm...xoẹt..xẹt"!!

Hai chiếc xe bị Bảo Ngọc bắn trúng liền bị mất phương hướng do lốp xe nổ khiến nó đâm xầm vào nhau.

Hàn Phong đạp thắng xoay tay lái như một tay đua chuyên nghiệp chiếc xe tiếp đất quay một vòng,

bánh xe ma sát với mặt đường tạo lên làn khói mờ rồi dần dần tan..xe đã quay ngang giữa cầu chặn trước đầu chiếc xe của tên Jeand.

Tám tên áo đen trong hai chiếc xe đâm vào nhau liền trang bị súng chuẩn bị bước xuống xe để xử lý người dám cả gan chặn xe, bọn chúng có đứa bị thương ở mặt , có đứa lại bị ở tay vai.

(nghỉ tết rồi rất xin lỗi vì bỏ quên truyện trong thời gian qua mong là dịp tết này Lê sẽ có thể bù đủ số chương đã thiếu m.n trong những tuần vừa qua)

Tất cả những vết thương đều do những mảnh kiếng ở hai cánh cửa xe và đằng trước xe bị vỡ văng ra cửa vào, tuy không thể lấy mạng nhưng cũng khiến bọn chúng đủ thảm hại.

Nhưng khi những tên áo đen vừa mở cửa xe thì đạn đã bay liên tiếp về phía bọn chúng.

Bảo Ngọc dơ hai khẩu súng nhắm chuẩn về phía chiếc xe mà bắn, từng tên một ngã xuống, tên thì bị trúng giữa trán chết ngay tại chỗ.

Tên thì bị trúng ở tim hoặc vài ba chỗ yếu huyết chưa chết ngay nhưng nằm trên nền đất rên la đau đớn.

Một tên áo đen đã né đạn trốn vào cánh cửa xe thấy em trai mình nằm chết trên vũng máu, hấn ngẩng đầu nhìn Bảo Ngọc với ánh mắt chứa đựng lửa giận, lòng căm thù hấn dơ khẩu súng nhắm về phía cô bóp cò..

Hàn Phong không nổ súng mà ngồi xem trình độ học tập của cô trong một tháng ra sao, chợt các giác quan nhạy bén cảm giác được có nguy hiểm đến gần,..

Ánh mắt anh trở lên sắc bén, gương mặt lạnh lùng đầy sự ngông cuồng tanh mùi máu, anh hướng về Bảo Ngọc kéo đầu cô thấp xuống, một viên đạn sượt qua tiếng gió rít vẫn còn vang bên tai cô.

Hàn Phong dơ súng nhắm thẳng về chỗ tên đang ẩn nấp ,viên đạn bay nhanh xuyên qua cánh cửa xe găm vào giữa trán tên áo đen, hấn ngã gục chết không nhắm mắt.

Một tên bị thương không nặng nhìn tất cả huynh đệ mình chết la liệt thì phẫn hận, bật dậy trên tay hấn cầm một loại lựu đạn nhỏ nhưng đủ sức phá nổ 2,3 chiếc xe loại lớn.

Nhưng hấn chưa kịp lao tới xe của Hàn Phong thì đã bị một viên đạn găm vào tim, nòng súng của Bảo Ngọc vẫn còn một làn khói mờ nhỏ bay ra..

Nhưng sự phẫn hận khiến hấn trước khi tắt thở dùng hết sức quăng trái lựu đạn về phía xe,..

Trong thời khắc nguy hiểm như thế này, anh và cô lại rất bình tĩnh..

Hàn Phong bật chức năng mui trần, vì loại xe Ferarri này có hai loại chức năng nó có thể như một chiếc xe thể thao nhưng khi bật chức năng thì nó sẽ trở thành xe không có nóc.

Chỉ trong tích tắc... vài giây khi cùng lúc lựu đạn và nóc xe hạ xuống thì anh đã ôm Bảo Ngọc nhảy ra ngoài lộn vài vòng trên nền đất..

Tiếng nổ lớn vang lên ngay sau đó, chiếc ferarri đỏ rực cháy trong ngọn lửa lớn, cảnh tượng có thể khiến người bình thường sợ hãi nhưng đối với Hàn Phong và Bảo Ngọc thì chẳng là gì..

Hai người áo đen bước ra mở cửa cho tên Jeand xuống xe, Hấn tiến lại gần chỗ Hàn Phong và Bảo Ngọc đang đứng cất giọng nói âm hiểm:

- "Hoá ra các người chưa chết, thật không ngờ à Mía lại vô dụng đến thế?? Nếu như hai người tự dẫn xác tới đây thì hãy chịu chết đi!!"

Bảo Ngọc nở nụ cười lạnh lẽo đầy vẻ khinh thường, miệng cô khẽ thốt lên từng chữ :

- Để xem ai sẽ là người phải chết trước!!

Hàn Phong vẫn tỏ ra lạnh lùng nhưng ánh mắt sắc bén hàm chứa sát khí nhìn về phía tên Jeand cất giọng âm lãnh:

- Chết chính là cái giá phải trả khi Jeand lão đại dụng đến ranh giới của tôi.

(*Lão Đại: chỉ 1 ông trùm trong các lĩnh vực thuộc giới xã hội đen)

Tên Jeand tức giận khi nhìn thấy ánh mắt khinh thường của Bảo Ngọc và sự ngông cuồng của Hàn Phong, hấn liền ra lệnh cho hai tên áo đen đứng đằng sau xông lên.

Hai tên áo đen nhanh lao về phía Bảo Ngọc và Hàn Phong tung quyền cước..

Cô xoay người né tránh cú đấm của một tên,

chân dơ lên hạ gót giày giáng xuống đùi hấn nhưng tên này cũng là một tay cao thủ hấn dễ dàng né được.

Liên tiếp công kích chân và nắm đấm về phía cô, bên này Hàn Phong đánh với tên áo đen như đùa cợt, bao nhiêu quyền cước hấn tung ra đều bị anh né tránh được.

Sau khi tên áo đen đánh tới mấy chục đòn mà Hàn Phong chẳng hề hấn gì thì đã có chút mệt, hấn cố gắng điều hoà khí thở ở trong người.

Dồn hết lực vào lòng bàn tay muốn dùng một cú đấm có thể đánh trúng vào yếu huyệt của anh,

Hàn Phong lao nhanh tới khi hấn vừa dơ cú đấm ra thì anh đã nắm chặt cánh tay bẻ gấp lại chỉ nghe 2 tiếng rắc rắc... vang lên..

Tên áo đen kêu la thảm thiết, cũng chỉ một giây sau đó tiếng kêu đã im bật vì Hàn Phong đã bóp cổ hấn bẻ gãy, gương mặt lạnh lẽo vô cảm buông tên áo đen ra hấn lăn ra chết nằm úp mặt xuống dưới đất.

Mất nhìn thấy Hàn Phong đã hạ gục được tên sát thủ mà hấn đã được huấn luyện cao ngang với lính đặc công thì tên Jeand có chút lo sợ,

nhưng hấn ta lại mau chóng hồi phục tinh thần liền sờ vào bên hông rút một khẩu súng đã giấu ra nhằm bắn về phía Hàn Phong..

Bảo Ngọc thấy vậy vội rút bông hoa hồng bạc từ bàn tay ra phóng về phía tên Jeand, cô cũng nhanh phản công liên tiếp dùng chân đánh vào người hấn..

Hấn chống đỡ không kịp bị cô đập một phát vào bụng, nhân cơ hội đó Bảo Ngọc kéo giật thanh caravat bị tuột ra ngoài áo của hấn dùng lực tay xiết chặt..

Tên áo đen ngạt thở mặt trở lên đỏ bừng, chân tay vung loạn xạ, Bảo Ngọc vừa né vừa xoay người quấn cái caravat thêm một vòng rồi siết mạnh,

chân cô đập vào đầu gối khiến hấn ngã quỵ như người quỳ đầu gục xuống, chân tay buông thõng tất thở chết ngạt..

Bông hoa hồng bạc bay như xé gió lao thẳng về phía tên Jeand, những mũi nhọn sắc bén cứa vào tay khiến hấn buông rơi khẩu súng.

Không chỉ dừng lại ở đó theo lực phóng bông hoa và khi va chạm với khẩu súng khiến đường bay của hoa bạc không nằm ngang qua mà phóng thẳng lên găm vào cổ hấn..

Máu liền phun ra như mưa, tên Jeand chỉ kịp ôm lấy cổ ngăn máu chảy ra và ú...ó hai tiếng rồi ngã về đằng sau nằm trên mặt đường trước xe ô tô, cả cơ thể giấy nhè nhẹ rồi chết..

Bảo Ngọc quay sang mỉm cười với Hàn Phong tay cô rút khẩu súng bên hông bắn về phía chiếc xe đang bị rò rỉ dầu, ..

Một vụ nổ lớn vang lên ngay sau đó, 3 chiếc xe nổ tan tành, ngọn lửa cháy dữ dội thiêu đốt mọi thứ ở gần nó hoà quyện với mùi máu tanh và tử khí của

những xác chết đang cháy trong lửa..

Hàn Phong ôm Bảo Ngọc quay đầu đi về 2 chiếc xe nơi chỗ Lãnh Ngạo và Tiêu Dật đã đứng chờ để lên đường trở về.

Có lẽ mọi chuyện đã kết thúc nhưng sẽ là khởi đầu của một âm mưu đen tối lớn cùng những kí ức hận thù của quá khứ và thân phận bí mật của anh cùng những nguy hiểm đang chờ đợi anh và cô ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Triền miên ngọt ngào

Bảo Ngọc mệt mỏi nằm trong lòng Hàn Phong ngủ một giấc, khi xe đến biệt thự của Liệt Diễm, nhìn cô ngủ say xưa đáng yêu như một đứa trẻ làm anh không nỡ gọi cô dậy.

Vệ sĩ mở cửa xe, Hàn Phong ôm Bảo Ngọc chính cho cô có tư thế thoải mái ngủ khi nằm trong lòng ngực anh rồi bế cô tiến vào biệt thự.

Đây là Căn biệt thự riêng của Liệt Diễm nằm gần đại doanh bán Mafia..Liệt Diễm mấy hôm trước muốn cho cô gái elen kia được nghỉ ngơi tốt lên đã đưa cô qua đây..

Vì lúc để cô ở đại doanh bán cô bị thương chưa khỏe nhưng cứ đi lung tung, nào là ra sân tập rồi lại đi qua các phòng huấn luyện như bắn súng, ám khí, chế tạo vũ khí ...

Lại còn muốn đánh thử sức với những vệ sĩ được huấn luyện đặc biệt..

Vì để tránh cho cô ta làm cản lại khiến cho Bảo Ngọc trách anh chăm sóc bạn của cô bé không tốt anh liền quăng cô ta sang biệt thự này.

Khi Hàn Phong bế Bảo Ngọc vào đại sảnh đã thấy khuôn mặt tuần mỹ của Liệt Diễm đang cau có, ngồi gần anh ta là một cô gái lạ mặt.

ánh mắt anh chợt lộ tia sắc bén khi cô ta cứ nhìn chăm chăm vào bảo bối đang nằm trong ngực anh với vẻ mặt bừng sáng và nhớ nhung (anh ý ko phân biệt nam nữ a ng ta có cướp bảo bối của anh đâu xuy"! gõ* hừ nhiều chuyện tôi không ngại cho cô 1 phát đạn..Tác giả: nước mắt đầm đìa ..ôm mặt chạy*nam 9 người hỗn đản)

Nhận thấy ánh mắt lạnh lẽo chiếu vào mình với áp lực rất lớn khiến elen không dám nhìn lên người có khí thế như vậy vội hơi cúi đầu không nhìn Bảo Ngọc nữa.

Hàn Phong hừ một tiếng lạnh giọng nói với Liệt Diễm:

-" Tôi đưa cô ấy lên ngủ trước, mọi người cũng đi ngủ đi có gì mai sẽ nói..

Tiêu Dật và Lãnh Ngạo chỉ nhìn nhau cũng không nói gì ai về phòng người ấy nghỉ ngơi bởi Gia Huy và Gia Kiệt đã về trước bọn họ vì mệt lên đã đi về phòng trước, ..

Trong đại sảnh không còn ai, Liệt Diễm cũng kéo elen đang ngồi ngốc ở sofa trở về phòng..

Hàn Phong đặt nhẹ cô trên giường, Bảo Ngọc xoay người tìm chỗ thoải mái lại ngủ tiếp, anh khẽ mỉm cười phủ chăn lên người cho cô rồi đi tắm..

Tiếng nước chảy róc rách.. từ nhà tắm vang lên, Bảo Ngọc mơ màng cảm thấy bên dưới mềm mềm không phải lồng ngực ấm áp, rắn chắc của Hàn Phong..

Đôi mi khép chặt nhẹ lay động, mắt vẫn còn dư chút con buồn ngủ khẽ mở ra, dụi dụi mắt cô ngó quanh phòng thấy nhà tắm đang sáng biết Hàn Phong đang tắm trong đầu cô liền loé ra một ý tưởng trêu chọc anh.

*chú ý: có H @@! độ nhẹ nặng tùy mọi người nhận xét "!! Happy New Year ♥

Hàn Phong tắm xong bước ra ngoài lau lau mái tóc còn ướt sũng trên người chỉ mặc áo choàng tắm màu đen lộ ra cơ ngực khiêu gợi và cơ bắp rắn chắc khiến Bảo Ngọc nằm trên giường khẽ nuốt nước miếng quả thực là sức quyến rũ chết người..

Anh bỏ khăn lau đầu bên cạnh tủ gần giường rồi nằm xuống, bỗng người nằm bên nhào về phía anh khiến anh có chút ngạc nhiên,..Bảo Ngọc nhìn anh cười giảo hoạt biến thành con mèo nhỏ bày trò nghịch ngợm..

Cô cúi xuống khẽ cắn vai anh, bàn tay mon tron vuốt ve khuôn ngực của anh như trêu chọc đùa giỡn anh..

Hàn Phong ôm eo con mèo nhỏ quậy phá thấy đôi mắt long lanh của cô chứa đầy tia hạnh phúc nhìn anh khiến anh chột thấy trong lòng ấm áp..

Xoay người đặt cô dưới thân anh như con sói đói lâu ngày liền cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người kia..

Nụ hôn nhẹ nhàng dần càng trở lên mãnh liệt, môi lưỡi triển miên không dứt..

Một lúc sau Bảo Ngọc thở ra một hơi chu mỏ bất mãn với anh vì hôn cô sắp ngộp thở mới chịu buông ra..

Hàn Phong nhẹ vuốt ve hai gò má trắng nõn của cô thì thầm:

-Mèo nhỏ"! anh thật nhớ em..

Bảo Ngọc quàng tay qua cổ anh đôi mắt ngập tràn hạnh phúc cùng ngọt ngào nói bên tai Hàn Phong:

-"Em cũng rất nhớ anh"!!

Từng nụ hôn của Hàn Phong rơi trên cơ thể của cô, cảm giác dễ chịu khiến Bảo Ngọc khẽ rên rỉ, bộ ngực sữa phập phồng được anh xoa nắn, vuốt ve..

Tiếng rên rỉ vang vọng khắp phòng cùng hai thân hình đang dây dưa trong phòng tạo nên phong cảnh ban đêm nồng cháy , hài hoà lại tà mị..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Trở Về Nước Mỹ (New York)

Sáng hôm sau, thời tiết mát mẻ những ánh nắng tran hoà chiếu rọi vào căn phòng xa hoa nơi có hai người đang ôm nhau ngủ say xưa..

Cô gái nhỏ nhún nấp mình vào lồng ngực chàng trai có gương mặt tuấn tú ngủ rất yên bình..

Làn gió nhẹ thổi vào khiến chàng trai khẽ mở mắt, anh cúi xuống nhìn người con gái trong lòng mỉm cười, dịu dàng hôn nhẹ trên trán cô...

Anh xuống giường đắp chăn cho cô rồi đi vào nhà tắm, một lúc sau anh bước ra với một vẻ ngoài cực kì điển trai..

Áo sơ mi trắng cúc đen, tay dài được xắn lên tới khuỷu tay, quần tây bó, bộ dạng cực cool và mang một phong cách khác so với lúc anh ăn mặc chỉnh tề áo khoác đen, ca-vát..

Hàn Phong đứng nhìn cô đang ngủ ngon lành trên giường giây lát rồi đi ra khỏi phòng đóng cửa một cách nhẹ nhàng.

Ánh nắng dần trở lên gắt hơn, mây trắng trôi nhanh và tầng mây cũng dần mỏng hơn, từng tia nắng đùa nghịch lên vào trong phòng chạm vào mặt cô gái vẫn say mộng ngọt ngào..

Đôi mi khẽ lay động, một đôi mắt đẹp sáng long lanh từ từ mở ra, bàn tay trắng thon nhỏ dơ lên che đi ánh nắng. Bảo Ngọc ngồi dậy ngó nhìn quanh căn phòng..

Không thấy Hàn Phong đâu cả, chắc anh đã dậy rồi "!!Trong đầu cô tự suy nghĩ như vậy rồi lấy tay cào mái tóc đi vào nhà tắm..

Sau khi từ phòng của mình bước ra ngoài điều đầu tiên Bảo Ngọc muốn làm không phải đi tìm Hàn Phong mà cô muốn chạy tới chỗ Elen, cô rất nhớ cô ấy..

Đi xuống dưới phòng khách, Bảo Ngọc đã thấy Elen ngồi vuốt ve Bạch Mao, trên bàn là một đĩa thức ăn sáng đã hết phần nữa..

Elen ngẩng đầu thấy Bảo Ngọc thì gương mặt bừng sáng, nhìn vẻ mặt tươi tỉnh của Elen cô đoán vết thương của cô ấy đã gần khỏi rồi..

- Cậu có muốn đi mua sắm một chút không?? tên lão đại xấu xa đã ép khô tớ ở trong căn biệt thự này ..Sáng nay hần đã cùng người đàn ông của cậu ra ngoài rồi.

Giọng nói trong trẻo từ Elen vang lên nhưng âm điệu nghiêng răng khi nhắc đến Liệt Diễm của cô ấy khiến Bảo Ngọc phải bật cười làm bộ trêu chọc:

" sao thế ?? tớ nghe thấy có vẻ cậu đã nghiêng răng khi nói về Liệt Diễm nha?? Anh ấy bắt nạt cậu à "??

Elen xấu hổ mặt rạng lên những làn mây ửng hồng hai bên gò má mắt khẽ đảo miệng mấp máy run nói:

-Nào có!! cậu đừng nghĩ bậy!! mau ăn sáng chúng ta còn đi ra ngoài chơi sáng khoái một bữa..

Bảo Ngọc khẽ cười tủm tỉm không chọc thêm Elen nữa cầm dao nĩa ăn nhanh bữa sáng người hầu vừa mang lên..

(vì đã là bạn nên tớ thay đổi cách xưng hô nghe cho hợp và thân thiện hơn :) nói bù truyện dịp tết mà tớ bị té xe bị bó bột một bên tay viết = đt 1 tay khó được cho nên giờ gần khỏi mới có chương mới *sorry*)

Khi mặt trời đã lên cao vút, ánh nắng có phần gay gắt hơn một chiếc xe frerini thể thao màu đỏ phóng nhanh trên đường cao tốc,..

trong xe có hai cô gái cực kì xinh đẹp với mái tóc dài óng mượt, một cô gái ăn mặc theo phong cách lạnh lùng quyền rũ,

mái tóc đen thẳng tắp qua ngang eo phối với áo thun trắng và áo khoác da và quần da đen bó sát, giày boots đen cao nhìn rất mê hoặc.

Trái ngược với cô gái đang lái xe, cô gái ngồi ghế phụ lại có gương mặt như búp bê, nụ cười tự nhiên trên môi thực xinh đẹp tựa thiên thần, ..

Cô mặc một chiếc áo thun kiểu bó sát có một tay cột dây một bên và một chiếc quần jean trắng bó sát và một đôi giày cao gót trắng rất đẹp mắt...

Hai người đẹp lại đi trên chiếc xe thể thao đắt tiền khiến nhiều người đi đường phải ngoái mắt nhìn..

Bỗng từ đằng sau có hai chiếc xe thể thao đời mới đi ép sát xe của Elen, những tên ngồi trên xe hò hét buông lời dâm ô với cô và Bảo Ngọc, mặt cô trở lên lạnh tanh khẽ nhếch khoé miệng Elen tăng nhanh tốc độ phóng lên..

Bọn kia thấy vậy liền tức giận đuổi theo phía sau muốn lên trên chặn đầu xe cô, Elen xoay tay lái chuyên nghiệp, chiếc xe uốn lượn như một con rắn đang trườn chần ngang không cho hai chiếc xe kia lên được.

Tên tóc nhuộm đỏ hoe chửi một tràng tiếng nước Ý rồi đẩy tay lái phóng qua bên ngược chiều lao lên vượt qua xe của Bảo Ngọc và Elen..

Elen khẽ nhếch khoé miệng giọng lạnh lùng lên tiếng:

-Mới thể đã bỏ chạy"! thật tệ quá hết vui rồi.

Bảo Ngọc lắc đầu ánh mắt sắc bén nhìn về khoảng không phía trước giọng đầy sâu thẳm:

- Hấn quay lại kia !! không dễ bỏ cuộc thế đâu!!

Elen hừ lạnh giọng nói trở lên âm lãnh sắc bén dọa người:

- Không bỏ cuộc thì bọn chúng tự chuốc lấy hậu quả..

Chiếc xe lao rất nhanh về phía xe của Elen dường như muốn đâm trực diện...

Elen nhấn chân ga mạnh cũng lao tới , Bảo Ngọc ngồi kế bên cười cười không tỏ ra sợ hãi khi Elen làm như vậy có một câu nói thử tài xem ai gan dạ hơn ai sợ hãi trước sẽ là kẻ thua cuộc.

Tương trường như hai chiếc xe sắp đâm vào nhau thì tên lái xe kia chịu không nổi liền đánh tay lái đâm vào giải phân cách đường giao thông.

Chiếc xe đằng sau thấy thế liền phóng nhanh húc mạnh vào đít xe của Bảo Ngọc và Elen để báo thù cho anh em, nhìn thấy thời tiết nắng gay gắt Bảo Ngọc hừ lạnh rút khẩu súng bên hông xoay người bắn vài viên đạn vào lớp xe..

Chỉ một hai giây sau tiếng nổ lớn vọng vang lên, lớp xe nổ xe bị mất phương hướng đâm vào ngay chỗ chiếc xe đồng bọn của hắn.

Bảo Ngọc cất súng nhẹ nói với Elen:

-"Chúng ta về thôi, tớ thấy cậu lái xe thực chuyên nghiệp tớ cũng muốn học.

Elen gật đầu cười:

- Được cậu muốn học tớ sẽ dạy!!

Sau đó, suốt một tuần ngày nào Bảo Ngọc cũng đều theo Elen đi học không ngại khó hay khổ, chỉ vài ngày đã tiến bộ.

Chớp mắt thời gian đã qua một tuần, hai ngày trước Gia Huy và Gia Kiệt đã trở về Châu Á để quản lí công việc...

Năm chiếc xe đen limborigar đậu ngay sảnh sân bay, từ trong xe có hai đôi nam nữ bước ra những vệ sĩ đi theo sau cùng tiến vào phi trường..

Làm thủ tục đơn giản vì đi máy bay riêng nên chỉ một lát họ đã nhanh chóng tới chỗ máy bay hạ cánh..

Bảo Ngọc ôm chặt Elen, chia tay mắt cô đã đỏ hoe, mắt Elen cũng đã ươn ướt khoé mi. Ôm một lúc cô cười tươi nhìn Elen:

- Khi nào cậu khoẻ hẳn nhất định phải qua thăm tớ nhé!!

Elen gật đầu, Bảo Ngọc liền vui vẻ quay sang nhìn Liệt Diễm đứng đó mảy cau hung lên, ánh mắt ác liệt biểu thị cho việc nếu anh bắt nạt cô ấy thì em sẽ cho anh chết thảm.

Chiếc máy bay từ từ cất cánh vượt tầng tầng lớp lớp những đám mây, mặt trăng sáng, gió nhẹ nhẹ, khung cảnh ban đêm yên bình lại như báo hiệu cho giông bão sắp xảy ra..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tập Đoàn King - Wrold

Nước mỹ , buổi trưa lúc 1h 23 phút một chiếc máy bay tư nhân đáp xuống sân bay Abilene, cánh cửa máy bay vừa mở ra một người đàn ông mặc vest đen cung kính mở dù ra che nắng cho một chàng trai tuổi trẻ lạnh lùng có khí chất cao quý, tràn đầy vẻ cuồng ngạo trong đôi mắt.

Trong lòng ngực anh là một cô gái xinh đẹp như thiên thần nhỏ, làn da trắng nõn đôi môi nhỏ đỏ như trái dâu tây mọng nước.. hai gò má xinh xinh với đôi mắt đen láy lung linh đẹp mê hồn.

Khi hai người ôm nhau ra cửa ngoài của sân bay đã thu hút rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ, mê say, tò mò của nhiều người trong đại sảnh sân bay.. họ thắc mắc, suy đoán rốt cuộc là người nổi tiếng nào ??

Bên ngoài hai hàng vệ sĩ cung kính cúi đầu:

-" Thiếu Chủ"! Lãnh tổng, Ngài Tiêu Dật".

Lãnh Ngạo gật đầu với vệ sĩ, Tiêu Dật không còn vẻ mặt cột nhà như lúc ở cùng Bảo Ngọc và Hàn Phong mà thay vào đó là gương mặt lạnh tanh không cảm xúc anh cất giọng âm khí:

-" Đưa tài liệu và thông báo tình hình của BL-B trong những ngày tôi đi vắng!! Rồi anh ngồi vào trong xe phía sau với Lãnh Ngạo.

Hàn Phong ôm eo Bảo Ngọc bước lên xe đầu tiên... năm chiếc xe BMW sang trọng dần rời đi trong sự kinh ngạc và choáng váng của những người đứng ở trước sân bay.

Ánh nắng ban trưa chói trang, những hàng cây xanh với bóng cây đổ xuống đường. Nước mỹ có không khí rất mát mẻ vì ở đâu cũng thấy cây xanh.

Năm chiếc xe dần đi vào một khu vực có hàng rào an ninh vây xung quanh có một cổng màu đen điện tử tự động mở ra, bên trong lại xuất hiện một con đường lớn hai bên là thảm cỏ xanh mượt và nhiều loại cây hiếm khác nhau, cỏ thụ còn có cả những cây ăn trái..

Xe dừng lại ở một đài phun nước trắng lộng lẫy, một bức tường nữ thần đỡ bình nước trên vai dần đổ xuống.

Bảo Ngọc bước xuống xe trước mặt cô là một cung điện màu trắng nguy nga, kiến trúc đan xen giữa cổ và hiện đại càng làm cho nó thập phần tuyệt đẹp.

Cánh cửa vừa mở ra bên trong đã có hai hàng người hầu chờ sẵn cung kính cúi người hô to:

-"Chào Hàn Thiếu, tiểu thư"!!

Anh gật đầu phất tay ra hiệu cho đám người lui đi làm việc của mình, Tiêu Dật sau khi dặn dò thuộc hạ việc bảo vệ và giám sát xung quanh toà nhà cung điện thì cũng đi vào trong thấy Bảo Ngọc đứng nhũn mảy như đang suy nghĩ việc gì đó..

Tiêu Dật cười bước đến cạnh cô lên tiếng:

-Cô gái nhỏ suy nghĩ gì mà đứng thần thờ ở đây vậy ??

Bảo Ngọc quay sang nhìn Tiêu Dật thắc mắc hỏi:

- Vì sao khi ở Thượng Hải, ông quản gia và mấy người vệ sĩ bên đó đều gọi Hàn Phong là Thiếu Chủ mà người hầu ở đây lại gọi anh ấy là Hàn Thiếu, còn gọi Lãnh Ngạo thành Lãnh tổng là sao ??

Giờ thì Tiêu Dật mới biết hoá ra là cô gái nhỏ thấy lạ về cách gọi ở hai nơi khác nhau liền giải thích:

- Chỉ vệ sĩ trong BL-B và Lão quản gia mới gọi Hàn Phong là Thiếu Chủ bởi vì anh ta là người đứng đầu BL-B tổ chức vệ sĩ hàng đầu quốc tế nhưng

những người biết thân phận đó của anh ấy là rất ít đa phần chỉ những nhà chính trị gia lớn yêu cầu một số lượng vệ sĩ lớn thì anh ta mới ra mặt.

Ngoài ra trong thành phố New York (Nước Mỹ) có một toà nhà cao 75 tầng chính là trụ sở chính của Tập Đoàn Kinh Doanh Đa Ngành King - World thường được báo chí nhắc đến là một trong mười tập đoàn lớn mạnh và phát triển nhất thế giới.

Mà Hàn Phong lại là người sáng lập ra nó nhưng người ở ngoài tập đoàn King - World đều không ai biết gương mặt thật của anh nên thương trường Châu Âu mới gọi anh là người đàn ông thần bí vì anh ta không cho báo chí đăng hình của mình với lại ít xuất hiện trong các bữa tiệc toàn là Lãnh Ngạo thay thế tham gia.

Anh ta là Phó tổng giám đốc của King - World thường quản lý tất cả mọi việc trong tập đoàn khi Hàn Phong đi làm việc ở nước khác hiểu chưa ?? cô gái nhỏ..!!

Bảo Ngọc gật đầu, che miệng ngáp một mồm vì đi chuyến bay dài cô lên tiếng :

- "Đã hiểu!! Tôi mệt rồi muốn đi tắm và lăn ra ngủ đây...

Tiêu Dật nhìn vẻ mặt ỉu xiu của Bảo Ngọc thì thấy buồn cười anh gọi một người hầu làm ở gần đó ra lệnh:

- Đưa cô ấy ra khu nước nóng để tắm và nghỉ ngơi đi.

Người hầu liền vâng dạ dẫn đường cho Bảo Ngọc, cô cười cảm ơn Tiêu Dật rồi nhẹ bước đi theo cô người giúp việc.

Sáng hôm sau, khi Bảo Ngọc tỉnh ngủ thì đã gần tới giờ cơm trưa rồi, cô với lấy cái điện thoại bấm số gọi cho anh..

Ba hồi chuông điện thoại reo vang anh đã bắt máy giọng tràn ngập sự cung chiêu hỏi:

- Tỉnh rồi à?? em đã ăn cơm chưa ??

Bảo Ngọc khẽ mỉm cười nhẹ nói:

- Em chờ anh về cùng anh ăn trưa!! bao giờ anh sẽ về nhà ??

Hàn Phong thở dài giọng đầy tiếc nuối:

- Trưa nay anh không về được vì tài liệu hôm qua Lãnh Ngạo đưa anh còn phải xem và duyệt cho hết.

Bảo Ngọc cup khoé mi xuống thấy có chút buồn nhưng chợt một ý nghĩ loé sáng trong đầu của cô, cô vui vẻ cười tươi nói với anh:

- Không sao!! Tối anh về sớm đền bù cho em là được.

khi nghe anh đã đồng ý cô liền nhanh chóng nói câu tạm biệt rồi cúp máy.

Nhanh chóng đánh răng rửa mặt, mở tủ đồ anh đã chuẩn bị sẵn cho cô thì quả thực làm cô choáng ngợp đồ bên trong phải tương đương mấy shop lớn không còn thời gian quan tâm việc này.

cô chọn nhanh một chiếc quần jeans bó dài ống thon thiết kế kết hợp với dây lưng vải màu trắng và bên trên là một chiếc áo thun đồ bó sát, tay dài, trễ vai cùng với một đôi giày cao gót trắng.

Xuống đại sảnh cô liền nhờ một người hầu dẫn xuống bếp, cô yêu cầu đầu bếp làm những món ăn hợp khẩu vị của Hàn Phong..

Đầu bếp ở trong đây đều là người được tuyển chọn rất kỹ lưỡng tay nghề không hề kém đầu bếp nhà hàng năm sao và hoàng gia Anh.

Chỉ trong 30 phút sau đó, một cái hộp có hình vẽ bên ngoài được trang trí rất đẹp khi sờ tay vào cảm thì thấy ấm nóng cô gật đầu cảm ơn rồi lấy chiếc Audi màu đỏ từ gara xe phóng như bay ra khỏi toà cung điện một loáng đã biến mất.

chiếc xe Audi đỏ chói mắt đậu ngay trước trụ sở chính Tập Đoàn King - World khiến mọi người mở to mắt nhìn, trong xe một cô gái cực kỳ xinh đẹp bước ra trên tay của cô cầm một hộp gỗ mạ đá đen hoạ khắc hình bên ngoài.

Cô đi vào bên trong đại sảnh tầng trệt của toà nhà, nhìn ngó xung quanh một hồi cô liền tiến lại quầy tiếp tân thấy cô tiếp tân xinh xắn mỉm cười chào cô Bảo Ngọc cũng cười đáp lại cất giọng:

- Tôi muốn gặp Hàn Thiếu!! xin hỏi lên tầng bao nhiêu ??

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Bắt Cóc (1)

Cô nhân viên tiếp tân lễ phép mỉm cười giọng nói nhẹ nhàng phát ra âm thanh nghe rất chịu mền:

- Xin chào!! xin hỏi tiểu thư cô có hẹn trước với Tổng Giám Đốc không ??

Bảo Ngọc lắc đầu rồi nhìn thấy vẻ mặt khó xử của cô tiếp tân thì cô mỉm cười khẽ nói:

- Vậy cô giúp tôi thông báo lên trên phòng Tổng Giám Đốc tôi Bảo Ngọc tìm anh ấy.

Cô tiếp tân thấy vậy liền gạt đầu bàn tay vừa chạm vào điện thoại bàn thì lại bị một bàn tay khác chặn lại, một giọng nói chanh chua, kiêu ngạo vang lên:

- Cô làm việc kiểu gì thế ?? không có hẹn trước thì không cần để ý tới họ.

Thư kí Lâm đã dặn nếu là nữ nhân đến tìm mà không có lịch hẹn thì từ chối hết từ lúc nghe tin Tổng giám đốc về nước là những cô gái bản tiện liền muốn biến thành phượng hoàng không xem kỹ lại mình là ai?? một số người chỉ là gái tầm thường mà đòi giả dạng tiểu thư thanh cao.

Nói xong ánh mắt cô ta liền liếc về phía Bảo Ngọc biểu thị sự chế nhạo, khinh miệt,...

Bảo Ngọc thờ ơ thấy ánh mắt lo lắng của cô gái tiếp tân muốn mở miệng nói lại thôi chỉ bất lực nhìn cô..

Trong lòng Bảo Ngọc liền hiểu chắc cô gái này mới ra trường nhìn cách ứng xử còn rất non nớt nhưng tính cách khá tốt, không tự cao, kiêu ngạo biết giúp đỡ, thật thà chỉ là có chút nhút nhát.

- Tôi không sao!! cô là một tiếp tân tốt.

Bảo Ngọc cười trấn an rồi ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía cô tiếp tân trang điểm đậm chanh chua kia nhếch khoé miệng nói:

- Thím à!! là một tiếp tân trong tập đoàn lớn như thế này mà thím nói chuyện không khác gì mấy bà bán cá ngoài chợ.

Cô ấy tận tâm với khách đến tập đoàn là sai hay sao??

mà thím la mắng, còn nữa tôi nghĩ những người muốn biến thành phượng hoàng thì chắc thím cũng là một trong số đó đấy nhỉ??

Sĩ nhục người mà tâm tư mình cũng có ý nghĩ đó thì thím cũng là hạng gái tầm thường thôi.

cô gái tiếp tân này giờ hơi cúi đầu đã ngẩng đầu mở to mắt từ bao giờ trong ánh mắt là sự ngờng mộ,

Cô tiếp tân chanh chua nghiêng răng nghiêng lợi, gương mặt đỏ bừng vịn vịn vì tức giận dơ tay chỉ về phía Bảo Ngọc hét:

-" Cô được lắm..."!! bảo vệ đâu tiễn cô gái này ra ngoài!!

Chợt có một giọng nói lạnh lùng, âm lãnh truyền đến:

- Bỏ ngay tay các người ra nếu không tự làm đơn xin nghỉ đi.

Lãnh Ngạo tiêu sái bước đi tới chỗ Bảo Ngọc đằng sau là một số người cầm tài liệu và hai vệ sĩ..

- Sao cô lại tới đây ?? cô mới tới nước Mỹ không quen đường để bị lạc Hàn Phong anh ta sẽ lại lo lắng cho cô nữa.

Giọng nói của Lãnh Ngạo nghe thì thấy đa phần là trách cứ nhưng thực chất là có chút quan tâm đến cô khiến Bảo Ngọc nở nụ cười dơ hộp đồ trên tay lên nói:

-" ở nhà một mình rất buồn chán!! Tôi mang cơm đến ăn với Hàn Phong có mang một phần nhỏ cho anh này"!!..

Nói rồi cô gỡ một khay trên cùng ra đưa cho Lãnh Ngạo, anh ta liền nhẹ mỉm cười gạt đầu cảm ơn.

Từ sau khi Lãnh Ngạo chứng kiến khả năng của cô và cũng biết được cô đối với Hàn Phong quan trọng nhường nào thì thái độ anh ta đã dễ chịu hơn trước rồi sau khi từ Italy trở về anh ta đã thay đổi giống như Liệt Diễm đối với cô là một người anh.

Lãnh Ngạo lạnh lùng đảo ánh mắt sắc bén về phía mấy tên bảo vệ và cô tiếp tân chanh chua giọng đầy âm vang lạnh nhạt:

- " Chuyện gì xảy ra?? Ai cho các người đối xử với vị hôn thê của tổng giám đốc như thế ??

Sắc mặt cô tiếp tân lúc này còn kiêu căng thì giờ đây đã trắng bệch miệng mở lớn cô ta không thể nào ngờ mình đã đắc tội với người không nên đụng đến,

ngã ngời trên sàn đá lạnh cóng cô ta có hơi hận cũng muộn rồi.

Bảo Ngọc ghé tai nói nhỏ với Lãnh Ngao rồi nhận lấy thẻ anh đưa đi về phía thang máy chuyên dụng lên thẳng phòng tổng giám đốc.

Lãnh Ngao hừ lạnh một tiếng:

- "Trường ban tiếp tân, ngày mai cô không cần đến đây làm việc nữa"!!

Xong anh nhìn về phía cô tiếp tân đang cúi thấp đầu nói tiếp:

- Từ ngày mai cô có thể đảm nhiệm chức trường ban Tiếp tân hãy làm cho tốt!!

Cô gái tiếp tân liền ngẩng đầu cực kì ngạc nhiên cô thật sự không nghĩ mình lại may mắn như vậy trong khi cô mới chỉ vào làm việc ở tập đoàn mới gần một tháng, ngây ngốc gật đầu đáp: "Vâng"!!

Sau khi Lãnh Ngao đã rời khỏi cô gái vẫn cứ đứng ngây ra cười, những cô gái tiếp tân đứng gần đó vừa hâm mộ vừa có chút ghen tỵ tại sao họ lại không may mắn như thế cũng chỉ vì nghĩ cô gái kia bình thường đầu ngơ lại là vị hôn thê của tổng giám đốc chỉ tự trách mình không có mắt nhìn người thôi.

Đến tầng 75, Bảo Ngọc bước ra khỏi thang máy đi về phía phòng có một dãy thư kí tầm 6-7 người đang ngồi làm việc,

một cô thư kí vừa sắp xếp lại hồ sơ ngẩng đầu thấy Bảo Ngọc thì liền đứng lên gật đầu mỉm cười lịch sự nói:

- "Xin chào!! chúc cô một ngày tốt lành xin hỏi cô có lịch hẹn với tổng giám đốc không ??

Bảo Ngọc lắc đầu nhìn thấy vị thư kí vẫn mỉm cười nói tiếp:

- "Vậy cô cho tôi xin họ tên để khi ngài đi họp về tôi sẽ thông báo với tổng giám đốc hỏi xem ngài có muốn gặp cô không ??

Nghe thấy anh vẫn còn họp chưa ăn cơm Bảo Ngọc hơi nhú mảy cô dơ thẻ mà Lãnh Ngao đưa cho trước mặt vị thư kí khiến cô ta hết sức ngạc nhiên..

Nhưng do đã được huấn luyện về thái độ và cách ứng xử của ngành thư kí cô liền mỉm cười bước tới mở cửa phòng tổng giám đốc mời Bảo Ngọc vào bên trong.

Chờ một lúc lâu, mí mắt nặng trĩu sụp xuống, Bảo Ngọc tựa vào ghế sofa da cao cấp nằm ngủ một lát.

Vừa chớp mắt chưa đầy 10 phút cửa phòng tổng giám đốc đột nhiên bị đẩy mạnh ra, tiếng giày cao gót lộp cộp trên sàn nhà, một giọng nói chua ngoa mang phản tức giận vang lên:

- "Ai cho phép cô vào phòng của tổng giám đốc ?? lại còn dám nằm ngủ ở đây cô thật to gan !!!"..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Bắt Cóc (2)

Bảo Ngọc dụi dụi mắt ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng nơi giọng nói vừa phát ra, một cô gái tầm khoảng 27 - 28 tuổi, gương mặt được trang điểm rất tinh xảo nhưng lại đậm phần quá dày,

quần áo xem ra là thuộc hàng hiệu lại thêm giọng nói kiêu căng thì nếu Bảo Ngọc đoán không lầm thì cô ta chắc chắn là dạng tiểu thư nhà giàu.

Ánh mắt của Lâm Oánh Tiệp chứa đầy tia lửa tức giận khi thấy con nhỏ đáng ghét cứ nhìn chằm chằm vào người mình thì con giận càng thêm bực phát cô ta liền quát lớn:

- Nè cô câm và điếc à?? tại sao tôi hỏi lại không trả lời hay tính giả vờ giả vịt ở nơi đây ??

Bảo Ngọc nhướng đôi lông mày ánh mắt sắc bén của cô phóng nhanh về phía Lâm Oánh Tiệp giọng nói lạnh nhạt truyền đến:

- Tôi không câm cũng chẳng điếc và cũng không giả vờ giả vịt như một số người nói người khác mà không biết ngượng miệng!!

Cách nói chuyện và đối xử với khách chả ra sao lại còn dùng lời lẽ lăng mạ khách xin hỏi cô có thấy mình xứng đáng khi làm việc tại tầng cao nhất của Tập đoàn King - World để giúp đỡ tổng giám đốc không??

Lâm Oánh Tiệp thập phần là muốn nổi điên cô ta đường đường là đại tiểu thư duy nhất của tập đoàn Lâm Thị vì muốn ở bên anh Hàn Phong cô đã cố gắng học làm thư kí.

bởi trong mắt cô người có thể xứng đáng với cô chỉ có anh ấy thế mà hôm nay cô lại bị một con nhỏ có gương mặt non nớt xinh xắn dạy dỗ điều này thực là sỉ nhục...

Lâm Oánh Tiệp nghiêng răng, ánh mắt giận dữ trừng lớn miệng quát lên:

- Tiệp nhân!! cô nghĩ cô là ai mà dám lên mặt với tôi chắc cô thuộc loại gái được bao nuôi tính vào đây để quyến rũ tổng giám đốc phải không hả ??

Cô ta vừa nói dứt câu xong liền thấy Bảo Ngọc tiến đến gần nụ cười trên gương mặt nở rộ và ánh mắt sắc bén của cô khiến Lâm oánh tiệp khẽ rung mình khi cô ta vừa định mở miệng quát lần nữa thì một cái tát như trời giáng đã rơi xuống mặt âm thanh "chát" rất lớn vang lên khiến một bên má của cô ta vừa đỏ vừa sưng.

Bảo Ngọc lạnh lùng nhếch khoe miệng ánh mắt sắc bén nhìn Lâm Oánh Tiệp cất giọng băng lãnh:

- hai từ "tiệp nhân" này tôi không dám nhận cô cứ giữ lại để dành cho mình đi.

Còn về việc bao nuôi và quyến rũ tổng giám đốc tôi nghĩ cô mới là người biết rõ hơn tôi đây.

Lâm Oánh Tiệp cứng họng không thể phản bác lại câu nói của cô.

cô ta ôm một bên má đỏ sưng lao về phía Bảo Ngọc gần giọng nói:

- Tiệp nhân cô dám đánh tôi!..

Nói rồi cô ta lao người về phía cô với ý định muốn trả thù về cái tát lúc nãy thì bỗng nhiên cánh cửa phòng đột nhiên mở ra Hàn Phong bước vào thấy Bảo Ngọc thì gương mặt lạnh lùng vô cảm lại xuất hiện một tia ôn nhu, cung chiêu..

Anh mỉm cười đi lướt qua Lâm Oánh Tiệp mà không thèm liếc nhìn cô ta một cái bước tới chỗ Bảo Ngọc anh nhẹ bẻ cô lên tiến về phía ghế sofa da cao cấp để cô ngồi trên đùi khẽ hỏi:

- Sao em lại tới đây?? đã ăn gì chưa ??

Bảo Ngọc lắc đầu vươn tay kéo hộp đồ ăn tách từng tầng ra do là hộp có thiết kế bên trong là nhôm giữ nhiệt bên ngoài mạ đá vẽ điêu khắc tinh xảo sẽ đẹp mắt và chất liệu đá không khiến người cầm chạm vào mà bị phỏng.

Cô mở hộp bỏ ba khay ra mặt bàn toàn là những thứ Hàn Phong thích ăn lấy khăn giấy trên bàn lau miệng rồi đưa cho anh cười ngọt ngào nói:

- Em ở nhà thấy rất chán anh lại không về nhà được, lên em bảo các chú đầu bếp chuẩn bị thức ăn mang đến đây để cùng ăn cơm với anh.

Hàn Phong vuốt tóc cô trên mặt là vẻ yêu thương ngập tràn sự bá đạo lại rất cung chiêu khiến cho một người đang đứng ở một góc nhìn đến ghen ghét, phần hận.

Lâm Oánh Tiệp thấy mình như bị quên lãng lại chứng kiến cảnh người cô thương lại ân cần với Bảo Ngọc liền bùng phát cơn giận chỉ về phía cô quát:

- Tiệp nhân!! hồ ly tinh mau tránh xa tổng giám đốc ra...

Cô là cái loại gái bao nuôi tiệp nhân dám quyến rũ anh ấy!! Tổng giám đốc anh đừng để bị cô ta lừa !!

Hàn Phong khẽ nâng ánh mắt lạnh nhìn về phía Lâm Oánh Tiệp cất giọng âm lãnh :

- Cô nghĩ mình là ai mà có quyền nói bà xã tương lai của tôi như vậy ?? Cô ngày mai không cần đến đây làm nữa!! Cút..

Lâm Oánh Tiệp cư nhiên không ngờ tới làm việc với anh lâu như vậy lại bị đuổi vì một cô gái xuất hiện mang danh vị hôn thê (hiểu nghĩa ý là lão bà, bà xã, vợ tương lai) thật khiến cô không cam tâm cô yêu anh rất nhiều mà bây giờ anh lại đối xử với cô như vậy tất cả là tại cô ta.

Ánh mắt của Lâm Oánh Tiệp chứa đầy tia lửa bùng cháy nhìn về phía Bảo Ngọc với sự đố kỵ và căm hận tột cùng cô ta nghiêng răng nói:

- Tiệp nhân!! Tôi nhất định sẽ không tha cho cô.

Nói rồi cô ta quay lưng đi về phía cửa, Bảo Ngọc hừ lạnh cười nhẹ nói:

- xem ra một cái tát với cô chả là gì nhỉ ?? tôi đã nói rồi hai từ đó cô lên giữ lại cho mình đừng phun ra bừa keto không chỉ ăn một cái tát như hôm nay đâu.

Một lúc sau khi Lâm Oánh Tiệp đã đi Hàn Phong và cô cũng ăn xong bữa trưa, nhìn đồng hồ đã hơn hai giờ không muốn ở lại quấy rầy anh làm việc.

Bảo Ngọc đứng lên thu dọn lại đồ rồi quay lại thấy anh nhủu đôi lông mày cô khẽ cười cúi xuống hôn nhẹ lên môi anh nói:

- Em về đây!! anh làm việc đi tối về sớm em sẽ về học nấu ăn nhờ các chú đầu bếp hướng dẫn tối nay anh nhớ về sớm em sẽ trở tài cho anh xem

Sáng nay vì ở nhà bếp quan sát một lúc cũng như chọn đồ ăn Hàn Phong thích khi thấy các đầu bếp làm rất nhanh và đẹp mắt khiến cô muốn học làm theo,...

Bảo Ngọc cười với anh vừa quay lưng chuẩn bị đi về lại bị Hàn Phong kéo ngược trở lại ngồi vào lòng anh cúi xuống hôn cô cuồng nhiệt Bảo Ngọc cũng vòng tay qua cổ anh đáp trả

Khi Bảo Ngọc vừa xuống chỗ để xe trong tầng hầm của tập đoàn thì đột nhiên một chiếc xe đen lao tới, ba bốn người từ trong xe bước ra tiến lên bịt miệng cô quá trình diễn ra quá nhanh.

Bảo Ngọc đã được huấn luyện tính đánh ngược lại bọn chúng nhưng khi thấy bên hông của tên đứng gần đó có súng cô liền nín thở giả vờ ngất xỉu..

Bọn chúng bỏ cô lên xe , một cô gái bước đến chỗ bọn chúng nói:

- Đưa cô ta đến khu nhà hoang và làm nhục cô ta cho tôi nhớ quay lại và gửi đến tập đoàn King - World..

Tôi đã chuyển tiền một nửa vào tài khoản của các anh sau khi xong việc sẽ đưa nốt số còn lại..

Đi gần đến chỗ chiếc xe nơi Bảo Ngọc đang nằm giọng nói của cô ta đầy sự hận thù và ghen ghét:

- Tôi đã nói rồi!! tôi nhất định sẽ không tha cho cô.

Bảo Ngọc dù không ngửi hết mùi thuốc mê nhưng do lúc đầu vừa bị bịt mũi miệng có hít phải một chút nhưng khi thuốc mê chưa ngấm cô có thể nghe rõ bọn họ nói gì trước khi mất đi ý thức chìm vào giấc ngủ cô hé mắt đã nhìn rõ người trước mắt cô là Lâm Oánh Tiệp..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Súng Đạn Nhanh Hay Người Nhanh

Bảo Ngọc mê man khi ý thức dần trở lại cô từ từ nhớ ra mọi chuyện, đôi mi khẽ lay động cô cảm giác được chiếc xe vẫn đang di chuyển chưa dừng lại..

Bảo Ngọc hé hờ đôi mắt nhìn thấy bọn chúng đang ngồi ở phía trước tổng cộng có 7 tên, mà hai tên ngồi ở trên cùng có trang bị súng ống bọn chúng đều là người mỹ...

Cô cố điều hoà hơi thở cho khí huyết lưu thông, hai bàn tay khẽ mở ra vào cho các khớp tay hoạt động rồi cô nằm im chờ đợi.

Chiếc xe ô tô dần giảm tốc độ đi chậm lại, Bảo Ngọc cảm thấy hình như xe đang rẽ về một hướng nào đó,những tên trong xe vẫn đang nói chuyện rất vui vẻ toàn là ngôn ngữ tiếng anh cũng may lúc còn đi học cô được giáo sư khen ngợi nhiều nhất là môn ngoại ngữ.

một tên ngồi ở ghế lái phụ hỏi mấy tên ngồi ở phía sau:

- "This sub beauties why sinned against corporate lady Lam Thi rather ?? but so long as well or we do not get such a bargain deal ??"

(Tiểu mỹ nhân này sao lại đắc tội với tiểu thư của tập đoàn Lâm Thị chứ?? nhưng thế cũng hay lâu rồi chúng ta không có được vụ làm ăn nào hời như vậy...)

Những tên phía sau nghe vậy cũng đắc ý cười ha hả với giọng điệu rất cợt nhả và dâm dăng khiến Bảo Ngọc thật muốn ngồi dậy bóp cổ giết chết bọn chúng nhưng cô cố nhịn bởi cô biết đánh nhau trong xe rất chật chội bọn chúng sẽ dễ dàng chèn ép được cô.

Ngoài ra nếu cô đánh bọn chúng thì tên cầm tay lái sẽ có thể gây ra tai nạn, cô đã hứa với Hàn Phong sẽ về học nấu ăn làm một bữa thịnh soạn để chờ anh về cùng ăn tối, cô không muốn quá liều lĩnh mạo hiểm để rồi bị thương sẽ khiến anh lại thêm lo lắng.

Những bánh xe lăn tròn cũng đã bắt đầu ngừng lại, bọn chúng đã mở cửa xe xuống hết, tên lái xe chỉ hai tên đứng gần hần nói:

- help her down gently careful y'all stop to let our brother also fun for long !!

(đỡ cô ta xuống cẩn thận chúng mày nhẹ nhàng thôi để tỷ anh em chúng ta còn vui vẻ được lâu!!)

Bọn chúng cười cợt với nhau rất vui, hai tên vừa nghe lệnh cũng bắt đầu tiến về phía đằng sau xe mà mở cửa..

Bảo Ngọc chính là chờ cơ hội này khi cánh cửa vừa được mở ra trước ánh mắt kinh ngạc của hai tên người Mỹ..

Bọn chúng chưa kịp phản ứng thì cô đã nắm hai bên khung cửa xe đu người dơ hai chân đập ngang về hai phía khiến chúng ngã ngửa lăn ra đất,

Một tên do ngã trúng một cục đá lên liền bất tỉnh..

Ánh mắt Bảo Ngọc loé sáng khi nhìn thấy tên bị ngã còn lại út dao từ bên hông ra cô hừ lạnh nở nụ cười âm u đầy sát khí:

- " Muốn tìm chết!! ta tiễn các người!!"

Khi hấn cầm dao còn chưa đứng dậy nhanh như cắt Bảo Ngọc đã hạ đầu gối vào bụng hấn tay cô cũng giữ chặt tay hấn bẻ gấp lên xoay về phía cổ " xoẹt" một đường cắt ngang nhìn hấn há hốc miệng mắt trũng lún, máu từ cổ phun ra hấn chết ngay tại chỗ.

Những tên đang trước nghe thấy tiếng động vội chạy ra phía sau thì chúng rất kinh sợ khi thấy hai tên đã nằm chết trên đất mà lại không nhìn thấy cô gái bị đánh thuốc mê đã ngất xỉu đang ở đâu.

Chúng cho rằng liều thuốc mê đã bịt miệng cô gái là rất nặng nên sẽ không nghĩ cô ta có thể tỉnh lại được và càng không tin một cô gái nhỏ nhắn, xinh đẹp yếu mềm như vậy lại có thể giết chết đồng bọn của chúng.

Bảo Ngọc ngồi trên lóc xe ô tô nhìn về hai phía do bọn chúng không ngừng đầu ngược lên sẽ không thấy được cô ngược lại thì cô lại nhìn thấy rõ từng cử động của bọn chúng.

Hai tên đứng hai bên xe tìm kiếm, cô thấy một tên bên phải đang cầm súng di chuyển về đằng trước xoay lưng với tên còn lại Bảo Ngọc liền lộn nhào xuống con dao trong tay cô nhắm ngay bả vai hấn cắt một đường khiến hấn ôm vai kêu la đau đớn làm rơi khẩu súng.

Tên còn lại liền quay đầu nhìn và hai tên bên kia nghe tiếng kêu la của đồng bọn cũng liền chạy sang chỉ thấy một cô gái có ánh mắt sắc lạnh, vô cảm nhìn về phía họ.

Trên tay cô ta toàn là máu còn cầm một con dao đang găm vào ngay tim đồng bọn khiến chúng hốt hoảng, khí thế lạnh lùng, âm lãnh như ác quỷ làm từng người bọn chúng đều khiếp sợ.

Nhưng nhìn thấy anh em mình bị chết dưới tay của cô ta thì ngọn lửa báo thù liền trở lên sôi sục, bất chấp tất cả sự run sợ, chúng lao về phía trước muốn giết chết Bảo Ngọc..

Chỉ thấy Bảo Ngọc nhếch khoé miệng con dao trên tay cô xoay xoay, chân cô đập vào một tên đang trước, khuỷ tay thúc vào bụng tên phía sau..

Tay cô như một vũ công điêu luyện đang múa vũ điệu tử thần, con dao găm một nhát vào bụng đối phương lại rút ra đâm ngay vào tim..

Một tên bị hạ gót chân vào mặt xoay người phản kháng thì con dao đã xẹt ngang qua cổ, máu tươi chảy xuống đất,..

Mùi máu tanh lan rộng, khiến cho tên nằm bất tỉnh phía sau xe tỉnh dậy, khi hấn xoa đầu đứng đi ngang qua xe về phía bên phải thì thấy Bảo Ngọc đang kết liễu tên cuối cùng..

Nhìn thấy xác chết đầy máu me của đồng bọn nằm trên mặt đất khiến hấn vừa sợ hãi lại phần hận thấy Bảo Ngọc sau khi giết xong đi về hướng này.

Hấn liền nép mình vào sau xe, khi Bảo Ngọc vừa bước chân đi đằng trước hấn liền dơ khẩu súng dí vào đầu cô,..

Một giây bất ngờ , Bảo Ngọc không kịp phản ứng lại cô không nghĩ tên này có thể tỉnh nhanh đến như thế biết vậy lúc này cô nên một dao đâm chết hấn thì bây giờ sẽ không xảy ra chuyện. (Truyện được đăng tại web diendanlequydon.com nhớ Share + Like và G+ cho tớ nha)

Cũng vừa lúc hai chiếc xe đen tiến vào khu nhà bỏ hoang, xe dừng lại cách tên bắt cóc đang khổng chế Bảo Ngọc khoảng 30m..

Vệ sĩ từ hai xe đồng loạt bước ra chia súng lục đen về phía tên bắt cóc, một vệ sĩ mở cửa xe cho Hàn Phong bước ra, anh nhúu chặt đôi lông mày, bàn tay nắm gông lên các khớp xương kêu rắc rắc.

Chiều nay, sau gần 30" Bảo Ngọc rời khỏi, lúc anh đang họp nghe các quản lí, tổng giám đốc từng lĩnh vực thông báo tình hình về các ngành khác nhau.

Tập đoàn King - World được mệnh danh là một trong mười tập đoàn lớn mạnh nhất thế giới vì tập đoàn kinh doanh đa ngành, chứng khoán, bất động sản, dầu mỏ không chỉ có thể còn có bệnh viện tư nhân, trường học, khu giải trí, trung cư cao tầng rải rác khắp nước Mỹ...ngoài ra còn rất nhiều ngành khác không thể kể hết..

Mỗi lĩnh vực sẽ có người quản lí và tổng giám đốc các khu vực, chi nhánh.. Vì thế mà các cuộc họp thường lệ họ sẽ có mặt để nêu tình hình cụ thể của công việc.

Khi anh đang nghe tổng giám đốc và quản lí bên lĩnh vực trường học thì một cô thư kí bước vào cúi đầu xin lỗi mọi người trong phòng vì cắt ngang buổi họp và đi đến ghé tai nói nhỏ với anh:

- "Dạ!! lúc này có một cô gái thuộc bộ phận đi tiếp thị, tư vấn cho khách hàng khi cô ấy xuống tầng hầm để lấy xe ra ngoài làm việc thì thấy ba bốn người đàn ông trên một chiếc xe màu đen nhảy xuống bịt miệng một cô gái..

trông giống vị hôn thê của tổng giám đốc do xe cô ấy để gần chỗ đó nên cô ấy thấy hết tất cả mọi chuyện xảy ra vì sợ chạy ra đi báo tin sẽ bị phát hiện lên cô ấy đứng nép mình vào một bức tường chờ bọn chúng đi khỏi mới dám đi thông báo"..

Sau khi Hàn Phong nghe xong thì liền chạy ra khỏi phòng họp, anh biết giờ gọi cho cô rất nguy hiểm lên anh sai người tra GPS vị trí chiếc điện thoại của cô và tìm được tới đây.

Bảo Ngọc nhìn thấy Hàn Phong thì khoé miệng khê nhếch lên, cô biết dù cô đang ở đâu và nguy hiểm ra sao thì anh cũng nhanh chóng tìm ra cô..

Tên bất cóc nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt những họng súng đen ngòm đang chia về phía hắn thì trong đôi mắt đã hiện lên tia hốt hoảng..

Hắn không ngờ cô gái này lại được một thế lực lớn đằng sau bảo vệ lại nhìn thấy người đàn ông đứng ở bên cạnh chiếc xe ô tô đối diện với khí thế bức người và ánh mắt băng lãnh đáng sợ của Hàn Phong khiến cả người hắn run lên..

Nhưng nghĩ đến những tên đồng bọn anh em đã chết của mình thì lửa hận trong lòng lại bùng cháy hắn nhìn Bảo Ngọc gần giọng nói:

- "bitch !! you killed my brother today, even though I should die, you have to pull together to hell ...!"

(con khốn!! mày đã giết anh em của tao hôm nay dù cho tao có chết cũng phải kéo mày cùng xuống địa ngục.)

Nói rồi bàn tay hắn nắm chặt khẩu súng ngón tay khê động chuẩn bị bóp cò nổ súng..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Cuộc Gọi Thần Bí

- "to see my guns fast or faster"!!

(để xem súng đạn nhanh hay tôi nhanh hơn)

Tên bất cóc chưa kịp tiêu hoá những lời Bảo Ngọc nói thì hắn đã thấy vùng bụng bị một lực rất mạnh đánh vào truyền đến cơn đau đớn..

Hắn liền không nhịn được mà lùi lại ôm bụng rên lên, Bảo Ngọc liền nhân cơ hội đó nhanh chóng xoay người dơ chân đạp một cước đá khẩu súng tung lên trên cao, chân sau xoáy ngang hạ thêm một cước xuống đầu hắn khiến tên bất cóc choáng váng.

Bảo Ngọc nhảy lên khỏi mặt đất dơ tay bắt lấy khẩu súng khi hắn đã bót choáng váng thì đã thấy họng súng đen chia thẳng vào trán mình.

Mắt hắn tròn tròn đầy vẻ ngạc nhiên rồi chuyển sang sợ hãi, miệng há hốc chưa kịp thốt lên lời thì một tiếng súng vang lên:

"Pằng!..."

Viên đạn đã cắm vào ngay giữa mi tâm, trán hắn chảy xuống những dòng máu đỏ rực nhìn gương mặt lạnh lùng với đôi mắt vô cảm không có sự khoan nhượng, tha thứ hay thương tiếc chỉ là một ánh mắt sắc lạnh..

Hắn chết mà mắt vẫn mở to cả người ngã gục trên đất, Bảo Ngọc hừ lạnh ném khẩu súng xuống chợt cô thấy một bàn tay ấm nóng vòng qua eo cô ôm chặt cô vào lòng..

Đầu cô dựa vào lồng ngực cứng rắn nhưng ấm áp của Hàn Phong, miệng khê nhếch lên ánh mắt sắc lạnh, vô cảm đã biến mất gương mặt lại hiện lên vẻ đơn thuần, dịu dàng đáng yêu.

Bảo Ngọc khê mím cười giọng nói trong trẻo mang vài ý vui vẻ trên:

- "người em rất bản nha!! toàn mùi máu tanh anh sẽ bị dính dơ đó.

Hàn Phong biết cô không sao lại còn nói chuyện trên chộc anh vậy là khiến anh yên tâm rồi, khi nghe tin cô gặp nguy hiểm anh đã bỏ mặc đám người ngoác kinh ngạc mà chạy ra ngoài dùng cách nhanh nhất để tìm ra cô,..

Dù anh biết thực lực của cô như thế nào nhưng anh vẫn rất lo lắng, những cảm xúc này anh đã từng làm mất trước kia luôn nghĩ rằng nó sẽ không bao giờ quay lại cho đến hết cuộc đời nhưng điều không thể ngờ là anh đã gặp được cô, một bảo bối vô giá khiến anh bá đạo muốn giữ lấy cô cả đời.

Anh khẽ cười nhìn xuống con mèo nhỏ nghịch ngợm cát giọng trên chọc lại cô:

- Nếu đã dơ rồi thì bằng chúng ta nhanh chóng trở về cùng tắm cho sạch..

Bảo Ngọc nghe Hàn Phong nói vậy liền đỏ mặt tay đánh một lực nhẹ vào ngực anh xấu hổ mắng:

- Anh..xấu ..xa!! Sắc ..Lang

Hàn Phong bật cười lớn ôm cô gái nhỏ đang mắng giận tiến vào trong xe ô tô để lại những vẻ mặt ngạc nhiên của đám vệ sĩ áo đen, bọn họ ngày hôm nay quả thực đã nhận được hai chuyện kinh hách lớn.

Đầu tiên là về cô gái được thiếu chủ lo lắng, quan tâm ôm trong lòng có sức mạnh thật đáng sợ, không những các chiêu võ vừa chuẩn mà tốc độ lại vừa nhanh vừa có độ chính xác ở mức cao. Giống như thuộc Top vệ sĩ giỏi trong khu tập huấn của Mafia bên nước Ý, nơi đào tạo nữ vệ sĩ làm nhiệm vụ trên các nước của thế giới.

Nhưng bọn họ đều biết có rất nhiều loại con gái thích thiếu chủ nhưng ngài không để mắt tới bất cứ ai nên bọn họ đều rất tò mò và thắc mắc về cô gái đó hơn nữa điều họ kinh hách hơn là thiếu chủ nổi tiếng tàn nhẫn..

Máu lạnh vô tình, dòng lãnh huyết trong cơ thể của ngài khiến người khác phải kính sợ nhưng không nghĩ ngài lại có thể dịu dàng, cười yêu thương với một cô gái thật bất ngờ đến khó tin.

Hàn Phong cầm khăn giấy ướt bên trong xe nhẹ nhàng lau đi những vết máu đã khô không lâu trên tay cô, Bảo Ngọc im lặng để mặc anh lau

Cô ngồi ngắm nhìn nét mặt của anh quả thực là ông trời quá ưu ái anh, khi anh cúi xuống có thể nhìn thấy rõ lông mi dài cong với những sợi tóc bay bay rủ xuống, lại thêm gò má và cái mũi thẳng đẹp cùng đôi môi ngọt ngào khiến người ta mê say đắm đuối.

Hàn Phong ngẩng đầu thấy cô cứ chăm chú quan sát gương mặt anh, lại nhìn xuống bộ đồ cô đang mặc dính toàn là máu loang ra từng đám một, anh liền cởi chiếc áo vest ngoài khoác lên người cô, động tác quan tâm, ôn nhu này có lẽ chỉ có cô mới được hưởng đặc quyền lợi đó.

Bảo Ngọc nghiêng đầu tựa vào vai anh, cảm giác an toàn và tin tưởng từ anh dành cho cô khiến cô cảm thấy cuộc sống có Hàn Phong bên cạnh như vậy là đủ,..

Nhắm đôi mắt chứa tia hạnh phúc lại miệng cô khẽ mỉm cười mấp máy môi:

-" Có anh thật tốt!!"

Một người nào đó khi nghe xong có hơi giật mình rồi lại cúi đầu nhìn về phía cô gái với ánh mắt tràn ngập niềm yêu thương và sự cưng chiều vô hạn, miệng anh khẽ nhếch lên:

-"Thật may mắn khi có em!!"

diễn đàn lễ quý đôn

Xe đã về tới biệt thự, Hàn Phong quần áo khoác lên người Bảo Ngọc ôm cô vào lòng đi vào bên trong đại sảnh, quản gia liền cúi đầu chào rồi nhanh chóng sai người hầu đưa cô đi tắm rửa thay trang phục đã bị dơ.

Đêm đến sau khi ăn bữa tối xong, Bảo Ngọc liền về phòng, cô nằm xem tivi vừa trưng bộ mặt ỉu xiu, buồn chán khi không thể giữ lời hứa học nấu ăn chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn cho anh..

Hàn Phong lắc đầu buồn cười với cô anh thật vui vẻ khi bên cạnh cô, cá tính hồn nhiên, đáng yêu pha chút thông minh lém lỉnh lại không kém phần nhạy bén khiến anh dễ dàng đáp ứng mọi yêu cầu của cô càng làm anh yêu cô và cưng chiều cô nhiều hơn.

Hàn Phong lấy tay vuốt ve mái tóc và xoa nhẹ gương mặt đẹp như búp bê khi ngủ của cô một cách hết sức dịu dàng khiến Bảo Ngọc như con mèo nhỏ mỉm cười cựa quậy chui rúc thêm vào lòng anh tìm tư thế thoải mái tiếp tục say giấc.

Chợt tiếng chuông điện thoại vang lên phá tan bầu không khí yên tĩnh ban đêm, Hàn Phong nhẹ lách người ra khỏi giường cầm điện thoại đi ra ngoài ban công mới bắt máy một giọng nói trầm lãnh từ bên kia đầu giây truyền đến:

-" Đại Lễ Bầu Cử 10 năm 1 lần sẽ diễn ra trong một tháng sắp tới, con cũng lên chuẩn bị những điều cần thiết đi!! Đây là cơ hội hiếm có duy nhất dành cho con đây hãy tận dụng!! Tạm biệt!!

Hàn Phong gật đầu đáp:

-" Vâng!! con hiểu rồi!! 2-3 ngày nữa con sẽ tới Nước Anh"..

Sắc mặt anh trở lên u ám lạnh lùng vô cảm sau khi cúp điện thoại, ánh mắt anh như loài ác quỷ trở lên đỏ rực chứa đựng sự hận thù khủng khiếp, giọng nói của Hàn Phong với âm thanh lạnh lẽo đầy sát khí vang lên trong đêm khuya:

- " Thời gian đã đến lúc tôi trả thù"!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Trả Miếng

Buổi sáng ở thành phố New York tuy có rất nhiều toà nhà, khu cao tầng và nhiều người sinh sống nhưng không khí vào sáng sớm lại rất trong lành do cây cối được trồng rất nhiều ở các công viên và ven đường khắp nơi trên Nước Mỹ cũng đều có bóng cây xanh.

Trên đường cao tốc lớn, làn gió ban sáng cùng với những ánh nắng sớm mai đùa nghịch thổi qua mái tóc đen nhánh của Bảo Ngọc, cô đang lái chiếc xe Fres Audi màu trắng đến khu tập huấn Black Brid,..

phía trước cổng vào có hai vệ sĩ áo đen canh cửa, một dãy tường lưới sắt bao quanh khu vực có gắn một bảng chữ Khu Tập Huấn BL- B thuộc Tập Đoàn King World.

Một người ngồi trong phòng bảo vệ từ bên trong cánh cổng đi ra, anh ta tiến đến chiếc xe của Bảo Ngọc cúi đầu chào rồi lên tiếng:

- Xin hỏi tiểu thư có giấy vào cổng không?? Khu vực này nghiêm cấm người lạ không phận sự ra vào.

Bảo Ngọc mỉm cười lắc đầu:

- "Tôi không có giấy vào!! Tôi muốn hỏi ở đây có ai tên Tiêu Dật không?? tôi muốn gặp anh ta"!!

Người bảo vệ và hai vệ sĩ khi nghe nhắc đến cái tên Tiêu Dật thì có chút giật mình ngạc nhiên thắc mắc rốt cuộc cô gái xinh đẹp này sao lại biết Ngài Tiêu Dật và có quan hệ gì với ngài ấy??

Bảo Ngọc thấy bảo vệ cứ đứng ngơ ra nhìn chăm chăm vào mặt mình khiến cô chút khó chịu nhíu mày:

- Sao anh không trả lời câu hỏi của tôi??

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng có vẻ không kiên nhẫn của cô vang lên khiến người bảo vệ thoát khỏi dòng suy nghĩ, anh ta vội đáp:

- Có Ngài Tiêu Dật ở bên trong nhưng chúng tôi không thể vì cô biết ngài Tiêu Dật mà phá vỡ nguyên tắc đặt ra cho khu tập huấn, mong cô thứ lỗi!!

Bảo Ngọc gật đầu tán thưởng quả nhiên họ không làm cô thất vọng những người ở đây coi bộ được Tiêu Dật huấn luyện rất khá, cô mỉm cười tiến lên một bước xoay gót chân tung cước về phía người bảo vệ, anh ta liền đỡ đòn cô vung tay liên tiếp tấn công về phía bụng và ngực của anh ta.

Chợt có hai khẩu súng lục đen ngòm chia thẳng vào đầu cô, giọng nói lạnh lùng của tên vệ sĩ áo đen vang lên:

- " Cô muốn chết"!!

Bảo Ngọc cười duyên nhưng đôi mắt cô lại ánh lên tia sắc lạnh nói:

- Chỉ muốn thử sức mấy người ra sao thôi?? Thời gian không còn sớm mau gọi cái tên Tiêu Dật khốn kiếp ra đây..

- Cô gái nhỏ mắng người nha!!

Tiêu Dật vừa nói vừa cười ngà ngón bước đến, ánh mắt anh ra hiệu cho hai tên vệ sĩ lui xuống nhìn Bảo Ngọc đang lườm mình đầy tức giận, anh ta liền hỏi:

- Ai chọc giận đến cô thế ?? mà sao cô lại biết được chỗ này mà tới ??

Bảo Ngọc liếc mắt khinh thường Tiêu Dật rút chiếc điện thoại từ trong túi quần ra lắc lắc trên tay ám chỉ cho anh ta biết rồi cô nghiêm túc nói:

- "Tôi đến đây là muốn nhờ anh xâm nhập vào hệ thống Tập Đoàn Lâm Thị nội trong ngày hôm nay phải thu thập được hết dữ liệu quan trọng của tập đoàn, cài virus phá hết toàn bộ các thông tin cơ mật của Lâm Thị, tôi muốn ngày mai Tập Đoàn Lâm Thị sẽ phá sản"..

Tiêu Dật nghe xong có chút cau mày nhưng anh cũng nhanh chóng gật đầu đáp ứng đối với cô gái nhỏ này nếu không phải người ta đắc tội trước với cô thì tuyệt đối cô không bao giờ đi gây hấn,

anh vẫn nhớ rõ vụ cafe muối lên anh chắc rằng cô gái này đang muốn trả miếng Tập Đoàn Lâm Thị, còn nội tình bên trong ra sao có lẽ phải hỏi Hàn Phong mới biết được.

Bảo Ngọc nhận được cái gật đầu của Tiêu Dật thì liền lên xe phóng tay lái quay về.

Tiêu Dật thấy cô đã đi liền bấm số điện thoại gọi cho Hàn Phong, chuông vừa reo được vài hồi nghe thấy Hàn Phong bắt máy anh vội hỏi:

- "Này Lão Đại!!" Cô gái nhỏ đến đây tìm tôi để nhờ xâm nhập vào dữ liệu, thông tin cơ mật của Lâm Thị muốn tôi phá hủy hết những cái đó khiến Tập Đoàn Lâm Thị phá sản!! Rốt cuộc tại sao cô ấy muốn làm như vậy ??

Hàn Phong im lặng một lúc rồi anh lạnh lùng nói:

-Điều cô ấy muốn làm tôi không quản kể cả cô ấy muốn cậu xâm nhập vào dữ liệu nhà băng cậu cũng phải làm!!

Tiêu Dật lắc đầu xem ra anh thật ngốc mới gọi điện thoại cho Hàn Phong, hỏi cũng như không đành cúi đầu nhận lệnh thôi ai bảo anh không cốt khí đâm lên con sư tử đang ngủ để hỏi cho bằng được chuyện gì xảy ra với cô gái nhỏ chứ.

****Diễn Đàn Lê Quý Đôn****

Ngày hôm sau..

Thành phố New York (Mỹ) đã xảy ra một chấn động lớn khiến bao người kinh ngạc đến khó tin, các báo chí và truyền hình đăng tin tức rầm rộ về Tập Đoàn Lâm Thị bị phá sản chỉ trong một đêm.

Những dữ liệu, thông tin cơ mật của Tập Đoàn Lâm Thị bị xâm nhập và tung lên mạng với các bằng chứng buộc tội ông Lâm Hùng chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn đã tham nhũng trên 100 Triệu USD bị cảnh sát khu vực Thành Phố New York bắt tại nhà khi ông ta đang có ý định bỏ trốn.

Tài sản do ông sở hữu và đứng tên đều bị niêm phong tịch thu toàn bộ để xem xét bồi thường cho những người đã bị hại, chỉ trong một đêm mà khiến cho Tập Đoàn Lâm Thị phá sản khiến cho nhiều người phải nghi ngờ là ông Lâm Hùng đã đắc tội với ai mà để giờ nhận lấy kết cục bi thảm như vậy.

Lâm Oánh Tiệp sau khi nghe tin tức Tập Đoàn Lâm Thị đã phá sản, gia sản bị tịch thu thì cô ta như người điên gào thét, cô ta đi lang thang như người dại ngã nhào ra đường, cơn mưa lớn ập đến mọi người hối hả tìm chỗ trú mưa chỉ có cô ta nằm đó, tóc tai rối bù không một ai dám đến gần đỡ cô ta dậy.

Nằm trong vũng lầy nước mưa dơ bẩn, đôi môi cô ta trắng bệch ánh mắt hằn lên tia máu đỏ phẫn hận cô ta biết việc mình làm đã bị bại lộ và bọn người kia không có hồi âm lại có nghĩa là đã thất thủ.

Và người có thể khiến tập đoàn Lâm Thị phá sản chỉ có Hàn Phong mà tất cả đều do Bảo Ngọc gây ra, cô ta đã khiến Lâm Oánh Tiệp cô phải thảm hại như ngày hôm nay, cô ta như kẻ điên ngẩng mặt lên trời trong cơn mưa tầm tã điên cuồng hét lớn:

- "Bảo Ngọc!! Tao sẽ trả thù"

Chiều tối, khi Bảo Ngọc đang nghe các bếp trưởng chỉ dạy để nấu các món ăn ngon cho Hàn Phong thì chợt điện thoại cô reo vang.

Cô liền rửa tay xin phép các bếp trưởng ngừng một lát rồi cô ra ngoài cầm điện thoại lên xem,

Bảo Ngọc nhíu mày mí mắt hơi giật nhẹ khi thấy một dãy số lạ trên màn hình, cô tính cúp nhưng nhạc chuông cứ lặp lại khiến cô đành bắt máy:

-"Alo!! ai đó!

Bên đầu giây Lâm Oánh Tiệp đang ngồi trên ghế xoay lắc ly rượu vang đỏ trên tay nở nụ cười độc ác cùng một gói bột trắng trên mặt bàn, cô ta khi nghe được giọng nói của Bảo Ngọc liền dùng giọng điệu mềm yếu nói:

-" Bảo Ngọc!!" Tôi biết tôi sai rồi xin cô hãy cho tôi được gặp cô để nói lời xin lỗi và tôi cũng có vài lời muốn mong cô giúp đỡ nếu được cô hãy đến quán Bar - Queen Luck ở khu Wers Zed,đường 32- Treen lúc 7 giờ tối! Tôi chờ cô!!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chết Không Chừa

Bảo Ngọc cúp điện thoại sắc thái cô toát lên vẻ bí hiểm nhưng trên gương mặt lại bình thản không hề biểu hiện ra bên ngoài khiến không ai có thể hiểu được trong lòng cô nghĩ gì, suy tính ra sao và muốn làm như thế nào.

Nhìn đồng hồ đã gần 8h tối, Bảo Ngọc liền đi tới gara xe, chọn chiếc Audi Fax đỏ là một chiếc xe thuộc top siêu xe tại mỹ nó được mệnh danh là Rose hoa hồng quyền rũ loại xe dành cho phái nữ giá trên thị trường cao vô cùng khiến nhiều người muốn sở hữu nó.

Bảo Ngọc ngồi vào xe, ấn nút điều khiển từ một tấm bảng gắn cùng chiếc chìa khoá xe, chiếc xe tự động mở nóc rồi khởi động đèn xe. Cô ngồi vào ghế lái phóng xe rời khỏi biệt thự tiến về đường 32 - Treen khu Wers Zed.

Bảo Ngọc hưởng thụ không khí và cảnh đêm trên nước Mỹ, cô từng nghĩ mình sẽ có một cuộc sống bình thường như bao người nhưng ông trời lại sắp đặt cho cô một cuộc sống không bình thường.

Nhưng cô hài lòng với hiện tại không phải hài lòng vì giàu có, tài giỏi, xinh đẹp hay nổi bật mà cô thấy thứ cô hài lòng nhất là vì có anh cho nên cô tuyệt đối không để bất cứ ai phá hủy đi hạnh phúc của cô và Hàn Phong.

Diễn*Đàn*Lê*Quý*Đôn

Bảo Ngọc dừng xe trước cửa quán Bar - Queen Luck, cô bước xuống khiến nhiều người đều phải ngoái nhìn, tiếng xì xào bàn luận cùng tiếng huýt gió của mấy tên háo sắc.

Tối nay cô mặc một chiếc áo thun trắng và một chiếc áo khoác da bên ngoài màu đen, một chiếc quần đen bó sát, giày cao gót đen.

Cả người cô toát lên vẻ quyền rũ mặc dù không ăn mặc hở hang nhưng trong mắt nhiều người cô rất gợi cảm, lôi cuốn.

Bảo Ngọc không quan tâm với ánh mắt nhiều người nhìn bước nhanh vào cửa quán bar, hai tên bảo vệ làm động tác mời rồi đi trước dẫn đường cho cô, đi sâu vào bên trong tiếng người và xe cộ bên ngoài đã dần cách xa thì mới tới một cánh cửa khác lại có thêm hai tên bảo vệ đứng canh.

Hai tên bảo vệ liền mở cửa ra cho cô vào, cánh cửa vừa mở ra tiếng nhạc đèn mờ đing tai nhức óc đập vào tai cô, Bảo Ngọc nhú mày bước vào bên trong tìm kiếm bóng người của Lâm Oánh Tiệp.

Bên quầy pha chế rượu một cô gái thân hình gầy với chiếc váy sườn sấm đỏ đang ngồi lắc ly rượu màu tím trên tay nhấp từng ngụm, thỉnh thoảng cô ta lại nở nụ cười.

Một nụ cười xảo trá và quỷ quyệt, Bảo Ngọc biết Lâm Oánh Tiệp luôn nghĩ rằng là do Hàn Phong cứu cô thoát khỏi những người cô ta thuê và trả thù bằng cách làm tập đoàn Lâm Thị của ba cô ta phá sản nhưng cô ta lại không thể ngờ rằng cô mới là người làm tất cả.

Cô ta hôm nay gọi cô đến đây nói để nghe để lừa cô là muốn xin lỗi nhưng cô biết dụng ý thực sự của cô ta là để báo thù, cô thích xem tiểu thuyết tiểu tam trong truyện thường rất kì lạ làm bao nhiêu việc hại nữ chính khi bị nam chính xử lí thì quay ra đổ hết tội cho nữ chính và tìm cách trả thù.

Bảo Ngọc khẽ cười lúc trước cô xem tiểu thuyết viết còn tự nghĩ rằng ngoài đời làm gì có loại tiểu tam nào như thế nhưng hôm nay cô đã gặp được Lâm Oánh Tiệp cô thật muốn xem cô ta sẽ sử dụng chiêu trò gì với cô...

Bảo Ngọc tiến về quầy bar ngồi bên cạnh Lâm Oánh Tiệp cô ta liền quay sang nhìn cô, ánh mắt của cô ta lộ vẻ hời hợt nhưng thực chất chỉ là giả tạo, cô ta mỉm cười nhìn Bảo Ngọc dùng thái độ dè chừng, uỷ mị nói:

- Bảo Ngọc cô muốn uống gì tôi kêu hôm nay tôi sẽ thành tâm nhận lỗi với cô mong cô tha thứ.

Bảo Ngọc không nói gì chỉ nhìn biểu tình trên gương mặt của Lâm Oánh Tiệp rồi cô quay sang nói với tên pha chế:

- 1 ly Whister vang đỏ thêm đá!!!

Tên pha chế gật đầu ánh mắt hân hoan ta khẽ liếc về phía Lâm Oánh Tiệp, cô ta hơi cúi đầu làm bộ lo sợ hối lỗi với Bảo Ngọc nhưng nơi khoé miệng lại khẽ nhếch lên nụ cười hiểm độc.

Bảo Ngọc thu hết mọi cử chỉ của tên pha chế và cô ta vào trong đáy mắt nhưng trên mặt cô lại tỏ ra bình thản như người ngu ngơ không biết chuyện gì, cô quay về phía Lâm Oánh Tiệp lạnh lùng nói:

- Đợi tôi ở đây!!! Tôi đi vệ sinh một lát.

Cô ta gật đầu bộ dạng yếu đuối, dịu hiền làm người ta sẽ thấy thương cảm nhưng Bảo Ngọc liếc mắt khinh thường với điệu bộ ấy.

Cô tiến về phía một cô gái bồi bàn trong quán bar kéo cô ta vào dãy khu vệ sinh lấy trong túi áo khoác ra tờ 100 đô-la đưa cho cô ta và dặn cô ta:

-" Cô lấy một ly Whister đỏ khi thấy tôi ngồi vào chỗ nào thì cô hãy mang đồ uống đi ngang qua chỗ đó tuyệt đối không được để tên pha chế rượu và cô gái ngồi bên tôi phát hiện việc tôi đổi ly rượu."!!!

Cô gái kia sau khi nghe xong thì gật đầu rồi đi, Bảo Ngọc tiến vào nhà vệ sinh rửa tay rồi quay lại chỗ ngồi.

Lúc này tên pha chế đang quay người lựa loại rượu pha chế cho một vị khách ngồi gần đó.

Bảo Ngọc liền ra hiệu cho cô gái đó đi về phía cô, tay cô thả chiếc chìa khoá xe xuống nhưng động tác lại làm như vô tình đánh rớt, Lâm Oánh Tiệp thấy thế muốn diễn kịch tỏ ra lấy lòng thể hiện thành ý của cô ta với Bảo Ngọc vội cúi xuống nhặt chiếc chìa khoá lên.

Nhân cơ hội đó Bảo Ngọc liền cầm chiếc ly Whister trên bàn xoay người đặt nhanh lên khay rồi cầm ly Whister trên khay cô gái đi ngang qua,..

Khi Lâm Oánh Tiếp ngừng đầu lên thì đã thấy Bảo Ngọc mỉm cười nhận lấy chiếc chìa khoá còn gập đầu cảm ơn liếc nhìn thấy Bảo Ngọc đã cầm ly rượu trên tay thì trong đáy mắt cô ta lộ lên niềm vui mừng nói:

- Bảo Ngọc tôi biết tôi đã làm sai mong cô tha thứ cho tôi vì một phút lỗi lầm mà bỏ qua cho tôi một con đường sống được không ??

Bảo Ngọc nhếch miệng cười khinh thường màn diễn kịch giả tạo của Lâm Oánh Tiếp cô lắc nhẹ ly rượu trên tay ánh mắt sắc bén chiếu rọi về phía đối diện khiến cô ta chột dạ.

Bảo Ngọc ngửa cổ uống cạn ly rượu rồi đặt xuống, người lão đảo lấy tay day đầu rồi cô chỉ tay về phía Lâm Oánh Tiếp ngã gục xuống bàn.

Lâm Oánh Tiếp cười lớn, đôi mắt cô ta hằn lên tia oán hận hiểm độc nhìn Bảo Ngọc nghiêng răng nói:

-"Đồ ngu ngốc"!! Cô nghĩ rằng tôi muốn xin lỗi cô ư!! hừ Tôi sẽ khiến cho cô sống không bằng chết khiến cô phải ném trái nhục nhĩ cả đời thì tôi mới hả dạ.

(Lê có tạo 1 nhóm trên Face tên: Hội Những Người Thích Truyện Bảo Bối Đ.Yêu Của TGĐ thần bí ai có hứng thú thì tham gia vui với Lê : ">)

Cô ta nhờ tên pha chế đỡ Bảo Ngọc ra ngoài dẫn về phía một con hẻm cụt nhỏ tối ánh sáng bên ngoài không chiếu tới phía cuối hẻm, bên trong đó đã có 3 tên đứng chờ sẵn..

Lâm Oánh Tiếp đưa một chiếc máy quay cho bọn chúng rồi dùng tiếng anh nói :

-" She That the delight him to play , I 'll watch outside just turns back out to me"

(Cô ta đó các anh hãy chơi thoải thích, tôi sẽ canh chừng bên ngoài hãy thay nhau quay lại hết cho tôi)

Bọn chúng nhìn về phía đằng sau Lâm Oánh Tiếp nở nụ cười âm thầm gập đầu nhưng rồi một hai giây sau thì lại hoảng sợ tột độ, đôi mắt của ba tên mở to trừng trừng hiện lên vẻ kinh ngạc thốt lên:

-" She was scary"!!

(Cô ta thật đáng sợ)

Nghe một tiếng "Phịch" vang lên giống như một thứ đồ gì đó rất lớn vừa rơi xuống

Lâm Oánh Tiếp kinh ngạc xoay người lại chỉ thấy tên pha chế rượu nằm lẩn trên đất máu chảy ra từ bụng đồ rục, mùi tanh nồng khiến cô ta buồn nôn.

Bảo Ngọc vô cảm cầm trên tay Lưỡi Vô Huyết như một nữ ác quỷ lạnh lùng, khát máu.. ánh mắt sắc bén đến rùng mình nhìn về phía bọn chúng khiến chúng run rẩy nhưng lại nghe Lâm Oánh Tiếp hét lên:

-"Just for me to follow my request after completion I will pay double the money"

(Chỉ cần các anh làm theo yêu cầu của tôi sau khi hoàn thành tôi sẽ trả gấp đôi tiền)

Bọn chúng nghe thế thì bắt đầu lấy lại tinh thần, số tiền lớn như thế làm sao có thể không lấy được với lại bọn chúng nghĩ mình có nhiều người sao có thể thua một con ả nhỏ nhắn thế kia,..

Suy nghĩ đó vừa được hình thành trong đầu thì bọn chúng liền tự tin cùng lao tới tung quyền về phía cô, Bảo Ngọc hừ lạnh:

- " Tìm chết ta sẽ cho các ngươi toại nguyện"!!

Bảo Ngọc né người, vung dao đánh liên tiếp về phía bọn chúng, đá chân xoay con dao trên tay đâm một nhát vào ngực tên này lại xoay người thúc vào bụng tên kia khi hắn đau đớn cúi xuống cô lại rút dao ra khỏi bụng tên kia đâm vào lưng tên này.

Tên cuối cùng khi thấy hai tên đồng bọn của chúng ngã xuống thì liền sợ hãi quay lưng bỏ chạy Bảo Ngọc liếc ngang rút bông hoa hồng bạc trên tay phóng nhanh về đằng trước, bông hoa xoay xoay trong không khí rồi đâm thẳng vào gáy hắn là huyết tử khiến hắn ngã lăn ra chết tại đất.

Bảo Ngọc quay người nhìn thấy Lâm Oánh Tiếp đang quỳ rạp xuống đất hai tay run rẩy, miệng lắp bắp:

-" Đừng... giết ...tôi"!!

Bảo Ngọc hừ lạnh xoay người đi, cô nghĩ lần này nhìn cô giết người chắc cô ta đã sợ rồi không dám hại cô nữa nhưng mà khi cô vừa đi được vài bước thì ..

Lâm Oánh Tiếp đã đi gần sát phía sau, tóc tai cô ta đã hơi rối, chiếc sườn sấm cô ta mặc trên người đã bị rách trông rất dơ bẩn, cô ta cầm một mảnh kiếng vỡ mặc kệ mảnh kiếng sắc cứa vào tay cô ta chảy máu cũng không làm cô ta thấy đau đớn trong ánh mắt chỉ có sự điên cuồng và lòng thù hận,

Từ sâu trong lòng cô ta không ngừng vang lên câu nói: " Phải Trả thù!! Phải Giết chết Bảo Ngọc!!

Dùng hết sức dồn vào bàn tay cầm mảnh kiếng đâm vào phía sau lưng Bảo Ngọc..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Giấu

Một bóng người đàn ông cao lớn đột nhiên xông tới, thân thủ anh ta cực nhanh nhẹn cầm cổ tay của Lâm Oánh Tiệp bẻ ngang, một tiếng "rắc"!! vang lên cánh tay của cô ta đã gãy..

Mảnh kiếng trên tay cô ta cũng rơi xuống vỡ vụn, Lâm Oánh Tiệp cảm thấy vô cùng đau đớn như là cơ thể cô ta bị xé ra làm đôi, miệng cô ta chưa kịp thét lên thì cổ của cô ta đã bị người đàn ông bóp chặt.

Lâm Oánh Tiệp thấy ngạt thở, mặt từ đỏ chuyển sang tái mét khi nhìn thấy người đàn ông trước mặt, cô ta cảm thấy run sợ và kinh hãi khi nhìn vào đôi mắt đen lạnh lùng như ác ma kia, nó như một hồ đen muốn nuốt chửng cô, bây giờ cô ta mới biết người đàn ông cô ta si mê lại là hiện thân của ác ma...

Không khí ngày càng ít dần, lực bàn tay của người đàn ông đã mạnh lên cơ hồ khiến cho Lâm Oánh Tiệp cảm thấy cổ họng bỏng rát, đau đớn như muốn đứt lìa,..

Trong lòng mang đầy thù hận điên cuồng, đôi mắt cô ta hằn đỏ tia máu nhìn Bảo Ngọc đang lạnh lùng đứng đó, nhìn thấy người đáng hận trước mắt nhưng không thể trả thù khiến cô ta càng gắng gượng dùng sức nấp mấy lời nói:

- Tại...sao?? ...Con.. tiền..nhân.. mày ...lại có.. thể..thắng tao....rõ..ràng...mày..đã bắt tỉnh rồi mà??.. tao không thua...tao không..thể!!!

Từ "thua" còn chưa thoát ra khỏi miệng thì cổ của cô ta đã bị Hàn Phong bẻ gãy, anh lạnh lùng thả xác Lâm Oánh Tiệp xuống đất, mắt cô ta vẫn mở to trừng trừng, anh hừ lạnh cất giọng âm lãnh pha lẫn sát khí:

-" Cô hãy xuống địa ngục mà tìm câu trả lời, bất cứ ai đụng đến bảo bối của tôi đều phải trả giá, đối với tôi không có khái niệm chi giết đàn ông mà không ra tay với phụ nữ chỉ cần động đến giới hạn của tôi bất kể là kẻ nào tôi cũng giết không tha"

Bảo Ngọc bước tới hai tay vòng qua cổ Hàn Phong nhìn vào mắt anh mỉm cười,sắc mặt Hàn Phong từ lạnh lẽo, không cảm xúc chợt nhanh chóng trở về bộ dạng ôn nhu, ánh mắt lộ rõ vẻ cưng chiều đối với cô.

Nhưng mà đôi lông mày của anh vẫn hơi nhíu, anh lấy đôi tay của mình áp vào hai má của Bảo Ngọc, cất giọng nghiêm nghị trách cứ:

- Em tại sao không nghe lời vậy hả?? Nếu không phải anh đi theo em thì em đã gặp nguy hiểm rồi có biết không ??

Còn nữa anh chỉ nói một lần em tuyệt đối không được tha chết cho kẻ thù ngay cả khi kẻ thù là phụ nữ.

Chính vì em không giết cô ta cho nên cô ta mới có cơ hội để giết em lần nữa !!

Bảo Ngọc gạt đầu, tay cô vẫn ôm cổ của Hàn Phong khi nhìn thấy vẻ mặt của anh cứ cau mày như chờ lời hỏi lỗi của cô thì chợt thấy cô cười giảo hoạt kéo cổ anh ấn xuống một nụ hôn trên bờ môi hơi lạnh của anh rồi nháy mắt nói:

- " Em sai rồi đền bù cho việc em làm anh lo lắng thế này được chưa ??

Hàn Phong mỉm cười có chút tà ác nhìn con mèo nhỏ đang đùa giỡn trước mặt, anh ghé vào tai cô thì thầm:

- " Chưa Đủ"!! May ra đền bù ở trên giường anh còn tạm chấp nhận được!!

Bảo Ngọc đỏ mặt tức giận lườm Hàn Phong cô thực không thể trêu chọc được anh không những bị anh ghẹo lại còn tự hại mình a!!!

*Diễn*Đàn*Lê*Quý*Đôn*

Buổi tối, Tại phòng ngủ Bảo Ngọc mới tắm xong, cầm khăn lau lau mái tóc ướt đi đến bên giường thì Hàn Phong liền kéo tay cô để cô ngồi gần anh rồi lấy khăn từ tay cô dịu dàng lau khô tóc.

Bảo Ngọc khẽ mỉm cười nhắm mắt thưởng thức cảm giác dễ chịu để mặc cho Hàn Phong xoa đầu cho mình chợt cô nhớ lại việc Hàn Phong xuất hiện ngay lúc Lâm Oánh Tiệp định hại cô liền thắc hỏi:

- Sao anh có thể ở ngay đó mà xuất hiện kịp thời cứu em ??

Hàn Phong không hề ngưng lại động tác lau tóc chỉ bình thản trả lời:

- Anh vừa về gần tới Biệt thự thì thấy em lái xe phóng đi anh liền kêu tài xế đi theo em..

Bảo Ngọc liền xoay đầu có chút ngạc nhiên:

- Thế mọi chuyện diễn ra trong quán bar anh đều thấy hết từ đầu đến cuối phải không ??

Hàn Phong gật đầu, Bảo Ngọc hưng phấn cười tươi xoay người nhào vào lòng anh chớp mắt đắc chí ưỡn ngực nói:

- Hàn Phong thấy vị hôn thê này của anh có giỏi không??

Hàn Phong liếc cô một cái khiến Bảo Ngọc khẽ chột dạ lẽ lười cô quên là anh vẫn còn tức giận việc cô không nói cho anh nghe tự tìm nguy hiểm làm hại anh lo lắng.

Bảo Ngọc còn đang tự suy nghĩ việc mình làm sai thì Hàn Phong đã lên tiếng cắt ngang:

- Anh sẽ đi nước Anh làm việc trong một tháng, em hãy ở nhà ngoan ngoãn sau khi xong việc anh sẽ trở về nhanh thôi.

Sau khi nghe Hàn Phong nói Bảo Ngọc có cảm giác kì lạ, cô ngước mắt lên nhìn về phía anh chỉ thấy trong mắt là sự thận trọng và như đang che giấu một chuyện gì đó với cô.

Tuy anh rất bình thản nói ra giống như khiến ai cũng có thể tin rằng anh chỉ đi làm công việc bình thường nhưng Bảo Ngọc lại cảm thấy được rằng Hàn Phong đang muốn giấu cô làm một chuyện có thể là rất quan trọng và không kém phần nguy hiểm.

Bảo Ngọc nhìn anh trong giây lát rồi nhẹ gật đầu, Hàn Phong vuốt mái tóc đã khô hơi rối thơm mùi hoa lưu ly ôn nhu lên tiếng:

- Em ngủ sớm đi!! Anh còn cần xử lí một số giấy tờ, tài liệu sẽ đi ngủ sau...

Khi Hàn Phong đã đóng cửa phòng Bảo Ngọc liền cầm điện thoại ra ngoài ban công lầu 3 gọi cho Lãnh Ngạo...

Một lát sau cô đi vào phòng mở ngăn kéo tủ ra nhìn thấy tấm vé máy bay Hàn Phong cô đã dần thấy những trực giác của mình là đúng Hàn Phong có máy bay riêng.

Nhưng anh không đi chỉ có hai khả năng một là anh không muốn cho Lãnh Ngạo và Tiêu Dật biết anh đi đến đâu và hai là anh muốn che giấu không muốn gây sự chú ý việc anh đến nước Anh.

Cô nhìn lướt qua rồi bấm một dãy số trên điện thoại, khi đầu giây bên kia bắt máy:

-" Alo"! Dịch vụ hãng hàng không Southwest Airlines xin nghe!!

Bảo Ngọc nhìn về khung cảnh ban đêm ngoài cửa kiếng lạnh nhạt lên tiếng:

- Tôi muốn mua vé máy bay đến thủ đô nước Anh vào lúc 9h sáng"!!

Bên kia liền nhanh chóng trả lời:

- Vé đăng kí đã được lưu lại!! Cảm ơn quý khách đã sử dụng dịch vụ hãng hàng không Southwest Airlines!!

Bảo Ngọc ngả người nằm xuống giường cô đã gọi cho Lãnh Ngạo và Tiêu Dật họ đều nói Hàn Phong không có đi làm việc ở Anh và bọn họ cũng bảo rằng họ không nhận được lệnh gì từ anh ấy... Cho nên cô càng cảm thấy chuyến đi tới nước Anh của Hàn Phong nhất định không bình thường!! Cô sẽ tìm ra chuyện mà anh giấu cô..

[Facebook Nhóm " Hội Những Người Thích Truyện Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí" bạn nào có hứng thú bà tám với Lê :D3 thì vào tham gia nhé!! :kiss5:]

Sân bay Southwest Airlines, lúc 8h 40 phút sáng!!

Bảo Ngọc tiến về quầy nhận vé làm thủ tục để nhanh chóng lên máy bay, trong valy của cô chỉ có hai bộ quần áo còn lại là một hộp đựng vũ khí bên trong là khẩu súng bạc Fx-2 và bông hoa hồng bạc cùng lưỡi dao Hoa Vô Huyết..

Bảo Ngọc biết đi máy bay sẽ không thể mang vũ khí theo lên cô đã nhờ Tiêu Dật tìm cho cô một thứ có thể đựng vũ khí mà tránh được việc kiểm tra của thiết bị rà soát.

Bảo Ngọc đưa về cho người kiểm tra trước khi vào máy bay cô đã gửi một tin nhắn cho Elen rồi mới tắt điện thoại:

- Đợi tớ ở cửa sân bay Loster Airlines!!

Hôm qua cô đã gọi cho Elen và kể chuyện rằng cô muốn đi theo Hàn Phong để tìm hiểu anh ấy đang giấu cô bí mật gì nào ngờ Elen vì lo lắng cho cô đi một mình lên kiên quyết phải cùng cô đi đến Nước Anh, lúc đầu cô còn dùng nhiều cách để từ chối vì cô không muốn kéo Elen vào một chuyến đi có dấu hiệu nguy hiểm nhưng rồi cuối cùng cô cũng chịu thua chấp nhận.

Chiếc máy bay từ từ cất cánh vượt qua những đám mây trắng, đi theo tiếng gió cùng những đàn chim trời, điểm đến là Nước Anh nơi chôn dấu bí mật tội ác, là nơi âm mưu hiểm độc được bắt đầu từ quá khứ 20 năm về trước.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thân Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Vương Quốc Anh

Nước Anh có hai sân bay chính rộng lớn nhất chuyên phục vụ các chuyến bay xuyên lục địa là Heathrow và Gatwick, dù cũng có vài chuyến bay thẳng đến Birmingham và Manchester. Các sân bay chính và phụ ở anh đều có những chuyến bay vòng quanh châu Âu.

Sân bay Gatwick, khoảng 18 giờ 42 phút tối...

Bảo Ngọc kéo hành lý đi về phía cửa sân bay nơi đó đang có một cô gái cực kì xinh đẹp, mái tóc màu nâu dài mượt được uốn lọn phần đuôi, màu mắt tím của cô đẹp hút hồn khiến nhiều người bị mê hoặc phải ngoái nhìn.

Elen ngẩng đầu, ánh mắt cô đảo qua đã nhìn thấy Bảo Ngọc đang đi về phía mình, cô liền nở nụ cười tươi lên tiếng:

- "Tớ chờ cậu rất lâu đấy!!! chuyến bay thế nào?? có thuận lợi trong việc mang vũ khí theo không??

Bảo Ngọc gật đầu cũng mỉm cười với Elen:

- "Xin lỗi vì đã để cậu đợi lâu!! chuyến bay rất tốt, mọi thứ tớ chuẩn bị đều thuận lợi!!

Bảo Ngọc nói xong liền giang hai tay ôm chầm lấy Elen miệng khẽ nhếch lên nụ cười vui vẻ:

- "Thật tốt khi được gặp lại cậu!! Elen"

Elen cũng ôm Bảo Ngọc khẽ gật đầu, Bảo Ngọc vui vẻ buông tay ra khỏi người Elen chợt mắt cô nhìn ra bên ngoài liền thấy Hàn Phong bước vào một chiếc xe BMW màu đen sang trọng rồi đi.

Bảo Ngọc vội kéo tay Elen lao nhanh về phía cửa nhảy lên chiếc xe audi thể thao màu trắng,

cầm điện thoại sam sung Galaxy S8 trên tay cô nhìn theo tín hiệu di chuyển của một chấm đỏ trên màn hình lên tiếng:

- "Chúng ta theo dõi nhưng lên đi cách xa xe của Hàn Phong nếu đi gần anh ấy sẽ phát hiện ra ngay."

Elen gật đầu tiếp tục lái xe giữ khoảng cách xa, cô nhìn liếc qua màn hình điện thoại của Bảo Ngọc thắc mắc:

- Cậu gần thiết bị theo dõi trên người anh ta mà tại sao anh ta lại không phát hiện ra??? tớ nghe Liệt Diễm nói anh ta rất giỏi.

Bảo Ngọc đầu vẫn cúi mắt không rời màn hình điện thoại chỉ là khoé miệng hơi nhếch lên khẽ nói:

- "Là do tớ dùng chút mẹo nhỏ lừa anh ấy, tớ đã mua 1 chiếc đồng hồ màu bạc tặng cho anh ấy nhưng trước đó tớ đã nhờ Tiêu Dật cài thiết bị theo dõi vào bên trong."

Elen cười cười quay sang nhìn Bảo Ngọc với ánh mắt tràn ngập vẻ trêu ghẹo:

- Cậu rất thông minh nhưng là do anh ta quá yêu cậu lên chỉ cần là quà cậu tặng anh ta sẽ rất quý trọng và không hề nghi ngờ gì!! tớ thật ghen tỵ nha!!

Bảo Ngọc đỏ mặt đẩy nhẹ tay Elen máng nhỏ:

- Đừng có trêu tớ!! mau lái xe đi kéo mắt dấu của anh ấy giờ!!

(vì gia đình lê có chuyện buồn lên không đăng bài sớm được! xin lỗi m.n)

*Diễn*Đàn*Lê*Quý*Đôn*

London là thành phố lớn thủ đô của Vương quốc Anh. Nằm bên hai bờ sông Thames, đây là thành phố lớn nhất Tây Âu và Liên minh Châu Âu. Thành phố có nhiều công trình nổi bật như Cung điện hoàng gia, cầu qua sông Thames, Tháp Big Ben.

Luân Đôn là một thành phố toàn cầu, cùng Thành phố New York là trung tâm tài chính lớn nhất thế giới. và có GDP thành phố lớn nhất Châu Âu.

Trụ sở của hầu hết 100 công ty hàng đầu Vương quốc Anh và hơn 100/500 công ty lớn nhất Châu Âu nằm tại trung tâm Luân Đôn.

Sự ảnh hưởng của Luân Đôn đối với chính trị, tài chính, giáo dục, giải trí, truyền thông, thời trang, nghệ thuật và văn hóa đã mang lại vị thế thành phố toàn cầu cho Luân Đôn.

Xe của Hàn Phong đi dần vào khu vực dinh thự cao cấp dành cho giới quý tộc của nước Anh, nơi đây người bình thường không thể vào chỉ cho lưu thông các loại xe BMW, Audi thể thao, Linmo và Ferarri..

Ngoài ra mỗi một dinh thự đều có thể xác nhận mới vào bên trong được, cảnh vệ gác cổng rất nhiều còn có lắp đặt camera giám sát nữa.

Một khu vực này chỉ có mười dinh thự nhưng có gần một ngàn bảo vệ được chia đều cho từng dinh thự chịu trách nhiệm bảo vệ 24/24 giờ cho an toàn của gia đình, dòng họ quý tộc.

Khi thấy xe BMW của Hàn Phong dừng lại trước cổng vào của một dinh thự rất lớn nguy nga như cung điện, rồi một lúc sau thì cửa cổng tự động mở cho xe tiến vào.

Bảo Ngọc nhìn thấy cửa đã đóng thì bất lực, cô rất muốn biết Hàn Phong vào đó để làm gì và gặp ai?? Những bọn cô không thể tiến gần đến dinh thự đó vì bên ngoài có trên 10 người canh gác, xe còn phải đậu cách rất xa để không bị lộ thì làm sao có thể vào đó được.

Bỗng Elen kéo tay Bảo Ngọc chỉ về hướng một chiếc xe màu đen sang trọng đang đi từ xa về hướng này cho cô nhìn, dù ban đêm nhưng mã kí hiệu BT mạ bạc gắn trước đầu xe do có ánh đèn ở hai bên phản chiếu lên có thể nhìn rõ.

Bảo Ngọc có chút không hiểu thì Elen đã vội kéo cô xuống xe nấp ở đằng sau,...

Elen lấy từ trong một thanh kẹo cao su bóc vỏ vo thành viên và nhét vào bên trong 1 thiết bị gì đó nhỏ như hạt đỗ đen rồi cô đợi chiếc xe gần đi tới thì ném ra mặt đường.

Chợt một âm thanh lớn của động vật vang lên: "Meo..méo..!!" cùng lúc ngay sau đó là tiếng bánh xe thắng gấp ma sát với mặt đường rồi dừng lại.

Elen chỉ chờ cơ hội đó liền kéo Bảo Ngọc chạy nhanh nấp về phía đằng sau xe của bọn họ, ..

rồi cô nhanh chóng nằm xuống chui vào gầm xe đu hai tay và hai chân vịn vào một chỗ có thể bám được,

Bảo Ngọc nhanh bắt trước theo vì đây là loại xe tám chỗ ngồi lên diện tích gầm xe tương đối lớn, khi hai người vừa ổn định thì có tiếng mở cửa xe, một giọng nói anh quốc vang lên:

- Looks like a cat last run through"!!

(Hình như vừa rồi có một con mèo chạy qua)

Trong xe cũng lại có người lên tiếng:

-" Come managing it do !! It does not hurt is okay !! quickly drove away we must also guard shift change.inside the earl 's mansion again"!!

(Thôi quản nó làm gì!! Nó không bị thương là được rồi!! mau lên xe đi chúng ta còn phải thay ca canh gác bên trong dinh thự của ngài bá tước nữa!!)

Tiếng đóng cửa xe vang lên rồi một vài giây sau chiếc xe liền di chuyển nhưng chỉ độ khoảng 5-6 phút thì đã dừng lại Bảo Ngọc và Elen cả người đều rất bình tĩnh, về mặt nghiêm túc lạnh lùng không thay đổi nhưng bàn tay hai người đã thấm đầy mồ hôi..

Lại một tiếng động vang lên, lần này là tiếng của cánh cổng lớn mở ra cho chiếc xe đen tiến vào, Bảo Ngọc và Elen đều thở nhẹ một cái vì hai cô đều cảm nhận được mình đã qua một cửa.

Đợi một lúc lâu sau chờ cho những tên trong xe rồi đi hết, hai người mới nằm xuống lần người ra phía thăm cỏ vì chiếc xe đậu ở khu vực sân sau dinh thự..

Dinh thự này được thiết kế với kiến trúc xen lẫn thiên nhiên xung quanh bốn phía dinh thự nguy nga đều bao phủ thảm cỏ xanh mượt và những cây cỏ quý hiếm lâu năm.

Hai người vừa lần ra đến thăm cỏ thì Elen đã vội bật dậy trước kéo mạnh Bảo Ngọc đứng lên chạy nhanh nép mình vào một bức tường phía sau chiếc xe đen.

Ngay sau đó là tiếng bước chân của những tên vệ sĩ đi tuần tra, Bảo Ngọc và Elen đợi cho bọn chúng đi khỏi rồi mới quan sát xung quanh tìm cách vào bên trong dinh thự..

Chợt Bảo Ngọc quay đầu về phía hướng của Elen thì thấy cách đó không xa có một người hầu bước ra từ một canh phòng nào đó.

Elen và Bảo Ngọc liền men theo bờ tường đi về phía đó liền thấy bên ngoài cửa phòng có đề chữ:" phòng thay đồ"!! thì ra nơi đây là phòng thay đồ của người hầu phục vụ trong dinh thự.

Elen và Bảo Ngọc nhìn nhau liền nhếch khoé miệng cong lên một nụ cười, ánh mắt giao nhau đã âm thầm hiểu ý nhau.

Một lát sau, từ trong phòng thay đồ có hai người hầu bước ra đó chính là Elen và Bảo Ngọc, thiết kế đồ người hầu của nước ngoài rất đẹp mặc trên người hai cô lại càng toát ra vẻ xinh xắn, đáng yêu như cosplay, ngoài ra vài may chất lượng khá tốt mặc rất thoải mái không làm cho Bảo Ngọc và Elen thấy khó chịu.

Hai người rất thuận lợi tiến vào bên trong dinh thự, quả thật kiến trúc xa hoa bên trong khiến người ta cảm thấy chói mắt,

Bảo Ngọc và Elen vừa đi được nửa chặng đường của một hành lang dài hun hút để tìm kiếm xem Hàn Phong đang ở đâu?? thì bỗng có một âm thanh lạnh lùng, uy nghiêm mà khàn khàn vang lên:

- "Hai cô người hầu kia!! Đứng lại đó cho tôi!..."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Anh Tức Giận

Bảo Ngọc và Elen khi nghe thấy có người phía sau gọi mình thì chợt giật mình nhưng liền nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, hai người chưa kịp quay lại thì đã thấy tiếng bước chân tiến lại gần..

Elen nắm chặt khớp tay chuẩn bị tung cước, Bảo Ngọc cũng sẵn sàng phòng thủ thì lại thấy một khay đựng trà đưa ra trước mặt hai cô, một người mặc áo đen đuôi tôm đã trên bốn mươi tuổi, tóc màu đen, mắt cũng đen ông ta là người Châu Á và ông ta là một quản gia.

Bảo Ngọc và Elen đều ngạc nhiên khi nhận ra điều đó... Ông ta nhìn khay trà rồi chuyển ánh mắt lạnh lùng về phía Bảo Ngọc, nhận biết ánh mắt đó cô vội đỡ lấy khay trà..

Elen đứng kế bên cũng làm bộ cúi đầu chỉ nghe ông ta cất giọng lạnh nhạt:

- Hai cô đi theo tôi mang trà cho khách quý, ngài bá tước vừa dùng bữa với khách quý xong..

hai người họ muốn thưởng thức trà các cô tự biết làm thế nào không cần tôi phải nhắc..

Bảo Ngọc và Elen nhìn nhau rồi cúi người gập đầu:

- Vâng ạ!!

Đối với việc trà đạo thì Elen không hề lo lắng, khi còn ở trong khu tập huấn các kỹ năng cần có cho việc thực hành nhiệm vụ ở một nước bất kì tất cả cô đều đã học qua.

Đi qua một dãy hành lang dài gấp qua rất nhiều người hầu và quản gia khác nhau Bảo Ngọc và Elen mới biết tại sao ông quản gia lại không nghi ngờ hai cô.

Bởi vì nơi đây có những người hầu là người Châu Á nên không khiến ai ngạc nhiên cả và hình như các quản gia được chia theo từng khu vực trong Dinh Thự.

Tới một khúc quẹo Bảo Ngọc và Elen có chút kinh ngạc bởi ở đây có kiến trúc khác hoàn toàn so với khu vực ngoài dinh thự nơi lúc này hai cô đã đi vào.

Nơi đây không có xa hoa, tráng lệ mà là thiết kế của vẻ ngoài âm u, lạnh lẽo. hai đầu sư tử to được gắn ở trên tường cao lối đi vào ngoài ra Elen và Bảo Ngọc đều tinh mắt nhận ra.

Trên đầu hai con sư tử có camera và một điều nữa mà Bảo Ngọc cũng không biết mà chỉ có Elen biết đó là trong miệng con sư tử đang hé ra kia có thiết bị chứa tia hồng ngoại là loại cũng khá mới xếp hạng cao trên thị trường vũ khí.

Xem ra người được mang danh là Bá Tước trong cái Dinh Thự to lớn này không phải thuộc hạng tầm thường và rất có khả năng ông ta là người rất nguy hiểm.

Ông quản gia dừng lại trước cửa của một phòng bên ngoài có đề chữ tiếng anh: "Zoom!!" (Thư Phòng)

Ông ta dơ tay gõ nhẹ hai tiếng bên trong liền truyền ra tiếng một giọng đàn ông âm lãnh:

- Vào đi!!

Quản gia liền mở cửa bước vào Bảo Ngọc và Elen đi đằng sau lưng ông ta khi cô ngược mắt nhìn qua khe hở phía trước thì thấy được người đang ngồi đối diện với một người đàn ông cô không nhìn rõ diện mạo chính là Hàn Phong.

Bảo Ngọc lùi lại cô không muốn để anh phát hiện ra Elen cũng hiểu rõ chuyện này nên vội huych nhẹ vào người Bảo Ngọc cho cô lấy lại chút bình tĩnh rồi cô nhanh chóng bùng khay trà đi tới chỗ Hàn Phong để xuống rồi tiếp tục thao tác pha trà rót ra tách. (ly)

Sau khi hoàn thành cô đứng dậy cúi đầu lui về phía chỗ ông quản gia thì lại nghe thấy giọng nói âm lãnh của người đàn ông nếu Elen đoán không thì chính là ngài Bá Tước cao quý:

- Xong việc rồi!! các người lui ra hết đi!!

nghe được như thế Bảo Ngọc khẽ thở nhẹ một hơi cùng Elen và ông quản gia đi ra ngoài nhưng cô không hề biết rằng khi Hàn Phong cầm tách trà lên vô tình nhìn thấy bóng lưng phía sau mắt anh chợt xuất hiện tia khác thường nhưng liền biến mất rất nhanh.

Bảo Ngọc và Elen sau khi rời khỏi nơi đó thì ông quản gia cũng bảo hai cô đi làm việc cần làm rồi ông ta quay lưng đi..

Bảo Ngọc vừa đi vừa thắc mắc hỏi Elen:

- Vì sao cậu lại liều mạng như vậy nếu anh Hàn Phong phát hiện ra cậu thì tớ cũng sẽ bị lộ ngay!! lúc này thật là tởm khi thấy cậu bùng khay trà tiến về chỗ anh ấy.

Elen khẽ mỉm cười:

- Đồ ngốc!! ngoài cậu ra anh ta chẳng để ý đến ai đâu..

Cô biết người đàn ông thần bí đó đối với Bảo Ngọc là sự chiếm giữ tuyệt đối và chỉ cần có liên quan đến cô ấy dù là một điều nhỏ nhất anh ta cũng quan tâm,

để ý còn riêng đối với những cô gái khác thì ngay cả một cái liếc mắt anh ta cũng không làm..

Bảo Ngọc nghe vậy cũng đỏ mặt cười hai cô tiến về phía phòng thay đồ của người hầu chuẩn bị suy nghĩ cách trốn thoát..

Nào ngờ khi hai người vừa bước ra khỏi phòng thay đồ thì đột nhiên có hai người áo đen thân thủ nhanh lẹ bịt miệng hai cô đẩy mạnh vào một chiếc xe đậu gần đó.

Khi Bảo Ngọc ngồi trên xe có cảm giác bên dưới không phải nệm mà là đuôi của đàn ông thì cô khẽ chột dạ ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Hàn Phong cùng với gương mặt lạnh lùng rồi quay sang thấy Elen cũng bất lực nhìn lại như ngầm báo hiệu rằng:

- Tớ không giúp được!! đành cầu phúc cho cậu vậy!!

Bảo Ngọc thấy cánh tay Hàn Phong siết chặt lại có ý muốn cảnh cáo cô chớ lộn xộn nhưng không lên tiếng. cô liền ngoan ngoãn cúi đầu rúc vào lòng anh khẽ cắn môi trong lòng không ngừng âm thầm than khổ:

- Anh tức giận!! Cô thảm rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thấu Hiểu

Chiếc xe BMW sang trọng đi về một Dinh Thự có kiến trúc xa hoa với vòm hoa dây kết xung quanh khi cánh cổng đen được mở ra..

Bên trong chỉ có một đường chính đi thẳng vào đài phun nước lớn, hai bên là những thảm cỏ xanh và những đám hoa xi-liu nhỏ nhắn với hương thơm

thoang thoang..

Đi vào bên trong cung điện mặc dù xa xỉ nhưng phong cách của cung điện không sang trọng. ánh bạc lấp lánh ở mọi nơi, từ cửa ra vào, lan can, nền đất, tạo thành màu ảo diệu lóa mắt, mang lại cảm giác nguy nga chứ không tao nhã.

Bảo Ngọc cảm thấy Dinh thự này còn nổi bật hơn nhiều so với dinh thự bên New Yord, cô giật nhẹ tay anh ghé tai thì thầm:

- Hàn Phong!! toà Dinh thự to lớn này cũng thuộc quyền sở hữu của anh sao ??

Thấy gương mặt lạnh lùng không trả lời của anh cô mới chợt nhớ mình chỉ lo ngắm xung quanh mà quên mất đi là người nào đó đang rất tức giận.

Vừa định dùng chiêu làm nũng để khiến anh bớt giận thì lại nghe âm thanh lãnh khốc của Hàn Phong:

- Quân gia!! sắp xếp phòng cho cô gái kia!!

Ông quân gia người anh liền gật đầu tuân lệnh hướng tay mời Elen:

- Tiểu thư!! tôi sẽ dẫn cô về phòng khách nghỉ ngơi..

Bảo Ngọc nhìn theo bóng của Elen dần xa mà không dám quay đầu nhìn Hàn Phong bỗng cơ thể của cô bị nhấc lên vác trên vai anh khiến Bảo Ngọc hét hồn hét lên:

"A..!! mau thả em xuống!! Hàn Phong.. em sai rồi"..

Hàn Phong hừ lạnh vác cô đi nhanh lên lầu hai tiến vào phòng đá mạnh vào cánh cửa phát ra tiếng sầm" rất lớn vang lên..

Bị ném xuống giường lớn tuy lực không mạnh nhưng cô vẫn có cảm giác uy khuất vì từ trước đến giờ Hàn Phong chưa bao giờ đối xử với cô như thế..

Cô cắn môi im lặng ngồi trên giường, Hàn Phong lại tràn ngập trong nỗi tức giận không kiềm chế anh lạnh lùng lên tiếng:

- Em hãy giải thích đi ?? Vì sao tới nước Anh?? sao lại theo dõi anh còn dám đột nhập vào dinh thự của người trong giới quý tộc?? Em có biết nơi đó có bao nhiêu nguy hiểm không?? sát thủ trong dinh thự đó không phải ít em rốt cuộc là đang làm điều ngu ngốc gì ??

Hàn Phong cảm thấy trong lòng như lửa đốt anh thực sự cảm thấy lo sợ cô tại sao lại liều lĩnh như vậy ?? nếu cô gặp nguy hiểm mà xảy ra điều bất trắc gì liệu anh sẽ sống sao đây vì sao cô không chịu thấu hiểu lòng của anh chứ..

Bảo Ngọc đứng bật dậy khỏi giường đôi mắt cô đỏ hoe mí mắt đã uрон ướt ầm ục nghẹn trong cổ mà khẽ nói:

- Chà lẽ anh không biết vì sao ư?? anh cảm thấy em không đáng tin hay sao??

mà lại nói dối em là anh đi công tác nhưng hôm nay đi theo anh em đã chắc chắn cảm giác của em là đúng anh đang sắp làm một việc gì đó cực kì nguy hiểm và anh muốn giấu em phải không ?? anh rốt cuộc là đang muốn làm gì ?? anh hãy trả lời đi..

Thấy Hàn Phong chỉ đứng đó im lặng nước mắt trên hàng mi của cô khẽ rơi từng giọt từng giọt lăn dài trên gò má Bảo Ngọc nghẹn lời nói:

- Em là một đứa trẻ bị bỏ rơi xung quanh em từ khi còn bé chỉ có nỗi cô đơn, trống trải và không có một thứ gì đó là quan trọng đối với em..

Khi lớn lên quỹ đạo cuộc sống của em vẫn cứ như thế trôi qua cho đến khi gặp được anh em cảm nhận được sự ấm áp sau lớp vỏ bọc lạnh lùng của anh, dù thời gian chúng ta quen và yêu nhau là rất nhanh nhưng thời gian trôi qua em bỗng phát hiện ra từ lúc nào anh đã trở thành người quan trọng mà em không muốn đánh mất..

Bảo Ngọc tiến lại gần Hàn Phong ngẩng đầu hai tay cô nâng mặt anh đối diện với ánh mắt trong suốt lại mang phần lãnh huyết của anh chậm rãi nói từng chữ:

- Nếu một ngày anh trở thành kẻ thù của cả thế giới em sẽ đứng bên cạnh cùng anh chống lại toàn bộ thế giới..

- Nếu có một ngày anh chết ngay trước mắt em, em sẽ bước đến bên thi thể của anh tự sát..

" Đối với em anh là độc nhất"!!

Hàn Phong lau nước mắt trên mặt của cô anh siết chặt cô vào lòng như muốn cô nhập vào một thể với mình miệng mấp máy nhỏ nhiều lần câu "anh xin lỗi"!!

Bảo Ngọc cũng vòng tay ôm anh lên tiếng một lần nữa:

- Em chỉ hỏi anh hai câu ?? nhận được câu trả lời em sẽ ở đây đi chơi với Elen sau ba ngày sẽ tự động trở về New Yord tuyệt đối không can thiệp hay làm bất cứ điều nguy hiểm gì khiến anh phải lo lắng..

Nhận thấy sự do dự trong giây lát của Hàn Phong nhưng rồi anh cũng gạt đầu cô liền nói tiếp:

- Thứ nhất người đàn ông anh ngồi nói chuyện có quan hệ gì với anh ?? anh tới nước anh để làm gì ??

Hàn Phong thờ dài ánh mắt anh lấp láy một tia chớp nhoáng không thể biết đó là ý gì:

- Ông ta là cha nuôi của anh!! anh tới nước Anh để báo thù..

Bảo Ngọc nghe vậy liền giật mình kinh ngạc ngay sau đó đầu cô loé lên một suy nghĩ nào đó liền lên tiếng hỏi thêm một câu:

- " Có phải ông ta chính là người đã chỉ thị cho anh biết ngày để trả thù..

Bảo Ngọc đột nhiên nhớ tới lời của Elen từng nói: " Ông ta có khả năng là người rất nguy hiểm!..

Cô cảm giác được chuyện này không hề đơn giản..

Bảo Ngọc mỉm cười xoa nhẹ hai lông mày hơi nhăn lại của Hàn Phong khẽ nói:

- Em sẽ giữ lời hứa!! 3 ngày nữa em sẽ trở về New York tuyệt không hỏi thêm điều gì..

Tuy bên ngoài Bảo Ngọc nói vậy nhưng trong lòng cô lại có tiếng nói nổi lòng vang lên:

- Hàn Phong!! em xin lỗi vì không thể giữ lời hứa!! em nhất định phải làm rõ chuyện này..

Ngay trong đêm ngày mai cô và Elen sẽ một lần nữa đột nhập vào Dinh thự Bá Tước.

Hàn Phong ôm Bảo Ngọc lần lên trên giường hiện tại anh muốn cô, điên cuồng hôn chiếc môi nhỏ nhắn kiều diễm của cô, bàn tay anh lướt qua da thịt cô gọi lên ham muốn mãnh liệt cùng tình cảm sâu thẳm trong tim hai người..

Trong đêm tối hai thân hình quấn quýt lấy nhau, chìm trong mê đắm ngọt ngào nhưng đến ngày mai họ sẽ phải đối đầu với phong ba bão táp của cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Điều Tra

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời ảm áp dễ chịu xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh chiếu xạ vào trong phòng, thân thể cao lớn nằm ở trên giường khẽ động nhưng đôi mắt đang nhắm vẫn chưa mở ra, tay của anh đang không ngừng thăm dò lên trước.

Chưa đến mấy giây, một thân thể mềm mại đã bị anh ôm vào trong ngực, Hàn Phong hưởng thụ mùi thơm nhẹ nhàng từ trên người Bảo Ngọc toát ra..

Khóe miệng vênh lên, biểu hiện tâm tình tốt của anh, ôm chặt thân thể mềm mại trong ngực có được cảm giác dễ chịu khi có cô ở trong lòng anh lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Bảo Ngọc nhú mày đôi mi cong cong lay động khẽ mở đôi mắt long lanh, to tròn đầy vẻ sáng trong mê hồn, cô dụi nhẹ mắt đã tỉnh giấc vì ánh sáng chiếu vào..

Cả người có chút mỏi mệt cử động thân thể mới phát hiện ra cô đang nằm ở trong ngực của Hàn Phong thân thương, mà tay của anh vô cùng tham muốn bao quanh eo thon của cô, cả bắp đùi vòng quanh cặp chân cô, giống như tư thái ôm gấu.

Bảo Ngọc bất đắc dĩ nở nụ cười mang theo chút ngọt ngào, sau đó nhẹ nhàng kéo tay anh đặt trên người của cô ra, giật giật thân thể bước từng bước nhẹ ra khỏi giường..

Sau khi thay đồ chuẩn bị ra ngoài đứng bên đầu giường cô cảm thấy mình như bị mê đắm trong dung nhan anh tuần khi ngủ của anh tựa như một bé trai ngây thơ không hề phòng bị, không có sự lạnh lùng khi đối diện người ngoài khác,

cũng không giống như sĩ diện cương cường chiều cô, khóe miệng hơi nhếch lên một độ cong đẹp mắt, ngũ quan như thần luôn hết sức mê người, bởi vì ánh mặt trời, trên mặt của anh được độ lên một tầng ánh sáng thần thánh.

Bảo Ngọc nhếch miệng, cánh tay mảnh khảnh đưa về phía gương mặt của anh, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn không chịu được phác họa ngũ quan của anh, ngón cái khéo léo lưu luyến không đi trên đôi môi thật mỏng của anh.

Thấy anh khẽ nhúc nhích cô như một con mèo nhỏ trộm vụng cá mà sợ bị phát hiện mà rút tay về lẻ lười đi lấy một tờ và cây bút ghi:

- Hôm nay em đi chơi tham quan với Elen lên sẽ về trễ anh có việc gì thì cứ làm đi nhé!!

Sau khi để lại lời nhắn Bảo Ngọc liền đi ra ngoài xuống dưới đại sảnh nhờ ông quản gia người Anh dẫn đến phòng Elen đang ở,...khi thấy ông ta rời đi cô mới gõ cửa chỉ vài phút sau Elen đã ra mở cửa...

Bảo Ngọc liền vội kéo tay Elen đi ra ngoài, vừa đi cô vừa nói:

- "Chúng ta không có nhiều thời gian đâu!! tớ và cậu cần đi mua vài thứ cho việc đột nhập vào biệt thự Bá Tước lần nữa"!!

Elen không nói gì chỉ gật đầu nhưng trong mắt của cô có phát ra tia sáng hào hứng cảm thấy đêm nay sẽ rất thú vị...

*Diễn*Đàn*Lê*Quý*Đôn*

Ban đêm chìm xuống mờ ảo, trăng sáng mặt trời trốn vào tầng mây nghỉ ngơi, chỉ chừa mấy vì sao canh gác trên bầu trời giống như một tấm vải thô màu xanh đen bao phủ không gian..

Ánh sao giống như những hạt kim cương nhỏ lấp lánh đính trên tấm vải thô, các loại sinh vật bắt đầu hoạt động công việc ban đêm của mình.

Lúc này trên xa lộ cao tốc dòng xe qua lại vẫn còn rất đông, có một chiếc xe Porsche màu đỏ kiểu mới nhất làm cho người ta chú ý, là người trong nghề đều biết đây là sản phẩm mới vừa bắt đầu đưa ra thị trường một tháng trước,

Nó do nhà thiết kế sư người mỹ gốc Anh" Jacker Jon" nổi tiếng thiết kế ra, trên thế giới chỉ có 3 chiếc xe, không nghĩ tới thời điểm này lại xuất hiện ở trên xa lộ cao tốc này.

Mà có sức cảm dỗ không đơn thuần là chiếc xe mới thiết kế tinh mỹ này, chủ yếu nhất là cô gái đang chạy chiếc Porsche này là chủ nhân của chiếc xe sang trọng này hay cô gái ngồi bên ghế phụ.

đây là hai cô gái thế nào? Xinh đẹp? Mỹ lệ? Thanh thuần? Kiêu Diễm?? Động lòng người? . . .

Không!! Những từ này đều không đủ hình dung vẻ đẹp của hai cô. Mặc dù bọn họ chỉ thoáng nhìn qua cửa sổ xe, nhưng bóng hình xinh đẹp của Bảo Ngọc lại ở lại trong đầu, xua đi không được.

Môi mềm tựa như cánh hoa, giống như có thể chạm ra nước. Trông mắt trong suốt sáng ngời chói lọi, lại long lanh đặc biệt say lòng người. Da thịt nõn nà trắng như tuyết tạo thành đôi lập rờ rệt với đêm tối. Một cánh tay thon tùy ý khoác lên trên cửa sổ xe, có vẻ lười biếng mà cao quý.

Chiếc xe chạy qua tạo ra từng trận gió mạnh, lay động mái tóc dài đen, tăng thêm quyến rũ.

Elen ngồi bên cạnh mặc một bộ áo da đen làm nổi bật làn da trắng như tuyết cùng vòng cong lộ rõ sức hút và vóc người hoàn hảo khiến người khác sôi máu của cô.

Bảo Ngọc cũng mặc giống Elen một bộ áo quần da đen có thể nói cô là tổ hợp của sự thanh thuần và quyến rũ, rõ ràng là có vóc người nóng bỏng như Elen, lại có diện mạo thanh thuần, ngây thơ.

Nhưng khí chất và trang phục lại không toả ra cảm giác quyến rũ bức người mà mang vẻ thần bí huyền ảo, hai tổ hợp mâu thuẫn này ngược lại tăng thêm sức quyến rũ khác biệt..

Bảo Ngọc đạp mạnh chân ga, xe lập tức chạy như bay trên đường cao tốc, không ngừng có chiếc xe bị cô chen ra phía sau, dựa vào tốc độ xe bây giờ của cô, không quá năm phút nữa là có thể đến nơi..

Chiếc xe Porsche đỏ dừng ngay bên một bức tường rất cao, ngẩng đầu lên sẽ thấy trên bức tường còn có một hàng rào sắc nhọn và những cành cây to lớn xum xuê lá chìa ra bên ngoài..

Bảo Ngọc khi vào dinh thự này đã để ý qua nơi này cô biết chắc bên trong chính là khu vực sân sau dinh thự bởi chỉ ở đó mới có một cái cây cổ thụ cao 2,5m.

Elen lấy trong xe ra một bộ cáp móc là một dụng cụ để leo núi trang bị lên người, sau khi xong cô liền đi xa bức tường độ 1m rồi tung một đầu dây có một nắp nhỏ lên cao hướng về phía cành cây cổ thụ to rắn cứng nhất..

Sợi dây có móc theo lực tung mạnh quấn vài vòng vào cành cây Elen giật giật thử vài lần rồi đeo gang tay có độ bám, chân cô đạp vào bức tường cong người lấy tường để giữ lần dây đu từ từ lên cao..

Đã được tập huấn lên cô làm rất nhanh chỉ vài phút sau đã leo lên cành cây cô liền cởi trang bị thả xuống cho Bảo Ngọc..

Một lúc sau đó hai người đã yên vị trên cành cây cao, Elen và Bảo Ngọc bình thần không tỏ ra hề hấn gì.

Hai người nhìn nhau nhếch khoé miệng bây giờ mới là lúc trò mạo hiểm bắt đầu.

Bảo Ngọc rút dây lưng da từ hông ra vắt ngang sợi dây cáp điện lớn ở gần cành cây có lẽ không ai ngờ rằng dây cáp điện cao lồi liền qua ngang phía trên lầu hai...

Dinh thự của Nước Anh đều xây không quá cao chỉ khoảng hai lầu bởi nó thiên về kiến trúc trang nhã và cổ kính bên trong. Lần trước khi vào Elen và Bảo Ngọc đều đã xem xét qua...

Trong đêm tối cảnh tượng diễn ra như trong phim điện ảnh khiến người thót tim và giật mình, hai bóng hình mảnh mai một trước một sau lơ lửng trên không trung nhìn như đang diễn xiếc bay...

Bảo Ngọc nhìn về phía trước mắt thấy đã gần tới ban công lầu hai cô liền thả một tay dây lưng tuốt khỏi cáp điện cô nhảy xuống lần một vòng rồi chống một chân để giữ thăng bằng không bị ngã, Elen cũng nhảy ngay sau đó.

Phui ít bụi dính trên người Bảo Ngọc và Elen quay đầu đứng ngoài cửa kiếng nhìn vào bên trong thử xem phòng này là phòng nào, chỉ vừa nhìn thấy bên trong tấm cửa kiếng lớn có một bàn làm việc và rất nhiều tủ kệ sách thì chốt cánh cửa vang lên hai tiếng cạch..cạch...!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Máu

Bảo Ngọc vừa nghe tiếng động từ cánh cửa phòng mở ra liền ám hiệu nhìn Elen, hai người đồng thời chia ra mỗi người một phía nhanh như chớp loé lộn vòng xoay người nép vào góc tường hẹp của ban công lầu hai để nghe lén..

Tiếng bước chân của từng người đi vào phòng rồi một giọng người đàn ông trầm có chút gắt nhẹ không kiên nhẫn vang lên:

- "Bá Tước Joe!! ngài thừa biết vụ làm ăn dầu khí lớn này tôi đã bỏ ra rất nhiều nếu ngài đòi chia lợi nhuận 7/3 thì tôi sẽ lỗ nặng không lời còn không đủ bù vào số vốn tôi đã bỏ ra nữa!"

- "Vậy chứ anh tưởng việc lấy được giấy phép khai thác dầu khí từ hoàng gia Anh dễ như uống một ly nước hay ăn một chén cơm sao ?? mà còn muốn chia lợi nhuận công bằng!!"

Giọng nói trầm thấp mà có chút ngạo mạn đầy âm hiểm của bá tước Joe khiến Bảo Ngọc nghe có cảm giác quen quen rồi cô chợt nhớ ông ta chính là người lần trước đã ngồi nói chuyện với Hàn Phong lúc cô và Elen đột nhập vào Dinh Thự.

Ánh mắt Bảo Ngọc loé lên một tia khác lạ mà không ai hiểu được cô tập trung vĩnh tai lắng nghe động tĩnh bên trong..

Người đàn ông sau khi nghe thấy thế thì lòng bàn tay liền siết chặt lại ông ta cắn răng nghiêng lợi khuy chân quỳ xuống cúi đầu lên tiếng:

- "Tôi thật sự đã lâm vào bước đường cùng rồi nếu lợi nhuận được chia đều thì tôi mới có cơ hội cứu vãn lại!! Tôi cầu xin ngài hãy nể tình tôi đã giúp ngài rất nhiều việc trong quá khứ mà cho tôi một con đường sống đi!!"

Bá tước Joe hừ lạnh ông ta đứng dậy buông lời nói lạnh lùng độc ác không chút lưu tình:

- "Tôi không nhớ trong quá khứ anh đã giúp tôi điều gì nhưng hiện tại nếu anh không chịu chấp nhận phần % lợi nhuận tôi đã nói thì giấy thoả thuận khai thác dầu khí kia liền huỷ bỏ anh hãy chuẩn bị nhận hậu quả đi!!"

Vilisiar cực kì phẫn hận suốt bao năm qua ông đã làm rất nhiều việc cho ngài bá tước kể cả là tội ác tày trời ông cũng nhúng tay vào thế mà giờ ngài ấy lại muốn phui sạch quá khứ, từ chối giúp ông mà khoanh tay đứng nhìn ông lâm vào bước đường phải chịu chết!!

Vilisiar tức giận đến bùng phát ông ta đứng phắt dậy chỉ tay thẳng vào mặt bá tước Joe quát lớn:

- "Là ngài ép tôi, ngài vô tình thì đừng trách tôi phản bội ngài..."

Bá tước Joe ngài nói là chuyện quá khứ ngài không nhớ vậy nếu tôi nói tôi đang giữ bằng chứng có thể phanh phui bí mật tội ác mà ngài đã che giấu suốt hơn 20 năm qua không ???

Nghe thấy lời Vilisiar nói Joe dừng lại ông ta quay đầu nhìn người đã từng rất chung thành với ông xem ra con chó đi theo cạnh ông đã không còn hữu dụng nữa rồi, bá tước Joe nâng khoé miệng nhếch lên nụ cười nhạt đôi mắt xanh pha lẫn màu tối đen của sự thâm hiểm:

- "Một con chó mà dám uy hiếp chủ của nó ư??"

Vilisiar ngẩng mặt cười lớn rồi nhìn về phía bá tước Joe nghiêng rặng nhả từng chữ trong nỗi thống giận:

- "Ngài đừng tưởng tôi không biết ngài đang sắp xếp âm mưu ám sát vua của nước Anh trong đại lễ kỷ niệm sự huy hoàng của Hoàng Gia Anh 20 năm một lần, ngài đã chờ thời cơ này lâu lắm rồi thì phải?? nói đúng hơn là đã lập âm mưu từ 20 năm về trước!!

Hơn nữa tôi còn biết người mà ngài ra lệnh ám sát còn có thân phận cực kỳ đặc biệt nếu tôi gửi cuộn băng cho anh ta thì ngài nghĩ âm mưu mà ngài dự tính nắm chắc trong tay liệu có thành công không ??"

Bá tước Joe khẽ lắc nhẹ đầu ra hiệu cho hai tên sát thủ đứng ở cửa canh gác đi vào, một lúc sau liền vang lên tiếng đấm đá bịch bịch vang lên cùng tiếng rên rĩ đau đớn của người đàn ông bên trong phòng..

Thời gian trôi qua không lâu thì liền nghe tiếng người đàn ông vừa rên hừ hừ vừa cười to đến ho phun ra ngụm máu tươi nói:

- "Đánh chết tôi đi!! chỉ cần tôi chết thì cuộn băng đó cũng sẽ tới tay cậu ta thôi..khụ..ha'!!

Bá tước Joe cầm một khẩu súng lục đen bước tới trước mặt nắm tóc Vilisiar khiến hắn phải ngẩng đầu lên nhìn mình rồi ông ta cười lạnh đầy thâm độc:

- "Hoá ra tôi không thể ngờ một con chó lại biết nhiều chuyện tôi làm đến thế!! Nhưng tôi chưa giết chết anh đâu mà tôi còn mang tặng anh ba món quà nữa !!!

Cánh cửa phòng được mở ra Bảo Ngọc hơi ghé đầu dựa vào khe hẹp nhỏ nơi cánh cửa kiếng nhìn vào bên trong..

Nơi ngoài cửa có ba người một phụ nữ và hai trẻ nhỏ, một trai và một gái đang bị trói tay chân, miệng bị dán băng keo chỉ thấy gương mặt họ bầm tím và ngập tràn nước mắt...

Vilisiar gào lên điên cuồng muốn lao về phía bá tước Joe thì đã bị hai tên sát thủ kim chặt giữ không cho cử động.

Ông ta từ từ tiến gần đến chỗ ba người đang quỳ quay đầu nhìn về phía vilisiar mà cất giọng đầy độc ác:

- " Mau khai ra chỗ anh giấu bằng chứng nếu không tôi sẽ để vợ con anh gánh chịu nỗi đau thể xác!!"

Vừa nói ông ta vừa dơ khẩu súng lục đen chìa thẳng vào người phụ nữ đang không ngừng lắc đầu miệng mấp máy không ra chữ:

- "Đoàng"!!

Một phát đạn gim vào đùi của cô ta khiến máu chảy ra không ngừng, Vilisiar nhìn người vợ mình yêu thương đang quằn quại trong đau đớn thì nghiêng chặt răng trừng mắt uất hận hướng về phía bá tước Joe...

Lại một phát súng vang lên lần này người bị trúng đạn là đứa con gái lớn mới 10 tuổi của anh, bà vai cô bé không ngừng tuôn trào máu tươi, gương mặt của bé gái trắng bệch dường như không còn thấy huyết sắc nữa..

Khi viên đạn thứ ba chuẩn bị rời khỏi khẩu súng lục bay về hướng cậu bé tầm khoảng 5-6 tuổi thì tiếng của người đàn ông liền gầm thét lớn:

- "Khu ổ chuột, đường sanpô- Fiuro hẻm V- 68 cái nhà thứ 17 nhỏ và mục nát nhất đếm từ đầu ngoài vào chính là nơi tôi nhờ một người cất giữ"!! Tôi đã nói hết rồi hãy mau thả vợ con tôi ra"!!

Bá tước Joe liền hiện rõ bộ mặt độc ác, nham hiểm và tàn nhẫn nói:

- "Được"!! Tôi sẽ tiễn vợ con anh đi cùng anh!!

Ba phát đạn liên tục được bắn ra cùng tiếng hét thất thanh đầy thống khổ của người đàn ông vang lên trong đêm tối, ba cái xác nằm yên trên nền đá lạnh buốt, máu tươi chảy loang ra, mùi máu tanh nồng lan toả khắp căn phòng...

Người đàn ông gục đầu xuống đất anh ta như điên dại miệng liên tục nói "Không"!!

Và cũng chỉ vài giây sau một tiếng súng vang lên lần nữa thì tiếng kêu cũng im bất...

- "Dọn dẹp chỗ này cho gọn đi"!!

Lời nói trầm lạnh vô cảm ra lệnh bước qua ba cái xác chết mà rời khỏi phòng...

Nửa tiếng sau cánh cửa căn phòng cũng khép lại, ánh đèn vụt tắt trả lại không khí yên tĩnh như chưa hề có cảnh tượng máu me chết chóc man rợ vừa xảy ra...

Bảo Ngọc và Elen liền làm theo cách cũ thoát khỏi Dinh thự, chiếc xe Porsche đỏ phóng nhanh rồi đi tiến về đường cao tốc...

Elen ngồi ghế phụ dò tìm địa chỉ nơi bọn họ đã nghe lén được nằm ở đâu, không quá vài giây Elen đã tìm ra..

Chiếc xe Porsche đỏ cứ như một chiếc xe đua thời thượng phóng nhanh như bay, tiếng bánh xe ma sát cao với mặt đường cho thấy tốc độ người lái điều khiển không hề nhỏ.

Bảo Ngọc bây giờ chỉ muốn nhanh chóng đi tới nơi cần đến, trong đầu cô giờ đang ngập tràn nhiều nghi vấn về cuộn băng chứng cứ về quá khứ và người mà tên Vilisiam đó đã nói là có thân phận cực kì đặc biệt liệu có liên quan đến Hàn Phong hay không ??

Nắm chặt vô-lăng tăng tốc độ cô nhất định phải đến trước người của ông bá tước Joe và phải lấy bằng được cuộn băng đó thì mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Cuộn Băng

Bảo Ngọc và Elen đi đến khu ổ chuột đường sanpô- Fiuo hẻm Vr- 68, hai cô giấu xe ở một góc tường khuất tầm nhìn của người đến đây vì sợ bọn người của bá tước Joe tới sẽ phát hiện và nghi ngờ..

Hai cô muốn làm việc này trong bí mật không thể để lại bất cứ dấu tích nào cho dù là một dấu vết nhỏ bởi nếu ông ta phát hiện có người lấy được cuộn băng sẽ biết ông ta bị nghe lén và có khả năng sẽ nghi ngờ Hàn Phong..

Bảo Ngọc bước xuống nhìn ngó xung quanh xem xét một lúc rồi quay qua nhìn Elen:

- " Có lẽ bọn chúng chưa tới đây!! Chúng ta phải ra tay nhanh trước một bước rồi rời khỏi đây để không bị phát hiện"!!

Elen cầm chìa khoá xe nhét vào túi áo da hiệu lori của Bảo Ngọc nói cô liền tiến lên đi trước để Bảo Ngọc đi sau cho dễ bảo vệ...

Càng đi sâu vào trong hẻm tối tăm, hai cô liền cảm thấy nơi đây thật dơ bẩn và hoang vu...

Những ngôi nhà mục nát cách xa nhau xen kẽ với những túp lều rách dưng tạm, dù ban đêm nhưng nhờ ánh trăng hôm nay sáng mà Bảo Ngọc và Elen có thể nhìn rõ khung cảnh đầy kinh dị ở nơi đây..

Toàn là rác thải cùng những con chuột cống hôi hám đang chạy linh tinh chỗ để gặm nhấm thức ăn còn phát ra tiếng kêu chirp..chirp..chirp...

Tiếng gió thổi vù vù làm bốc lên mùi rác ô thiu, hơi thối nồng nặc khiến Bảo Ngọc phải nhíu mày bước đi nhanh tìm nhà số 17.

Tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy và một phần cũng vì là ban đêm, nơi đây chỉ có ánh trăng chứ không có ánh đèn sáng lên việc tìm số nhà cũng có chút bất lợi..

Bỗng khoé môi của Bảo Ngọc khẽ nhếch lên, đôi mắt xinh đẹp loé ra tia sáng phản chiếu với ánh trăng mang vẻ quyến rũ lại lộ ra khát vọng với một căn nhà cũ nát nằm riêng biệt ở một góc khuất tầm nhìn thảo nào rất khó kiếm.

Hai người liền tiến về phía căn nhà cũ đó khi thấy rõ chữ số 17 thì liền vui vẻ tính đẩy cửa vào thì bên trong một bóng người phóng ra, Bảo Ngọc ngạc nhiên hoá ra là một sát thủ nữ trên hai tay cô ta đều có một lưỡi dao bém nhọn.

Bảo Ngọc đoán nữ sát thủ này có thể do tên Vilisiam đã chết kia muốn bảo vệ người bên trong căn nhà kia mà đưa đến đây để phòng ngừa chuyện bất trắc có thể xảy ra.

Elen sờ vào bên hông rút dây thắt lưng trên người ra, cô tiến lên vụt dây lưng hướng về phía nữ sát thủ đưa ánh mắt lạnh lùng sắc bén như ra hiệu cho Bảo Ngọc tiến vào bên trong để cô lo bên ngoài này.

Bảo Ngọc thấy tình thế cấp bách nếu không nhanh chóng lấy cuộn băng rời khỏi đây để bọn kia tóm được thì mọi chuyện coi như hết, cô liền tính đẩy cửa gỗ mục bước vào thì nữ sát thủ vừa né được đòn của Elen liền xông tới dơ dao muốn đâm để ngăn cản Bảo Ngọc.

Nào ngờ khi mũi dao bén nhọn sắp chạm vào người Bảo Ngọc thì lại thấy cô quay đầu qua đôi mắt băng lãnh hiện nên tia mắt kiên nhẫn, bàn tay Bảo Ngọc nắm giữ lấy cô tay nữ sát thủ bẻ gấp lại một tiếng xương gãy răng.. rắc vang lên!

Sắc mặt nữ sát thủ từ kinh ngạc chuyển thành trắng bệch, lưỡi dao trên tay cũng bị rơi xuống đất, Bảo Ngọc hừ lạnh nói:

- giao lại cho cậu!!

Rồi cô tiến vào bên trong chưa kịp quan sát xung quanh thì một quả đấm đã phang thẳng vào mặt cô..

Bảo Ngọc có cảm giác rất nhạy bén và tay chân cũng rất linh hoạt.

Cô khẽ ưỡn lưng và đầu xuống né thoát khỏi cú đâm, gót chân cũng nhấc cao lên xuất thủ một cước trúng ngay đầu hấn khiến hấn bất ngờ..

Nhưng bản tính háo thắng và không chịu thua của hấn, Bảo Ngọc nhìn hấn lại lao về phía mình, cô cảm thấy thời gian rất gấp không thể trì hoãn ở nơi đây thêm vài phút sẽ rất nguy hiểm.

Bảo Ngọc liền tung chiêu nhanh gọn, đập một cước vào bụng hấn, tung cùi chò và đầu gối lên người hấn, đánh liên tục khiến hấn trở thành thề bị động chống trả.

Cô liền nở nụ cười nơi khoe miệng nhìn kỹ mới thấy được, cô xoay người dơ chân nhanh như thoát ần thoát hiện gạt chân hấn, khi hấn vừa ngã xuống.

Thì Bảo Ngọc đã ngồi lên một bên chân giữ và bẻ gấp một nhát...rắc rắc... hai tiếng gãy sụn vang lên chỉ hai ba phút sau lại có tiếng hét thảm thiết cất lên cùng giọng nói lãnh cảm của Bảo Ngọc truyền đến:

- "Cuộn Băng Chứng Cứ đâu"??

Thấy hấn câm như hến và có ý không chịu khuất phục Bảo Ngọc liền cười lạnh, vơ luôn một cây đinh dài nhọn nằm trên mặt đất kẹp ở giữa lòng bàn tay rồi nắm chặt lại.. "Phập"!!

tiếng đinh nhọn găm vào đùi cùng dòng máu đỏ tươi đang không ngừng tuôn trào ra, Bảo Ngọc rút cây đinh ra liền có tí máu bắn ra,

Cảnh tượng vừa dã man lại rất kích thích, nhìn hấn quần quai vì đau đớn Bảo Ngọc hỏi lại lần nữa đinh cũng đặt ngay trên đùi hấn:

- "Nói hay không"??

Hấn thở gấp chỉ về phía một cái hộp nằm ở bên trên một cái tủ gỗ nhỏ nhìn qua cái hộp chỉ là một thứ rẻ tiền không ai dòm ngó...

Elen quẳng cái xác nữ sát thủ người đầy vết thương và máu loang lổ nằm ở gần chỗ tên đang sống dở chết dở kia rồi cô tiến lại cầm hộp gỗ xuống mở ra quả nhiên có một cuộn băng đã cũ..

Bảo Ngọc rút Hoa Vô Huyết từ trong người ra dí sát vào cổ hấn lạnh lùng quát:

- Nói"!! 20 năm về trước anh đã được lệnh làm gì??

Cô hỏi như vậy vì đoán được người mà tên Vilisiam tin tưởng chỉ có người từng dính líu đến vụ tội ác năm xưa, hấn ta im lặng không nói Bảo Ngọc càng dí sát hơn máu cũng đã rướm ra, cảm giác đau rất từ cô truyền đến khiến hấn mấp máy miệng nói từng chữ:

-"Năm xưa, 20 năm về trước tôi là người kiểm tra động cơ cho máy bay ở Trung Quốc, khi đó tôi còn rất trẻ và vì hám lợi tôi đã nhận tiền của một người đàn ông ra tay tháo dỡ một bộ phận tích điện trong một máy bay tư nhân đến Anh quốc và vài ngày sau thì có tin tức chiếc máy bay đó bị nổ tung"!!

Bảo Ngọc phẫn hận kéo tay xoẹt ngang cắt một đường trên cổ của hấn rồi đứng lên lãnh cảm buông lời:

- "Những kẻ khiến anh ấy phải trải qua sự đau đớn, nỗi thống khổ trong quá khứ không kẻ nào sống sót thoát được, đều phải chết..!!"

Elen đưa Bảo Ngọc cuộn băng rồi cô bỏ một cuộn băng đã hư vào trong hộp khi này cô tìm thấy ở gần kệ tủ để làm giả... Sau khi bước ra ngoài Bảo Ngọc rút khẩu súng bạc Fx-8 ra bắn 1 viên đạn vào trong nhà nơi chứa bình ga.

Một tiếng nổ khá lớn vang lên, căn nhà bốc cháy, lửa lớn đỏ rực đốt cháy đi mọi thứ, lửa của hận thù, của chết chóc xóa đi vết tích của máu...

Trong màn đêm đen tối, sau ánh lửa rực rỡ hai cô gái áo đen nhảy lên chiếc xe Porsche đỏ phóng đi chở về biệt thự, Bảo Ngọc tuy mừng vì tìm được chứng cứ nhưng cô lo sợ Hàn Phong sẽ chấp nhận sự thật này ra sao khi ông bá tước Joe là cha nuôi của anh, cô thật cảm thấy lo lắng cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Sự Thật Của Tội Ác - Mùi Vị Của Máu

Bảo Ngọc lái chiếc xe Porsche đi về biệt thự thì cánh cửa cổng sắt đã mở sẵn như là có người ở bên trong đang chờ cô chờ về,..

cô lái xe vào trong, khi bước xuống xe cô quay sang hỏi Elen:

- "Cậu xem bây giờ là mấy giờ rồi?"

Elen cầm điện thoại lên mở khoá đưa cho cô nhìn, Bảo Ngọc nhủ mảy giò đã gần 4h sáng chẳng lẽ anh đợi cô từ tối tới tận sáng luôn sao ??

Bảo Ngọc lo lắng không yên vội ném chìa khoá xe cho Elen đưa chiếc xe vào Gara, cô thì bước vội vào trong biệt thự..

Đi vào sảnh chính, quả nhiên cô đã suy nghĩ không sai anh vẫn đang ngồi trên ghế sofa cao cấp, gương mặt lạnh lùng không biểu cảm khiến không ai hiểu được là anh đang bình thường hay tức giận...

Hàn Phong nhìn Bảo Ngọc trở về bình an thì cảm giác lo lắng cho cô nguôi đi một chút nhưng con tức giận lại càng bao trùm lên trên người anh, giọng nói lạnh lùng đầy vẻ nguy hiểm vang lên trong đêm tối tĩnh mịch:

- " Em đã đi đâu?? "

Bảo Ngọc tiến đến gần chỗ anh cầm cuộn băng dơ lên cho Hàn Phong nhìn rồi lên tiếng:

- " em đi tìm một thứ quan trọng đối với bí mật trong quá khứ của anh!! cuộn băng ghi âm này là bằng chứng cho tội ác mà người cha nuôi của anh bá tước Joe đã làm ra. "

Hàn Phong nhìn về phía Bảo Ngọc với đôi mắt sắc bén chứa một tia không xác định là nghi ngờ hay tin lời cô vừa nói:

- " Vì sao em biết bá tước Joe là cha nuôi của anh ?? em tìm bằng chứng gì mà buộc tội ông ấy !!! "

Bảo Ngọc mở cuộn băng ra trong đó có một cái đĩa CD nhỏ, cô nhìn trên thấy laptop của Hàn Phong để đó chắc anh vừa chờ cô vừa làm việc..

Ấn nút mở khay bỏ đĩa CD vào, click nút chấp nhận, cô mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh cười như không cười nói:

- " Em từng nghe Tiêu Dật kể anh khi còn nhỏ đã được một người đàn ông có địa vị ở nước anh nhận nuôi, ông ta huấn luyện anh và sẽ giúp anh trả thù, Tiêu Dật bảo từ đó anh rất kính trọng ông ta, cho nên em đoán người đàn ông đó chính là bá tước Joe !!! "

Bảo Ngọc xoay laptop về chỗ Hàn Phong rồi cô ngồi xuống bên cạnh anh, Elen cũng vừa đi vào thấy Bảo Ngọc ngồi trên sofa bên cạnh thiếu chủ Hàn Phong xem màn hình laptop, cô liền đi tới ngồi với Bảo Ngọc.

Âm thanh lạch..lạch vài tiếng vang lên trong chiếc laptop rồi có vài giọng nói từ trong đó truyền ra:

- " Vilisiam!! Hãy sai người bên Trung Quốc trong đêm nay phải làm hư hỏng một bộ phận trong chiếc máy bay RS- 701 ngày mai ta muốn chiếc máy bay đó nổ tung trên bầu trời không thể đáp xuống sân bay của nước Anh ". "

Vilisiam khoe miệng khê giạt anh ta suy nghĩ một hồi liền hoảng sợ thốt lên đầy kinh ngạc:

- "Ngài muốn hạ máy bay riêng thuộc sở hữu của Hoàng gia Anh ư?? Không lẽ ngài muốn giết Hoàng tử Weader Kin là người thừa kế ngai vàng của nữ hoàng Weader Milerina đã mất tích cách đây 10 năm sao ??"

Bá tước Joe nhếch khoe miệng nở nụ cười nham hiểm đầy độc ác cất giọng âm trầm:

- " Phải!! ta không thể để hấn chờ về chiếm lấy ngai vàng được, năm xưa hấn vì yêu một người phụ nữ Trung Quốc không có quyền thế lên đã bị nữ hoàng phản đối và trục xuất khỏi nước Anh. "

Nhưng có lẽ hiện tại bà ta đã già rồi lên muốn con trai mình chờ về để truyền lại ngôi vị nhưng ta sẽ không để bà ta toại nguyện!!

Hoàng tử Weader Kin sẽ không còn sống vào ngày mai và ta chỉ đợi thêm vài năm nữa thôi khi nữ hoàng Weader Milerina chết đi thì ta sẽ là người thống trị vương quốc Anh... ha..ha!!

Tất cả kế hoạch của anh ta dường như quá hoàn mỹ khiến anh ta tin tưởng rằng ngày mình ngồi lên ngai vàng không lâu nhưng khi giết được Hoàng tử Weader Kin thì không lâu sau đó hoàng gia Anh đã thông báo tin tức đã tìm được hoàng tử đệ nhị Weader Lin sau bao năm thất lạc.

Tin tức này như giáng một đòn xuống người bá tước Joe khi đó anh ta chỉ mới ngoài 20 tuổi tràn đầy dã tâm và tham vọng anh ta đã lập lên một kế hoạch độc ác kéo dài suốt hơn 20 năm sau.

Hàn Phong sau khi nghe đoạn ghi âm thì cả người anh toát ra một luồng khí bức người đầy đáng sợ, ánh mắt anh không một tia gợn sóng sắc bén không biểu lộ ra sự đau khổ, bi thương hay phẫn nộ..

Các khớp tay đã nắm chặt bẻ khuỷu nghe răng rắc... dường như anh đang cố không chế bản thân, kiềm nén cảm xúc, chợt cô nghe thấy tiếng anh gằn giọng:

- " Cách xa anh ra !!! "

Khi Bảo Ngọc còn chưa kịp hiểu hết lời của Hàn Phong đã nói thì anh đã bước vào một căn phòng gần sảnh là phòng dành cho khách, chỉ một vài giây sau đó tiếng gầm rú như một loài thú hoang kêu lên thể hiện sự điên cuồng cùng phẫn nộ, ngay sau đó là tiếng đồ đạc ầm ầm.. loảng ..xoảng vang lên.

Bảo Ngọc vội chạy vào bên trong phòng đó cô rất lo sợ Hàn Phong sẽ làm hại chính bản thân cho lên cô mặc kệ Elen ngăn cản mà bước vào bên trong..

Thấy không thể ngăn cản được Bảo Ngọc Elen liền cầm điện thoại gọi cho Liệt Diễm thông báo sự tình..

Đi vào bên trong phòng khách, Bảo Ngọc có chút ngạc nhiên khi mọi thứ đều tan tành và đổ vỡ, khắp xung quanh căn phòng bừa bãi chỉ còn mỗi chiếc giường là còn được nguyên vẹn.

Khi cô thấy Hàn Phong đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài có ánh trăng đã mờ dần vì trời sắp sáng mặc dù nhìn ra ngoài vẫn thấy một bầu trời đen tối nhưng quy luật của tự nhiên không thể thay đổi.

Bảo Ngọc vừa tiến lại gần đứng đằng sau Hàn Phong thì đã nghe âm thanh lạnh lẽo u khóc từ miệng anh phát ra:

- " Cút "!!

Bảo Ngọc giật mình nhưng cô không vì nghe anh nói mà lùi lại vòng tay ôm eo anh cô nhẹ nhàng áp mặt vào tấm lưng rắn chắc mà mang nặng về cô đơn của anh thì thầm

- " Hàn Phong"!! Dừng lại đi anh..

Bảo Ngọc vừa dứt lời chợt anh quay phắt lại khiến cô chưa kịp phản ứng đã bắt gặp đôi mắt sắc lạnh hằn tia máu đỏ của sự phẫn hận thì cả người đã bị nhấc bổng lên ném mạnh xuống chiếc giường.

Bảo Ngọc vừa định ngẩng đầu kéo thân thể ngồi dậy thì một thân hình to lớn đã nằm đè cô xuống, rồi bỗng nhiên bà vai truyền lên một cảm giác đau nhói cô gắng cúi đầu nhìn..

Thì ra Hàn Phong đang cắn vào bà vai cô, anh tựa như một con sư tử điên cuồng đầy bi ai và thống khổ gặm cắn vào da thịt cô, không lâu sau máu đã bắt đầu chảy ra càng làm cho anh thấy thoải mái..

Bảo Ngọc chịu đựng cảm giác đau đớn và bỏng rát từ vai truyền đến cô không than hay rên rỉ kêu đau mà khẽ vòng tay ôm chặt tấm lưng của anh dường như cô muốn chia sẻ cảm giác đau đớn mà anh đang gánh chịu sang cho mình.

Rồi Bảo Ngọc khẽ mấp máy môi hát lên từng từ, giọng hát trong trẻo nhưng mang đầy ưu tư và cảm xúc vang lên trong không khí tĩnh lặng và thoáng mùi máu..

♪ Mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn..

Nếu chúng ta chấp nhận từ bỏ ♪

♪ Từ bỏ mọi thứ ngoài những điều thật quan trọng.

Nhưng thực tế lại thật tàn nhẫn ♪

♪ Đã có những lúc, em thấy anh nở nụ cười.

... ..

♪ Mọi người ai cũng có những nỗi lo sợ.

Vì vậy họ bỏ đi hoặc lãng quên, nhưng ♪

Những thứ mà em yêu thương, em sẽ bảo vệ bằng tất cả những gì em có thể. ♪

♪ Những thứ mang lại cho em tình yêu.

... ..

♪ Chúng ta đã cùng bước đi một chặng đường dài, phải không anh??.

Chúng ta từng bị tổn thương, phải không anh ?? ♪

Vậy hãy cùng nhau vượt qua mọi điều đó vì có em ở ngay bên cạnh anh đây.. ♪

(câu cuối thêm → bên trên là lời dịch viết của một bài hát nhạc hoạt hình inuyasha)

Tiếng hát cứ vang vọng trong đêm như làm thức tỉnh tâm hồn người đang nghe, trên chiếc giường lớn ga nệm trắng một cô gái với mái tóc đen xoã dài,

gương mặt xinh xắn nhưng đôi môi hơi khô và trắng bạc đi có thể do thiếu máu, trên người cô có một người đàn ông đang nằm im cắn bà vai của cô, máu trên vai cô chảy ra anh ta lại mút vào..

Cảnh tượng này diễn ra trong đêm khiến người ta khó có thể hình dung là ghê sợ hay êm đềm, u ám hay lãng mạn chỉ có thể khẳng định một điều là không khí băng lạnh tràn ngập sát khí giờ đã không còn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Quá Khứ Máu - Nước Mắt Rơi (1)

Ban đêm trong căn phòng tối mờ, thời gian dường như đang ngừng lại, Hàn Phong từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt sắc bén không thấy được tia cảm xúc nhìn thẳng vào người con gái đang nằm dưới thân mình.

Bất gặp gương mặt thân quen người mà anh yêu thương đã có chút trắng bệch nhưng cô không tỏ ra đau đớn, tức giận hay khóc lóc mà là một đôi mắt dịu dàng miệng mỉm cười nhìn anh khẽ nói:

- " Anh đã bình tĩnh lại chưa ?? "

Hàn Phong siết chặt bàn tay thành nắm đấm, nhìn bà vai cô đang không ngừng chảy ra từng giọt máu tươi anh cảm thấy trái tim mình như đau đến nghẹt thở anh thông hận mình không kiềm nén được cảm xúc mà biến thành loài thú dữ khiến cô bị thương.

- " Chết Tiệt "!! Anh xin lỗi!!

Hàn Phong chỉ biết nghiêng răng nói ra mỗi câu này anh không biết mình đã điên cuồng đến mức nào mà nỗ lực thương người anh coi trọng hơn tính mạng của mình.

Nhẹ đặt Bảo Ngọc nằm xuống giường, Hàn Phong lạnh lùng đi xuống giường mở cửa phòng bước ra ngoài, khi đóng cửa thấy cô tỉnh ngồi dậy anh đã lạnh lùng lên tiếng:

- " Em nằm im ở đó cho anh!"

Bảo Ngọc nhủ mảy suy nghĩ không biết rốt cuộc là anh đã đi đâu nhưng chỉ một lát sau vấn đề mà cô suy nghĩ đã có lời giải đáp..

Hàn Phong cầm một hộp trị thương đi về phía giường, anh bắt đầu bôi thuốc và dán một miếng băng hình vuông lên vết thương cho cô.

Sau khi làm xong anh cất hộp trị thương đi về lại giường Hàn Phong liền đỡ Bảo Ngọc dậy điều chỉnh tư thế tránh đụng vết thương trên vai cho cô tựa vào lòng anh được thoải mái.

- " Em thật ngốc!! tại sao không đánh hay đẩy anh ra để anh không khiến em bị thương như hiện tại "!!

Bảo Ngọc nghe giọng anh có phần mềm mỏng cung chiều nhưng lại là lời trách móc, cô cọ cọ vào lồng ngực ấm áp của anh khẽ thì thầm:

- " Em không ngốc"!! Hàn Phong khi thấy anh như vậy em không thể làm ngơ bỏ mặc được anh cảm thấy đau khổ thì em sẽ đến bên anh cùng cảm nhận nỗi đau ấy từ anh"!!

Hàn Phong siết chặt vòng tay ôm cô như muốn cô hoà làm một trong cơ thể, anh cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi anh đảo hơi khô rồi vuốt nhẹ mái tóc Bảo Ngọc cắt giọng âm trầm:

- " Anh sẽ kể cho em nghe về tất cả mọi việc đã xảy ra trong quá khứ từ khi anh còn bé!! em có muốn nghe không?? về chuyện này ngay cả Gia Huy và Gia Kiệt cùng với ba người kia đều chưa từng nghe "..

Bảo Ngọc gật đầu chăm chú lắng nghe lời anh kể, Hàn Phong nhìn về phía bầu trời đêm bên ngoài với ánh mắt lạnh lẽo mà cô không thể thấy anh đang hồi tưởng lại đoạn ký ức mà không biết nên dùng từ nào để diễn tả, bi thảm hay đáng sợ, dã man hay là kinh hãi...

- " Khi anh được sinh ra đời cha mẹ rất yêu thương anh, cha anh có mái tóc vàng và đôi mắt xanh nhưng anh lại chỉ có ngũ quan khuôn mặt giống hệt ba mà màu mắt và mái tóc thì giống mẹ..

Gia đình anh rất ấm áp và hạnh phúc, cha anh thì đã tạo dựng được một tập đoàn lớn, mẹ anh thì là người hiền dịu, người nội trợ đảm đang, tháo vát trong công việc nhà..

Cuộc sống gia đình vui vẻ cứ thế bình lặng trôi qua và khi anh lên bốn tuổi mẹ anh lại hạ sinh được một cặp song sinh bị bẩm, tụi nó giống cha về cả ngũ quan lẫn đôi mắt xanh chỉ giống mẹ về màu tóc đen.

Bảo Ngọc giờ mới hiểu tại sao lúc trước nhìn vào đôi mắt của Gia Huy và Gia Kiệt lại không có cảm giác thật hoá ra hai cậu ấy đeo len để che đi màu

mất, cô ngừng lại suy nghĩ vẫn vơ để tiếp tục lắng nghe anh...

Bọn anh rất yêu thương nhau dù có lúc nghịch ngợm khiến cha mẹ đau đầu nhưng trong gia đình lúc nào cũng ngập tràn tiếng cười trẻ con đầy vui vẻ cho đến khi..

Trong đêm sinh nhật lần thứ 8 của anh, cha mẹ anh đã nói rằng bọn anh có một người bà sống ở Anh Quốc, người bà ấy rất quyền lực và cao quý,..

khi anh thắc mắc là tại sao đến giờ mẹ mới nói cho con biết thì mẹ liền mỉm cười ôm anh vào lòng kể rằng ngày xưa người bà của anh đã phản đối cha mẹ anh yêu nhau nhưng ba anh ông ấy đã từ bỏ tất cả danh lợi, địa vị để kết hôn bằng được với mẹ anh...

Và sau bao năm xa cách thì cuối cùng người bà của anh cũng đã tha thứ và hi vọng cha anh và mẹ trở về nước Anh sống cùng bà vì sức khỏe của bà đã yếu rồi...

Lúc đó anh chỉ cười ngây ngô gật đầu nghe ba xoa đầu anh nói:

- "Con ở nhà phụ giúp bác quản gia trông nom hai em trai sau khi cha mẹ đi thăm bà về sẽ dẫn 3 đứa qua đó !!!"

Nhưng chỉ một ngày sau đó tin tức chiếc máy bay chở cha mẹ anh đã phát nổ trên bầu trời như sét đánh một đòn trí mạng xuống anh..

Hai đứa em trai thơ dại gào khóc thảm thiết khi đứng trước bia mộ của cha mẹ là một cái huyệt có bia đá nhưng không có cái xác nào vì hiện trường chỉ có mảnh vụn của máy bay không còn sót lại thứ gì..

Ngày anh và hai đứa em cúi đầu trước bia mộ là một ngày mưa tầm tã, ông trời như giận dữ thay cho nỗi thống hận và tiếng khóc thê lương của hai em trai anh, tội nó chỉ mới bốn tuổi nhưng rất thông minh và hiểu chuyện...

Nhưng hôm đó hai đứa nó cứ bới đất xung quanh phần mộ tiếng nói non nớt không ngừng vang lên khiến ai nghe cũng phải xót xa cùng đau buồn:

-"ba ba.. mau về với chúng con đi!! Huy..uy hứa sẽ ngoan nghe lời mà..

"ma ma mau về ru kiệt ngủ kiệt hứa sẽ không trốn ma ma mà đi ngủ muộn nữa.. sẽ vâng lời người mau chờ về đi!!...hức !!!"

Anh đứng đó im lặng nhìn hai đứa em để từng hạt mưa lạnh chảy xuống mặt và vào tận trái tim đang đau đớn dần băng giá.

Anh không thể khóc không thể yếu đuối, phải thật mạnh mẽ để còn chăm sóc cho hai đứa em.

Ông quản gia vì không khuyên nhủ được anh chở về nhà nên đã đưa Gia Huy, Gia Kiệt về trước..

Anh quỳ trước bia mộ một ngày một đêm sau đó mới chở về nhà, khi vừa về nhà thì lại còn thêm đả kích lớn hơn những lão già từng hợ tác,

Những kẻ từng tự xưng là anh em với cha anh chỉ vừa nghe tin ba anh mất đã nhanh chóng nuốt trọn cổ phần, làm giả giấy tờ cho là ba anh rút vốn riêng trong ngân sách tập đoàn lên phải tịch thu lại toàn bộ gia sản.

Ông quản gia đã ngoài 40 tuổi không thể làm gì hơn là quỳ xuống cầu xin bọn chúng bị nghe những lời nhục mạ, khi nhìn thấy cảnh tượng đó anh đã siết chặt bàn tay hận không thể giết chết những tên đang cười cợt đó nhưng anh chỉ là một đứa oắt con mới tám tuổi thì làm được gì..

Ông quản gia dùng tiền tích góp để dưỡng già để thuê một căn nhà nhỏ trong hẻm, đi làm đủ mọi việc thâu đêm suốt sáng từ rửa chén, bồi bàn đến lượm ve chai..v.v..để kiếm tiền cho ba đứa anh ăn học..

Lúc đầu anh không biết chỉ nghe ông nói là tiền để dành khi làm việc cho cha anh còn nhiều anh không cần lo, cho đến khi anh đi học về sớm bắt gặp ông đang bưng thức ăn cho bàn có một bọn lưu manh,

Bọn chúng cố tình gạt chân khiến ông làm đổ hết thức ăn xuống đất, những tên khốn nạn đó nói ông phải ăn hết thức ăn ở dưới đất còn không thì phải đền tiền cho bàn thức ăn tội nó đã kêu...

Ông vì tội anh nghĩ đến việc không có tiền đóng học phí và lo bữa ăn cho tội anh lên ông đã ăn bọn chúng còn luôn miệng phun ra từ "chó ăn đi!!"

em nghĩ lúc đó anh có cảm giác gì!!

Bảo Ngọc vòng tay ôm chặt thắt lưng anh cô cảm giác được cơ thể anh đang run lên vì phần hận cùng đau xót, mặt cô đã rơi đầy lệ..

Hàn Phong xoa nhẹ má cô lau đi nước mắt rồi chậm rãi kể tiếp:

-"Đêm đó, khi ông trở về thì cả người run rẩy hai đứa em đỡ ông nằm xuống nghỉ ngơi thì phát hiện người ông nóng ran, anh giật mình không ngờ rằng ông đã sốt vậy mà vẫn đi làm lại còn bị đám lưu manh kia ức hiếp, anh chạy vội vào lục túi áo ông lấy tiền đi mua thuốc.."

Trên đường chở về anh lại gặp đám lưu manh đó anh nhìn thấy bọn chúng thì nổi tức giận và đau lòng vì ông quản gia liền sôi trào, anh lao vào đánh tội nó nhưng sức của đứa trẻ 8 tuổi thì đâu thể đấu lại 4-5 người..

Anh bị bọn chúng đánh cho bầm dập, học máu miệng cả cơ thể đều ngập vết tím bầm rồi chúng mới bỏ đi, anh đã nằm bò lê lét trên mặt đất để kiếm túi thuốc mua về trị bệnh cho ông quân gia thì chợt có một người thanh niên rất trẻ mỉm cười nhìn anh cầm túi thuốc đưa cho anh...

Đó là lần đầu tiên anh gặp ông ta....!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Quá Khứ Máu - Nước mắt Rơi (2)

Hàn Phong ngừng đầu nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mắt với ánh mắt chứa tia phòng bị đầy cảnh giác, thấy ông ta mỉm cười với mình cất lên giọng nói lạnh lùng:

- Cậu bé!! Tôi là người quen cũ của cha cậu tôi biết cha mẹ cậu bị kẻ xấu hại chết, người sát hại cha mẹ cậu là người rất có quyền lực ở nước Anh nếu cậu muốn báo thù thì hãy theo tôi. Tôi sẽ lo liệu cho hai đứa em trai của cậu và ông quân gia trung thành kia có một cuộc sống đầy đủ.

- Vì sao ông lại muốn giúp tôi báo thù và tại sao ông lại biết được kẻ giết hại cha mẹ tôi??

Hàn Phong tuy chỉ mới tám tuổi nhưng anh lại thừa hưởng trí tuệ,, sự thông minh và nhạy bén của cha anh từ rất sớm, anh không thể nào dễ dàng tin lời của ông ta chỉ với vài câu nói được.

Trong mắt Joe hiện nên tia giao hoạt và tán thưởng, anh ta tin chắc chắn đứa bé này sẽ là một con cò hữu ích đáng để anh ta lợi dụng sau này..

- " Tôi sẽ cho cậu nghe một đoạn ghi âm, sau khi nghe xong rồi hãy quyết định nên trả lời tôi như thế nào!!"

Hàn Phong gật đầu đồng ý, khi anh được người của ông ta đưa cho một cái máy ghi âm nhỏ cùng một cái Phone tai nghe, khi đoạn ghi âm được phát sắc mặt anh càng trở nên u ám, mắt lộ rõ tia phẫn hận, bàn tay nhỏ bé siết chặt lại.

- "Được!! Tôi chấp nhận lời đề nghị của ông!!"

Giữa đêm khuya thanh vắng và tĩnh lặng một bóng dáng cậu con trai bước ra từ căn nhà cũ kỹ, bên trong nhà hai cậu bé có gương mặt non nớt đang gục xuống cạnh giường ngủ thiếp đi bên cạnh một người bệnh, trên đầu giường gỗ có mảnh giấy được kẹp vào có một dòng chữ viết ngay ngắn " 10 năm sau con sẽ chở về!! Mong ông chăm sóc tốt cho hai em con và giữ sức khỏe "

Hàn Phong quay đầu lại nhìn căn nhà phía cuối con hẻm lần sau cùng rồi bước lên xe, bóng lưng của anh cô độc và nặng nề, giờ đây anh cũng không biết chuyện gì đang chờ mình ở phía trước và ngày mai ra sao.

(Lê: Xl m.n vì mất tích gần tháng mà không thông báo cho các bạn vì do làm việc nhiều ăn uống ko ra sao lên bị đau dạ dày phải nằm viện cái mẹ cũng ko cho sai dt luôn vì thế mà đã để m.n chờ đợi. :(Lê cũng cảm ơn gia đình bên Group đã quan tâm, động viên Lê... ~~ Yêu Hội Group Gia Đình Minh Nhiều <3)

Chiếc Phi cơ riêng cất cánh đưa Hàn Phong đến một nơi xa lạ mà anh không hề biết tới, khi xuống khỏi phi cơ anh chỉ nhớ rằng nó đáp xuống một sân cỏ rộng lớn, có rất nhiều người đi tới người nào cũng mặc quân phục trông rất hung dữ và lạnh lùng..

Hàn Phong bị họ dẫn đi trước khi ông ta rời đi đã nhấn lại với anh một câu:

" Từ giờ tôi sẽ là cha nuôi của cậu!! Nếu cậu sống sót vượt qua được nơi này thì có thể báo thù cho cha mẹ!!" "Tôi sẽ liên lạc với cậu vào một ngày không xa!!"

Vì nhớ câu nói của ông ta mà anh đã luyện tập như người điên, lấy sự hận thù làm mục tiêu phấn đấu sống mà anh tập các kỹ năng, bắn súng, đấu võ,

Chui nằm dưới đất trên là gai nhọn xuyên thủng đã thật hay là đu người trên những thanh xà ngang nối tiếp chỉ cần trượt tay sẽ bị những cây đinh nhỏ găm dưới đất tra tấn, ngày đêm không ngừng nghỉ...

Quá trình luyện tập gian khổ này đối với cậu bé còn nhỏ tuổi như anh là không lường sức mình nhưng sự kiên trì và Ý trí ngoan cường đã khiến anh ngày càng tiến bộ rõ ràng.

Thời gian cứ thế chậm chậm trôi đi, cậu vẫn cứ miệt mài với những bài luyện tập súng đạn, đao kiếm, từ leo trèo đến luyện tập ở dưới nước...

Năm năm qua thật nhanh, cậu bây giờ cũng đã tròn 13 tuổi, tuy trong đây toàn là người tây to con, cao lớn họ luôn khinh thường và xem một người nhỏ bé như anh chẳng ra gì nhưng tài năng của anh thì lại được những người có uy quyền và người huấn luyện đánh giá cao..

Thế nên cũng có vài thanh niên người mỹ từ lâu đã không phục luôn bày trò hại anh khi có những đợt tập huấn khắc nghiệt nay anh lại được người huấn

luyện đề xuất nhận nhiệm vụ thiết lập vũ khí, cải tiến các loại trang thiết bị súng ống đạn dược vì ông ta biết Hàn Phong là thiên phú trong công việc này.

Bọn chúng cảm thấy anh không xứng đáng được nhận một trọng trách to lớn như thế lên tức giận tuôn một tràng tiếng Anh rồi quay lưng bỏ đi, sống ở nơi đây từ năm năm trước đã rèn luyện anh thành con người lạnh lùng không tia gọn sóng trong đáy mắt, lãnh cảm với mọi thứ xung quanh chỉ có luyện tập và nhiệm vụ.

Năm năm huấn luyện gian khổ, tuy mọi thứ đối với anh thật sự rất tàn khốc nhưng cũng nhờ vậy Hàn Phong học được rất nhiều thứ vì ở đây có rất nhiều người ở từng nước khác nhau tiếp xúc nhiều anh dần giỏi ngoại ngữ mà cũng có thể do bộ não nhạy bén tiếp thu nhanh của anh...

Anh được dạy về máy tính từ thiết lập, cài cơ mật, thả virus... phá dữ liệu, làm nhiễu sóng âm thanh và gây sóng từ... rất nhiều thứ về điện tử anh đều học và nhớ hết..

Sau đó anh học thêm về Súng ống các loại, từ súng bắn tia, súng chứa tia laser, súng trường, lục, các loại khẩu đạn AK,... xem cơ cấu tạo nên trúng và coi cách chế tạo anh đã tự mình lắp ráp và làm ra vũ khí thuộc về riêng mình sau hai năm học hỏi..

Mất hai năm để rèn luyện thể xác, một năm cho việc học điện tử và hai năm cho việc học súng đạn, chế tạo vũ khí như bom, các thiết bị tối tân như : tai nghe lén, súng lắp ráp, bom mini, khẩu súng đạn tên lửa tầm thấp...

Hàn Phong làm ra tất cả cũng nhờ sự giúp đỡ của những người trong phòng thí nghiệm vũ khí, khi anh lên tiếp quản việc thiết lập và chế tạo vũ khí được hơn năm ngày thì doanh trại mang về một lô vũ khí cực lớn mà toàn những loại mới có lực sát thương rất mạnh được đưa tới phòng thí nghiệm nhưng chỉ hai đêm sau toàn bộ số lô vũ khí đều bị đánh cắp mà phòng thí nghiệm cũng đã phát nổ những người trong đó không ai sống sót.

Mọi trách nhiệm đều đổ lên trên đầu Hàn Phong anh còn bị nghi ngờ là phản bội doanh trại cấu kết với phe đối lập làm ra việc cướp vũ khí.

Anh bị tổng giám vài ngày để điều tra...

Trong những ngày đó anh thường xuyên bị tra khảo, đánh đập Hàn Phong chỉ im lặng chịu đựng, anh không hề hé răng rên rỉ đau đớn hay nói một câu khiến bọn tra khảo càng thêm điên tiết khi nhìn vào gương mặt lãnh cảm à đôi mắt sáng sắc bén lạnh lùng của anh..

Vào một đêm tối,sau khi bọn chúng đã ngủ say, canh gác lỏng lẻo Hàn Phong đã dùng một cây kim loại nhỏ được anh giấu trong miệng để mở khoá..

Tiếng động lách..cách nhỏ vang lên mà bọn chúng không hề hay biết sai lầm của bọn chúng chính là đã quá khinh thường một đứa nhóc như anh..

Lên ra khỏi phòng giam, trên đường trốn thoát anh đã giết chết hai tên lính canh gác nhìn thấy anh, Hàn Phong muốn thoát ra ngoài vì lúc này bọn lính canh đi ngang qua phòng giam của anh..

Có một tên vừa cười vừa nói một câu mà Hàn Phong nghe thấy rõ:

- "Đúng là cùng loài chó lên rất chung thành!! muốn xông vào cứu chủ bị quản phòng giam nà cho hai phát đạn chết tươi!!"

Trong năm năm qua Hàn Phong chỉ có người làm bạn duy nhất chính là con chó sói loài Bắc Âu, nó có bộ lông màu đen trắng rất đẹp, khi anh vừa tới nơi đây không lâu đã gặp được nó khi người ta mang về làm thí nghiệm, đạt được thành tích cao trong đợt huấn luyện đầu tiên..anh đã xin được nuôi nó.

Hàn Phong đứng trong một góc bóng tối nhìn xác con chó sói mà anh yêu quý, bầu bạn với anh trong năm năm đã nằm chết dưới trời mưa tầm tã, thân nó chảy ra đầy máu tươi hoà vào dòng nước mưa..

Cảnh tượng đó dù bao năm qua đi anh vẫn không quên được, Hàn Phong đã ở nơi đây năm năm, địa hình khu vực xung quanh doanh trại anh đều rành, tìm được nơi chứa vũ khí súng ống, đạn dược anh nép mình vào một góc cửa nghe động tĩnh bên trong để thừa cơ hội lên vào.

Nghe được một cuộc đối thoại nhỏ từ bên trong truyền ra thì anh mới biết hoá ra lô vũ khí không hề bị mất mà đã bị chuyển dời đi bởi vì họ thấy được anh quá tài giỏi khi anh chỉ mới mười ba tuổi họ sợ nếu khi anh trưởng thành có đủ lòng đủ móng vuốt sẽ như con sư tử dũng mãnh mà quay lại cắn họ để phòng ngừa điều đó xảy ra bọn họ đã dựng lên cái bẫy này để trừ khử anh.

Hàn Phong khề hừ lạnh tuy anh mới 13 tuổi nhưng anh được thừa hưởng rèn của ba lên nhìn anh như thanh niên 16-17 tuổi vậy ...

Nhanh chóng lên vào phòng vũ khí ngay khi hai tên lính rời đi, Hàn Phong chọn lấy hai khẩu súng lục loại hình mới nhỏ gọn, dắt vào người.. Sau đó là một cây súng bắn tia với tầm nhìn xa..

mở một thùng gỗ lớn ra bên trong chứa rất nhiều chất nổ, bom hẹn giờ từ loại lớn cho đến nhỏ...

Hàn Phong lựa loại thuốc nổ B-22, một loại chỉ cần nổ một nơi dây kim đồng loại nhỏ sẽ dẫn tới nổ nhiều khối thuốc nổ ở nơi khác cũng phát nổ theo...

Trong đêm tối lạnh lẽo, mây đen che phủ cả bầu trời sau cơn mưa, mặt đất ẩm ướt cùng những làn gió thổi nhẹ khiến người ta có cảm giác rùng mình... Một bóng người thân thủ nhanh nhẹn bước đi trong bóng tối..

Sau ba tiếng dài, Hàn Phong cười lạnh đứng ở một chỗ tối dưới bụi cây cỏ chia khẩu súng bắn tia giấu âm thanh về một hướng có tầm nhìn xa 2-300m đó là đối với anh thôi vì anh có khả năng còn người khác sẽ không thể nhắm bắn trong khoảng cách đó.

Hàn Phong dùng ánh mắt nhìn qua ống nhòm phía trên cây súng nhắm chuẩn, một phát đạn xuyên khỏi bụi cây xệt qua không khí với tốc độ như gió găm thẳng vào đầu một tên lính ngồi trong phòng canh trại giam.

Sau khi xong việc báo thù cho bạn mình, Hàn Phong đứng ở một gốc cây cách xa khu canh giữ súng đạn khoảng 5-600m, anh nhếch miệng cười dơ khẩu súng bắn tĩa đặt trên vai nhắm thẳng về phía đó..

Chỉ vài giây sau nơi đó phát nổ như pháo hoa cùng lúc kéo theo những nơi khác trong khu doanh trại cũng nổ tung, khắp nơi đều tràn ngập trong biển lửa, nhìn ánh lửa đang cháy lớn cùng tiếng người gào thét Hàn Phong lạnh lùng rời đi.

Năm 13 tuổi anh đã tự rút ra một bài học của sự sống còn trong thế giới của sự đen tối là " Giết hoặc Bị giết "!!

Bạn đang đọc truyện *Bão Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thân Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Hội Hạp

Bảo Ngọc ngẩng đầu nhìn Hàn Phong như đang hồi tưởng lại quá khứ mà sắc mặt hết sức lạnh lẽo:

- " Vậy sau đó anh ra sao?? "

- " Anh đi lang thang trong vùng đất Mexico rộng lớn, rồi vô tình gặp được một ông trùm buôn bán vũ khí khi ông ta bị bên giao dịch muốn cướp trắng số hàng, anh đã cứu giúp ông ta sau khi phát hiện anh tuổi còn nhỏ mà có tài thì đã cho anh theo..

Khi anh tròn 18 tuổi thì ông ấy bị chết do một lần bị sát thủ ám sát, lúc đó anh đang thực hiện giao dịch một vụ làm ăn khá lớn bên Australia mà đã để cho những tên cùng nghề có thời cơ giết ông..

Mãn tang ông xong, sau khi điều tra rõ và báo thù các anh em trong bang liền tôn anh lên làm trùm, anh quyết định thay đổi toàn bộ trong bang, thay đổi tên bang thành Black - Brid một tổ chức huấn luyện vệ sĩ bảo vệ cho chính phủ các quốc gia cũng như giao dịch vũ khí các loại mới nhất cho các quốc gia nào hợp đồng yêu cầu.

(Lê: xl m.n vì thời gian này gặp phải nhiều vấn đề ảnh hưởng đến việc s.tác m.n thông cảm khoảng 2-3 tuần nữa khi m.n thứ ổn định lê sẽ ra chương mới đều hơn sớm hoàn cho m.n :))

Lúc đó A tam và A chính là hai cánh tay đắc lực của anh, sau khi mọi thứ về tổ chức hoạt động bình thường thì anh bắt đầu quay sang thị trường kinh tế, Anh mở ra một công ty King Word kinh doanh mọi mặt hàng đa ngành,... anh tham gia bất động sản, dầu mỏ, giao dịch chứng khoán lãi xuất cứ dần tăng lên, một lời mười rồi dần danh tiếng công ty vang xa,..

Sau 5 năm hoạt động thì đã lọt vào top 10 Tập Đoàn phát triển mạnh nhất Thế giới, đúng theo lời hứa mười năm anh trở về tìm lại em trai và ông quản gia.

Người đàn ông trở thành cha nuôi của anh mười năm về trước đã giữ đúng lời nói của mình, cuộc sống của hai đứa em không phải quá giàu sang nhưng là sống đủ thoải mái.

Sau khi gặp lại được hai đứa em trai nghe tại nó kể về những tháng ngày đã qua và anh cũng kể sơ lại quá trình 10 năm anh đã trải qua khi ở Châu Âu nhưng là kể tóm tắt lại thôi.

Bảo Ngọc gật đầu rồi cô suy nghĩ gì đó lại chợt hỏi Hàn Phong một câu:

- " Vậy anh có lấy lại những gì đã từng được cha anh gầy dựng mà bị cướp đoạt không !!!

- " Có!! Anh đã khiến từng người một phải trả giá đắt !!!

Hàn Phong vuốt mái tóc Bảo Ngọc, giọng nói của anh trầm ổn lại mang chút tư vị bình thản nhưng âm sắc khiến người ta có cảm giác lạnh thấu tim.

Cô cũng tự hiểu phải qua biết bao năm tháng anh mới có thể không chế được cảm xúc của chính mình một cách tốt nhất.

Bảo Ngọc cúi đầu rúc vào lồng ngực rắn chắc, ấm áp của Hàn Phong mà lắng nghe anh kể tiếp:

- " Sau khi lấy lại được nhà cửa và công ty của cha, anh đã đưa cho Gia Huy và Gia Kiệt quản lý, anh biết Gia Kiệt rất thích ca hát và diễn xuất mà Gia Huy lại giống cha có thiên phú về kinh doanh.

Nên anh đã cho Gia Huy đi huấn luyện và học tập quản lý một tập đoàn trong vòng 3 năm, Gia Kiệt thì vừa học ca hát, diễn xuất cùng võ thuật do anh rèn luyện vừa phải học tập kinh doanh đưa công ty phát triển nổi tiếng trong thị trường Châu Á và mở rộng ra cả thế giới khi Gia Huy trở về thì Gia Kiệt

có thể tự do thực hiện điều mình yêu thích.

Một lời hứa đã định hai cậu nhóc 14 tuổi trở nên kiên định với quyết tâm của chính bản thân sau 3 năm thì họ đã trở nên tài giỏi, có ý chí, kinh nghiệm sự khôn khéo và xảo quyết không thua kém ai.

- "Vậy lúc anh gặp được Liệt Diễm, Tiêu Dật và Lãnh Ngao là sau khi giao lại công ty cho Gia Huy và Gia Kiệt trở về Châu Âu phải không ??

Bàn tay vuốt tóc Bảo Ngọc hơi dừng lại, Hàn Phong cúi đầu nhìn cô chau mày, ánh mắt của anh vừa sáng lại sắc bén nhưng lại tràn ngập quyền rũ..

Bảo Ngọc biết anh đang thắc mắc vì sao cô biết thì cô đã vòng tay kéo cổ anh xuống sát mặt cô thì thào vào tai anh:

- " Là Liệt Diễm đã từng kể cho em nghe về lần đầu anh gặp ba người bọn!! Anh thật là phi thường lạnh lùng và cực soái nha !!!

Kèm theo câu nói khen ngợi là một cái nháy mắt của Bảo Ngọc, Hàn Phong hơi nhếch miệng vỗ nhẹ đầu cô cất giọng ân cần:

- " Trời sắp sáng rồi!!"!! em chợp mắt xíu đi!!"

quả thực này giờ cô thức nghe anh kể chuyện quá khứ chỉ thấy cay đắng rơi nước mắt vì thương xót cho quá khứ bị thương của anh không hề có chút buồn ngủ giờ lại nghe anh nói vậy cô mới cảm thấy cả người có chút mệt mỏi và mắt cũng muốn khép lại..

Bảo Ngọc khẽ cực quậy tìm một tư thế thoải mái trong lòng ngực anh mà nhắm mắt ngủ, khi người phụ nữ trong lòng mình đã ngủ say Hàn Phong mới mở đôi mắt lạnh lùng chứa tia hận thù và chết chóc.

Sáng sớm bầu trời hôm nay âm u, cơn gió se lạnh thổi qua rơi vào căn phòng khiến Bảo Ngọc giật mình tỉnh giấc, xoa dịu đôi mắt thiếu ngủ cô ngó qua không thấy anh đâu có lẽ Hàn Phong đã rời giường từ sớm..

Nhìn ra bên ngoài bầu trời xám xịt đang thì nhau rơi xuống những hạt mưa lất phất chot cô nghe bên ngoài có tiếng huyền ảo... Bảo Ngọc liền xuống giường đi rửa mặt mũi.

Lúc cô bước ra thì đã nhìn thấy Gia Huy, Gia Kiệt, Elen, Liệt Diễm đều đang ngồi trên Sofa cùng thảo luận gì đó hình như hôm nay mọi người đều có mặt đông đủ.

Hàn Phong thấy Bảo Ngọc đứng đó ngăn người thì liền lên tiếng kêu cô:

- "Ngọc Nhi!! Lại Đây !!!

Bảo Ngọc cũng không ngần ngại bước đến ngồi xuống cạnh anh quay ngang qua liền thấy Tiêu Dật ngồi đó hơi cười gượng nhìn cô gương mặt biến sắc có chút không tốt, khoe miệng của anh ta còn bị xước da động máu tím khiến cô liền quan tâm :

- " Miệng anh bị làm sao vậy Tiêu Dật???" "

Một câu hỏi của cô khiến bầu không khí trở nên yên tĩnh đến kì lạ, khoe môi Tiêu Dật hơi giật giật không lên tiếng trả lời, sắc mặt của người nào đó trở lên đen u ám..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Mưu Đối Mưu

Bảo Ngọc có cảm giác được không khí trở nên khác thường ngay sau khi cô hỏi Tiêu Dật thì lấy làm kì lạ, liếc qua bên trái thấy sắc mặt lạnh băng của Lãnh Ngao và cô thấy được khoe miệng anh ta cũng có vết thương như Tiêu Dật khiến cô sùng sốt..

Không lẽ hai người này lại trùng hợp bị thương cùng một chỗ hay sao??

Không cần Bảo Ngọc phải ngồi suy đoán giữa Tiêu Dật và Lãnh Ngao đã xảy ra chuyện gì?? thì Liệt Diễm đã cười cười lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của cô:

- " Bảo Ngọc!! em không cần lo cho cậu ta chỉ là một sự cố tai nạn nhỏ thôi!!

Bảo Ngọc gật đầu có điểm hiểu lại có chút không hiểu và nghi ngờ về sự cố tai nạn có liên quan tới vết thương mà Lãnh Ngao bị hay không?? cô tò mò, thắc mắc vừa muốn hỏi thêm thì Hàn Phong đã lên tiếng:

- "Này giờ tôi đã cho các cậu nghe đoạn ghi âm và kể sơ qua mọi chuyện xảy ra từ lúc tôi đến đây!! Bây giờ các cậu nghĩ sao??

Việc này đáng nhẽ là việc của riêng cá nhân tôi ngay cả Gia Kiệt và Gia Huy tôi cũng không muốn hai đứa nó dính vào!!"

- "Anh Trai"!!

Âm thanh đồng loạt phát ra từ miệng của Gia Huy, Gia Kiệt vừa phát ra đã bị Hàn Phong lạnh lùng lườm buộc im lặng, anh liền tiếp tục nói:

- "Nhưng tôi biết nếu giấu hai đứa về sự thật cái chết của Cha mẹ và mối thù cùng thân thế liên quan rất lớn tới Hoàng Gia Anh là không công bằng!!

Mà 3 người các cậu là những người đã từng cùng tôi trải qua sinh tử và Bảo Ngọc cũng không muốn tôi dồn gánh nặng vào người mà lên cho mọi người biết để cùng bàn bạc.

- "Tên Bá tước Joe cũng không phải dạng vừa!! ông ta là người âm hiểm lại gian trá không dễ gì để chúng ta nắm được sơ hở đâu!!

Câu nói này của Elen khiến mọi người càng thêm suy nghĩ bọn họ cũng biết lão cáo già đó đã thể giấu bí mật tội ác này lâu như vậy thì không thể dễ dàng lật tẩy được bộ mặt thật của ông ta.

Bảo Ngọc vươn tay với tới đĩa trái cây trên bàn thì Hàn Phong đã cầm đĩa đưa trước mặt cho cô lấy, cảm miếng táo cắn một miếng cảm giác ngọt nơi đầu lưỡi lan toả cô cười tươi mở miệng nói:

"Nếu ông ta đã tốn công bày tính âm mưu này suốt 20 năm trời thì chúng ta vẫn sẽ thuận theo tiếp tục giúp ông ta hoàn thành nhưng là chúng ta sẽ lập thêm một âm mưu khác khiến ông ta tự đắc khi thành công và ngay lúc đó sẽ cho ông ta một đòn chí mạng đấy bất ngờ!"

Mọi người đã quá quen với thái độ cung chiều đầy ôn nhu của Hàn Phong đối với Bảo Ngọc nên không thấy ngạc nhiên mấy nhưng là kinh ngạc trước lời nói của Bảo Ngọc.

Thấy được ánh mắt ngờ vực của mọi người Bảo Ngọc quay đầu nhìn Hàn Phong xem anh có giống bọn họ không chỉ thấy anh cúi đầu cắn miếng táo trên tay cô thản nhiên mở miệng:

- "Bảo Bối dù bất cứ ai nghi ngờ khả năng và tài trí của em nhưng là đối với anh em là sự tin tưởng tuyệt đối nhất. "!!

Bảo Ngọc mỉm cười để chứng minh cho lời nói của mình cô bắt đầu bày ra chi tiết kế hoạch một cách rất tỉ mỉ, mọi người đều tập trung lắng nghe...

(Lê từng nói ở Chương trước là Lê có 1 số việc riêng cần thời gian sắp xếp trong 2-3 tuần có khả năng ko ra Chương mới hoặc ra chậm. hiện tại mọi việc cũng đã sắp ổn thoả rồi 1 tuần nữa Lê sẽ post Chương mới như lúc trước 1 tuần - 2c c.on m.n vẫn luôn ủng hộ Lê ♥ truyện 130c sẽ hoàn nhé!!^.^~)

Chiều tối những con chim bay lượn trên trời tìm đường về tổ, sắc trời hoàng hôn đẹp rực rỡ, những áng mây trắng bây giờ đã đổi sang màu vàng cam nhạt, từng làn gió buổi chiều thổi qua những hàng cây lá đu đưa, cả những ngọn cỏ cây bên đường cũng bị lay động.

Gia Huy và Gia Kiệt lái chiếc Post Audi S thể thao đen rời khỏi biệt thự để đi làm việc theo kế hoạch của Bảo Ngọc.

Elen và Liệt Diễm cũng rời đi ngay sau đó, họ muốn tạo một cơ hội để vào được trong cung điện Hoàng Gia Anh, theo tin tức mà Gia Kiệt đã xâm nhập vào dữ liệu nội bộ bên ngoại giao nước Anh thì tối mai Cung điện Hoàng Gia Anh sẽ tổ chức một yến tiệc để tiếp đón vợ chồng Ared Simen thuộc đại sứ quán bên nước Pháp sẽ sang thăm.

Vì thế Liệt Diễm và Elen cần đến trao đổi với một trong những khách mời có thể tham gia bữa tiệc đó để lấy thiệp mời.

Cùng lúc đó thì Bá tước Joe cũng gọi điện báo Hàn Phong đến dùng bữa tối và muốn cho anh xem mặt kẻ thù vào ngày mai, Bảo Ngọc quyết định đi cùng Hàn Phong vì cô cần tìm thêm một số thứ, chứng cứ hữu ích của lão bá tước để cho kế hoạch của cô được hoàn hảo.

Đêm đến, mây đen giăng kín trời, cơn mưa ập đến bất chợt khiến mặt đường trở nên ướt át, một chiếc xe đen tiến vào trong khu nhà biệt thự to lớn nguy nga...

Xe dừng lại có người ra mở cửa xe che dù chờ sẵn, Bảo Ngọc bước xuống xe, hôm nay cô chọn một bộ váy hở vai màu hồng nhạt, váy được xếp tầng có in kim tuyến hình bông hoa hồng tạo lên phong cách trang nhã, thùy mị...

Khoác tay Hàn Phong tiến vào bên trong liền nhìn thấy Bá tước Joe đi tới khi ông ta liếc nhìn thấy Bảo Ngọc thì ánh mắt có phần nghi hoặc nhìn Hàn Phong hỏi:

- "Đây là....!!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Mưu Đối Mưu (2)

- "Cha Nuôi!! Cô ấy là bạn gái của con!! Cô ấy đã cứu mạng sống của con hy vọng sẽ không làm cha thấy phiền khi con mang cô ấy tới đây ăn bữa cơm với cha !!!

Bảo Ngọc đợi Hàn Phong nói dứt lời liền nhanh chóng cúi đầu nhẹ hành lễ với ông ta:

- " Bá Tước Joe!! Buổi tối tốt lành xin lỗi vì đã đường đột tới đây mà không thông báo với ngài!!"

Ông ta cười hiền hoà lắc đầu lên tiếng:

- " Không sao!!" Hàn Phong nó có bạn gái xinh đẹp như con là rất tốt!!

Bảo Ngọc mỉm cười e thẹn nhưng trong lòng cô khinh bỉ lão già quý đội lốt vẻ chính nhân trường bối này,

cô biết Hàn Phong đã phải khống chế cảm xúc muốn giết chết lão ta ngay tại chỗ này..

Nhưng mà cô hiểu anh không thể làm thế vì dù sao ông ta hiện tại vẫn là bá tước có quyền lực của Nước Anh, hơn nữa phải lo tất cả bề phái của ông ta tiêu diệt hết.

Sắc mặt Hàn Phong vẫn lạnh nhạt, phong thái điềm tĩnh bình thản nhưng mà mỗi một từ cha mà miệng anh cất lên là một lưỡi dao lại cứa vào tim anh chảy máu, lòng hận thù nổi đau đớn mà không thể thốt lên phải cúi đầu giả ngây với kẻ thù sát hại cha mẹ mình...

Bảo Ngọc bước đi theo bên cạnh Hàn Phong khoác tay anh miệng mỉm cười, đôi mắt cô ngược lên nhìn anh là sự dịu dàng cùng phảng phất ánh lấp lánh như muốn toát lên lời khích lệ anh.

Hàn Phong nhếch miệng cười, lòng anh thật sự bình yên và tâm trạng có thể dễ dàng được khống chế đều nhờ có cô bên cạnh, đưa bàn tay vòng qua eo cô ôm sát cô vào người cùng bước đi như để cho cô hiểu anh rất ổn.

Một bàn tiệc lớn được bày ra trong phòng khách của toà biệt thự, chiếc bàn màu trắng phản chiếu với thức ăn được đựng trong những đồ thủy tinh trông thật đẹp mắt,

hoa lệ hơn là màu đỏ quyến rũ của rượu vang trong ly thủy tinh càng thêm hấp dẫn.

Khi ngồi vào bàn tiệc bá tước Joe nói vài lời khách khí với cô bảo cô cứ ăn uống tự nhiên rồi liền quay sang nói chuyện với Hàn Phong.

Bảo Ngọc nhếch khoé miệng cô đã lên kế hoạch cho việc tìm tài liệu chứng cứ bí mật của ông ta và bây giờ đã đến thời điểm mở màn thực hiện rồi..

Bảo Ngọc giả bộ ngoan ngoãn lắng nghe, cúi đầu gấp thức ăn vào đĩa tao nhã sử dụng đĩa và dao bỏ thức ăn vào miệng rồi khi cắt lát một miếng thịt bò cô cứ cứa nhẹ từ từ..

Hàn Phong thấy vậy liền biết cô đang đóng kịch liền cùng cô phối hợp diễn, anh liền đưa tay cầm lấy đĩa thủy tinh cất giọng trầm thấp ôn nhu nói:

- " Để anh giúp em làm!!"

Bảo Ngọc nhỏ giọng nũng nịu nhưng là lời nói ra đủ để lão bá tước nghe thấy:

- " Em tự làm được mà có bá tước ở đây anh làm em ngại nha!"

Nói rồi cô đưa tay giành lại như vô tình đụng vào ly rượu vang đỏ trên bàn sau đó là một tiếng xoảng vang lên, ly thủy tinh bị rơi xuống sàn nhà vỡ tan mà rượu vang thì bị đổ một mảng lớn trên chiếc váy hồng của Bảo Ngọc...

Cô hơi e dè nhìn về bá tước Joe với ánh mắt áy náy, xấu hổ môi mấp máy nói:

- " Ngại quá!! thực xin lỗi ngài !!!"

Bá tước Joe mỉm cười lắc đầu ý nói không sao hết rồi gọi một cô hầu gái đưa Bảo Ngọc đi lựa một bộ trang phục khác..

Đến phòng thay đồ Bảo Ngọc đi vào bên trong nói với cô hầu là muốn tự thay không cần ai giúp, cô ta gật đầu đi ra ngoài bảo lát sẽ về đưa cô quay lại.

Bảo Ngọc cởi chiếc váy hồng nhạt ra bên trong cô mặc một chiếc áo đen bó sát chỉ tới ngực cùng với một chiếc quần short ngắn bởi vì chiếc váy cô mặc là loại voon nhiều lớp lên không dễ bị phát hiện.

Cô lấy dây thun trong túi quần bó cột cao tóc lên rồi chui qua cửa sổ, cô đi men theo bờ tường tìm thư phòng của ông ta là nơi mà cô đã bị Hàn Phong bắt gặp vì muốn lên vào đây điều tra.

Bảo Ngọc men tường mò tìm một hồi thì cũng thấy được thư phòng cô quan sát thấy bên trong có một cái camera đang xoay xung quanh phòng..

Cô rút trong túi quần ra một thiết bị gây nhiễu sóng nó rất nhỏ nhưng lại rất hữu dụng nó có tác dụng trong 10 phút lên cô phải nhanh chóng tìm ra chứng cứ để còn quay về tránh làm lão bá tước nghi ngờ.

Bảo Ngọc đứng trên cửa sổ nhìn lúc tia laser quét qua một tay bám lên cửa sổ thân mình nhào vào bên trong hướng chiếc camera gắn lên thiết bị khi cái đầu máy xoay về hướng đối chiều với cô.

Sau khi xử lý xong camera, Bảo Ngọc nhảy vào bên trong phòng, bắt đầu tìm kiếm trên kệ sách, chiếc tủ sách to lớn cao gần 2m đựng rất nhiều tài liệu của ông ta..

Tìm kiếm một hồi vẫn không thấy gì là quan trọng chợt cô hướng mắt về chiếc máy tính trên bàn cô liền mở máy bắt đầu xem xét...

Bảo Ngọc mỉm cười khi cô ấn vào một mục Document, bên trong có rất nhiều tài liệu bản kí kết buôn bán không hợp pháp trên nước Anh..

Cô lấy Usb ra cắm vào máy sao chép tất cả dữ liệu đó vào, sau khi làm xong Bảo Ngọc liền để mọi thứ giống như chưa có ai đụng đến rồi cô nhanh chóng tìm kiếm thêm bên dưới bàn làm việc mà không hề để ý chiếc camera đã ngưng hoạt động.

Bảo Ngọc đang tìm thì chợt nghe có tiếng bước chân nhẹ nhưng có lực truyền đến cô liền khép người chui vào dưới bàn làm việc kín cửa lão bá tước.

Tiếng mở cửa cách.. cách vang có một người đàn ông bước vào phòng, đôi giày người đàn ông bước qua bước lại trước mặt cô chợt một tờ giấy rơi xuống sàn nhà gần chỗ cô đang ngồi...

Bảo Ngọc nghe tiếng tim mình đập nhanh, bóng người đang dần cúi xuống..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Bữa Tiệc Hoàng Gia Anh (1)

Khi bá tước Joe vừa định cúi xuống nhặt lại tờ giấy ông sợ y làm rớt ra khi tìm tấm thiệp mời thì chợt ngoài cửa có tiếng nói phát ra từ một cô hầu gái:

- “Thưa Bá Tước”!! Ngài có một cuộc điện thoại đang chờ ạ “!!

Bá tước Joe không nói gì lạnh lùng gật đầu bước đi ra khỏi phòng, người hầu vội cúi đầu né sang một bên nhường chỗ cho ông ta đi sau đó mới nhẹ nhàng đóng lại cánh cửa phòng.

Bảo Ngọc chui ra khỏi phía dưới chiếc tủ, cô vuốt nhẹ trên lồng ngực để áp chế cảm giác hồi hộp cùng tim đập loạn,

Lúc bóng lão bá tước dường như cúi xuống sắp chạm vào mắt cô, lúc đó cô cảm thấy tim như muốn ngừng đập,

Mỗi một giây trôi qua là cô lại nín thở chờ xem hôm nay là số may hay rủi (xui).

Nào ngờ hôm nay cô thực rất may mắn, Bảo Ngọc còn đang ngồi tự đắc với số hên của mình thì cô chợt thấy tia laser từ camera sắp quét tới chỗ cô.

Bảo Ngọc thân thủ nhanh nhẹn vội xoay người nhào lộn một vòng về phía góc tường cạnh cửa sổ nép mình vào bên trong khiến tia laser không thể rà soát tới.

Nhưng chưa kịp thở phào thì camera đã chuyển sang chế độ quét laser ngang tường, cBảo Ngọc thấy vậy liền lấy đà nhảy lên cửa sổ bám vào một bên cánh cửa thả người cầm lại cái thiết bị gây nhiễu sóng tín hiệu.

Rồi khi laser vừa quét tới cánh cửa sổ thì cô liền thả tay, lật người lại áp lưng về phía bức tường cạnh cửa sổ, bỏ thiết bị gây nhiễu sóng vào trong túi quần rồi men theo bờ tường mà trở về chỗ cũ phòng thay đồ.

Bảo Ngọc biết thời gian gây nhiễu tín hiệu chỉ kéo dài trong khoảng từ 5 - 6 phút nên giờ nó đã không còn tác dụng nhưng cô mạo hiểm lấy lại nó là vì nếu đề lão Joe phát hiện ra thì ngay cả một chi tiết nhỏ thôi lão ấy cũng có thể nghi ngờ và tìm ra.

Tốc độ lúc trở về của cô nhanh hơn lúc đi rất nhiều, Bảo Ngọc mắt thấy đã tới trước cánh cửa sổ cô liền đặt một chân lên bệ cửa hai tay bám vào hai bên lấy đà nhảy vào trong.

Bảo Ngọc từ dưới sàn nhà đứng dậy phủi bụi dính trên người rồi nhanh chóng lựa một chiếc váy màu đen để có thể che đi bộ đồ cô đang mặc bên trong.

Mặc đồ xong vừa lúc có tiếng gõ cửa truyền vào một giọng nói trẻ vang lên:

- “Tiểu thư!! cô đã thay đồ xong chưa ạ ??

Bảo Ngọc chỉnh trang lại đầu tóc gọn gàng rồi đi ra mở cửa gạt đầu mỉm cười với cô hầu khiến cô gái đó đỏ mặt cúi đầu trong lòng không ngừng cảm thán:

- “Vị tiểu thư này thật quá xinh đẹp, đôi mắt cô đen nháy long lanh mê hồn, gương mặt tựa như thiên sứ vậy khi cười khiến mình là con gái mà cũng không nhận được hai má nóng lên tiếc là mình không có được nhan sắc như cô ấy “!!

Bảo Ngọc đi trở về bàn tiệc cô không hề biết ánh mắt ngưỡng mộ của cô hầu nhỏ đi đằng sau mình, đến nơi cô thấy chỉ có mình Hàn Phong ngồi đó đang thưởng thức một ly rượu đỏ,

cô đoán chắc lão bá tước Joe vẫn còn đang nghe điện thoại, cô liền tiến về phía anh thân thủ nhanh chóng cướp luôn ly rượu trên tay anh ngửa cổ một ngụm uống hết.

mùi vị cay cay của men lúa mạch cùng với vị ngọt của nho tím đỏ lan toả trong khoang miệng khiến tâm trạng cô đã thoát khỏi cảm giác mất bình tĩnh lúc nãy, cô thoải mái lắc lắc ly rượu không trước mặt anh.

Hàn Phong không nói gì chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc cô sùng nịnh, Bảo Ngọc mặc kệ anh hai mắt phát sáng với đĩa tôm đỏ to trên bàn chắc đây là món cuối lúc cô đi rồi mới mang lên, nhìn thật ngon.

Bảo Ngọc cảm thấy dạ dày không ngừng reo hò muốn lấp đầy vì từ lúc cô tới đây chưa có cái gì nhét vào bụng , thấy ánh mắt cô long lanh chớp chớp nhìn anh mê nheo.

Hàn Phong bật cười nheo má cô sùng nịnh, biết cô thích ăn nhất là tôm anh bắt đầu ngồi bóc vỏ từng con bỏ vào chén cho cô, Bảo Ngọc vui sướng thật hưởng thụ đãi ngộ cung chiều này của anh ăn ngon lành.

Bá tước Joe đi ra thì thấy một màn này về mặt thì vẫn ôn hoà cười hết sức hiền từ nhưng trong lòng lão lại suy nghĩ:

- “Nếu cô gái này mà làm ảnh hưởng tới kế hoạch của ta đã dày công lợi dụng con mà không đạt được thành công thì ta sẽ cho cả hai xuống địa ngục mà tiếp tục yêu đương. “!!

Ông ta ngồi vào bàn tiệc đầy tâm thiếp qua cho Hàn Phong lên tiếng giả quan tâm cùng nhắc nhở :

- “Ngày mai thời gian tổ chức tiệc trong hoàng gia Anh là lúc 19 giờ tối !! con vào đó nhớ kìm nén cảm xúc và thận trọng.

Bảo Ngọc ngồi một bên vẫn thản nhiên ăn uống cô tỏ ra là một cô gái nhỏ thủy mị, yếu đuối không hiểu những gì lão ta nói với Hàn Phong.

để lão bá tước khỏi nghi ngờ nhưng trong lòng cô khề hừ lạnh vì lời nói của ông ta, Hàn Phong là ai chứ!! nếu anh ấy không khống chế cảm xúc giỏi thì đã giết chết ông từ lâu rồi.

Sau khi ăn xong, Hàn Phong và Bảo Ngọc cũng không ở lại lâu nói vài câu với ông ta rồi cúi đầu tạm biệt mà trở về.

Trên xe ô tô, Bảo Ngọc mệt mỏi tựa vào vai Hàn Phong nhắm mắt nghỉ ngơi, chẳng bao lâu cô đã chìm vào giấc ngủ.

Hàn Phong nhìn về mặt đáng yêu khi ngủ của cô anh dịu dàng vén mái tóc hơi rối trước trán của cô, bên ngoài trời mưa tầm tã, những làn mưa trắng xoá bao phủ hết màn đêm.

Hàn Phong nhìn bầu trời mưa qua cửa kiếng, gương mặt anh tuấn lạnh lùng, mày hơi nhíu như đang suy tư chuyện gì đó chợt thấy người ngồi bên cạnh khẽ run, anh liền quay qua nhìn Bảo Ngọc hiểu ra là do mưa lên chắc cô thấy lạnh.

Anh liền cởi áo khoác ngoài, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng chính cho cô có tư thế thoải mái, Bảo Ngọc dựa vào lồng ngực anh cảm nhận được sự ấm áp cùng mùi hương quen thuộc cô mỉm cười ngọt ngào rồi lại chìm vào giấc mộng.

Chiếc xe BMW đen vẫn cứ phóng nhanh trong cơn mưa như thác nước đổ, ngoài đường vắng vẻ chỉ có vài chiếc xe qua lại cùng một hai bóng người đang trú mưa trên đường.

Xe từ từ tiến vào trong biệt thự rồi dừng lại , hai vệ sĩ đứng ngoài cửa thấy vội cầm dù chạy ra mở cửa xe chờ Hàn Phong bước xuống, anh bế Bảo Ngọc trên tay lạnh lùng mở miệng với một trong hai vệ sĩ đứng đó:

- “Phủ áo khoác cho cô ấy”!!

Vệ sĩ liền vâng dạ gạt đầu làm, Hàn Phong ôm chặt cô sát vào mình sợ cô lạnh hoặc bị nước mưa dính vào người rồi bước đi vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Bữa tiệc hoàng gia (2)

sáng sớm bầu trời trong xanh với những đám mây trắng trôi bồng bềnh theo làn gió nhẹ thổi qua, những con chim nhỏ bay lượn trên bầu trời rồi đậu vào những cành cây cao to hót líu lo...

Bảo Ngọc ngáp ngắn dài hơi hít thở không khí trong lành buổi sáng, bước ra khỏi phòng ngủ, cô tiến về phía đại sảnh phòng khách đã thấy Hàn Phong ngồi bàn luận với những người khác..

Cô bước đến chỗ anh ngồi xuống bên cạnh, Hàn Phong gọi quản gia mang thức ăn sáng cho cô, Tiêu Dật ngã người ra ghế sofa nhìn cô không nhịn được lên tiếng trêu ghẹo:

-”Mặt trời cháy tới người cô lên cô mới chịu dậy phải không, Bảo Ngọc??

Bảo Ngọc trừng mắt với Tiêu Dật hừ lạnh một tiếng, cô khinh thường không thèm chấp với tên eo lá liếc nhìn bản đồ trên máy tính rất giống với địa hình cung điện hoàng gia Anh, cô liền lên tiếng hỏi:

-” sao các anh có được thứ này??

Gia Huy mỉm cười giải thích cho Bảo Ngọc:

- “chị dâu nhỏ!! chị đã quên Gia Kiệt là hacker máy tính chuyên nghiệp rồi sao ??

Bảo Ngọc gật đầu tỏ vẻ đã hiểu cười hi hi hai tiếng mở miệng nói:

- Gia Kiệt”!! Lát cậu gửi một bản sao bản đồ cung điện hoàng gia cho tôi!!

Gia Kiệt gật đầu đáp ứng yêu cầu của Bảo Ngọc mà cũng không thắc mắc chuyện cô dùng địa đồ để làm gì??

Nhưng Elen ngồi yên lặng này giờ nghe Bảo Ngọc nói muốn lấy bản sao địa đồ cô liền nghi hoặc không biết cô ấy tính làm việc gì bèn cất giọng hỏi:

-” Bảo Ngọc!! cậu cần bản đồ để làm gì vậy?? không lẽ cậu tính trong bữa tiệc tối nay khê lên đi thăm dò mọi nơi ở trong cung điện hay sao??

Bảo Ngọc mỉm cười nhìn Elen rồi lên tiếng giọng nói pha chút trẻ con:

-” cung điện rất lớn tớ sợ bị lạc lên lấy bản đồ mang theo phòng ngừa thôi”!!

Tiêu Dật vừa uống một ngụm trà nghe Bảo Ngọc nói xong thì không kiềm được mà phun trà từ trong miệng ra, cái lý do hết sức buồn cười như thế này thì chỉ có cô gái nhỏ mới nghĩ ra thôi ,

Chứ hoàng cung có lớn đi chăng nữa nếu cô không đi thăm do tự rời khỏi chỗ tổ chức tiệc thì làm sao có khả năng bị lạc được, chắc chắn vì sợ Hàn Phong phản đối lên mới nói viện cớ ,...

Lãnh ngạo hừ lạnh với khăn giấy trên mặt bàn đưa cho Tiêu Dật lau miệng, Bảo Ngọc cắn miếng trứng gòn xốp muốn tan trong miệng, bữa sáng mà người quản gia vừa mang lên cho cô.

Liếc nhìn Tiêu Dật đang loay hoay lau ít nước trà bị dính trên áo, cô liền cất giọng châm chọc:

-” Tiêu dật”!! anh thật không có tiền đồ uống có một ly nước trà mà cũng để bị sặc..

Tiêu dật mặt xám đen lại, là ai khiến hắn bị như vậy mà còn lên tiếng chế nhạo, con tức ghen trào dâng ở trong lồng ngực, vừa định mở miệng trút giận với Bảo Ngọc thì Hàng Phong đã lên tiếng cắt ngang:

-” bàn về vấn đề chính đi!! Ngọc Nhi hôm qua em thấy được những gì từ chỗ của lão Joe ???”

Bảo Ngọc thu hồi vẻ mặt tinh nghịch, gian xảo mà thay bằng gương mặt nghiêm túc, lạnh nhạt:

- “Ngoài những hợp đồng phi pháp, tài liệu kinh doanh những mặt hàng cấm ra thì em còn phát hiện một danh mục có biểu tượng là chữ M, em nghi là mặt mã của tổ chức sát thủ nào đó mà cũng có khả năng là do ông ta đào tạo ra.

Nhưng là em không thể hack vào bên trong do không có nhiều thời gian với lại hệ thống gắn liền với việc báo động xâm nhập máy tính, chẳng may phá không thành sẽ bị phát hiện lên không làm.

Hàn Phong gật đầu, nhìn Bảo Ngọc cúi đầu ăn hết miếng trứng thì bỏ dao thìa xuống khay, biết cô không muốn ăn nữa liền đưa ly nước cho cô uống.

Xong anh quay đầu nhìn thấy ánh mắt mọi người đều kinh hách thì cũng không tỏ thái độ gì, lạnh lùng trực tiếp mở miệng ra lệnh:

-” Gia Huy, Gia Kiệt hai em sử lí việc tổ chức sát thủ, anh muốn có danh sách những tên trong đó và nơi ông ta đào tạo.

Hai người đồng thời gật đầu đáp ứng, Bảo Ngọc mặc kệ anh phân phó việc cho bọn họ, cô đứng dậy kéo Elen đi ra ngoài bỏ lại một câu xem như cho Hàn Phong yên tâm

- em đi mua sắm đồ cho dạ tiệc tối nay”!!

Tuy cô biết chỉ cần kêu một tiếng Hàn Phong sẽ sai người mang đầy những bộ lễ phục của các nhà thiết kế nổi tiếng khác nhau cho cô lựa chọn nhưng là cô muốn cùng Elen đi dạo phố chơi một chút sợ sắp tới không còn thời gian thành thạo như bây giờ.

Bảo Ngọc và Elen dạo khắp khu Trung Tâm mua sắm Trasnd Ship nổi tiếng, nơi đây có rất nhiều shop đồ thời trang được tuyển chọn từ các nhà thiết kế của nhiều nước Châu Âu..

Giá tiền của từng món đồ cũng khiến cho nhiều người dân thường phải lú lờn lên nơi đây đa phần cung cấp cho quý tộc, nhà kinh doanh hay các tiểu thư, con nhà giàu thuộc giới thượng lưu.

Đi khắp một vòng mà Elen và Bảo Ngọc đều không cảm thấy bộ nào vừa mắt, lại gặp phải những tiểu thư kiêu ngạo khiến hai người chẳng còn tâm trạng mà mua sắm nữa, Bảo Ngọc liền đi ra khỏi Trung Tâm đợi Elen đi lấy xe ra về.

Chợt cô nghe thấy tiếng hét giọng của phụ nữ cách đó không xa, Bảo Ngọc tò mò đi về hướng đó thì trong một hẻm nhỏ nằm ngay bên cạnh Trung tâm Shopping có vài tên lưu manh đang tính dờ trò với một cô gái trẻ.

Bảo Ngọc tiến lại gần thì thấy cô ấy thật xinh đẹp hình như là con lai, mắt màu nâu, tóc đen, ngũ quan nhỏ nhắn có nét giống người phương đông..

Mắt thấy mấy tên lưu manh kia định mò vào áo của cô gái đó, nhìn nước mắt uất ức của cô ấy Bảo Ngọc làm sao có thể đứng ngoài làm ngơ liền tức giận hét lớn :

-” Dừng tay “!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Bữa Tiệc Hoàng Gia (3)

Nghe tiếng hét của một cô gái bọn lưu manh liền giật mình ngừng tay, quay đầu nhìn về phía phát ra giọng nói...

Khi thấy người vừa hét là một mỹ nhân phương đông thì hai mắt chợt sáng rực lên, một tên trong số chúng còn tiến lên gần Bảo Ngọc cười bí ối cất tiếng nói dâm dăng:

- “Người đẹp”!! Em là muốn cùng bọn anh vui vẻ sao ??

Bàn tay dơ bẩn vừa định sờ vào mặt Bảo Ngọc chỉ thấy cô nở nụ cười cực lạnh giọng nói tỏa ra sát khí:

-” Phải!!! Tôi là muốn vui vẻ với các người!!

Cô đưa tay cầm chặt tay của tên lưu manh dùng lực bẻ ngang, khớp xương kêu một tiếng răng.. rắc cùng với tiếng là thất thanh của hắn, bảo ngọc khinh thường xoay chân đạp một phát vào bụng khiến tên đó ôm bụng ngã lăn xuống đất.

Những tên còn lại thấy anh em mình bị đánh thì tức gào lớn:

- “Con khốn”!!

Bọn chúng bỏ cô gái trẻ kia té ngã trên. mặt đất, cùng lao tới chỗ Bảo Ngọc đưa nắm đấm lên trên người cô, bảo ngọc lùi một bước né tránh đòn,

tung cùi trỏ vào một tên đứng cạnh cô, tay vung một cú vào bụng tên đang trước, xoay chân đá vài cước vào những tên lưu manh khác.

Tên khi này bị bảo ngọc đánh nằm lăn ra đất đã tỉnh, mắt thấy anh em bị một cô gái nhỏ bé đánh cho bầm dập, hắn tức giận rút con dao bấm trong túi quần ra vừa định lao tới đâm Bảo Ngọc nào ngờ chớp nhoáng mất một cái,

Có bóng dáng của một cô gái nhanh như chớp đứng trước mặt tên lưu manh, lưỡi dao sắc bén đã được đặt trên cổ của hắn, khiến hắn ta cảm giác run sợ, mồ hôi tuôn ra như nước suối,

Elen hừ lạnh giọng nói bằng lãnh vang lên:

-” Muốn tên này chết thì cứ việc tiếp tục!!

Những tên lưu manh thấy vậy liền sợ hãi đứng yên tại chỗ, khắp người bọn chúng bần tẩm những vết thương,

Bảo Ngọc bẻ gãy tay một tên vẫn còn trong sự khống chế của cô, đập mạnh một cước vào đầu gối tên đó làm hắn quỵ trên đất, cô gằn giọng lạnh lùng lên tiếng:

- “Cút!!!

Elen đẩy tên vừa bị mình khống chế về phía những tên lưu manh đang bỏ đi, bọn chúng chật vật diu nhau rời khỏi hẻm.

Bảo Ngọc tiến đến chỗ cô gái đang sợ hãi ngồi trên mặt đất đỡ cô ấy đứng lên rồi cất tiếng hỏi:

-” Chị không sao chứ ?? “

Cô gái ngẩng đầu lên gương mặt đã bớt đi một chút kinh sợ, cô lắc đầu tỏ vẻ mình đã ổn rồi chỉnh sửa lại trang phục trên người hướng về phía Bảo Ngọc và Elen mỉm cười:

-” tôi tên Lensy “!! Tên tiếng Trung là Dương Tử Linh!! Cảm ơn hai người rất nhiều”!!

Lensy tự giới thiệu tên tiếng Trung của mình cho hai cô gái trước mắt vì thấy họ rất thân thiện hơn nữa cô gái phương đông trước mắt này quả thực là rất xinh đẹp xứng đáng với hai từ mỹ nhân.

Bảo Ngọc gật đầu chỉ về phía Elen rồi quay lại hướng Lensy nở nụ cười lên tiếng:

- “Tôi tên Bảo Ngọc!!

Kia là bạn thân của tôi Elen.. chuyện vừa rồi chị không cần cảm ơn đâu là vì tôi thấy trưởng mắt những kẻ ức hiếp con gái lên ra tay giúp thôi.

Lensy cảm thấy thật thích cô gái trẻ trước mặt mình, cô không những xinh đẹp mà còn ăn nói rất khiêm tốn lại có vài phần đáng yêu,

nhìn đồ hiệu và siêu xe màu đỏ đậu ở trước hẻm đoán chừng gia thế của cô chắc cũng thuộc dạng quyền quý nhưng xem ra tính cách lại không giống những tiểu thư con nhà giàu kiêu căng, ngạo mạn cùng tự tin thái quá.

Đang định tiếp tục nói chuyện thêm chút nữa mà Lensy liếc mắt thấy chiếc xe đen dừng lại cạnh chiếc xe thể thao đỏ thì cô đành vội nói lời tạm biệt với Bảo Ngọc và Elen rồi đi đến chỗ xe ô tô đang đợi sẵn.

Bảo Ngọc nhìn chiếc xe ô tô đen rồi đi chột mắt thấy một lá cờ nhỏ gắn ở đầu xe thì cô liền nhú lông mày lại:

-” Cô gái đó rốt cuộc có quan hệ gì với hoàng gia Anh?? Chiếc xe có gắn lá cờ đó thuộc xe của hoàng cung mà !!

Cứ mãi suy nghĩ đến khi Elen lên tiếng gọi bảo ngọc mới giật mình ngồi vào xe.

Màn Đêm buông xuống bao trùm khắp mọi nơi, thành phố London nơi cư ngụ của rất nhiều quý tộc, doanh nhân quyền quý cùng những gia tộc giàu có, danh giá thuộc về giới thượng lưu.

Mỗi tòa nhà cao tầng là một kiến trúc tinh tế cùng phong cách riêng biệt, khi ánh đèn vụt sáng thì cũng là lúc đêm phồn hoa bắt đầu...

Trên đường xe qua lại đông đúc, người đi chơi, mua sắm cũng khá nhiều, những nơi phục vụ như quán Bar, nhà hàng, khu Show Game, Thể thao tự do cùng nhiều thứ khác khiến thành phố London trở lên nổi tiếng.

Nhưng nơi mà người ta cảm thấy hưng phấn và ca ngợi nhiều nhất trong thành phố London là Cung Điện RingHingBorr của Hoàng Gia Anh.

Đó là nơi dành cho giới quý tộc và cũng là nơi tổ chức tiệc đón tiếp khách nước ngoài thuộc nhà ngoại giao chính trị, quan chức cấp cao của các nước.

Vườn Buckingham là khu vườn tư nhân lớn nhất tại London nằm trong diện tích thuộc quyền quản lý của Hoàng Gia Anh.

Nơi đây được trồng rất nhiều loài hoa được chọn giống từ những đất nước khác nhau và loài hoa đặc biệt nhất là thủy tiên vàng..

Vào mùa xuân, cả cung điện tràn ngập màu sắc và hương thơm từ các loài hoa mà hoa thủy tiên vàng lại nở rộ đẹp nhất khiến người ta nhìn đến mê mẩn, loài hoa mang vẻ đẹp cao quý, thanh nhã là đặc trưng của đồng quê nước Anh.

Xung quanh và phía ngoài cung điện có nhiều lính canh gác, họ không bao giờ tỏ một thái độ biểu cảm nào, dù chỉ một khóe cười..

Tại Bữa Tiệc Hoàng Gia, Lúc 7 giờ tối...

Hai chiếc xe BMW đen từ từ tiến vào phía bên trong Cung điện, trên bãi cỏ ngoài điện có rất nhiều đài phun nước nhỏ... Cạnh hai bên Cung điện là đậu rất nhiều loại xe cao cấp khác nhau.

Hôm nay là Tiệc đón chào các doanh nhân, nhà chính trị của những nước khác nhau đến nước Anh để tham dự đại lễ sắp diễn ra.

Xe dừng, vệ sĩ nhanh chân bước xuống mở cửa xe cho Hàn Phong rồi tiếp tục mở cửa cho Bảo Ngọc.

Hàn Phong dơ tay ra đỡ cô bước ra, hôm nay cô lựa bộ váy cúp ngang ngực màu trắng của nhà thiết kế người Pháp,

khi cô mặc vào liền tạo cho người khác cảm giác thanh thuần, tao nhã nhưng lại có sức thu hút không ngờ được.

Trái ngược với Bảo Ngọc, Elen lại chọn một màu sắc đỏ tươi quyến rũ, thân thể đầy đặn cùng dáng người nóng bỏng nhưng vẻ đẹp của cô lại không hề thấy có chút thô tục nào mà giống như người thuộc dạng quyền quý không ai sánh bằng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Thăm dò

Bảo ngọc và Hàn Phong vừa tiến vào trong Cung điện đã khiến hội trường trở lên một mảng im lặng, nhiều người ngạc nhiên vì không biết hai người bọn họ là ai??

Mà có diện mạo thật tuấn tú, bất phàm... nhất là vị mỹ nữ phương đông đi nép trong lồng ngực của người đàn ông có khí chất lạnh lùng, cao quý kia quả thực rất xinh đẹp, có một chút kiêu diễm nhưng chiếc váy cô mặc trên người lại toát ra vẻ thanh thuần, ngây thơ.

Không khí im lặng trong giây lát đã trở lên xì xào khi Liệt Diễm và Elen xuất hiện, mọi người trong đại điện bữa tiệc bắt đầu bàn luận xem những người lạ mặt này rốt cuộc là có thân phận gì mà được mời tới dự tiệc thuộc giới quý tộc, thượng lưu.

Bảo Ngọc cũng không cần quản họ bàn luận những gì liên quan đến mình và Hàn Phong, cô kéo anh đến một chỗ kín để quan sát toàn bộ sảnh điện, Elen và Liệt Diễm cũng đi theo phía sau.

Thoáng chốc khắp cung điện chợt tối mờ trên đại điện cao nhất có tiếng nhạc vang lên hình như là bài hát chào đón của người nước Anh, cô ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một số người Tây trang chỉnh tề tiến vào từ sảnh chính.

Một thân tây trang màu trắng bạc, tóc ngắn màu rậm nắng, đôi mắt màu xanh biếc, tư thái khôi ngô cao ráo có nét đẹp mạnh mẽ đầy quyến rũ.

Ông ấy là một người đàn ông nhìn rất trẻ không thể nhìn ra ông ta đã bao nhiêu tuổi, ông là quý tộc bậc nhất thuộc về xã hội thượng lưu ở Châu Âu. Rất khó dùng từ ngữ để hình dung dáng ngoài của ông ấy, tuấn mỹ, cao quý, từ nhỏ chính là hoi thờ vương giả, một đôi mắt xanh biếc giống như bảo thạch lấp động ra khí thế kinh người và ông ấy có nhiều điểm tương đồng với Hàn Phong

Ông ấy là chú của Hàn Phong , quốc vương Weader Lin.

Weader Lin mỉm cười với tất cả mọi người đứng ở bên dưới đại sảnh của cung điện rồi cất lên tiếng nói trầm ấm:

- “Hoan nghênh quý vị đã tới thăm nước Anh và tham dự buổi tiệc để mừng ngày đại lễ kỷ niệm nước Anh 20 năm một lần sắp diễn ra.

Hy vọng hôm nay mọi người sẽ vui vẻ với sự tiếp đãi của hoàng gia Anh”!!

Bảo Ngọc nhìn Quốc vương nói xong rồi nghiêng người chào tiến về phía cửa sau đại sảnh chợt nhận ra cô gái đi sau lưng ông ấy là người lúc buổi chiều cô đã cứu, ..

Cô thấy Hàn Phong đang nói chuyện với Liệt Diễm liền kéo Elen ghé tai nói nhỏ:

-” Tớ đi ra phía ngoài một lúc, có gì liên lạc qua hoa tai nhé”!!

Elen gật đầu Bảo Ngọc liền hướng về phía cuối đại sảnh mà đi, khu vực này là lối ra khuôn viên của cung điện, một đường đi thẳng ra khỏi nơi ồn ào của bữa tiệc, bảo ngọc thấy nơi đây thật rộng lớn, khuôn viên của hoàng gia Anh thật rất khó có thể miêu tả là cầu kì tinh xảo hay là đẹp mắt, trang nhã, hài hòa hay mới lạ...

Nó bao gồm nhiều yếu tố tinh tế mà tạo thành, xung quanh khuôn viên bao bọc bởi những cây cảnh xanh được cắt tỉa theo hình dáng thiên sứ, đường đi lát gạch men sứ bóng, hai bên đường là những loài hoa nhỏ nhiều màu sắc nở rộ.

Ngoài ra còn có những ghế ngồi được thiết kế có cây hoa dây leo bao phủ nhìn rất đẹp lại khiến người ta cảm thấy ưa thích.

Bảo Ngọc đi từng bước ngo xung quanh chợt nghe được tiếng nói phát ra ở gần chỗ cô đứng là giọng của một người đàn ông nghe rất quen..

Cô tiến về nơi đó chợt nhận ra đó là giọng của quốc vương Weader Lin, nép mình vào một bụi cây cô nhìn thấy người mà cô đã cứu lúc chiều đang nói chuyện với ông ấy..

Cuộc đối thoại bằng tiếng Anh nhưng Bảo Ngọc cũng từng học Anh ngữ lên không làm khó được cô liền vênh tai lên lắng nghe:

-” Vì sao em không chấp nhận tôi ?? Bao nhiêu năm nay em đều ở bên tôi cũng hiểu rõ lòng tôi cùng trái tim tôi nhưng có sao em lại luôn lẩn tránh tình cảm của tôi dành cho em?!”

Lensy cố kìm nén cảm xúc muốn khóc vì không thể để cho Weader Lin thấy được nỗi thống khổ của mình, cô quay người đi cô run giọng nói:

-” Tôi chỉ là một người phiên dịch viên nhỏ bé thân phận không xứng với ngài xin ngài hãy buông tha cho tôi?!”

Ông nhìn bóng lưng của người con gái mình yêu mà sắc mặt anh tuấn trở nên u ám, đôi mắt lóe lên tia mắt mát, bi thương, Weader Lin thờ dài một tiếng rồi xoay người bước đi,

Lensy lặng im nghe tiếng bước chân phát ra ngày càng nhỏ đi cho đến khi mất hút thì cả người đổ sụp xuống không khống chế nổi nữa mà òa lên khóc nức nở.

Cô rất đau khổ nhưng cũng phải chịu đựng, cô rất yêu ngài nhưng thân phận của hai người quá khác biệt, người ta có bản tán, chế nhạo, chê cười cô ra sao cô cũng mặc kệ nhưng là cô không muốn ngài ấy phải mang tiếng xấu vì yêu cô hoặc bị người trong giới quý tộc nước Anh khiển trách.

Bảo ngọc tiến lại gần Lensy vỗ nhẹ lên bờ vai cô khiến cô ấy giật mình vội vàng lau nước mắt quay lại nhìn thấy người đứng trước mặt mình thì vẻ kinh ngạc chợt lộ ra trong đôi mắt liền bật thốt lên:

- “ Là Cô sao ???”

Bảo Ngọc gật đầu nhẹ mỉm cười đỡ Lensy đứng dậy rồi khẽ cất tiếng an ủi:

-” Chị đừng buồn như vậy!! Xin lỗi vì đã nghe cuộc đối thoại giữa chị và quốc vương?!”

Thấy ánh mắt của ấy lóe lên tia hoảng hốt cùng lo sợ Bảo Ngọc liền nói tiếp:

-” Tôi sẽ không nói chuyện này với bất kỳ một ai đâu!! Nhưng là tôi muốn biết tại sao chị lại từ chối ngài ấy , chẳng lẽ chỉ vì cả cách thân phận và lời nói phiến diện của mọi người mà chị từ bỏ tình yêu không dám chạm tay vào hạnh phúc hay sao??

Lensy lắc đầu mắt nhoe lệ dẫn Bảo Ngọc đến ngồi ở một băng ghế gần đó cô chợt muốn chia sẻ nỗi niềm chất chứa trong lòng với người con gái trẻ xinh đẹp trước mắt bởi cô cảm nhận được sự lương thiện và tâm hồn thanh khiết sâu trong người của cô..

Chỉ gặp gỡ mới lần thứ hai nhưng lời nói và hành động của cô tạo cho người khác cảm thấy ấm áp.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm đen tối cảm giác như trái lòng nhớ về quá khứ, giọng nói có chút khàn vì khóc âm vang lên:

- Năm chị 15 tuổi đã may mắn gặp được ngài ấy, lúc đó chị đang đi làm thêm để kiếm tiền lo cho việc học của chị và em trai vì một câu nói trước khi mẹ mất “ con nhất định phải học hành đạt được bằng tốt nghiệp khoa ngoại giao vì đó là ước mơ của mẹ từng muốn nhưng không đạt được!! Vì thế chị đã đi làm rất nhiều công việc khác nhau chỉ mong kiếm đủ tiền ăn học.

Nào ngờ hôm đó chị gặp phải một tên lưu manh khi chị xin làm ở một nhà hàng cao cấp, hắn cố tình sờ soạng người chị lúc chị đang đưa thức ăn từ xe đẩy lên bàn, còn quá đáng hơn là hắn đưa cho chị một ly rượu vang đỏ ép uống, khi chị giằng co với hắn thì ngài ấy xuất hiện xử lý giúp chị..

Lúc đó chị đã cúi thấp đầu liên tục nói lời cảm ơn thì lại nghe thấy ngài ấy hỏi:

- “ Vì sao em còn nhỏ thế mà phải đi làm phục vụ ???”

Sau khi nghe chị kể hoàn cảnh thì ngài ấy liền nói vài câu với trợ lý rồi bước đi ra ngoài cùng vệ sĩ, trợ lý của ngài liền nói với chị rằng:

-” Ngài Weader Lin sẽ tài trợ chi phí cho việc học ngoại giao của cô, sau khi học xong thì cô sẽ tới làm việc phiên dịch tại hoàng gia Anh.!!

Khi nghe ba chữ hoàng gia Anh chị đã hết sức bất ngờ mang theo sự kinh sợ đến mãi một lúc lâu sau chị mới tin đó là sự thật, từ khi còn bé chị và mẹ cùng em trai đã phải sống lưu lạc ở nơi đây, mẹ chị yêu phải một người đàn ông cận kề,

Ông ta là con của một đại gia tộc ở nước Anh khi qua bên Trung quốc đã gặp mẹ chị khiến bà ấy yêu ông, trao hết tất cả cho ông ta rồi mang thai, bà muốn tìm ông báo tin vui thì ông ta đã bỏ về nước Anh.

Khi bà ấy sang tìm thì ông ta lại tỏ vẻ không quen biết bà, mà gia tộc ông ta cũng đã chuẩn bị cưới cho ông ấy một người vợ là tiểu thư con của một nhà

quý tộc.

Bà đau khổ cắn răng chịu đựng sinh ra chị và em trai, dùng hết số tiền dành dụm trong bao năm trời để nuôi hai chị em nhưng là sức khỏe bà ngày dần một yếu đi cho đến khi chị 14 tuổi thì bà mất.

Chị chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày mình gặp may mắn đến thế, nhờ vào tiền tài trợ chị đã hoàn thành ước mơ của mẹ là đạt được bằng hạng S ngoại giao, sau đó chị đã vào làm việc cho ngài ấy rồi tình cảm thành kính và thần tượng lúc đầu đã biến thành tình yêu từ lúc nào.

Chị không hề biết nhưng là khi ngài ấy nói yêu chị muốn chị làm vợ ngài ấy vào hai năm trước thì chị lại thấy lo sợ và đau lòng.

Khoảng cách giữa chị và ngài ấy quá lớn không thể chân chính ở gần nhau được có lẽ chị sẽ chỉ lặng yên làm việc bên cạnh quốc vương suốt đời thôi!! như vậy có thể khiến mọi thứ tốt đẹp”!!

Bảo Ngọc chợt cất lên một câu nói khiến cho Lensy phải giật mình kinh hãi thảng thốt kêu lên:

-” Em nói cái gì!! Không thể nào!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Kế hoạch bắt đầu (1)

Bảo Ngọc nhìn vẻ mặt bất ngờ tỏ ra không tin của Lensy thì cất tiếng nhấn mạnh một lần nữa câu vừa nói:

-” 8 ngày nữa quốc vương Weader Lin sẽ bị ám sát!! Tôi nói hoàn toàn là sự thật chị không tin thì tùy nhưng đừng để đến lúc xảy ra chuyện mới hối hận thì cũng chẳng kịp đâu”!!

Lensy nhìn ánh mắt kiên định của Bảo Ngọc thì cũng tin rằng việc trọng đại như thế này không có lí gì một cô gái trẻ lấy ra làm trò đùa được, hơn nữa việc đưa thông tin giả nói về vụ ám sát quốc vương nước Anh sẽ xảy ra hậu quả nghiêm trọng.

Nên cô cũng tin tưởng lời bảo ngọc nói nhưng là cô vẫn thắc mắc không hiểu chuyện ám sát là trọng tội chắc chắn người ra lệnh phải làm mọi thứ cho kế hoạch trong bí mật làm thế nào cô gái nhìn nhỏ bé, mềm yếu này biết được chứ??

Lensy ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt bảo ngọc cất tiếng nghi hoặc hỏi:

-” Vì sao em biết được tin tức quốc vương sẽ bị ám sát??

Thông tin này chắc hẳn rất cơ mật.. tôi muốn em giải thích rõ một chút thì tôi mới có thể tin tưởng tuyệt đối về câu nói vừa rồi của em“.

Bảo ngọc nhìn xung quanh khuôn viên cô sợ lát sẽ có người đi qua lại liền không vội trả lời câu hỏi của Lensy mà lạnh lùng mở miệng:

-” Nơi này không an toàn!! Đưa tôi đến phòng của chị đi!! Tôi sẽ cho chị biết mọi chuyện!!

Lensy gật đầu dẫn Bảo Ngọc đi khỏi khuôn viên tiến về hướng phía Tây của cung điện, nơi có một dãy phòng với những tên khác nhau, hình như đây là phòng dành cho người hầu trong hoàng gia.

Đi đến một phòng trước cửa có một bảng chữ phong nền màu trắng ghi “change - room“.

Lensy kéo bảo ngọc vào bên trong liền đi lấy cho cô bộ đồ rồi lên tiếng giải thích:

-” cô mặc đồ này đi lại không tiện nên thay bộ lễ phục ra mặc vào đồ người hầu không khiến người khác chú ý“.

Bảo ngọc nhận lấy đồ trên tay của Lensy đi thay, một lúc sau cô đi ra trên người đã thay đổi nhưng khác biệt nhất vẫn là gương mặt.

Lensy nhìn lên mặt cô mà giật mình thốt lên kinh ngạc:

-” tại sao em lại có thể biến thành gương mặt khác như vậy ???”

Bảo ngọc sờ vào da mặt như thật của mình mà không nhận được tâm đắc kêu lên:

-” không ngờ Elen lại chế ra thứ tốt thế này!!

Cô thấy Lensy cứ nhìn mình thì nhẹ mỉm cười mở miệng nói:

-” đây là một món đồ mà bạn tôi chế tạo ra một tấm da mỏng khi đeo vào có thể làm gương mặt trở lên khác đi”!!

Lensy gạt đầu bộ dạng ngây ngốc hình như hiểu mà chẳng biết hiểu được bao nhiêu, khiến bảo ngọc phì cười cô ấn nút hoa tai rồi giữ vài giây sau bên trong chiếc hoa tai đột nhiên phát ra một tiếng “píp “...

Tiếng nói của Elen truyền vào tai cô:

-” cậu ở đâu ?? Hàn Phong hỏi tờ này giờ cậu đi đâu?? Anh ta có về lo lắng muốn sai người đi tìm cậu đấy “!!

Bảo ngọc cắn nhẹ môi suy tư cô biết quyết định lần này của cô nếu nói trước với Hàn Phong chắc chắn anh không cho lên cô mới im lặng thực hiện,

Việc ẩn nấp trong Cung điện hoàng gia là việc rất nguy hiểm vì người của lão Joe chắc đã được bố trí theo dõi mọi thứ bên trong nơi đây rồi.

Nhưng là nếu cô không làm việc này thì rất khó để tiếp cận được với quốc vương Weader Lin hơn nữa hiện tại có thêm Lensy hỗ trợ cô càng có tự tin mình sẽ thành công.

Tiếng gọi của Elen phát ra từ hoa tai khiến cô bừng tỉnh trong những suy nghĩ rối ren, Bảo Ngọc nhẹ cất giọng trấn an:

- “ Tớ không sao!! Cậu đừng lo hãy tra điện thoại GPS chỗ tớ đang ở đến đây tớ cần cậu làm một việc!!

Mà lúc chiều tối tớ có bảo cậu mang theo miếng mặt nạ da tớ đã chỉnh lại!! Có đem theo không?? “

- “ Có “!!

-” Được!! Vậy cậu mau tới đây đi “!!

Không chờ Elen đáp lại cô đã ngắt tín hiệu kết nối liên lạc ở hoa tai..

Lensy nhíu mày nhìn cô gái trước mặt mình cảm thấy cô thật bí ẩn, có gương mặt Xinh đẹp, đáng yêu mềm yếu nhưng cả người lại toát ra khí chất mạnh mẽ, cốt cách cùng sự tự tin và thông minh.

Thật sự rất khó nhận ra cô thuộc dạng người gì nhìn lương thiện nhưng có vẻ không giống vậy mà quan sát kỹ thể nào thì cũng không cảm thấy cô có mưu kế độc ác hay tâm thiện bất chính.

Không gian trở yên tĩnh một lúc, Lensy đang trầm ngâm suy ngẫm thì chợt có tiếng gõ cửa, cô giật mình nhìn qua Bảo ngọc chỉ thấy cô ấy gạt đầu ra hiệu mở cửa.

Lensy đi ra mở hé cánh cửa thì thấy trước cửa là một cô gái lai xinh đẹp, một vẻ ngoài nóng bỏng, gợi cảm, cả người toát lên vẻ đẹp phong tình quyến rũ và khi nhìn kỹ cô liền nhận ra đây là cô gái đã đi cùng với Bảo Ngọc cứu cô buổi chiều hôm nay,..

Elen mỉm cười với lensy khi nhìn thấy bảo ngọc ở bên trong phòng thì liền bước vào cất giọng nói trong lãnh lên:

- “ cậu gọi tớ đến là cần giúp việc gì ?? Sao không mau trở về bữa tiệc với Hàn Phong?? “ Mà lại cứ ở đây..

Bảo ngọc đưa bộ đồ vừa thay lúc nãy cho Elen rồi nhẹ nói:

- “ Cậu mặc bộ đồ này rồi đeo cái mặt nạ tớ chỉnh hồi chiều lên!! Tớ cần cậu giả dạng thành tớ cùng Hàn Phong rồi khỏi bữa tiệc!! Tớ sẽ ở lại hoàng cung trong vài ngày “!!

Vì phòng ngừa tên bá tước Joe nghi ngờ hoặc theo dõi mọi hoạt động của hàn Phong trong đêm nay và có khi ông ta còn điều tra cả cô lên Bảo Ngọc mới nghĩ ra chuyện giả dạng này ”!!

Sắc mặt Elen trở lên khó coi, cô lạnh lùng chất vấn quyết tâm của Bảo Ngọc:

- “ Cậu không được làm như thế !! Nơi đây không an toàn cậu lại chỉ có một mình sẽ rất nguy hiểm!! Hay để tớ thay cậu ở trong đây.....

Elen chưa kịp nói hết câu bảo ngọc đã cất ngang đẹp bỏ ý định của cô cất giọng lạnh lẽo đầy quả quyết vang lên:

- “ không được”!!

Việc này sẽ do tớ làm!! Chuyện này tớ đã quyết định đừng ai nghĩ ngăn cản được tớ “!!

Bảo ngọc nhìn vẻ mặt lo sợ cùng bất an vì lo cho cô của Elen mà cảm thấy trong lòng ngực chảy qua một dòng nước ấm, cô mềm lòng tiến đến ôm lấy bờ vai Elen nhẹ nhàng lên tiếng:

- “ tớ biết cậu sợ tớ xảy ra chuyện nhưng chúng ta đã là một người bạn thân thiết hơn cả chị em ruột thịt thì cậu phải tin tưởng vào thực lực của tớ “!!
Chuyện lời của tớ tới Hàn Phong...

Cho tớ thời gian 5 ngày, mặc kệ việc này thành công hay không thành thì chỉ sau 5 ngày tớ nhất định sẽ trở về bên anh ấy “!!

Elen không còn cách nào khác đành gật đầu, cô biết một khi bảo ngọc đã muốn làm một việc gì đó thì tuyệt đối quyết không thay đổi được ý định của cô ấy dù có khuyên bảo cũng vô dụng.

Nói thêm vài câu nữa rồi Elen rời đi trở lại bữa tiệc với gương mặt y trang bảo ngọc, Lensy đợi Elen đi khỏi thì cũng dẫn Bảo Ngọc về phòng riêng của cô.

Sau đó bảo ngọc kể lại cho Lensy nghe mọi thứ cô ấy muốn biết, vừa nói xong thì tín hiệu hoa tai vang lên, một giọng nói lạnh lùng dường như ở dưới mức âm độ âm thanh sự tức giận vang lên:

- “em hãy nhớ kỹ những lời em nói “!! Nếu em để mình gặp nguy hiểm mà bị thương dù chỉ là một vết thương nhỏ anh cũng tuyệt đối không tha thứ cho em “!!

Bảo ngọc vừa lên tiếng trả lời anh thì hàn Phong đã ngắt liên lạc, cô đoán xem chừng anh đang rất tức giận, thở dài một hơi xem ra lúc trở về sẽ bị anh giáo huấn thê thảm rồi, cô quả thực bị ai mà.

Thời gian trôi nhanh, mới đó mà bảo ngọc đã ở trong cung điện hoàng gia 3 ngày rồi, hôm nay là ngày thứ 4 cô cũng đã xem xét kỹ nơi nghỉ ngơi của quốc vương Weader Lin, nơi đó quả nhiên canh phòng nghiêm ngặt nhưng không có nghĩa cô không có cách để vào bên trong, đêm nay cô sẽ tìm quốc vương Weader Lin.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chương 97: Kế Hoạch Bắt Đầu (2)

Ban Đêm, bầu trời đen xanh thẳm, những ngôi sao nhỏ tô điểm ánh sáng giữa một màu u tối, nơi cung điện hoàng gia vẫn vẻ đẹp lộng lẫy khi đêm xuống, những hàng cây xanh gió thổi vang lên tiếng xào xạc.

Bảo Ngọc bước đi từng bước trên hành lang riêng dẫn đến phòng nghỉ ngơi của quốc vương Weader Lin...

Chiếc xe đẩy nhẹ lăn trên nền sàn đá, bên trên là những món ăn khuya, thường ngày công việc này là của chị Lensy nhưng hôm nay cô sẽ thay chị ấy làm vì cô phải thực hiện kế hoạch vào phòng ngủ của quốc vương Weader Lin.

Ở với Lensy vài ngày nhưng cô dần cảm nhận được chị ấy từng trải qua những ngày tháng quá khứ đầy khó khăn và chịu nhiều uất ức, cô hiểu vì cô cũng từng có những cảm giác đó, đau khổ, tủi nhục và cô đơn.

Chỉ khi gặp được anh cô mới thấy được màu sắc của hạnh phúc, cứ nghĩ đến Hàn Phong Bảo Ngọc lại bắt giác mỉm cười ngọt ngào...

Hít thật sâu một hơi Bảo Ngọc đi tới trước mặt hai người canh giữ cửa phòng của quốc vương, một trong hai người tiến đến kiểm tra thức ăn, sau khi kiểm tra một hồi anh ta lạnh lùng gật đầu với người còn lại.

Người kia liền cúi đầu nghiêng người mở cửa phòng ra, Bảo Ngọc vừa đẩy xe đồ ăn vào bên trong phòng thì đột nhiên anh ta tiến lên ngăn chặn bước chân của cô, một giọng nói nam lạnh lùng vang lên:

-” Cô là ai ??? Cô không phải là người thường phục vụ bữa ăn khuya cho ngài quốc vương ??

Bảo ngọc bình tĩnh trả lời, giọng nói không hề có sự run sợ hay lúng túng mà rất thản nhiên:

-” Tôi là người được uỷ quyền phục vụ bữa khuya cho ngài quốc vương vì cô Lensy có một số việc cần giải quyết gấp, đây là giấy uỷ quyền do cô ấy ghi mời anh xem rõ “!!

Nói rồi bảo ngọc rút từ túi áo bên cạnh ra một tờ giấy nhỏ đưa đến trước mặt người lính gác đang có nét mặt nghiêm lãnh cảm lạnh như băng tuyết ngàn năm không đổi, cô biết chắc sẽ không dễ để vào được phòng của quốc vương Weader Lin lên đã chuẩn bị chu đáo từ trước đó.

Người vệ sĩ mặt lạnh nhận lấy tờ giấy xem qua một lúc rồi nhìnra hiệu với người còn lại anh ta liền mở rộng cửa cho cô vào.

Bảo ngọc tiến vào cúi đầu nhưng mắt vẫn liếc lên lặng lẽ quan sát xung quanh căn phòng, quả thật phòng của bậc đế vương Anh Quốc, thực lộng lẫy xa hoa nhưng không thô tục, màu sắc căn phòng làm nổi bật vẻ cao quý cùng quyền uy.

Ngồi trên một bộ ghế sofa cao cấp là một người đàn ông nhìn rất trẻ trên người ông ta toát ra sự uy quyền cùng cao quý, khí chất vương giả thật giống như lúc cô nhìn Hàn Phong làm việc.

Bảo Ngọc chỉ nhìn được sườn mặt ông chứ không thể nhìn rõ ngũ quan khuôn mặt do ông ta đang cúi đầu ngồi ngang với hướng cô.

Khi cô vẫn đang nhìn về phía quốc vương Weader Lin dò xét thì ông ta đã ngẩng đầu lên quay sang nhìn cô hơi nghi hoặc bảo ngọc vội đẩy xe đồ ăn đến tỏ vẻ cung kính lên tiếng:

-” Thưa ngài”!! Bữa khuya đã chuẩn bị mời ngài dùng !!!

Lin nhìn cô gái có nhan sắc bình thường trước mặt này không phải là người con gái ông yêu thích liền cất giọng trầm thấp:

-” Lensy đâu ?? Vì sao hôm nay cô ấy không phục vụ bữa khuya cho tôi ??

Bảo ngọc bình tĩnh đáp lời, giọng nói cô trong lạnh mang theo chút cung kính:

-” Thưa hôm nay cô Lensy có một số việc gấp cần giải quyết nên giao nhiệm vụ cho tôi mang bữa khuya đến cho ngài”!!

Nghe được lời của người hầu nói tuy trọng lòng ông đoán rằng có lẽ do Lensy muốn trốn tránh ông nhưng ngoài mặt ông gật đầu về mặt đã hiểu lạnh nhạt lên tiếng:

-” Được rồi”!! Cô lui ra đi “!!!!

Bảo ngọc cúi đầu xuống hành lễ rồi nói vâng lùi bước xoay người đi ra ngoài, khi bước gần đến cánh cửa hai vệ sĩ nghe tiếng nói của quốc vương liền mở cửa, cô nhanh chóng xoa tròn một miếng cao su búng tay ra, miếng cao su bật dính vào góc tường cũng vừa lúc cánh cửa đóng mở ra, bảo ngọc gật đầu chào với hai người canh giữ rồi rời khỏi chỗ ở của ngài quốc vương.

~.~.~.~*Diễn°°Đàn°°Lê°°Quý°°Đôn*~.~.~.~.

Ban đêm, khí hậu của nước Anh thường lạnh về khuya, bầu trời thoáng mát với chút gió se lạnh thổi qua rì rào, giờ này những con người đang yên giấc ngủ say thì bảo ngọc lại đang ở ngoài leo tường,

Cô mặc một bộ đồ đen bó sát, gương mặt được giấu dưới một chiếc mặt nạ cùng màu với bộ quần áo che kín nửa khuôn mặt.

Trên lưng cô là một giấy cáp treo cô đã mấp một đầu giấy vào tầng hai, chân cô lấy bức tường làm điểm tựa đạp từng bước đu người lên cao, chỉ trong vòng vài phút bảo ngọc đã lên tới lầu hai, đây là ngoài ban công của phòng quốc vương..

Thường ngày thì bên dưới mặt đất phía tầng hai hướng phòng của quốc vương đều có người canh giữ, cô phải quan sát kỹ mấy ngày liền mới suy ra được thời gian thay ca trực của vệ sĩ, bảo ngọc chỉ có duy nhất 10 phút đồng hồ để cô có thể gặp được quốc vương Weder Lin và trở về.

Nên bảo ngọc nhất định phải thực hiện mọi thứ nhanh gọn lẹ, Cô nhảy vào ban công một cách nhẹ nhàng, nhìn cánh cửa điện tử khóa chặt, cô gơ chiếc đồng hồ trên tay hướng về phía cánh cửa ấn vài nút xâm nhập, cánh cửa tự động mở ra, đây là sáng chế do Gia Kiệt cho cô cũng lâu rồi nhưng chưa từng đem ra sử dụng.

Xem ra cái này cũng thực hữu ích, nó là thiết bị định vị xâm nhập có thể mở bất cứ cánh cửa điện tử thuộc nhiều dạng khác nhau mà không gây ra tín hiệu cảnh báo.

Bảo ngọc bước vào bên trong phòng nhìn thấy chiếc giường gần đó có một người đàn ông đang nằm ngủ, cô ấn nút trên đồng hồ kích chế độ thiết bị gây im lặng, khác chế âm thanh trong vòng 5 phút..

Miếng cao su lúc tối cô đã để trên tường phát ra một tiếng “ tít “ cực nhỏ như tiếng muỗi kêu rồi có một chấm đỏ sáng lên,

Bảo ngọc tiến lại gần chiếc giường vừa cúi đầu xuống định gọi quốc vương Weader Lin thì người trên giường đang ngủ say đột nhiên mở mắt ngồi bật dậy,

cô giật mình lùi lại thì đã thấy về mặt lạnh lùng của ông ta cùng giọng nói trầm lãnh:

-” Cô là ai “??

Không đợi bảo ngọc có cơ hội đáp lời ông ta đã từng cước về phía cô, cú ra đòn vừa nhanh vừa có lực lên rất nguy hiểm bảo ngọc có chút giật mình không ngờ quốc vương Weader Lin lại có thân thủ võ tốt như vậy xem ra cô chưa hiểu rõ về đối phương, cô đã quá xem nhẹ ông ta rồi.

Lùi một bước né tránh đòn của ông ta, bảo ngọc xoay người dơ chân đạp một cước đáp trả nhưng ông ta lại né được, thử giao đấu vài quyền cô biết nếu cứ như thế này thì không ổn,..

Cô không thể làm ngài ấy bị tổn thương ông ta là vua của nước Anh hơn thế nữa còn là trưởng bối duy nhất của Hàn Phong, gia Huy và gia Kiệt,

Lại nhìn lướt qua chiếc đồng hồ trên tay đã qua 3 phút cô vội né đòn phản kích của ông ta rồi lùi lại 2 bước cất tiếng lạnh lùng:

-” 5 ngày nữa trong lễ kỷ niệm 20 năm phồn vinh của nước Anh, ngài sẽ bị ám sát tin tưởng lời tôi nói hay không thì tùy ngài!!

Nếu ngài tin thì ngày mai hãy đến trại trẻ mồ côi gặp tôi ở đó tôi sẽ nói cho ngài biết rõ hơn và tôi còn biết tin tức về người cháu trai mà ngài đã tìm kiếm suốt 20 năm trong bí mật “!!

Lin khi nghe bảo ngọc nói thì ông ta cảm thấy tinh thần chấn động, không phải vì tin tức ám sát mà vì thông tin về đứa cháu trai con của người anh duy nhất đã chết mà ông cực khổ tìm,

nhìn về tự tin và lãnh khí thần bí toát ra từ người cô khiến ông không khỏi suy đoán rốt cuộc cô gái đeo mặt nạ này là ai???

Cô có thân thủ không thua kém vệ sĩ của ông có khí còn giỏi hơn nếu có ý xấu cô ta có thể làm ông bị thương nhưng này giờ cô ta chỉ né đòn, phản kích nhẹ...

Không khiến quốc vương Weader Lin đánh giá thêm về thực lực của bản thân bảo ngọc xoay người lạnh nhạt nói:

-”Tôi chờ hồi đáp của ngài “!!

Cô đi ra ban công nhảy xuống, tấm màn rèm cửa theo gió tung bay, bóng dáng người con gái bí ẩn cũng biến mất khiến quốc vương Weader Lin chìm vào suy nghĩ..

Màn Đêm vô cùng yên tĩnh, những đám mây đen mờ trôi êm ái trên bầu trời,

mọi thứ dường như rất hài hòa và bình lặng nhưng liệu ngày mai sẽ là tia nắng mặt trời ấm áp hay là giông bão kéo đến..

không ai đoán trước được chỉ có không khí ban đêm lạnh giá đang bao phủ mà thôi..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Chương 98: Kế Hoạch Bắt Đầu (3)

Bảo Ngọc nhảy từ cửa sổ vào trong phòng ngủ của mình, cô coi bỏ bộ đồ đen da bó sát người ra ngã lưng lên trên giường... Mắt cô nhắm lại dường như thần sau một hồi căng thẳng với việc gặp quốc vương Weader Lin.

Được một lúc, Bảo Ngọc tìm điện thoại cô bấm một dãy số rồi gọi chờ đợi khoảng hơn phút sau mới có người bắt máy, giọng nói trầm có chút buồn:

-” Alo”!!! Cô gái nhỏ có chuyện gì không ??

Bảo ngọc hơi nhíu đôi mi thanh tú cảm thấy Tiêu Dật hôm nay có điểm là lạ thường ngày mà gặp cô thì liền trêu tức cô thể mà giờ trong điện thoại lời nói ra mang nét phiền muộn, cô liền lên tiếng quan tâm hỏi:

-” Anh sao vậy ??? Bên đó có gì không được tốt sao??

Tiêu dật thở dài một tiếng buồn rầu:

-” Mọi thứ ở đây đều không có gì xảy ra chỉ là chuyện cá nhân của tôi thôi!!

Cô gái nhỏ nếu một người là anh em của mình đột nhiên vào một ngày tình cảm lại vượt qua mức đó, bỗng chốc cảm thấy thích nhìn người đó, lâu lâu lại thấy nhớ rồi lại thấy đau lòng khi người đó lạnh lùng với mình .. đó là như thế nào ??

Bảo ngọc phì cười nghĩ thầm trong lòng hóa ra Tiêu Dật anh là đồ ngốc, mà cũng đúng suốt ngày chỉ lo công việc lại toàn đi thay Hàn Phong quản lý tổ chức Black - Brid lấy đầu thời gian yêu đương mà có khi anh ta cũng chẳng hiểu yêu là gì..

Cô cố nén cười ho khan hai tiếng rồi nói với người đang sâu nảo ngốc ngếch bên kia:

-” anh mà có những cảm xúc như thế thì là anh đã yêu rồi ???

Mà khoan bảo ngọc lục lại trí nhớ câu Tiêu Dật vừa nói người anh em chả lẽ...

Bảo ngọc đang nằm trên giường liền ngồi bật dậy, miệng khẽ mấp máy giọng cô cất cao mang theo độ lạnh ý:

-” Tiêu Dật anh tốt nhất dẹp ngay thứ tình yêu chóm nờ đó đi!!! Hàn Phong là người đàn ông của tôi!! Anh mà đánh chủ ý lên người anh ấy thì cứ liệu mà để tôi chinh thám đi..

Nghe bảo ngọc hiểu lầm nói một hồi Tiêu Dật tức giận phát điên hét vào điện thoại:

-”Người đàn ông của cô lão tử không dám nghĩ tới !!! Dù ngày mai thế giới có bị khủng bố bom hạt nhân lão tử cũng không thêm dây dưa với tên Hàn Phong thủ đoạn tàn độc ấy chết không có chỗ chôn xác!!! Hừ...

Bảo ngọc cười khanh khách cảm thấy chọc tên tiêu dật này thực rất vui về đi nhưng là có vẻ hấn ta tức giận rồi, cơ mà người đàn ông của cô sao lại bị so sánh đáng sợ vậy ... Chắc coi bộ tên này trước kia bị Hàn Phong chinh thâm hại lắm..

Không giỡn với anh ta nữa Bảo Ngọc cảm thấy lên nói vào chuyện chính, cô liền trở về giọng nghiêm túc:

-”ngày mai tôi cần một chiếc BMW đen ở gần ngoài Cung Điện hoàng gia và hai vệ sĩ xuất hiện trong xe của Quốc vương Weader Lin, anh lựa chọn 2 người giỏi nhất bây giờ đột nhập vào Cung Điện đi, bên cửa đồng có ít lính canh dễ dàng thâm nhập hơn..

Bảo họ giả làm vệ sĩ canh gác đến sáng mai tự khắc có người đưa họ tới chỗ của ngài Weader Lin, anh làm kí hiệu trên tay của họ theo tên của tổ chức để dễ nhận biết người mình...”!!

Tiêu Dật suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

-” Tôi biết rồi”!!! Sẽ làm ngay cô gái nhỏ nhớ cẩn thận xong việc nhanh chóng về Hàn Phong tâm trạng không tốt vì cô ấy “!!

Bảo ngọc nhìn sắc trời tối đen lại có điểm sáng mà lòng như lửa nóng, không nhắc đến thì thôi cô sẽ dấu đi nỗi nhớ anh, dường như bây giờ chỉ xa anh vài ngày cô đã thấy nhớ, cô cất tiếng đáp lời giọng nói có chút mềm lòng:

-” Được”!!!

Cúp điện thoại ném nó ra sau gối đệm đầu giường, cô nhắm mắt lại gắng chìm vào giấc ngủ, chỉ cần ngày mai nữa thôi cô sẽ về lại bên anh...

*...Điễn...*Đàn...*Lê...*Quý...*Đôn...*

Tiêu dật vừa sai hai người giỏi trong tổ chức đi làm nhiệm vụ mà Bảo Ngọc đã nhờ,

khi trở lại phòng mở cửa ra thì đột nhiên một lực thật mạnh ép anh vào góc tường, cánh cửa cũng đóng lại,

anh định thần nhìn người trước mặt là người mà khiến anh rối loạn Lãnh Ngạo:

-” Tiêu Dật!”” Cậu đang chốn tôi sao?? Hãy nói xem vì sao cậu né tránh tôi ??

Sau lưng đổ mồ hôi nhưng anh thấy cả người lạnh toát vì lời nói lãnh trầm của Lãnh Ngạo, anh không biết vì sao từ khi xảy ra nộ hôn vô tình mà điên cuồng đêm hôm ấy chỉ là một lời mắng hấn ta mà bị cưỡng hôn...anh đột nhiên không muốn gần hấn ta như trước nữa, ...

Anh sợ sẽ gặp lại cảm giác cả người nóng lên, tim đập mạnh lại còn hơi choáng... Anh không thể hiểu mình như vậy là thế nào nhưng mấy ngày không thấy lãnh ngạo thì lại cảm thấy thiếu vắng, tâm trạng anh rất mâu thuẫn...

Lãnh ngạo nhìn người trước mắt mình lặng im đôi mắt rồi rầm cùng hỗn loạn khiến anh thờ dài một tiếng, anh lên tiếng có chút buồn phiền:

-” Nếu cậu khó chịu thì từ nay tôi sẽ cách xa cậu, chúng ta sẽ như lúc trước chỉ là anh em mà thôi sự việc đêm hôm đó coi như là tôi sai!!!

Nói thật từ khi gặp cậu tôi đã có cảm giác lạ lùng rồi dần mới phát hiện mình đã bị cậu chinh phục, cá tính lạnh nhạt với cậu để chôn dấu tình cảm khiến cậu ghê tởm thực xin lỗi “!!

“ Sau này sẽ không có chuyện như thế nữa “!!

Lãnh ngạo nói xong xoay người bước đi ra ngoài, bỗng nhiên một góc áo bị kéo giữ lại, một giọng nói nhỏ khẽ vang lên:

-” Tôi không thấy ghê tởm”!!

Tôi lúc đó tim cũng đập mạnh, tôi sợ cảm giác đột ngột có thứ cảm xúc khác với người gọi là anh em bao năm khiến tôi rối bời, tôi trước giờ không biết ứng xử ra sao cũng không hiểu lắm về chuyện tình yêu, lúc này hỏi bảo ngọc cô gái nhỏ đã giải thích cho tôi nghe...

Tôi bỗng nhận ra mình có chút...thích.. anh, vừa này anh tính rồi đi tìm tôi thấy nhói vậy cho là ... Yêu... Đi!!!

Lãnh Ngạo mỉm cười nhìn về mặt xấu hổ khác xa với tính tình suốt ngày cười ngả ngớn của Tiêu Dật, ôm cậu vào lòng cảm giác hai trái tim như hòa một nhịp, giọng nói trầm thấp lại mang chút dịu dàng cung chiều:

-” Cậu”!! Đồ ngốc

Trong phòng vang lên vài tiếng nói qua lại không gian ấm áp lại ngọt ngào, tình yêu không phải chỉ có nam nữ mà là tình cảm không phân biệt.... Tìm kiếm được một người mình yêu trong số hàng vạn người đã khó thì nên trân trọng đừng vì rào cản xã hội, những suy nghĩ tiêu cực mà đánh mất nhau... Yêu

không sai quan trọng là bạn yêu theo cách đúng nghĩa mà thôi.

Mở sáng bảo ngọc tỉnh dậy sang phòng gọi cho chị Lensy dậy, khi chị đã tỉnh ngủ rồi bảo ngọc đưa cho chị chiếc mặt nạ mà mấy hôm nay cô đã đeo rồi lên tiếng giải thích:

-” Chị đeo mặt nạ này của em vào và đi ra khỏi cung điện lên một chiếc xe BMW họ sẽ đưa chị đi đến một nơi nghỉ ngơi, em sẽ giả dạng thành chị đi theo quốc vương Weader Lin, trên xe em sẽ nói chuyện với ông ấy”!!

Lensy gạt đầu rồi đi thay đồ thành người hầu cũng chuẩn bị một lát, bảo ngọc lấy một bộ đồ của chị Lensy mặc vào, đeo mặt nạ lên trong gương hiện ra rõ gương mặt của chị Lensy....!!

Cũng may khi gặp Lensy và nghe câu chuyện của chị đầu óc cô đã nhanh nhạy nghĩ ra việc dùng kế để nói chuyện với quốc vương Weader Lin mà tránh khỏi người của lão bá tước Joe..

Mà làm gấp chiếc mặt nạ này Elen chắc cũng vất vả lắm, xong chuyện này cô sẽ đi mua vài thứ cho Elen.

Bảo Ngọc bước đi ra ngoài Lensy dù đã thấy qua tác dụng của mặt nạ cũng không thể kiềm chế sự thán phục mà thốt lên:

-” Thật giống chị quá đi “!!

Bảo ngọc xoa xoa da mặt mỉm cười rồi sắc mặt lại trở lên lạnh lùng nghiêm túc:

-” Em đi đây”!! Chị nhớ làm theo lời em dặn đấy”!!

Lensy gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu bảo ngọc rồi đi thì cô cũng đi khỏi nơi đó tiến về khu cổng Cung Điện.

Bảo ngọc ấn nút liên lạc trên hoa tai, giọng nói trong lãnh không mang cảm xúc khác nhau hoàn toàn với cô gái mỉm cười hiền dịu lúc nãy:

-” Các người đang ở đâu trong cung điện?? Nói nơi đó tôi tới “!!

Đầu giây bên kia vang lại tiếng đáp lại:

-” Tiểu thư”!! Ở Khu vực B dãy hành lang chính của nơi đãi tiệc trong Cung Điện “!!

Bảo ngọc nghe câu đáp của người đàn ông trong điện thoại liền tắt kết nối liên lạc rồi nhanh chóng đi về phía khu vực B.

Đến nơi cô quan sát những vệ sĩ xung quanh, nơi đây có sáu người canh phòng nhìn một hồi thấy vết kí hiệu “Black - Brid” cô liền đi tới lạnh lùng nói:

-” hai người đi theo tôi “!!

Hai vệ sĩ rất tuân thủ lệnh cúi đầu hành lễ rồi đi theo sau, mọi vệ sĩ ở đây chẳng nghĩ ngờ gì vì các vệ sĩ trong hoàng gia đều không canh gác cố định mà thay đổi theo từng khu vực nên chuyện đưa người đi nơi khác là bình thường.

Bảo ngọc rồi đi thì Lensy cũng tới cổng Cung Điện, đột nhiên hai lính canh chặn cô lại khiến Lensy cảm thấy lo cùng bối rối, một trong hai lính gác lạnh lùng hỏi:

-” Cô là người hầu khu nào??? Ra ngoài có giấy phép không ??

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Đáng Yêu Của Tổng Giám Đốc Thần Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.